GH. GHEORGHIU-DEJ

ARTICOLE ȘI CUVÎNTĂRI

1961-1962

Proletari din toate țările, uniți-vă!

GH. GHEORGHIU-DEJ

ARTICOLE
ȘI
CUVÎNTĂRI

iunie 1961 — decembrie 1962

EDITURA POLITICĂ
Bucureşti — 1962

RAPORT LA PLENARA C.C. AL P.M.R. DIN 30 IUNIE — 1 IULIE 1961 ASUPRA MERSULUI ÎNDEPLINIRII DIRECTIVELOR CONGRESULUI AL III-LEA AL PARTIDULUI PRIVIND CONSTRUIREA SOCIALISMULUI LA SATE ŞI DEZVOLTAREA AGRICULTURII

Tovarăşi,

Congresul al III-lea al P.M.R. a stabilit ca obiectiv fundamental al planului economic pe anul 1960—1965 dezvoltarea bazei tehnice-materiale a socialismului, încheierea procesului de făurire a relaţiilor de producţie socialiste în întreaga economie naţională, în vederea desăvîrşirii construcţiei socialismului.

În această plenară supunem spre examinare rezultatele obţinute în îndeplinirea Directivelor congresului cu privire la dezvoltarea agriculturii şi măsurile necesare pentru terminarea procesului de colectivizare, continua consolidare economică-organizatorică a gospodăriilor colective, sporirea însemnată a producţiei agricole.

Măreţul program de dezvoltare economică a ţării şi de ridicare continuă a nivelului de trai al poporului, perspectivele desăvîrşirii construcţiei socialiste au fost primite cu încredere de oamenii muncii, au dat un puternic avînt iniţiativei creatoare a clasei muncitoare, a ţărănimii şi intelectualităţii, care au pornit cu elan şi înalt spirit de răspundere la realizarea planului de 6 ani.

Ca urmare a eforturilor pline de abnegaţie ale maselor muncitoare se dezvoltă în ritm susţinut toate ramurile industriei şi mai ales ramurile hotărîtoare pentru industrializarea socialistă, asigurîndu-se dezvoltarea proporţională a economiei naţionale, fără salturi spectaculoase, pe o linie mereu ascendentă. S-au ob-

ținut rezultate substanțiale în ridicarea nivelului tehnic în toate sectoarele de activitate economică, au crescut acumulările socialiste, fondurile de investiții sînt folosite mai bine, cu mai multă economicitate și spirit gospodăresc, s-a întărit disciplina de plan și financiară.

Realizarea și depășirea planului de stat pe anul 1960 creează condiții favorabile pentru îndeplinirea cu succes a planului de 6 ani.

În primele 5 luni ale acestui an, planul producției globale pe ansamblul industriei a fost îndeplinit în proporție de 103,4%, obținîndu-se peste plan o producție în valoare de mai mult de 1 miliard de lei.

Față de perioada corespunzătoare a anului 1960, producția industrială a crescut cu 17%. Muncitorii, tehnicienii și inginerii din industrie au dat, peste prevederile planului, 35 600 de tone de fontă, 20 500 de tone de oțel, 23 700 de tone de minereuri de fier, 186 400 de tone de cărbune, 2 700 de tone de sodă calcinată, aproape 43 000 de tone de ciment, circa 1 400 000 m² de țesături de bumbac și de lînă, 111 000 de perechi încălțăminte, 1 400 de tone de uleiuri comestibile ș.a.

Numai în primele 5 luni ale anului acesta industria noastră socialistă a dat de 3 ori mai mult oțel și energie electrică decît s-a produs în Romînia în întreg anul 1938.

Între 1 ianuarie și 31 mai 1961 s-au investit în întreaga economie peste 8 miliarde de lei, cu 22% mai mult decît în aceeași perioadă a anului 1960. Au intrat în producție numeroase obiective industriale importante, între care bateria IV de cocs la Hunedoara cu o capacitate de 250 000 de tone pe an, bateria I de semicocs la Victoria Calan cu o capacitate de 88 000 de tone pe an, fabrica de formaldehidă la combinatul chimic Victoria, complexul pentru industrializarea lemnului Pipera, combinatul de produse lactate București, noi capacități la centrala electrică de ter-

moficare Borzești, la uzina de zinc de la Copșa Mică, la țesătoria de in și cînepă Păulești, fabrica de sticlărie Sighișoara.

Pentru construcții de locuințe statul a alocat în anii 1960—1961 cu 600 000 000 de lei mai mult decît prevedeau pentru această perioadă Directivele Congresului al III-lea. În primele cinci luni ale acestui an au fost date în folosință oamenilor muncii 10 200 de apartamente.

Volumul vînzărilor de mărfuri cu amănuntul prin comerțul socialist este în primele 5 luni ale anului 1961 cu 18% mai mare decît în perioada corespunzătoare a anului 1960. După date preliminate, aceste vînzări au crescut : la carne cu 7%, la preparate de carne cu 19%, la zahăr cu 5%, la ulei cu 16%, la țesături și confecții de bumbac cu 5%, la țesături și confecții de lînă cu 14%, la încălțăminte de piele cu 30%, la mobilă cu 39%, la mașini de spălat rufe cu 132%. Populația este mai bine aprovizionată, au crescut din ce în ce mai mult vînzările de produse necesare confortului casnic și satisfacerii cerințelor de cultură.

Directivele C.C. al P.M.R. cu privire la criteriile principale ale întrecerii socialiste au fost primite cu însuflețire de oamenii muncii din toate ramurile de producție. Muncitorii, inginerii, tehnicienii au obținut rezultate valoroase în lupta pentru o calitate superioară a produselor, care s-a transformat într-o largă mișcare de masă. De asemenea, pînă la începutul lunii mai a acestui an s-au realizat economii peste plan de 133 000 000 de lei.

În obținerea acestor rezultate, un rol important l-au avut măsurile luate de partid pentru îmbunătățirea continuă a activității de conducere planificată a economiei naționale. Planul anual a fost elaborat cu participarea largă a celor mai calificate cadre de specialitate din producție și din organele economice centrale și locale, cifrele de plan au fost cunoscute de întreprinderi cu trei luni înainte de începerea anului ; aceasta a permis să fie luate din timp măsurile organizatorice, economice și tehnice care au asigurat încă din primele zile ale anului ca producția să se desfășoare în ritm susținut.

REZULTATELE OBŢINUTE ÎN CONSTRUCŢIA SOCIALISTĂ LA SATE

De la cel de-al III-lea Congres şi pînă în prezent s-au înregistrat rezultate îmbucurătoare în munca desfăşurată de partid pe frontul construcţiei socialiste la sate.

Sectorul socialist s-a dezvoltat considerabil, extinzîndu-se şi consolidîndu-se relaţiile de producţie socialiste. Nivelul tehnic al agriculturii s-a ridicat neîncetat, au crescut producţia agricolă globală şi producţia-marfă, au sporit cantităţile de produse agricole intrate în fondul central al statului, a crescut continuu nivelul de trai material şi cultural al ţărănimii.

Tabloul general al repartizării suprafeţei agricole şi arabile pe categorii de gospodării la data de 1 iunie 1961 este următorul:

	Suprafaţa faţă de totalul R. P. R.			
	agricolă mii ha	%	arabilă mii ha	%
Unităţi agricole de stat	4 270,4	29,4	1 691,3	17,2
Gospodării agric. colective	5 069,5	34,8	4 504,7	45,9
Întovărăşiri agricole	2 742,2	18,9	2 176,2	22,2
Total agric. socialistă:	12 082,1	83,1	8 372,2	85,3
Gospodării agric. individ.	2 464,5	16,9	1 448,4	14,7
Total agricultură:	14 546,6	100,0	9 820,6	100,0

Reiese că *la începutul lunii iunie a acestui an, agricultura socialistă cuprindea 83,1% din suprafaţa agricolă şi 85,3% din suprafaţa arabilă a ţării.*

Din numărul total al familiilor ţărăneşti, 84,2% fac parte din sectorul socialist.

Ceea ce caracterizează stadiul actual al construcţiei socialiste la sate este intensificarea ritmului de creştere a numărului de gospodării colective; se poate aprecia că, în perioada de după Congresul al III-lea al partidului, trecerea ţărănimii spre gospodării colective a căpătat din ce în ce mai mult un caracter de masă. Este suficient să arătăm că în decurs de un an (iunie 1960—iunie 1961) au intrat în gospodării colective 610 000 de familii, cu o suprafaţă de aproape un milion şi jumătate ha de teren agricol; în această perioadă numărul de familii intrate în gospodării colective este cu 80% mai mare, iar suprafaţa agricolă cu 60% mai mare faţă de perioada respectivă a anilor 1959—1960.

Se accentuează ritmul transformării întovărăşirilor agricole în gospodării colective. De la congres pînă acum au trecut la gospodării colective un număr de 2 242 de întovărăşiri agricole cu 447 000 de familii şi 1 150 000 ha de teren agricol. Aproximativ 75% din noii colectivişti provin din rîndurile întovărăşiţilor.

Această evoluţie a întovărăşirilor confirmă justeţea politicii partidului, care în munca politică şi organizatorică de atragere a ţărănimii pe drumul socialismului a pornit de la forme simple şi accesibile, de natură să deprindă masele ţărăneşti cu organizarea socialistă a muncii, constituind o şcoală de cooperare în producţia agricolă. Viaţa a dovedit că, pe măsură ce întovărăşiţii se conving din experienţa proprie şi din experienţa gospodăriilor colective fruntaşe de avantajele agriculturii socialiste, ei trec la forma superioară de cooperare, la gospodăria agricolă colectivă.

Ca rezultat al procesului de dezvoltare a agriculturii socialiste, *gospodăriile agricole colective au devenit dominante în sectorul cooperatist*, reprezentînd aproape 68% din suprafaţa arabilă deţinută de acest sector, faţă de 50% la 1 iunie anul trecut. Sectorul cooperatist se află în plină dezvoltare şi transformare, procesul de extindere şi consolidare a relaţiilor socialiste ridicîndu-se mereu pe o treaptă mai înaltă.

După Dobrogea, complet colectivizată încă din 1957, a doua regiune complet colectivizată este regiunea Bucureşti, regiunea cea mai mare din ţară, cuprinzînd circa 12% din numărul total al familiilor ţărăneşti şi peste 16% din suprafaţa arabilă a ţării.

Permiteți-mi, tovarăși, ca, de la această înaltă tribună, să felicit în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn pe țăranii din regiunea București care au mers cu încredere pe calea arătată de partid, calea agriculturii socialiste. Felicităm pe comuniștii din regiune, pe inginerii și mecanizatorii din stațiunile de mașini și tractoare și gospodării de stat, pe lucrătorii din sfaturile populare care au desfășurat o rodnică muncă politică și organizatorică în rîndurile țăranilor muncitori, i-au îndrumat pe calea agriculturii socialiste și i-au sprijinit să obțină an de an realizări tot mai însemnate în gospodăriile colective. Acum, cînd întreaga regiune este colectivizată, în fața țărănimii s-au deschis posibilități nelimitate pentru creșterea producției agricole, pentru ridicarea nivelului ei de trai material și cultural. Întreaga energie creatoare a țărănimii trebuie acum concentrată spre consolidarea economică a gospodăriilor colective și dezvoltarea lor multilaterală pe calea îmbinării culturii cerealelor cu alte ramuri ale producției agricole, mai ales cu crearea unor puternice ferme de animale proprietate obștească, spre aplicarea măsurilor agrozootehnice de sporire a producției la hectar, spre ridicarea randamentului animalelor, spre folosirea deplină a condițiilor pedoclimatice și economice favorabile obținerii unor recolte tot mai bogate.

Procesul de colectivizare se află într-un stadiu înaintat și se apropie de terminare în regiunile Galați și Banat, unde aproape întreaga țărănime din zonele de șes și deluroase a trecut în gospodării colective. Bune rezultate s-au obținut și în regiunile Cluj, Iași, Oltenia.

Toate acestea demonstrează încrederea maselor țărănești în politica Partidului Muncitoresc Romîn, creșterea conștiinței socialiste a țărănimii muncitoare, justețea politicii partidului de întărire continuă a alianței muncitorești-țărănești, baza de neclintit a regimului democrat-popular.

O dată cu progresele înregistrate în procesul de colectivizare, s-au obținut importante rezultate în domeniul sporirii producției și a productivității muncii agricole.

În anii 1959—1960 producția totală agricolă a crescut, în comparație cu anii 1957—1958, cu 13% la grîu, cu 12% la porumb, cu 94% la floarea-soarelui, cu peste 80% la sfecla de zahăr, cu 19% la lapte, cu 13% la carne, cu 11% la lînă.

Sporește continuu fondul central al statului, asigurîndu-se nevoile crescînde de consum ale populației, aprovizionarea cu materii prime agricole a industriei, creșterea rezervelor de stat și a disponibilului de export.

Ponderea gospodăriilor de stat în formarea fondului central al statului de produse agricole este tot mai mare. În 1960 ele au livrat statului 36,5% din fondul central la grîu, 22,2% la porumb, peste 28% la lapte de vacă și mai mult de 20% la carne.

Țărănimea îndeplinește cu conștiinciozitate contractele de vînzare a produselor agricole către stat, care îi asigură prețuri avantajoase și stabile. Gospodăriile colective au livrat statului în 1960, calculat la suta de hectare, cu peste 17% mai multe cereale față de anul 1959, cu aproape 105% mai multă carne, cu aproape 126% mai mult lapte de vacă, cu peste 24% mai multă lînă. Deosebit de avantajoase s-au dovedit a fi pentru gospodăriile colective ca și pentru stat contractele încheiate pe termen de cinci ani, sistem care trebuie să fie generalizat. *Veniturile țărănimii realizate din valorificarea către stat a produselor agricole au crescut de la 5,9 miliarde de lei în 1955 la 8 miliarde în 1959, la 8,8 miliarde în 1960, iar pentru anul 1961 vor crește, după date preliminate, la 9,6 miliarde de lei.*

Proprietatea obștească a gospodăriilor colective a crescut datorită realizărilor obținute în sporirea producției agricole, ajungînd la sfîrșitul anului 1960 la valoarea de peste 5 miliarde 300 milioane de lei.

În 1960 gospodăriile colective au investit din fonduri proprii și din credite primite din partea statului 1 miliard 460 milioane de lei.

A crescut efectivul de animale proprietate obștească al gospodăriilor colective ; numărul total al bovinelor a sporit în 1960,

față de 1959, cu 294 500, din care 105 200 vaci; al porcinelor — cu 92 000, din care 27 500 scroafe; al ovinelor — cu 642 000. S-au dat în folosință 13 000 de construcții gospodărești, 3 000 de grajduri pentru bovine, 1 140 de maternități și îngrășătorii pentru porcine, 1 350 de saivane pentru oi, 820 de magazii pentru cereale ș.a.; gospodăriile colective și-au sporit numărul mașinilor și utilajelor proprietate obștească, deținînd în prezent aproape 4 000 de autocamioane, 3 700 de tocători de furaje, 4 600 de motoare stabile și electrice, 2 400 de pompe pentru irigat ș.a.

Cointeresarea materială a colectiviștilor la dezvoltarea economică a gospodăriilor colective și la sporirea producției agricole a fost și este un principiu fundamental al partidului în opera de transformare socialistă a agriculturii.

Îmbunătățirea întregii activități de producție a gospodăriilor colective este indisolubil legată de *întărirea rolului zilei-muncă* și de folosirea chibzuită a acesteia. Cele mai multe gospodării colective cheltuiesc economic zilele-muncă prin folosirea unor norme de lucru corespunzătoare, prin reducerea numărului de zile-muncă pentru activități ce nu sînt direct productive, prin planificarea și controlul riguros al cheltuielilor de zile-muncă.

Anul trecut gospodăriile colective au distribuit colectiviștilor produse și bani în valoare de 19 lei în medie pe țară pentru fiecare zi-muncă. Un număr de 755 de gospodării au repartizat produse și bani în valoare de peste 25 de lei de fiecare zi-muncă; din acestea, în 293 de gospodării valoarea zilei-muncă a fost de peste 30 de lei.

Un mijloc puternic de stimulare îl constituie *acordarea de avansuri bănești*, lunar sau trimestrial. Un număr de aproape 900 de gospodării colective au acordat anul trecut, în fiecare lună, avansuri bănești. Astfel, gospodăriile agricole colective din comuna Tudor Vladimirescu, regiunea Galați, din comuna Gătaia, regiunea Banat, din comuna Comana, regiunea Dobrogea, ca și multe altele, au împărțit colectiviștilor în fiecare lună ca avans

cîte 8—10 lei pentru fiecare zi-muncă efectuată în luna respectivă.

Un număr din ce în ce mai mare de gospodării colective au introdus *retribuirea muncii nu numai după lucrările efectuate, ci și după rezultatele muncii depuse*, repartizînd colectiviștilor premii în funcție de depășirea producțiilor planificate.

La veniturile realizate de colectiviști prin muncă în gospodăria obștească — principalul izvor de venituri al colectiviștilor — se adaugă veniturile obținute din gospodăria personală și de la animalele pe care membrii gospodăriilor colective le dețin potrivit statutului.

Se transformă pe zi ce trece fața satelor, țărănimea se hrănește și se îmbracă mai bine, își construiește locuințe, își cumpără mobilă, aparate de radio și de televiziune, își ridică necontenit nivelul de trai material și cultural, făurindu-și o viață civilizată, demnă de epoca socialismului.

Tovarăși,

Călăuzindu-se neabătut după învățătura marxist-leninistă, partidul nostru a mers consecvent pe linia creării bazei tehnice-materiale a socialismului, dezvoltînd industria grea, cu pivotul ei — industria constructoare de mașini, a aplicat în mod creator la condițiile țării noastre planul cooperatist al lui Lenin, învățînd necontenit din experiența construcției colhoznice sovietice și din propria noastră experiență acumulată în decursul anilor. În opera de transformare socialistă a agriculturii, partidul a vegheat la respectarea strictă a liberului consimțămînt, lărgind continuu baza politică și economică a alianței dintre clasa muncitoare și țărănime.

Organele și organizațiile de partid au desfășurat o muncă politică-organizatorică perseverentă în rîndurile maselor țărănești, care au urmat cu încredere cuvîntul partidului. Faptele au demonstrat cît de neîntemeiate sînt calomniile lansate de ideologii

capitaliştilor şi moşierilor care pretind că ţărănimea ar fi refractară socialismului.

Un factor esenţial care a determinat lărgirea curentului de trecere a ţărănimii spre colectivizare îl constituie forţa de atracţie mereu crescîndă exercitată asupra întregii ţărănimi de către gospodăriile colective fruntaşe.

În procesul de colectivizare a agriculturii trebuie să subliniem în mod deosebit importanţa ajutorului material şi tehnic acordat de stat gospodăriilor colective. Experienţa construcţiei noastre socialiste la sate confirmă teza leninistă cu privire la rolul hotărîtor al statului socialist în dezvoltarea forţelor de producţie şi făurirea relaţiilor de producţie socialiste în agricultură.

În ultimii zece ani statul a făcut investiţii pentru agricultură în valoare de aproape 18 miliarde de lei. Au fost create staţiuni de maşini şi tractoare, care pun la dispoziţia ţărănimii tractoare, semănători, combine şi alte maşini agricole.

Tovarăşi,

În reorganizarea socialistă a agriculturii au trebuit înlăturate numeroase greutăţi şi neajunsuri, obiective şi subiective, legate în cea mai mare parte de procesul de creştere a construcţiei socialiste.

Marea gospodărie agricolă colectivă ridică probleme numeroase de organizare a muncii, de dezvoltare planificată a producţiei agricole intensive şi multilaterale. După crearea gospodăriilor colective, activitatea organelor şi organizaţiilor de partid în domeniul construcţiei socialiste devine mai complexă şi mai plină de răspundere. Ele au datoria să acorde gospodăriilor colective, imediat după constituirea lor, ajutor efectiv şi îndrumare concretă de zi cu zi la întocmirea planului de producţie şi a bugetului, la organizarea folosirii cît mai raţionale a pămîntului, a braţelor de muncă şi a inventarului, la organizarea muncii şi întărirea disciplinei în muncă, la ridicarea cunoştinţelor agrotehnice ale colectiviştilor, la încadrarea gospodăriilor colective cu agronomi, zootehnicieni şi alţi specialişti, la formarea cadrelor de conducere.

În această privinţă, din păcate, nu toate organele şi organizaţiile de partid îşi fac datoria pînă la capăt. Sînt dese cazurile cînd activişti de partid cu munci de răspundere, după constituirea gospodăriilor colective se mulţumesc să dea colectiviştilor numai îndrumări generale, îi lasă să se descurce singuri, nu se preocupă în suficientă măsură de întărirea economică şi organizatorică a gospodăriei colective.

Comitetul Central al partidului a atras permanent atenţia organelor şi organizaţiilor de partid, lucrătorilor de partid care activează în domeniul transformării socialiste a agriculturii, să îmbunătăţească neîncetat munca politică şi organizatorică pentru a asigura aplicarea cu fermitate a liniei partidului, în vederea întăririi alianţei muncitoreşti-ţărăneşti, consolidării şi dezvoltării continue a agriculturii socialiste.

Tovarăşi,

Congresul al III-lea al partidului a trasat ca sarcină încheierea procesului de colectivizare pînă în 1965. Suprafaţa totală arabilă a ţării este de 9 820 000 ha. Dacă scădem din această suprafaţă terenurile deţinute de unităţile agricole de stat, rămîn 8 100 000 ha. Sectorul cooperatist cuprinde 6 680 000 ha, din care sînt colectivizate pînă în prezent 4 500 000 ha. Trebuie să ţinem seama că în suprafaţa arabilă a ţării sînt şi circa 600 000 ha situate în localităţi de munte, unde nu există condiţii prielnice pentru colectivizare. Majoritatea acestor terenuri sînt răzleţite în loturi mici, situate la mari distanţe şi au o valoare economică slabă, mult sub valoarea gospodăriilor personale ale colectiviştilor din zonele de şes. Principala sursă de venituri a populaţiei din aceste localităţi este munca în economia forestieră, în întreprinderile miniere şi altele, iar terenul arabil constituie o sursă auxiliară pentru completarea nevoilor de consum propriu.

Din datele de mai sus rezultă că, pînă în 1965, mai rămîne să fie cuprinsă în gospodării colective o suprafață arabilă de circa 3 000 000 ha ce se află actualmente aproape în totalitatea ei în întovărășiri agricole.

Ținînd seama de ritmul tot mai puternic de trecere a țărănimii la colectivizare și de transformare a întovărășirilor agricole în gospodării colective, putem aprecia că există depline posibilități de a realiza chiar mai devreme sarcina trasată de congres cu privire la terminarea colectivizării.

Congresul al III-lea al partidului a trasat organelor de partid și de stat sarcina de a desfășura concomitent muncă politică-organizatorică pentru terminarea colectivizării și pentru unirea gospodăriilor colective mici în gospodării mai mari. În ultimul timp a căpătat extindere tendința gospodăriilor colective mici, cu posibilități reduse de dezvoltare economică, de a se uni în gospodării colective mai mari, care oferă condiții mai bune pentru folosirea rațională a pămîntului și pentru aplicarea metodelor agrotehnice înaintate, pentru utilizarea mai eficace a mijloacelor mecanizate și dezvoltarea multilaterală a producției agricole vegetale și animale. Datorită acestui proces de unificare, suprafața medie pe țară a unei gospodării colective s-a mărit de la 614 ha în 1958 la 950 ha în iunie 1961.

Experiența arată că cele mai bune rezultate le obțin gospodăriile colective care au o suprafață în jurul a 2 000 ha, diferențiată pe zone naturale. În zonele de șes, unde se cultivă în principal cereale, mărimea rațională a gospodăriei colective este de 1 500—2 500 ha; în zonele de deal este de 1 000—1 500 ha, iar la gospodăriile cu caracter dominant pomiviticol și legumicol — de 500—1 000 ha. În asemenea gospodării conducerea este mai aproape de producție și are posibilitatea să asigure folosirea mai rațională a pămîntului și a forței de muncă, să utilizeze mai bine posibilitățile naturale și economice, să aplice mai deplin măsurile agrotehnice, experiența înaintată și cuceririle științei agricole.

Acolo unde colectiviștii își vor manifesta dorința de a crea gospodării mai mari de 2 500 ha, problema trebuie bine studiată și supusă aprobării C.C. al P.M.R.

În procesul de unificare a gospodăriilor mici trebuie să se analizeze fiecare caz în parte, luîndu-se în considerare interesele și dorința colectiviștilor, profilul ramurilor de producție și posibilitățile dezvoltării mai multor ramuri (zootehnia, legumicultura și altele), posibilitățile mecanizării lucrărilor agricole, nivelul de pregătire și de experiență al cadrelor de conducere ale gospodăriilor colective, forța de muncă disponibilă, numărul și calificarea cadrelor de agronomi, zootehnicieni și altor specialiști în agricultură, condițiile optime pentru a folosi din plin tehnica și metodele agrotehnice înaintate.

Prin încheierea colectivizării, relațiile de producție socialiste vor deveni atotcuprinzătoare în economia noastră națională. Forțele de producție în agricultură vor cunoaște o dezvoltare impetuoasă, contribuind ca agricultura să țină pasul cu ritmul rapid de creștere a industriei socialiste.

PRODUCȚIA DE CEREALE

Tovarăși,

Directivele Congresului al III-lea al P.M.R. prevăd ca, pînă în 1965, producția globală agricolă să crească, în condiții climatice normale, cu 70—80% față de 1959.

În perioada planului de 6 ani, sarcina principală o constituie sporirea considerabilă a producției de cereale, mai ales de grîu și porumb, deoarece de aceasta depinde dezvoltarea celorlalte ramuri ale agriculturii, și în primul rînd creșterea animalelor, în vederea satisfacerii cerințelor crescînde ale populației cu produse agro-alimentare și ale industriei cu materii prime.

Transformările înfăptuite în agricultura țării noastre, dotarea ei din an în an cu tot mai multe mijloace mecanizate și substanțe

chimice, munca desfășurată de harnica noastră țărănime creează cele mai favorabile condiții pentru punerea în valoare a imenselor rezerve de care dispune marea agricultură socialistă, pentru ridicarea continuă a fertilității solului, pentru înfăptuirea sarcinilor stabilite de Directivele Congresului al III-lea al partidului cu privire la sporirea producției agricole.

Este foarte instructivă comparația recoltelor medii la hectar obținute în 1960 de către diferitele categorii de gospodării (gostat, gospodării colective, întovărășiri și gospodării individuale).

Deși în 1960 au fost condiții climatice nu tocmai favorabile, obținîndu-se pe țară o recoltă medie la hectar de numai 1 216 kg la grîu și de 1 548 kg la porumb-boabe, gospodăriile agricole de stat, în condiții similare de climă, au avut totuși o recoltă medie pe țară de 1 777 kg la grîu și 1 880 kg la porumb. Un număr de 53 de gospodării de stat au obținut peste 2 400 kg de grîu în medie la hectar de pe o suprafață de aproape 47 000 ha, iar 71 de gospodării de stat au obținut peste 3 000 kg de porumb-boabe în medie la hectar de pe o suprafață de 48 300 ha. Aceasta se datorește faptului că, în gospodăriile de stat, lucrările agricole s-au efectuat la un nivel agrotehnic ridicat, cu mijloace mecanizate, s-au folosit semințe selecționate de înaltă productivitate, îngrășăminte naturale și chimice ș.a.

Gospodăriile colective, avînd de asemenea condiții favorabile pentru organizarea rațională a producției, au realizat pe țară o recoltă medie la hectar de 1 350 kg la grîu și de 1 937 kg la porumb-boabe. Este edificator în această privință exemplul regiunii Dobrogea. În perioada de după colectivizare, 1958—1960, producția medie de porumb la hectar s-a dublat, iar cea de grîu a crescut cu 35,3% față de perioada 1951—1954. Un mare număr de gospodării colective din diferite regiuni au obținut o producție medie la hectar de 1 500—2 000 kg de grîu și 2 000—3 000 kg de porumb-boabe.

În schimb, întovărășirile agricole au obținut în medie la hectar numai 1 024 kg la grîu și 1 426 kg la porumb-boabe.

Cele mai slabe recolte la hectar le-au avut gospodăriile individuale, care au obținut cu aproape 500 kg de grîu și aproape 800 kg de porumb-boabe mai puțin decît gospodăriile colective.

După cum se vede, producțiile obținute în condițiile climatice nu tocmai favorabile ale anului agricol 1960 au dovedit o dată mai mult superioritatea agriculturii socialiste.

Pentru producția de cereale a acestui an sînt însămînțate 3 100 000 ha cu grîu și aproape 3 700 000 ha cu porumb. Recolta de grîu se prevede a fi bună, iar în multe locuri chiar foarte bună. Acum toate forțele și mijloacele sînt mobilizate pentru ca întreaga recoltă de păioase să fie strînsă la timp și fără pierderi și pentru executarea în bune condiții a lucrărilor de îngrijire a culturilor prășitoare ; terenurile recoltate să fie imediat eliberate de paie pentru a se putea trece la executarea arăturilor de vară și însămînțarea cu a doua cultură, îndeosebi de porumb-siloz, pe suprafețe cît mai mari.

În proiectul planului de stat pe anul 1962 se prevede pentru anul viitor, în condiții climatice normale, obținerea unei producții totale de 12 550 000 de tone de cereale, din care 4 650 000 de tone de grîu și secară și 6 650 000 de tone de porumb.

Pentru realizarea acestor sarcini trebuie pregătite din timp condițiile care să asigure aplicarea întregului complex de măsuri agrotehnice ; să se execute arături adînci pe toate suprafețele ce se însămînțează ; să se semene la timp, asigurîndu-se o densitate optimă de plante, în funcție de zonă, soi și mod de cultură ; să se efectueze la timp lucrările de întreținere și recoltare a culturilor.

Unul dintre elementele cele mai de seamă ale agrotehnicii avansate îl constituie *introducerea și răspîndirea în cultură a unor semințe de soiuri mai productive și de calitate superioară.* În toamna anului 1959 au fost semănate peste 150 000 ha cu grîu de soiuri de înaltă productivitate, în 1960 — circa 1 000 000 ha, iar pentru recolta anului următor urmează să se însămînțeze aproximativ 2 000 000 ha.

Partidul a acordat o atenţie deosebită hibridizării porumbului. În primăvara anului 1960 s-au însămînţat cu hibrizi dubli de porumb aproape 600 000 ha, în 1961 — peste 1 000 000 ha, iar în anul viitor se vor însămînţa peste 2 000 000 ha.

Începînd cu recolta anului 1963 la grîu şi a anului 1964 la porumb, întreaga suprafaţă cultivată cu aceste culturi trebuie să fie însămînţată cu seminţe din soiurile şi hibrizii de înaltă productivitate, potrivit condiţiilor din zonele respective. Experienţa arată că, în aceleaşi condiţii de climă şi sol, aplicîndu-se o agrotehnică asemănătoare, se obţin prin folosirea soiurilor de mare productivitate producţii de grîu cu 20—30% mai mari decît atunci cînd se folosesc seminţe din soiurile obişnuite, iar prin folosirea porumbului dublu hibrid se obţine un spor de recoltă de 30—35%. Astfel, de pe întreaga suprafaţă însămînţată se poate obţine un spor de producţie de circa 1 000 000 de tone de grîu şi aproape 2 000 000 de tone de porumb-boabe.

Este necesar ca Ministerul Agriculturii să stabilească cele mai bune soiuri pentru fiecare zonă în parte şi să ia toate măsurile pentru producerea, condiţionarea şi distribuirea seminţelor selecţionate. Sămînţa elită produsă de staţiunile experimentale să fie înmulţită în cele mai bune gospodării agricole de stat şi gospodării colective, care trebuie să execute toate lucrările agrotehnice corespunzătoare, să respecte toate regulile necesare pentru menţinerea purităţii soiului, să selecţioneze şi să păstreze în condiţii corespunzătoare sămînţa, să asigure aprovizionarea cu sămînţă elită a tuturor gospodăriilor de stat şi colective.

Prin dotarea agriculturii cu semănători, au fost însămînţate cu maşina pentru recolta anului acesta aproape 2 000 000 ha cu grîu şi 2 300 000 ha cu porumb. Cu toate acestea au mai fost semănate cu mîna peste 1 000 000 ha cu grîu, din care 250 000 ha la gospodăriile colective şi 1 400 000 ha cu porumb, din care 200 000 la gospodăriile agricole colective. Dacă întreaga suprafaţă cultivată cu grîu şi porumb s-ar fi însămînţat cu maşinile, se putea obţine cu 120 000—180 000 de tone de grîu şi 140 000—

210 000 de tone de porumb mai mult. Sînt create acum toate condiţiile ca să se lichideze această stare de lucruri, astfel ca *în toate gospodăriile agricole colective să se însămînţeze cu maşina, începînd cu anul 1962, întreaga suprafaţă cultivată cu grîu şi din 1963 — întreaga suprafaţă cultivată cu porumb.*

CULTURA PLANTELOR TEHNICE ŞI A LEGUMELOR

Ca urmare a măsurilor luate de partid s-au obţinut succese importante în sporirea producţiei de sfeclă de zahăr şi de floarea-soarelui. În 1960 producţia de ulei şi zahăr a ajuns să fie de aproape două ori şi jumătate mai mare decît în 1955, îndeplinindu-se sarcinile trasate în această direcţie de plenara din noiembrie 1958 a Comitetului Central al partidului.

Producţia medie de sfeclă de zahăr la hectar a crescut în 1960 la 17 000 kg faţă de 12 200 kg în 1958. Pentru ca producţia sfeclei de zahăr să crească la nivelul prevăzut de Directivele congresului (25 000 kg la ha), această plantă trebuie să fie cultivată în zonele cele mai favorabile, acolo unde prin aplicarea lucrărilor agrotehnice se obţin cele mai mari sporuri de recoltă. De asemenea, se va extinde semănatul cu seminţe monogerme, care asigură, cu cheltuieli mai mici, producţii ridicate la hectar.

Producţia medie la floarea-soarelui a crescut în 1960 la 1 070 kg faţă de 770 kg în 1958; pe aproape întreaga suprafaţă cultivată cu floarea-soarelui s-a generalizat semănatul cu seminţe din soiuri superioare. Pentru îndeplinirea sarcinii stabilite de Congresul al III-lea privind producţia de floarea-soarelui, Ministerul Agriculturii va lua măsuri pentru introducerea în cultură pe întreaga suprafaţă a unor soiuri de floarea-soarelui cu conţinut bogat în ulei.

Cultura cartofului trebuie să fie extinsă mai ales în zonele cu condiţii favorabile, unde se obţin recolte mari. Pentru extinderea culturii cartofilor timpurii se recomandă să se folosească

luncile rîurilor cu soluri fertile și cu posibilități de irigare. Să se intensifice măsurile pentru producerea de semințe din soiuri productive și rezistente la boli.

Pentru îmbunătățirea alimentației populației este necesară *sporirea producției de legume*. Rezultatele bune obținute de unitățile agricole specializate în cultura legumelor, care au realizat producții de 25 000—30 000 kg la hectar, arată că e pe deplin posibil să se obțină, pe suprafețe mari, prin aplicarea metodelor agrotehnice și extinderea irigațiilor, recolte bogate la aceste culturi. Experiența acestor gospodării trebuie larg popularizată și aplicată în toate gospodăriile cultivatoare de legume, pentru ca pînă în 1965 să se ajungă, în medie, la o producție de peste 17 500 kg la hectar pe întreaga suprafață de 185 000 ha cultivate cu legume.

O mare atenție trebuie acordată dezvoltării culturii legumelor în jurul orașelor și centrelor muncitorești, pentru a se evita transportul de la distanțe mari, precum și cultivării legumelor timpurii necesare aprovizionării ritmice a populației și exportului. Gospodăriilor colective să li se acorde sprijin pentru a extinde suprafețele de sere și răsadnițe.

RIDICAREA CONTINUĂ A FERTILITĂȚII SOLULUI ȘI SPORIREA SUPRAFEȚELOR ARABILE

Sporirea continuă a fertilității pămîntului — principalul mijloc de producție în agricultură — este una din sarcinile cele mai importante ale Ministerului Agriculturii, ale organelor locale de partid și de stat și ale fiecărei gospodării de stat și colective.

Printre măsurile care sporesc fertilitatea solului, *o deosebită atenție trebuie acordată folosirii pe scară din ce în ce mai mare a îngrășămintelor.*

Industria noastră chimică se află în plin avînt, furnizînd cantități importante de îngrășăminte chimice. Dar ea nu este încă în stare să acopere toate nevoile agriculturii cu aceste produse. Deși

în 1960 s-au folosit de peste 4 ori mai multe îngrășăminte chimice decît în 1955, acestea ajung abia pentru nevoile gospodăriilor de stat și acoperă numai o parte din nevoile gospodăriilor colective.

Trebuie să atragem atenția asupra importanței pe care o prezintă folosirea unor cantități cît mai mari de îngrășăminte organice, îndeosebi a gunoiului de grajd. Este cu totul greșită atitudinea unor specialiști care lasă nefolosite însemnate cantități de gunoi de grajd. S-a dovedit că fiecare vagon de gunoi de grajd îmbogățește solul cu 54 kg de azot, 25 kg de fosfor și alte substanțe care sporesc producția de porumb, de pildă, cu 500—600 kg la hectar.

De aici rezultă că în fiecare gospodărie agricolă trebuie să existe o grijă deosebită pentru strîngerea în platforme a acestui îngrășămînt prețios, pentru păstrarea în condiții bune, încorporarea sub arătura adîncă și valorificarea lui deplină ca și a altor îngrășăminte organice cu efecte asemănătoare asupra recoltelor, cum sînt, de exemplu, îngrășămintele verzi.

În scopul sporirii fertilității terenurilor agricole, Congresul al III-lea al partidului a trasat industriei chimice sarcina de a furniza agriculturii în 1965 îngrășăminte în cantitate de 500 000 de tone de substanță activă.

Rezultatele cercetărilor științifice și experiența unităților agricole fruntașe ne arată că în condițiile din țara noastră îngrășămintele chimice de bază sînt cele azotoase, ele trebuind să reprezinte de două ori cantitatea de îngrășăminte fosfatice și de 4—5 ori cantitatea celor potasice. Acest lucru este determinat de proporția însemnată a cerealelor în producția noastră agricolă, mai ales a porumbului, care este una din plantele mari consumatoare de azot. În dezvoltarea și profilarea industriei chimice trebuie să se țină seama că producția îngrășămintelor azotoase se găsește în momentul de față într-un raport necorespunzător față de cea a îngrășămintelor cu fosfor, fiind cu mult mai mică decît e necesar. Pentru înlăturarea acestei disproporții urmează să se pună în

funcțiune trei combinate noi producătoare de îngrășăminte azotoase: combinatul de la Roznov, combinatul de chimizare a gazului metan Craiova și combinatul de la Tg.-Mureș. În același timp se dezvoltă capacitatea uzinelor de îngrășăminte cu fosfor de la Năvodari și se construiesc încă două unități noi de îngrășăminte cu fosfor, concentrate și compuse.

Pentru îngrășăminte potasice trebuie să se grăbească extinderea lucrărilor geologice și miniere în vederea exploatării zăcămintelor descoperite în Moldova și să se adopte cele mai economice măsuri de exploatare.

Industria de îngrășăminte chimice va trebui să realizeze și o îmbunătățire a sortimentelor ce vor fi livrate agriculturii, prin producerea de îngrășăminte lichide și alte îngrășăminte concentrate în substanțe active, cu eficacitate economică ridicată.

Paralel cu sporirea cantităților de îngrășăminte chimice, Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei trebuie să ia măsuri pentru *producerea unor cantități din ce în ce mai mari de substanțe chimice necesare protecției plantelor agricole*. Calcule sumare ne arată că dăunătorii, bolile plantelor agricole și buruienile dijmuiesc anual cu 15—20% producția noastră vegetală. Este necesară punerea în funcțiune a noi capacități de producție, precum și însușirea fabricării acelor tipuri de insectofungicide și ierbicide care s-au experimentat cu succes, dovedindu-se cele mai eficace și ieftine.

O largă răspîndire trebuie să aibă pe viitor folosirea ierbicidelor — plivitul chimic — îndeosebi la cultura porumbului, deoarece constituie mijlocul cel mai puternic în combaterea buruienilor.

Sporirea cantităților și sortimentelor de îngrășăminte chimice, de insecticide și ierbicide trebuie să fie însoțită de utilizarea lor potrivit cu normele stabilite de știință.

Administrarea la întîmplare a acestor produse chimice reduce considerabil efectul lor pozitiv asupra recoltei, iar uneori, în locul sporului așteptat, poate aduce chiar pagubă. Ministerul Agriculturii este dator să ia măsuri pentru ca unitățile agricole să utilizeze îngrășămintele chimice în cantitățile și combinațiile cerute de însușirile fiecărei parcele de teren, stabilite pe baza analizelor agrochimice, de cerințele fiecărei culturi în ce privește diferite substanțe nutritive; este necesar ca treptat, la început în gospodăriile de stat, iar apoi în cele colective, specialiștilor să li se asigure un minimum de aparatură pentru analize agrochimice simple, dar indispensabile folosirii cu maximum de eficacitate a îngrășămintelor chimice.

În regiunile Maramureș, Crișana, Banat, Argeș, Oltenia, Bacău și altele, solurile podzolice cu productivitate scăzută ocupă peste 3 000 000 ha. Capacitatea de producție a acestora se poate ridica simțitor prin aplicarea amendamentelor calcaroase. Experiența arată că, pe podzolurile tratate cu calcar la care se adaugă îngrășăminte organice, producțiile obținute se pot dubla. Cu toate că în țara noastră există zăcăminte mari de piatră de var în imediata apropiere a acestor soluri, amendamentele calcaroase s-au aplicat pînă acum pe suprafețe neînsemnate, în mod sporadic și neorganizat.

Pentru a valorifica această importantă rezervă de sporire a producției, este necesar ca în regiunile cu cele mai întinse suprafețe podzolice să se organizeze cariere de exploatare și prelucrare a pietrei de var, astfel încît *în anii următori să se aplice amendamente cu var pe 400 000—500 000 ha anual.*

După cum se știe, în țara noastră mari suprafețe de teren agricol sînt situate pe pante, în zone cu relief frămîntat, fiind supuse continuu procesului de eroziune a solului. Potrivit evaluărilor făcute, suprafața terenurilor agricole puternic erodate se ridică la peste 900 000 ha, din care peste 500 000 ha și-au pierdut total capacitatea de producție; suprafețe însemnate se află în diferite faze mai puțin înaintate de eroziune, avînd o fertilitate scăzută.

Daunele pricinuite fondului nostru funciar prin eroziune se datoresc în principal gospodăririi defectuoase a pămînturilor sub

regimurile trecute. În condițiile agriculturii socialiste, combaterea acestui fenomen, stăvilirea lui sînt pe deplin posibile cu ajutorul organizatoric și tehnic din partea statului.

Pe o suprafață de aproape 1 000 000 ha în gospodării de stat și gospodării colective, prin organizarea rațională a teritoriului a fost oprit procesul de eroziune, iar circa 27 000 ha din terenurile puternic erodate, îndeosebi în regiunile Dobrogea, Argeș, Galați, Ploiești, au fost recuperate și redate agriculturii prin amenajări de combatere a eroziunii (terase, canale), fiind plantate cu livezi și vii.

Trebuie să întreprindem în toate zonele cu soluri care suferă de pe urma eroziunii o acțiune largă de mobilizare a maselor de colectiviști la combaterea acestui fenomen, prin organizarea teritoriului unităților socialiste în tarlale mari, în care arăturile și celelalte lucrări agrotehnice se pot face pe curbele de nivel, prin cultivarea acelor plante care stăvilesc și previn eroziunea, prin terasări și alte mijloace.

În perioada 1955—1960 suprafața arabilă a țării a crescut de la 9 662 000 ha la 9 821 000 ha, ceea ce, desigur, nu poate fi considerat mulțumitor. O grijă deosebită trebuie acordată înlăturării oricărei risipe de teren arabil, valorificării tuturor rezervelor de sporire a suprafețelor arabile. Or, în multe locuri această problemă nu constituie încă o preocupare permanentă a conducerilor unităților agricole socialiste, a sfaturilor populare și a organelor locale de partid. Din această cauză au loc numeroase cazuri de risipă a terenului arabil. Astfel, cu toate directivele precise care s-au dat în ce privește terenurile ce pot fi plantate cu pomi și vii, în multe gospodării colective și chiar gospodării de stat continuă practica de a se planta pe suprafețe arabile, în timp ce multe terenuri de coastă, erodate și neproductive, nu sînt folosite în acest scop.

Risipă de teren arabil se constată frecvent și la amplasarea construcțiilor agricole, a celor industriale, a caselor de locuit, a rețelelor de distribuție a energiei electrice și de telecomunicații,

a perdelelor de protecție pentru căi ferate și șosele etc. În multe locuri, cu toate că lîngă sat există terenuri corespunzătoare pentru construcții, se merge pe linia de a se amplasa construcțiile unităților agricole socialiste departe în cîmp, pe terenuri arabile fertile; în afară de aceasta, suprafețele destinate construcțiilor sînt adeseori exagerat de mari, deoarece se stabilesc pe baza unor norme rigide, care nu au în vedere economia maximă de pămînt.

Pînă în 1965 suprafața arabilă a țării noastre va trebui să ajungă la 10 200 000 ha. Pentru aceasta sînt necesare măsuri tehnice-organizatorice temeinice prin care să se valorifice rezervele încă mari de care dispunem.

Sursele de sporire a suprafeței arabile ce trebuie în principal folosite sînt: îndiguirea unor suprafețe mari de teren în lunca inundabilă a Dunării, Jiului, Oltului, Mureșului, Siretului și altor rîuri; amenajări pentru desecarea terenurilor cu exces de apă; defrișarea mărăcinișurilor, a pîlcurilor de arborete, defrișarea treptată a viilor hibride situate pe terenuri de șes, punerea în cultură a terenurilor nisipoase neproductive din Oltenia și nord-vestul țării, a sărăturilor din regiunile Crișana, Banat, Galați, mai buna organizare a teritoriului pentru reducerea suprafețelor de teren necultivat.

Lupta perseverentă pentru ridicarea capacității de producție a pămîntului, pentru folosirea rațională a fondului funciar, pentru creșterea suprafeței arabile constituie o sarcină de cea mai mare însemnătate.

Se știe că o condiție hotărîtoare pentru dezvoltarea normală a plantelor este asigurarea lor cu apă în cantitate suficientă și la timp, fără de care chiar solurile cele mai bogate în substanțe nutritive nu pot da recolte mari, constante. În condițiile țării noastre, seceta este calamitatea cea mai dăunătoare, ea dijmuind foarte frecvent recolta pe zone întinse.

Suprafețe însemnate din cele mai fertile terenuri se găsesc în sudul Olteniei, Bărăgan, Dobrogea — partea cea mai secetoasă a țării și cu temperaturile cele mai mari în timpul verii.

în această zonă, cantitatea anuală de precipitații, pe lîngă faptul că este redusă (400—500 mm și chiar sub 400 mm), se repartizează foarte neuniform pe perioada de vegetație a culturilor; sînt frecvente cazurile cînd cerealele, de pildă, deși s-au dezvoltat frumos, dau o recoltă mică din cauza secetei prelungite în perioada de formare a bobului. Așa, de exemplu, în anul trecut, cu toate că se prevedea o recoltă medie de circa 1 600 kg de grîu la hectar, lipsa precipitațiilor trebuincioase plantelor într-o mare parte a țării, tocmai în perioada formării bobului, a dus la micșorarea recoltei pînă la 1 216 kg la hectar. La intervale de cîțiva ani, seceta dăunează culturilor, pricinuind mari pagube țărănimii muncitoare, economiei naționale. Și aceasta în timp ce alături, în Dunăre și în alte rîuri, se scurg cantități imense din apa atît de vitală pentru culturile agricole.

Experiența gospodăriilor agricole de stat și a gospodăriilor colective care irigă suprafețe însemnate de culturi de cîmp și acordă acestei probleme toată atenția ne arată că irigațiile dublează și chiar triplează recoltele. Astfel, în 1960, gospodăria agricolă de stat Pietroiu, din regiunea București, a obținut de pe o suprafață irigată de 690 ha cîte 5 720 kg de porumb-boabe la hectar; gospodăria agricolă colectivă Jegălia, din regiunea București, a obținut de pe 210 ha irigate cîte 5 980 kg la hectar; gospodăria agricolă de stat Cernavodă — 6 200 kg porumb-boabe la hectar de pe 34 ha; gospodăria agricolă colectivă Satu Nou, regiunea Dobrogea — cîte 6 400 kg de porumb-boabe de pe 100 ha; gospodăria agricolă colectivă Cegani, regiunea București — cîte 10 500 kg de porumb-boabe de pe 15 ha irigate.

Numeroase gospodării agricole de stat au obținut la culturile irigate un preț de cost mai scăzut decît la culturile neirigate, cheltuielile suplimentare de irigare și amortismente fiind larg compensate prin producția suplimentară obținută.

Toate acestea ne arată că problema irigației este o importantă problemă de stat. Rezolvarea ei va avea o înrîurire deosebit de pozitivă asupra dezvoltării agriculturii și a întregii economii naționale.

Congresul al III-lea a stabilit ca pînă în 1965 să ajungem la o suprafață de cel puțin 800 000 ha irigate. Pe baza studiilor efectuate, Biroul Politic al C.C. al P.M.R. consideră necesară și posibilă efectuarea unor lucrări vaste de irigații în regiunile București, Dobrogea, Oltenia și Galați, astfel ca în această zonă să putem iriga, într-o primă etapă, prin folosirea apei din Dunăre, 1 000 000 ha teren, față de 200 000 ha irigate existente în prezent în întreaga țară. Într-o etapă următoare va trebui să ajungem la 2 000 000 ha irigate.

Concentrînd forțele și mijloacele asupra irigării în zona cîmpiei Dunării, recomandăm ca *în restul țării să fie folosite toate posibilitățile existente de amenajare a terenurilor pentru irigații*, cum sînt cursurile unor rîuri și retențiile de apă. O rezervă importantă în această privință o vor constitui cantitățile de apă ce se acumulează la hidrocentralele de la Bicaz, Argeș-Cetățuia, Baia Mare și altele.

Cea mai mare parte din suprafața irigată va fi cultivată cu porumb, cîmpia Dunării devenind principala bază a producției de cereale-marfă și de creștere intensivă a animalelor pentru carne și lapte. În această zonă, gospodăriile agricole de stat și gospodăriile colective vor avea toate posibilitățile să realizeze prin irigații recolte constante la hectar de cel puțin 5 000 kg de porumb. Numai de pe aceste terenuri se vor putea recolta circa 5 000 000 de tone de porumb, aproape cît obținem acum în mod obișnuit în întreaga țară. Această cantitate de porumb, care va putea fi obținută în orice condiții climatice, va reprezenta o rezervă certă de cea mai mare importanță pentru necesitățile interne și de export ale economiei. Valoarea acestei producții evaluată la prețurile actuale de achiziții se ridică la 5 miliarde de lei, iar investițiile necesare pentru înfăptuirea acestui program se justifică pe deplin și vor putea fi amortizate într-o perioadă scurtă.

Realizarea acestui obiectiv cere mobilizarea unor însemnate mijloace tehnice-materiale şi a eforturilor oamenilor muncii din industrie şi agricultură, a oamenilor de ştiinţă, a organelor şi organizaţiilor de partid, o muncă stăruitoare de zi cu zi, pe baza unui program concret de măsuri, judicios întocmit. Pentru executarea în timp util a studiilor şi elaborarea proiectelor tehnice, pentru efectuarea la un înalt nivel tehnic a lucrărilor, *va fi înfiinţată o puternică organizaţie de construcţii hidrotehnice* dotată cu mijloace mecanizate, la care vor trebui atrase cele mai bune, mai calificate şi mai pasionate cadre de specialişti.

Pe lîngă sporirea numărului specialiştilor în hidroamelioraţii, se va acorda o deosebită atenţie pregătirii în probleme de irigaţii şi amenajări pentru irigaţii, prin cursuri scurte şi la locul de producţie, a cadrelor de conducere ale unităţilor, agronomilor, lucrătorilor din gospodăriile agricole de stat şi colectiviştilor.

Muncitorii şi inginerii din industria construcţiilor de maşini trebuie să-şi facă un titlu de onoare din a produce la timp şi la un înalt nivel calitativ utilaj pentru lucrările de amenajare şi de exploatare a terenurilor irigate.

CREŞTEREA PRODUCŢIEI ANIMALE

Congresul al III-lea al partidului a prevăzut ca pînă în 1965 să se ajungă la un efectiv de 5 800 000 de bovine, din care 2 900 000 de vaci; 13 000 000 de ovine, din care 8 500 000 cu lînă fină şi semifină; 7 500 000 porcine. O creştere şi mai însemnată este prevăzută la producţia animală, care în 1965 va trebui să realizeze 50 000 000 de hectolitri lapte, 1 700 000—1 800 000 de tone de carne, 37 000 de tone de lînă. În ţara noastră există toate condiţiile necesare pentru înfăptuirea şi chiar pentru depăşirea acestei sarcini.

În structura culturilor agricole, 73% din suprafaţă este ocupată cu cereale, iar din această suprafaţă, circa jumătate o reprezintă porumbul, cultură de bază pentru creşterea animalelor.

De asemenea, o importantă rezervă de furaje o constituie cele peste 4 000 000 ha de păşuni şi fîneţe naturale. Creşterea producţiei de cereale şi furaje la nivelul prevăzut creează condiţii excelente pentru dezvoltarea şi îmbunătăţirea continuă a şeptelului.

Una din caracteristicile construcţiei socialiste în ţara noastră constă în faptul că, datorită măsurilor de cointeresare a ţărănimii luate de partid şi guvern, lărgirea continuă a sectorului socialist din agricultură a fost însoţită de sporirea numărului de animale şi a producţiei de lapte, carne şi alte produse. Faţă de 1938, efectivul de animale la principalele specii a crescut la bovine cu 20%, din care la vaci cu 21%; la porcine — cu 70%; la ovine — cu 12%. Oile cu lînă fină şi semifină au sporit în ultimii 10 ani cu 95%. În perioada 1955—1960, în gospodăriile agricole de stat efectivele de animale au crescut de 2,8 ori la bovine (din care la vaci de 3,3 ori), de aproape 4 ori la porcine, cu 88% la ovine (din care cu lînă fină şi semifină — cu 91%).

În gospodăriile agricole colective, efectivul de taurine proprietate obştească a crescut între anii 1958 şi 1961 (calculat pînă în luna iunie) de 5,4 ori, din care numărul vacilor şi junincilor de 5,5 ori; efectivul de porcine a crescut de 3,6 ori, din care al scroafelor de 2,5 ori; numărul ovinelor a crescut de 2,7 ori.

Sporirea densităţii animalelor la 100 ha a avut loc în condiţiile extinderii sectorului colectivist. În perioada 1958—1960, deşi suprafaţa agricolă deţinută de gospodăriile agricole colective a crescut, densitatea taurinelor proprietate obştească la 100 ha a sporit cu 80%.

În 1961, pe baza hotărîrii Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn şi a Consiliului de Miniştri, statul a acordat gospodăriilor agricole colective credite pe termen lung în sumă de 800 000 000 de lei, în cea mai mare parte pentru cumpărarea de vaci şi viţele şi pentru procurarea materialelor de construcţie. Prin folosirea acestor credite şi prin folosirea fondurilor proprii, gospodăriile colective trebuie să ajungă pînă la sfîrşitul

anului la un efectiv total de 960 000 de taurine proprietate obştească, din care cel puţin 343 000 de vaci şi 375 000 de viţele.

Sarcinile de sporire a şeptelului se realizează cu succes atît în gospodăriile de stat cît şi în gospodăriile colective.

Faţă de cerinţele mereu crescînde ale populaţiei şi faţă de rezervele mari existente în agricultură, rezultatele obţinute pînă acum în creşterea animalelor nu ne pot mulţumi.

Problema dezvoltării rapide a efectivelor de animale şi creşterii continue a productivităţii lor, în mod deosebit în unităţile socialiste, este o problemă care trebuie să stea în centrul atenţiei partidului şi guvernului, a tuturor oamenilor muncii din agricultură.

În vederea sporirii numărului de taurine este absolut necesar ca fiecare gospodărie agricolă de stat şi gospodărie agricolă colectivă să-şi asigure efectivul de animale matcă, în primul rînd prin păstrarea şi creşterea tuturor viţelelor provenite din prăsilă proprie. În acest scop, Ministerul Agriculturii trebuie să interzică gospodăriilor de stat sacrificarea viţelelor şi să recomande gospodăriilor colective să păstreze toate viţelele obţinute din prăsila proprie. Este necesară menţinerea tuturor viţelelor chiar dacă acestea nu provin din cele mai bune rase. Ele pot fi treptat ameliorate, ştiut fiind că prin creşterea lor vom putea să sporim atît producţia de lapte cît şi producţia de carne.

Trebuie dezrădăcinată tendinţa dăunătoare manifestată de unii lucrători ai Ministerului Agriculturii de a neglija şeptelul autohton şi chiar de a sacrifica, pe considerentul că sînt slab productive, vacile din rasa Sură de Stepă sau din alte rase autohtone, care reprezintă circa 35% din numărul total al vacilor. Experienţa îndelungată a dovedit că, printr-o furajare bună şi printr-o îngrijire raţională, producţia de lapte a vacilor din aceste rase poate fi sporită considerabil. În afară de aceasta, menţinerea şi îmbunătăţirea sistematică a acestor rase contribuie la sporirea efectivului de animale şi la creşterea producţiei de carne.

Din totalul efectivelor de vaci circa 68% sînt animale din rasele Bălţată Romînească, Pinzgau, Brună de Maramureş şi Roşie de Dobrogea. *Baza zootehniei noastre trebuie să o constituie animalele din aceste rase; rasele din import să fie folosite în scopul îmbunătăţirii calitative a efectivului de animale din rase autohtone, şi nu pentru înlocuirea lui.*

Trebuie organizată creşterea şi îngrăşarea tuturor viţeilor; să nu admitem ca tineretul bovin să fie sacrificat la o greutate mai mică de 300 kg. Dacă începînd cu anul 1956 s-ar fi reţinut pentru prăsilă numai 40% din tineretul bovin, iar restul s-ar fi sacrificat la o greutate de 300 kg, astăzi am fi atins efectivul de bovine prevăzut pentru anul 1965, iar sporul la cantitatea de carne realizată în aceşti ani ar fi fost mai mare decît întregul plan al producţiei de carne de bovine prevăzut pentru anul 1961.

Preocuparea pentru sporirea numerică a efectivului de bovine trebuie însoţită de munca sistematică pentru ridicarea producţiei calculate pe animal. În 1960, un număr de 10 gospodării agricole de stat cu peste 1 700 de vaci au realizat o producţie medie de 4 000—4 700 de litri de lapte de la fiecare vacă, iar 90 de gospodării au realizat de la 16 000 de vaci o producţie medie de cîte 3 000—4 000 de litri de lapte. În 1960, în gospodăriile colective producţia medie de lapte pe cap de vacă furajată a fost de 1 569 de litri, cu o sută de litri mai mult decît în anul anterior. Un număr de 360 de gospodării colective au obţinut în 1960 producţii medii de lapte de peste 2 100 de litri de fiecare vacă furajată, iar unele au obţinut peste 3 000 de litri.

Trebuie desfăşurată o muncă sistematică pentru ca, în fiecare gospodărie de stat şi colectivă, producţiile medii pe animal să ajungă, printr-o mai bună furajare, la nivelul producţiilor obţinute de unităţile agricole fruntaşe. Sectorul zootehnic din gospodăriile agricole socialiste situate în zona de aprovizionare a oraşelor mari şi a centrelor muncitoreşti trebuie orientat spre producţia de lapte, pentru ca să se lichideze astfel practica neeconomică de aprovizionare a populaţiei cu lapte de la distanţe mari.

Pentru sporirea producției de carne la nivelul de 1 800 000 de tone în 1965 — din care 900 000 de tone de carne de porc — este necesar să se folosească pe deplin potențialul de producție al porcinelor, care au o mare prolificitate.

Creșterea și îngrășarea porcilor este deosebit de rentabilă pentru gospodăriile agricole socialiste, aducîndu-le mari venituri bănești. Astfel, de pildă, gospodăria colectivă din Sîntana, regiunea Crișana, a realizat în anul trecut venituri de peste 800 000 de lei din valorificarea porcilor îngrășați; gospodăria colectivă din Biled, regiunea Banat, — venituri de aproape 600 000 de lei. Asemenea exemple sînt numeroase.

În anul acesta gospodăriile colective au contractat cu statul livrarea a peste 400 000 de porci, iar pentru anul 1962 au posibilitatea să îngrașe și să contracteze 900 000 de porci.

Gospodăriile de stat trebuie să ia măsuri pentru a livra statului întreaga cantitate planificată și pentru a asigura toate condițiile îndeplinirii planului pe anul viitor.

Ministerul Agriculturii și sfaturile populare trebuie să ajute gospodăriile colective ca *numărul de scroafe proprietate obștească să ajungă pînă la sfîrșitul acestui an la 200 000; este necesar ca pînă în 1965 gospodăriile agricole colective să ajungă la 700 000 de scroafe proprietate obștească*, astfel încît să asigure realizarea cantității de carne de porc contractată, precum și numărul de purcei necesar pentru acoperirea nevoilor colectiviștilor. Pentru aceasta gospodăriile colective trebuie să rețină cele mai bune scroafe pentru prăsilă, urmînd să le sacrifice numai după ce le scade prolificitatea.

Gospodăriile agricole de stat trebuie să ajungă în 1965 la 150 000 de scroafe de prăsilă și să livreze gospodăriilor colective pentru prăsilă cît mai multe scrofițe din rasele cele mai bune. Sînt cazuri destul de frecvente cînd unele gospodării de stat și gospodării colective care au un surplus de scrofițe le valorifică prin îngrășare, în timp ce alte gospodării de stat și colective duc lipsă de scrofițe pentru reproducție. Ministerul Agriculturii să ia măsuri ca mai întîi *să se asigure matca tuturor gospodăriilor de stat și colective și numai după aceasta să se admită trecerea scrofițelor la îngrășare.*

Este necesar să se răspîndească porcinele din rasele pentru carne; ele consumă cu circa 10—15% mai puține furaje pentru un kg spor greutate.

Organele de stat care se ocupă cu contractarea, precum și Ministerul Agriculturii să ia măsuri pentru încheierea de contracte de lungă durată cu gospodăriile colective. Aceasta va da posibilitate gospodăriilor colective ca la întocmirea planului anual de producție să prevadă din vreme suprafețele pentru furajele necesare creșterii și îngrășării de porci în anii ce urmează.

În ceea ce privește *creșterea oilor*, obiectivul principal rămîne în continuare sporirea numărului de oi cu lînă fină și semifină, pentru ca în 1962 să se lichideze importul de lînă. Trebuie luate măsuri pentru a se păstra și pentru a se crește încă din acest an toate mieluțele și marea majoritate a berbecuților astfel ca în 1965 să avem cel puțin 8 500 000 de oi merinos, spancă-țigaie, cu o producție totală de cel puțin 27 000 de tone de lînă fină și semifină. Atragem atenția asupra importanței pe care o prezintă reținerea și creșterea batalilor, ca măsură eficace de sporire rapidă a producției de lînă fină și semifină. *Este necesar ca pînă în 1963 gospodăriile de stat și colective să aibă un număr de aproximativ 1 000 000 de batali, care pot da, la vîrsta de 2—3 ani, cel puțin 5 000—6 000 de tone de lînă fină și semifină anual și mari cantități de carne.*

Ministerul Agriculturii și Comitetul de Stat al Planificării vor face propuneri în vederea adoptării unor măsuri care să contribuie la lichidarea sacrificărilor neraționale, la păstrarea vițelelor, a mieluțelor și scrofițelor, pentru ca în fiecare gospodărie colectivă și gospodărie de stat să se formeze astfel o matcă numeroasă.

Un sector de producție rămas în mod deosebit în urmă în gospodăriile de stat și colective este *creșterea păsărilor*. Din nu-

mărul total de circa 38 000 000 de păsări, cîte existau în întreaga ţară la începutul acestui an, gospodăriile de stat şi colective aveau laolaltă, după unele calcule, abia 2 000 000, gospodăriilor de stat revenindu-le o pasăre la 2 ha, iar gospodăriilor colective — o pasăre la 4 ha. Lucrul acesta este de neînţeles. Se ştie foarte bine că în fiecare gospodărie există condiţii deosebit de prielnice pentru creşterea păsărilor. Din calculele făcute de specialişti reiese că cel mai scăzut preţ de cost se obţine la carnea de pasăre.

Prin dezvoltarea fermelor de păsări în unităţile socialiste, prin folosirea zonei bălţilor, a Deltei Dunării şi a apelor interioare pentru creşterea raţelor şi gîştelor, se poate lesne ajunge pînă în 1965 la o producţie de circa 120 000 de tone de carne de pasăre. Considerăm că este foarte folositor pentru toate gospodăriile colective să urmeze exemplul gospodăriei colective din Lenauheim, regiunea Banat. Această gospodărie primeşte în primele luni ale fiecărui an un număr important de pui de o zi de la incubatoarele statului, pe care-i îngraşă şi-i valorifică foarte avantajos; este de remarcat că, pe lîngă aceasta, gospodăria are 4 000 de păsări ca matcă.

Gospodăriile de stat şi gospodăriile colective trebuie sprijinite să-şi creeze fiecare o matcă de păsări (găini, curci, raţe sau gîşte), să crească 500—600 de păsări la 100 ha.

Creşterea păsărilor în ferme mari, bine organizate, unde se folosesc nutreţuri combinate, este mai economică cu 40—50%. Gospodăriile de stat vor trebui să construiască combinate mari de păsări cu producţii anuale de 18 000 000 de ouă şi 1 200 de tone de carne de pui. O asemenea orientare va face ca unităţile din zonele de cîmpie să asigure cu eforturi mici cantităţi însemnate de carne de pui şi ouă.

Pentru realizarea sarcinilor privind îmbunătăţirea şeptelului şi ridicarea productivităţii animalelor, un rol deosebit de important îl are *organizarea selecţiei şi a însămînţărilor artificiale la animale*. În 1960 s-au însămînţat artificial 380 000 de vaci şi peste 2 000 000 de oi. În legătură cu aceasta, trebuie să arătăm că

Ministerul Agriculturii a procedat birocratic retrăgînd taurii din staţiunile de montă naturală înainte ca centrele de însămînţări artificiale să fie bine organizate şi dotate, ceea ce a adus serioase pagube. Extinderea însămînţărilor artificiale trebuie să se facă treptat, numai pe măsura pregătirii cadrelor necesare şi a dotării centrelor de însămînţări cu aparatură bună.

Pentru apărarea sănătăţii animalelor şi a păsărilor va trebui să se ia cu mai multă perseverenţă măsurile de prevenire a bolilor, de îngrijire a animalelor şi de igienă.

BAZA FURAJERĂ

Dezvoltarea creşterii animalelor şi mărirea productivităţii lor depinde în măsură hotărîtoare de asigurarea unei baze furajere corespunzătoare cantitativ şi calitativ.

În afară de cereale, şi în primul rînd de porumb — boabe şi siloz — trebuie larg folosite şi alte furaje de valoare ca iarba şi fînurile, leguminoasele, reziduurile industriale şi sărurile minerale, care se produc în cantităţi suficiente în ţara noastră şi pot asigura hrănirea îndestulătoare şi completă a şeptelului.

Conducerile gospodăriilor de stat şi ale gospodăriilor colective trebuie îndrumate şi sprijinite să ia măsuri pentru asigurarea furajelor în cantităţi corespunzătoare numărului sporit de animale prin repartizarea suprafeţelor necesare; în acelaşi timp să se recolteze, să se transporte, să se păstreze şi să se gospodărească cu chibzuinţă furajele.

Cultura porumbului de siloz s-a dezvoltat an de an, gospodăriile de stat şi colective asigurînd pentru hrana animalelor cantităţi tot mai mari de nutreţ însilozat. În 1960, în gospodăriile colective s-a realizat o cantitate de 3 ori mai mare de siloz decît în 1959, iar în gospodăriile de stat, în aceeaşi perioadă, cantitatea de siloz s-a dublat.

Gospodăriile cu efective mari de animale practică cu rezultate foarte bune cultura dublă a porumbului şi a altor culturi

furajere pe suprafeţele de pe care s-au recoltat secara, orzul, rapiţa etc., ceea ce aduce sporuri considerabile de furaje.

Trebuie extinsă experienţa unităţilor socialiste care au cultivat porumb-siloz în amestec cu leguminoase, cu soia, mazăre ş.a. pentru a-i spori conţinutul în proteină; porumbul-boabe şi porumbul însilozat, împreună cu leguminoasele folosite în hrana animalelor, asigură sporirea simţitoare a producţiei animale. Este totodată necesar să extindem suprafeţele şi să sporim randamentul la hectar la culturile de lucernă, trifoi şi alte leguminoase.

În zonele favorabile culturii cartofilor şi a sfeclei de zahăr trebuie folosită metoda de hrănire a animalelor cu aceste furaje ieftine care dau randamente mari.

La acoperirea necesarului de furaje e necesar să fie folosite toate reziduurile industriale ca borhotul, melasa, tărîţele, drojdiile furajere, ureea.

Considerăm că a sosit timpul să organizăm pe scară mult mai largă producerea de furaje combinate, care, potrivit experienţei unor ţări prietene, precum şi a unor gospodării de stat de la noi, duc la sporirea producţiei şi la scăderea preţului de cost. După calculele Ministerului Agriculturii s-ar justifica pe deplin construirea unor fabrici de nutreţuri combinate cu instalaţii simple de diferite mărimi, în gospodăriile de stat şi în unele gospodării colective mai puternic dezvoltate. În anumite zone să se organizeze unităţi mari dotate cu instalaţii pentru prelucrarea de furaje combinate, de o anumită compoziţie, sau pentru anumite categorii de animale, care să deservească mai multe gospodării.

Este necesar ca Ministerul Agriculturii, Ministerul Metalurgiei şi Construcţiilor de Maşini şi Comitetul de Stat al Planificării să elaboreze un program de construire a fabricilor de nutreţuri combinate.

Una dintre cele mai importante resurse de producere a nutreţurilor, încă neraţional folosită, o constituie cele peste 4 000 000 ha de păşuni şi fîneţe naturale. Se ştie că păşunile şi fîneţele pro-

duc cel mai bun şi mai ieftin nutreţ, iar vacile hrănite pe păşune produc laptele la un preţ de cost scăzut. Dublînd sau triplînd producţia acestor păşuni şi fîneţe, pe lîngă obţinerea unor producţii mai mari de lapte, carne şi alte produse, se va realiza şi o scădere simţitoare a preţului de cost.

În luncile şi cîmpiile ţării noastre există o suprafaţă de aproape 1 300 000 ha de păşuni şi fîneţe, pe care, dacă se aplică lucrări de îmbunătăţire, curăţire, grăpare şi îngrăşare, producţia de iarbă poate spori de 3—4 ori. De asemenea, prin desţelenire şi cultivarea cu plante de nutreţ după sistemul conveierului verde, se pot obţine producţii de 5—8 ori mai mari decît cele care se realizează în prezent.

O bună parte din suprafeţele cu păşuni şi fîneţe se găsesc în zona de deal şi în poieni şi goluri din zona muntoasă. Pe aceste suprafeţe se poate obţine o producţie mult sporită de furaje, de 10 000—13 000 kg de iarbă verde la hectar, prin lucrări de reînsămînţare cu ierburi perene îmbinate cu lucrări de combatere a eroziunii, curăţire şi îngrăşare. Cu acest spor de producţie s-ar putea hrăni peste 1 000 000 de tineret taurin sau peste 5 000 000 de oi, de la care s-ar putea obţine 12 000—14 000 de tone de lînă sau peste 65 000 de tone de carne în greutate vie.

Păşunile comunale realizează anual venituri de circa 275 000 000 de lei. Din păcate însă, aceste sume importante nu sînt folosite în mod chibzuit pentru îmbunătăţirea păşunilor. Trebuie examinată posibilitatea ca gospodăriile colective care preiau păşunile pe o perioadă mai lungă să fie scutite de plata taxelor, stabilindu-se în acelaşi timp obligaţiile colectiviştilor în ce priveşte efectuarea unor lucrări pentru întreţinerea şi îmbunătăţirea lor.

Trebuie răspîndită practica unor gospodării colective şi de stat din regiunea Banat şi din alte regiuni care, începînd din luna mai şi pînă toamna tîrziu, organizează cirezi de vite la păşunile de munte, cu rezultate foarte bune şi deosebit de economice.

Ministerul Agriculturii şi sfaturile populare au datoria să ia de îndată măsuri pentru producerea seminţelor necesare de ierburi

şi pentru folosirea tuturor resurselor de îngrăşăminte organice şi minerale, necesare valorificării în cel mai scurt timp a întregii suprafeţe de păşuni şi fîneţe.

CONSTRUCŢII GOSPODĂREŞTI ÎN AGRICULTURĂ

Înfăptuirea sarcinilor privind dezvoltarea multilaterală a producţiei agricole necesită executarea unui important volum de construcţii gospodăreşti — grajduri, maternităţi şi îngrăşătorii de porci, saivane, magazii, pătule ş.a.

În perioada planului de 6 ani, în gospodăriile de stat vor trebui construite adăposturi pentru 490 000 de taurine, 900 000 de porcine, 630 000 de oi, magazii şi pătule pentru 52 000 de vagoane cereale şi diferite alte construcţii speciale. În gospodăriile colective se prevede executarea de adăposturi pentru 2 050 000 de taurine, 3 170 000 de porcine, 5 100 000 de oi, magazii şi pătule pentru 380 000 de vagoane produse vegetale. Pentru ca aceste construcţii să fie realizate la timp sînt necesare măsuri care să înlăture neajunsurile ivite pînă acum în acest domeniu — amplasarea necorespunzătoare, risipa de teren din cauza măririi exagerate a distanţelor dintre construcţii, utilizarea unor tipuri de construcţii costisitoare, neasigurarea alimentării cu apă.

Noile construcţii ce se ridică îndeosebi în gospodăriile agricole de stat trebuie astfel proiectate şi executate încît să permită introducerea unor procese avansate de producţie, mecanizarea muncilor grele.

La proiectarea şi amplasarea construcţiilor în gospodăriile agricole colective trebuie să se aibă în vedere procesul de dezvoltare în perspectivă a acestora, de unificare a gospodăriilor mai mici în gospodării mari.

Sarcina comitetelor executive ale sfaturilor populare regionale şi raionale este de a ajuta gospodăriile colective să amplaseze judicios construcţiile, să adopte cele mai economice tipuri de

grajduri, magazii etc., utilizînd la maximum sursele locale de materiale.

Comitetele regionale şi raionale de partid trebuie să analizeze periodic mersul lucrărilor de construcţie, să vegheze la întocmirea şi aprobarea operativă a documentaţiilor pentru construcţii, să îndrume pe colectivişti în folosirea tuturor resurselor locale de materiale, pentru a ridica mai multe construcţii, bune şi ieftine.

DEZVOLTAREA VITICULTURII ŞI POMICULTURII

Tovarăşi,

Sarcini importante stau în faţa noastră în domeniul *viticulturii* şi *pomiculturii*. În 1965 suprafaţa totală cu vii şi livezi va trebui să ajungă la cîte 300 000 ha faţă de 296 000 ha de vii şi respectiv 219 300 ha de livezi existente în prezent.

În ţara noastră, cu forme de relief variate, cu dealuri însorite, pomii fructiferi şi viţa de vie constituie dintotdeauna o mare avuţie.

Din suprafaţa actuală de vie numai 113 800 ha sînt plantate cu vie nobilă altoită şi indigenă. Restul de 182 200 ha sînt ocupate cu hibrizi producători direcţi.

Directivele Congresului al III-lea al partidului prevăd ca cea mai mare parte din suprafaţa viticolă să fie cultivată cu vie bună, altoită şi indigenă, de la care se obţin struguri de calitate superioară. La executarea plantărilor trebuie să se ţină seama că, pe măsură ce se înfiinţează şi intră pe rod noi plantaţii, este necesar să fie defrişate viile hibride şi în primul rînd cele de şes, care ocupă importante suprafeţe de teren arabil: în regiunea Bucureşti — 38 000 ha, în regiunea Galaţi — 29 000 ha, în Oltenia — 26 000 ha etc.

O parte a ţărănimii s-a obişnuit cu această viţă hibridă. Dar producţia de struguri obţinută de la via hibridă nici nu se

poate compara cu cea de viţă altoită sau indigenă. Recolta de la viile hibride este mai mică, strugurii sînt de calitate proastă, vinul de asemenea. Cîştigul net pe un hectar cu hibrizi este cu mult mai mic decît de pe o suprafaţă egală cu viţă altoită.

În ultimii ani, în zonele viticole şi îndeosebi în gospodăriile agricole socialiste, raportul a început să se îmbunătăţească în favoarea viţei nobile. Din datele existente rezultă însă că ritmul plantărilor de viţă nobilă din soiuri bune este încă nesatisfăcător. Pentru îmbunătăţirea situaţiei se impun eforturi serioase şi măsuri concrete în vederea înlocuirii viei hibride şi completării golurilor în centrele viticole, înlocuirii treptate a viei bătrîne care nu mai dă randament şi care acum se întinde pe mai bine de 30 000 ha.

În dezvoltarea viticulturii o atenţie deosebită trebuie acordată schimbării raportului actual între strugurii pentru masă şi cei pentru vin. *Este necesar ca cel puţin 50% din plantările anuale să le reprezinte strugurii de masă.* Calculele arată că un hectar cu vie din soiurile de masă dă un venit net cu mult mai mare decît se realizează de la strugurii transformaţi în vin.

În condiţiile ţării noastre, rezultatele cele mai bune la strugurii de masă se pot obţine prin extinderea plantaţiilor în podgoriile şi centrele viticole mai importante. Trebuie cultivate cele mai bune soiuri de struguri de masă apreciate în ţară şi peste hotare, rezistente la transport şi care se păstrează bine.

În vederea acoperirii necesarului de fructe pentru consum intern şi pentru export, o mare dezvoltare va lua în anii următori pomicultura. Noile plantaţii ce se execută vor trebui să asigure îmbunătăţirea raportului actual necorespunzător între specii şi soiuri, în favoarea soiurilor celor mai valoroase. În acest scop trebuie să se planteze cel puţin 80 000 ha pentru a ajunge pînă în 1965 la 300 000 ha cu livezi. Trebuie să se înfiinţeze livezi masive de măr, păr, cireş, vişin, cais, piersic şi nuc, care dau producţii mari la hectar, de calitate superioară şi la un preţ de cost redus.

Astfel, faţă de 1961, în 1965 proporţia mărului şi părului trebuie să crească pînă la circa 32% din totalul pomilor; proporţia vişinului, cireşului, caisului şi piersicului — pînă la circa 17%; proporţia prunului urmează să scadă de la 60% la 43%. Prunul din soiurile inferioare trebuie înlocuit treptat cu prunul producător de fructe de calitate superioară, pentru consum.

În dezvoltarea viticulturii şi pomiculturii, problema amplasării noilor plantaţii are o importanţă deosebită. Cel mai raţional este plantarea viilor şi pomilor în centrele mari, unde există o tradiţie şi o experienţă îndelungate, unde producătorii sînt formaţi ca buni pomicultori şi viticultori, iar condiţiile sînt cele mai prielnice pentru obţinerea de producţii mari de fructe şi struguri de calitate superioară.

Este necesar să ducem o luptă hotărîtă împotriva tendinţei dăunătoare economiei naţionale de a se planta vii şi livezi pe terenuri bune pentru cultura grîului, porumbului, sfeclei de zahăr, florii-soarelui şi alte plante preţioase. Din păcate, deşi s-a atras atenţia asupra acestui lucru, în mai toate regiunile sînt dese cazurile de ocupare a suprafeţelor arabile cu vii şi livezi. De multe ori organele de partid şi de stat fie că au încurajat extinderea viilor pe terenuri arabile, fie că s-au mărginit să constate acest lucru, fără să ia măsuri pentru a-l împiedica.

Trebuie generalizată experienţa bună a gospodăriilor agricole de stat şi colective din comunele Ştefăneşti, Valea Rea, Malul cu Flori din regiunea Argeş, Valea Călugărească, regiunea Ploieşti, Murfatlar, regiunea Dobrogea, care au amenajat prin terasări importante suprafeţe erodate şi le-au plantat cu vii şi pomi.

Ministerul Agriculturii trebuie să organizeze producţia de material săditor, să stabilească soiurile cele mai potrivite de fructe şi struguri, astfel ca sarcinile ce revin fiecărei regiuni să fie îndeplinite în cele mai bune condiţii. La înfiinţarea noilor plantaţii de pomi şi vii trebuie avute în vedere sistematizarea şi organizarea teritoriului, cît şi asigurarea posibilităţilor de efectuare meca-

nizată a lucrărilor grele, ca întreținerea solului și combaterea bolilor și dăunătorilor.

O dată cu extinderea noilor plantații se impune luarea de măsuri pentru aplicarea complexului de lucrări agrotehnice în vederea obținerii unor recolte sporite care să asigure ca producția de fructe să ajungă pînă în 1965 la cel puțin 1 700 000 de tone, iar cea de struguri — la 1 400 000 de tone.

Pentru valorificarea superioară a strugurilor de vin, în ultimii ani s-au construit la Tohani, Focșani, Valea Călugărească mari combinate vinicole înzestrate cu utilaj modern. În aceste combinate se aplică o tehnologie modernă, obținîndu-se vinuri în partizi mari bine condiționate. S-au construit de asemenea un număr însemnat de crame și depozite. Ținînd însă seama de creșterea suprafețelor cu vii, a producției de struguri, precum și de faptul că pentru a asigura o aprovizionare continuă, indiferent de producția unui an, este nevoie de importante rezerve de vin, se impune necesitatea de a mări spațiul de vinificare și de depozitare a vinului. Capacitatea depozitelor urmează să crească de la 23 000 de vagoane în prezent, la circa 50 000 de vagoane în 1965. Aceste construcții trebuie amplasate în centrele viticole, aproape de căile de comunicație, în vederea reducerii cheltuielilor de transport.

Pentru valorificarea fructelor care nu se desfac în stare proaspătă va trebui să se asigure capacitățile necesare de prelucrare corespunzătoare cu producția sporită a acestora.

APICULTURA ȘI SERICICULTURA

O ramură de producție ce urmează să fie mult încurajată și dezvoltată în toate gospodăriile de stat și colective, precum și în gospodăriile personale este *apicultura*. Astăzi avem în țară circa 650 000 de stupi cu o producție de 4 500 de tone de miere, din care se exportă mai bine de 1 600 de tone. În următorii 3—4 ani, numărul de stupi va trebui să crească la minimum 1 100 000 ; aceasta va însemna un plus de 8 000 de tone de miere, în afară de cantitatea mare de ceară.

Unele gospodării colective și de stat realizează anual, datorită creșterii albinelor, mari venituri bănești fără multe eforturi. De pildă, gospodăria colectivă din comuna Ștefan cel Mare, raionul Fetești, a realizat în 1960, de la 145 de stupi de albine, un venit de peste 500 de lei pe fiecare stup. Gospodăriile din comunele Tomnatec și Halînga realizează an de an o cantitate de 20 kg de miere în medie pe fiecare stup. Gospodăria de stat Piscul Sadovei a recoltat de la 2 500 de stupi peste 3 vagoane de miere.

Ministerul Agriculturii, sfaturile populare și asociația crescătorilor de albine trebuie să popularizeze mai larg experiența gospodăriilor fruntașe în creșterea albinelor, să îndrume gospodăriile colective și de stat să-și organizeze stupine și să le sprijine în pregătirea celor mai bune cadre, în procurarea de stupi și a unor utilaje necesare.

Merită de asemenea să îndreptăm atenția gospodăriilor colective spre creșterea *viermilor de mătase*. Cîtă însemnătate economică are această ocupație ne-o arată rezultatele obținute de către trei gospodării colective din comuna Dăbuleni — Oltenia, care au încasat anul trecut cîte 300 000 de lei fiecare din valorificarea gogoșilor de mătase.

Anul trecut s-au produs aproape 1 200 de tone de gogoși din 1 040 kg de sămînță. Încurajînd răspîndirea acestei îndeletniciri în gospodăriile colective, în 1965 se poate ajunge la o producție de cel puțin 2 500 de tone de gogoși de mătase.

Cu cîteva sute de grame de sămînță, prin munca a 4—5 femei timp de 30—40 de zile, se poate ajunge la o producție de cel puțin 1 000 kg de gogoși, echivalentă cu aproape 20 000 de lei.

Ministerului Agriculturii îi revine sarcina să asigure producerea unei cantități mai mari de sămînță și de calitate supe-

rioară, iar sfaturilor populare — să organizeze plantarea de duzi prin curţi, pe terenuri de coastă, pe marginea şoselelor.

Ministerul Învăţămîntului şi Culturii să se preocupe ca în fiecare şcoală să se organizeze stupine, precum şi creşterea viermilor de mătase şi plantarea de duzi de către elevi.

MECANIZAREA AGRICULTURII

Directivele congresului prevăd ca în 1965 să ajungem la circa 100 000 de tractoare, peste 70 000 de semănători, peste 43 000 de combine de cereale păioase, peste 8 000 de combine de porumb. Lucrările necesare culturii grîului vor fi mecanizate în proporţie de 80—90%, la porumb lucrările de arat şi semănat — în proporţie de 90%, lucrările de întreţinere — în proporţie de 40%, iar cele de recoltat — în proporţie de 35%; totodată vor fi mecanizate pe scară largă lucrările necesare celorlalte culturi de cîmp; se va extinde folosirea tractoarelor şi maşinilor în legumicultură, pomicultură, viticultură şi creşterea animalelor.

Industria noastră a ajuns la un stadiu cînd este în stare să asigure dotarea agriculturii cu tractoare, pluguri, cultivatoare, semănători, combine, mereu mai perfecţionate.

La sfîrşitul acestui an agricultura va dispune de 52 000 de tractoare fizice, 48 500 de semănători mecanice, aproape 23 200 de combine de cereale păioase.

Aşa cum am arătat, sînt create condiţiile ca sarcinile privind mecanizarea principalelor lucrări la cultura grîului şi a porumbului, stabilite de congres, să fie realizate înainte de termen.

An de an, staţiunile de maşini şi tractoare au obţinut rezultate tot mai bune atît în privinţa volumului lucrărilor executate, cît şi a calităţii lor. În 1960, faţă de anul anterior, staţiunile de maşini şi tractoare au executat un volum total mai mare de lucrări cu 47%, iar în medie pe un tractor — cu 23%, preţul de cost al unui hectar de arătură normală reducîndu-se cu 23%.

În munca staţiunilor de maşini şi tractoare mai există încă deficienţe spre a căror lichidare trebuie să se îndrepte eforturile organizaţiilor de partid, ale Ministerului Agriculturii şi sfaturilor populare. Sînt frecvente cazurile cînd unele staţiuni de maşini şi tractoare, în tendinţa de a realiza cît mai mulţi hantri, execută arături şi însămînţări de proastă calitate, lasă porţiuni goale nelucrate la capătul terenului, aducînd pagube gospodăriilor agricole colective şi statului.

Plenara Comitetului Central al partidului din 31 octombrie—1 noiembrie 1960 a indicat ca sistemul de salarizare al mecanizatorilor să fie îmbunătăţit în vederea cointeresării lor materiale în rezultatele obţinute în creşterea producţiei pe terenurile pe care le deservesc. Au trecut opt luni, dar această problemă continuă să fie nerezolvată. Ministerul Agriculturii şi Comitetul de Stat pentru Muncă şi Salarii trebuie să prezinte în cel mai scurt timp propuneri cu privire la îmbunătăţirea sistemului de salarizare a mecanizatorilor din staţiunile de maşini şi tractoare în funcţie de cantitatea, calitatea lucrărilor efectuate şi de producţia obţinută pe terenurile lucrate.

Pentru mai buna deservire a gospodăriilor agricole colective, începînd cu acest an se vor construi noi staţiuni de maşini şi tractoare şi secţii pe lîngă cele existente.

În atenţia conducerilor staţiunilor de maşini şi tractoare trebuie să stea problema permanentizării brigăzilor la gospodăriile agricole colective ca un mijloc important de îmbunătăţire a calităţii lucrărilor.

Ministerul Agriculturii, conducerile gospodăriilor agricole de stat şi ale staţiunilor de maşini şi tractoare să urmărească cu perseverenţă folosirea cu maximum de randament a maşinilor, îngrijirea şi exploatarea lor raţională.

Realizarea sarcinilor privind mecanizarea complexă a lucrărilor agricole impune ca Ministerul Agriculturii şi Ministerul Metalurgiei şi Construcţiilor de Maşini să asigure dotarea agriculturii cu întregul complex de maşini pentru mecanizarea lucrărilor de

strîngere a păioaselor, porumbului, fînului; să definitiveze sistema de mașini pentru lucrările din legumicultură, pomicultură, viticultură și să doteze gospodăriile agricole de stat și S.M.T. cu tractoare de mică putere (28—30 CP) destinate lucrărilor în aceste ramuri. În vederea mecanizării lucrărilor în fermele zootehnice, să producă instalații pentru alimentări cu apă, aparate de muls mecanic, de tuns mecanic al oilor, instalații și mașini pentru prelucrarea furajelor. Să se producă cantități însemnate de instalații pentru irigare, mașini pentru executarea și întreținerea canalelor de irigații și de desecare. Fiecare mașină care se construiește să aibă un randament ridicat, greutate redusă, viteză mare de lucru, rezistență la eforturi în condiții grele de muncă și alte însușiri tehnice-economice cerute de nevoile producției agricole.

Congresul al III-lea a trasat ca sarcină extinderea consumului de energie electrică în procesele de producție agricolă și dezvoltarea consumului în satele electrificate pentru nevoile casnice și social-culturale. În anii 1960—1965 este prevăzut să se electrifice peste 4 000 de sate. La începutul acestui an erau electrificate un număr de 3 370 de sate, adică 22% din totalul acestora. Toate stațiunile de mașini și tractoare, mai mult de 95% din gospodăriile agricole de stat și peste 30% din gospodăriile colective sînt electrificate prin racorduri sau grupuri electrogene locale. Cu toate acestea, consumul de energie electrică în producția agricolă este foarte scăzut, reprezentînd numai 1,2% din consumul total de energie electrică al țării. Din totalul consumului rural, pentru nevoile de producție se folosește abia o treime.

Este greșită concepția acelora care prin electrificare rurală înțeleg numai iluminatul electric, scăpînd din vedere ceea ce este mai important: *folosirea energiei electrice în producția agricolă pentru ușurarea muncii, creșterea productivității muncii, reducerea prețului de cost.*

Pomparea apei pentru irigații cu instalații acționate electric reduce cu mai mult de 60% cheltuielile de pompare față de instalațiile care folosesc motopompe. Totuși, pînă în prezent numai 3% din întreaga suprafață amenajată pentru irigații este deservită de pompe acționate electric. Din această cauză, în 1960, numai în gospodăriile agricole de stat au fost blocate pentru irigare peste 500 de tractoare.

Nu sînt încă folosite marile avantaje economice ale energiei electrice într-o serie de procese cum ar fi: alimentarea cu apă, prepararea furajelor ș.a.

Executarea din fondurile statului a peste 8 700 km de rețele electrice de 6—15 kV și de 35 kV, sporirea puterii instalate în stațiile de transformare corespunzătoare pînă la aproximativ 2 000 000 kVA vor extinde și electrificarea rurală, precum și folosirea energiei electrice în producția agricolă.

Trebuie reduse costurile specifice de investiții pentru rețelele electrice, de distribuție, branșamente și instalații interioare, prin îmbunătățirea prescripțiunilor și normativelor privind proiectarea și execuția construcțiilor electrice din mediul rural.

Ministerul Minelor și Energiei Electrice și Ministerul Agriculturii au obligația să urmărească cu perseverență realizarea sarcinilor trasate de Congresul al III-lea al partidului cu privire la electrificarea rurală.

SARCINILE CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE ÎN AGRICULTURĂ

Sarcinile mari și complexe care stau în fața noastră în domeniul sporirii producției vegetale și animale impun ridicarea la un nivel mai înalt a cercetării științifice.

În ultimii ani, oamenii de știință din agricultură și-au legat mai strîns activitatea lor de problemele practice ale producției și au obținut însemnate realizări, care contribuie la sporirea producției agricole vegetale și animale. Cu toate acestea, există

încă o serioasă rămînere în urmă a cercetării științifice în probleme importante ale producției agricole ca, de exemplu, crearea soiurilor de plante cu productivitate ridicată, îmbunătățirea raselor de animale ș. a.

Recentele măsuri de îmbunătățire organizatorică a sistemului de cercetări în agricultură, prin înființarea Institutului central pentru coordonarea cercetărilor agricole, creează condiții mai bune de activitate oamenilor de știință. *Institutele de cercetare, stațiunile experimentale, cercetătorii acestora au datoria să-și îndrepte eforturile spre soluționarea problemelor puse de practica agricolă, cum sînt : extinderea și aprofundarea cercetărilor în domeniul ameliorării plantelor și producerii de sămînță de soi, elaborarea sistemelor de măsuri agrotehnice pentru principalele zone pedoclimatice, stabilirea agrotehnicii culturilor de cîmp irigate, îmbunătățirea raselor de animale și crearea de noi rase de înaltă productivitate.*

O sarcină de cea mai mare răspundere a cercetătorilor științifici, a proiectanților și constructorilor de mașini agricole este aceea de a perfecționa continuu tipurile actuale de mașini și de a realiza altele noi la nivelul tehnicii mondiale.

Este necesar să se definitiveze planul unic de perspectivă al cercetărilor științifice în agricultură, pe baza căruia se va organiza o activitate sistematică, înlăturîndu-se paralelismul inutil și dispersarea mare în munca de cercetare.

Ministerul Agriculturii trebuie să acorde mai multă atenție înzestrării institutelor de cercetări și stațiunilor experimentale cu utilaj și aparatură, pentru a le crea condiții mai bune de activitate. În atenția ministerului trebuie să stea în permanență introducerea și generalizarea în practica agricolă a rezultatelor cercetărilor științifice, îmbunătățirea și intensificarea muncii de răspîndire a cunoștințelor agrozootehnice în rîndurile oamenilor muncii din agricultură.

CADRE BINE PREGĂTITE PENTRU TOATE RAMURILE AGRICULTURII

Tovarăși,

Una din condițiile de bază ale dezvoltării agriculturii socialiste este asigurarea ei cu cadre bine pregătite din punct de vedere teoretic și practic, capabile să aplice în producție cuceririle științei și experiența înaintată, să organizeze și să conducă cu pricepere marile gospodării socialiste.

În anii puterii populare au fost pregătite numeroase cadre pentru toate ramurile agriculturii. În timp ce în 1938, în România existau numai 1 897 de agronomi și medici veterinari, astăzi numărul specialiștilor cu studii superioare este de 16 400, din care : 7 900 de ingineri agronomi, 1 090 de ingineri horticultori, 1 100 de ingineri mecanizatori, 4 200 de ingineri zootehnicieni și medici veterinari. Avem 17 900 de cadre cu pregătire medie, tehnicieni agronomi, mecanizatori, zootehnicieni și tehnicieni veterinari. De asemenea, s-au format un număr de 53 000 de tractoriști-mecanizatori și 24 500 de cadre de conducere pentru gospodăriile agricole colective.

Dezvoltarea agriculturii în anii viitori cere să se asigure pregătirea unui număr tot mai mare de cadre cu studii superioare și medii, să crească continuu nivelul de cunoștințe al lucrătorilor din agricultură, al țăranilor colectiviști. *Va trebui să pregătim 12 000—13 000 de cadre cu studii superioare, ingineri agronomi, ingineri zootehnicieni și medici veterinari, 35 000—40 000 de cadre cu studii medii și peste 60 000 de tractoriști-mecanizatori.*

La încheierea procesului de colectivizare, într-un prim stadiu, fiecare gospodărie colectivă trebuie să aibă cel puțin cîte un inginer agronom, fiecare inginer zootehnician și medic veterinar să deservească 2—3 gospodării colective. Pe măsura creșterii numărului absolvenților învățămîntului superior, fiecărei gos-

podării colective i se va asigura un număr mai mare de specialişti.

Ministerului Agriculturii, Ministerului Învăţămîntului şi Culturii şi Comitetului de Stat al Planificării le revine sarcina de a întocmi în timpul cel mai scurt planul de pregătire a cadrelor cu studii superioare pentru acoperirea nevoilor agriculturii în următorii ani.

Ministerul Agriculturii, sfaturile populare, organizaţiile de partid nu au acordat atenţia cuvenită creării condiţiilor corespunzătoare pentru specialiştii care lucrează în unităţile agricole de producţie, ceea ce contribuie ca unii să nu se ducă să lucreze în agricultură în specialitatea pentru care s-au pregătit.

Salarizarea specialiştilor din agricultură care lucrează în gospodării colective va fi făcută de stat. *Este o datorie de frunte a gospodăriilor colective de a crea agronomilor şi celorlalte cadre de specialişti ce le sînt repartizate condiţii cît mai bune de locuit, de a amenaja case-laborator pentru efectuarea unor cercetări ştiinţifice experimentale, de a asigura cointeresarea materială a specialiştilor în sporirea neîncetată a producţiei agricole.*

Ministerul Agriculturii, împreună cu instituţiile interesate, trebuie să ia măsuri pentru a îndrepta spre gospodăriile colective şi spre gospodăriile de stat inginerii agronomi, zootehnicienii şi alţi specialişti care lucrează în diferite unităţi neagricole.

Dezvoltarea diferitelor ramuri ale agriculturii necesită numeroase cadre cu studii medii : tehnicieni agronomi, zootehnicieni, mecanizatori, veterinari, pomicultori, topografi şi tehnicieni specialişti în îmbunătăţiri funciare. Pentru aceasta trebuie îmbunătăţite reţeaua, profilul şi programul şcolilor care pregătesc tehnicieni agricoli.

Una din sarcinile cele mai urgente este pregătirea a 60 000 de mecanizatori. Ministerul Agriculturii, Ministerul Metalurgiei şi Construcţiilor de Maşini şi Comitetul de Stat al Planificării să elaboreze propuneri pentru acoperirea necesităţilor de tractorişti mecanizatori, potrivit stadiului de mecanizare la care va ajunge agricultura în anii următori. Este necesar ca tractoriştii mecanizatori să aibă nu numai cunoştinţe privitoare la exploatarea şi întreţinerea tehnicii pe care o mînuiesc, ci şi un minimum de cunoştinţe agrotehnice.

Pînă în 1965 va trebui să pregătim prin cursuri de scurtă durată (3—12 luni) numărul necesar de cadre de conducere pentru gospodării colective (preşedinţi, brigadieri, socotitori). Această sarcină trebuie să stea în atenţia permanentă a organelor regionale şi raionale de partid şi a Ministerului Agriculturii.

O însemnătate deosebită are ridicarea nivelului de cunoştinţe al colectiviştilor prin organizarea în timpul iernii a cursurilor agrotehnice cu o durată de 3 ani, la care vor preda inginerii agronomi şi zootehnicieni din gospodăriile colective. În aceste cursuri să fie cuprinsă masa ţăranilor colectivişti, cărora să li se predea cunoştinţele agrozootehnice cerute de dezvoltarea multilaterală a gospodăriei colective.

PRINCIPALELE SARCINI

Tovarăşi,

În concluzie, principalele sarcini care ne stau în faţă în domeniul agriculturii sînt următoarele :

1. *Intensificarea muncii politice-organizatorice în vederea încheierii procesului de colectivizare a agriculturii pînă în 1965 ;*

— treptata unire a gospodăriilor colective mici în gospodării mai mari cu o suprafaţă în jurul a 2 000 ha, diferenţiat pe zone naturale ; în zonele de şes unde se cultivă în principal cereale, 1 500—2 500 ha, în zonele de deal, 1 000—1 500 ha, iar la gospodăriile colective cu caracter dominant pomiviticol şi legumicol, 500—1 000 ha ;

— consolidarea economică a gospodăriilor colective pe calea dezvoltării intensive şi multilaterale a producţiei agricole şi creşterea continuă a avutului obştesc.

2. *Sporirea considerabilă a producţiei de cereale, mai ales de grîu şi porumb, astfel ca pînă în 1965 să producem anual, în*

condiții climatice normale, 14 000 000—16 000 000 de tone de cereale, din care 5 000 000—5 400 000 de tone de grîu și 8 000 000—9 000 000 de tone de porumb-boabe ;

— mecanizarea completă a semănatului începînd cu anul 1962 la grîu și din 1963 la porumb, precum și extinderea mecanizării la prășitul porumbului și al altor culturi ;

— începînd cu recolta anului 1963 la grîu și cu recolta anului 1964 la porumb, întreaga suprafață cultivată cu grîu și porumb să fie însămînțată cu semințe de înaltă productivitate.

3. *Creșterea efectivului de animale pînă în 1965 la 5 800 000 de bovine, din care 2 900 000 de vaci, la 7 500 000 de porcine, la 13 000 000 de ovine, din care 8 500 000 cu lînă fină și semifină ;*

— pînă în 1963 gospodăriile de stat și colective să ajungă la un efectiv de aproximativ 1 000 000 de batali de la care să se obțină anual 5 000—6 000 de tone de lînă fină și semifină ;

— pînă în 1965 sporirea producției de lapte la 50 000 000 hectolitri, de carne la 1 700 000—1 800 000 de tone, de lînă la 37 000 de tone ;

— sporirea numărului de animale-matcă prin păstrarea și creșterea tineretului provenit în primul rînd din prăsilă proprie ; în 1965 numărul de vaci va fi de cel puțin 300 000 în gospodăriile agricole de stat și 1 100 000 în gospodăriile colective ; numărul de scroafe să crească în gospodăriile de stat la 100 000 pînă la sfîrșitul acestui an și la 150 000 pînă în 1965, iar în gospodăriile colective la 200 000 pînă la sfîrșitul acestui an și să ajungă la 700 000 în 1965 ;

— dezvoltarea și îmbunătățirea sistematică a raselor de animale existente ;

— *în elaborarea planului de producție de carne, precum și în defalcarea lui pe regiuni și unități, Comitetul de Stat al Planificării, Ministerul Agriculturii și Ministerul Industriei Alimentare să stabilească numărul de animale ce urmează a fi sacrificate, ținînd seama de situația efectivului existent, de asigurarea înde-*

plinirii sarcinilor de creștere a șeptelului pentru anul următor și a animalelor pentru matcă ;

— interzicerea trecerii scrofițelor la îngrășare înainte de a se asigura matca în toate gospodăriile de stat și colective, corespunzător sarcinilor de creștere a porcinelor în anul respectiv ;

— organizarea și dezvoltarea de către gospodăriile de stat și colective din zona de aprovizionare a orașelor și centrelor muncitorești a unor puternice ferme pentru producția de lapte ;

— creșterea a cel puțin 500—600 de păsări la suta de ha în gospodăriile de stat și colective ; construirea unor combinate mari de păsări și ouă în apropierea principalelor orașe din țară ;

— asigurarea unei puternice baze de furaje variate pentru hrănirea rațională și abundentă a animalelor și dezvoltarea producției de furaje combinate.

4. *Extinderea viței de vie pînă în 1965 la 300 000 ha și a pomilor pînă la 300 000 ha pe terenuri improprii culturii cerealelor ;*

— vița pentru struguri de masă să reprezinte cel puțin 50% din plantările anuale de vii ;

— îmbunătățirea raportului între speciile și soiurile de pomi fructiferi, ajungîndu-se ca în 1965 din totalul pomilor proporția mărului și părului să fie de circa 32%, a vișinului, caisului, cireșului și piersicului de circa 17%.

5. *Fertilizarea solului și sporirea suprafeței arabile prin :*

— folosirea largă a îngrășămintelor organice în toate gospodăriile de stat și colective ;

— dezvoltarea producției de îngrășăminte chimice, astfel încît să se livreze agriculturii în 1965 o cantitate de 500 000 de tone de substanță activă ;

— producerea și folosirea în cantități tot mai mari a insectofungicidelor și ierbicidelor care s-au dovedit a fi eficace ;

— combaterea eroziunii solului prin terasări, prin executarea lucrărilor pe curbe de nivel și prin cultivarea plantelor care stăvilesc și previn eroziunea ;

— folosirea în anii următori a amendamentelor calcaroase pe o suprafață de 400 000—500 000 ha de terenuri podzolice anual;

— lărgirea suprafeței arabile a țării la 10 200 000 ha în 1965 prin îndiguiri și desecări, prin defrișarea mărăcinișurilor, a pîlcurilor de arborete și a viilor hibride de pe terenurile de șes și prin punerea în cultură a terenurilor sărăturate;

— folosirea rațională a fondului funciar.

6. *Irigarea, într-o primă etapă, a 1 000 000 ha de teren în cîmpia Dunării, pe care se va cultiva mai ales porumbul;*

— folosirea tuturor posibilităților existente pentru extinderea irigațiilor în celelalte zone ale țării;

— înființarea unei puternice organizații de construcții hidrotehnice, dotată cu mijloace mecanizate, asigurîndu-se executarea la timp a studiilor și elaborarea proiectelor tehnice necesare;

— elaborarea în timpul cel mai scurt a sistemului de măsuri agrotehnice pentru culturile irigate.

7. *Dotarea în continuare a agriculturii cu tractoare și mașini agricole, ajungîndu-se în 1965 la 100 000 de tractoare, peste 70 000 de semănători, 43 000 de combine de cereale păioase, peste 8 000 de combine de porumb și altele, pentru ridicarea gradului de mecanizare a lucrărilor agricole, extinderea mecanizării în legumicultură, pomicultură, viticultură și zootehnie;*

— înființarea de noi stațiuni de mașini și tractoare și secții ale acestora;

— folosirea cu maximum de randament a mașinilor și tractoarelor, îngrijirea și exploatarea lor rațională, permanentizarea brigăzilor de mecanizatori la gospodăriile colective;

— îmbunătățirea sistemului de salarizare a mecanizatorilor din S.M.T. în funcție de cantitatea și calitatea lucrărilor efectuate și de producția obținută pe terenurile lucrate;

— perfecționarea continuă a mașinilor agricole;

— extinderea electrificării rurale; folosirea cît mai largă a energiei electrice pentru nevoile producției agricole;

8. *Îmbunătățirea activității de cercetare științifică în vederea sporirii contribuției institutelor științifice la soluționarea celor mai importante probleme ale creșterii producției agricole;*

— ameliorarea plantelor și a raselor de animale existente și crearea de soiuri și rase mai productive; elaborarea sistemelor de măsuri agrotehnice pentru principalele zone pedoclimatice;

— definitivarea planului unic de perspectivă al cercetărilor științifice în agricultură, potrivit sarcinilor de creștere a producției agricole.

9. *Pregătirea numărului de cadre de specialiști necesare agriculturii: 12 000—13 000 de cadre cu studii superioare, 35 000—40 000 de cadre cu studii medii, 60 000 de mecanizatori;*

— pregătirea cadrelor de conducere pentru gospodăriile colective; ridicarea nivelului de cunoștințe agrozootehnice ale masei de colectiviști.

10. Ministerul Agriculturii, Comitetul de Stat al Planificării, Ministerul Metalurgiei și Construcțiilor de Mașini, Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei, Ministerul Minelor și Energiei Electrice, Ministerul Învățămîntului și Culturii și celelalte organe de stat să elaboreze și să pună în aplicare măsurile pentru înfăptuirea sarcinilor ce le revin în lupta pentru aplicarea Directivelor Congresului al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn cu privire la terminarea construcției socialiste la sate și sporirea producției agricole.

Tovarăși,

Îndeplinirea cu succes a Directivelor Congresului al III-lea al partidului privind încheierea colectivizării agriculturii, întărirea economică-organizatorică a gospodăriilor colective, creșterea continuă a producției vegetale și animale impune ridicarea pe o treaptă mai înaltă a conducerii de partid a agriculturii, îmbunătățirea continuă a întregii activități a organelor și organizațiilor de partid, organelor centrale de stat și a sfaturilor populare.

Pentru realizarea sarcinilor de mare răspundere ale construcției socialiste la sate, sporirii sistematice a producției agricole, rolul hotărîtor îl are munca organizatorică. În această privință îndatoriri de importanță deosebită îi revin Ministerului Agriculturii. Conducerea sa trebuie să îmbunătățească cu hotărîre metodele și stilul de muncă al ministerului, corespunzător cu cerințele dictate de faza actuală și de perspectivele de viitor ale transformării socialiste a satului, să combată spiritul de rutină, conservatorismul, concepțiile înapoiate ce se manifestă la unii lucrători din agricultură, să studieze temeinic problemele economice, tehnice-științifice, organizatorice ale agriculturii socialiste, elaborînd măsuri bine fundamentate pentru rezolvarea lor.

Conducerea ministerului trebuie să-și îndrepte toate forțele spre îndrumarea și acordarea de asistență tehnică și organizatorică unităților agricole socialiste, spre întărirea economică a gospodăriilor agricole colective, să urmărească folosirea cu simț de răspundere a investițiilor, întărirea disciplinei financiare, reducerea prețului de cost, creșterea rentabilității în gospodăriile de stat; să se preocupe în mod perseverent de pregătirea și justa folosire a cadrelor necesare agriculturii, de aplicarea în practică a recomandărilor științei agricole.

Comitetele regionale și raionale de partid trebuie să ia măsuri organizatorice pentru a asigura ca toate forțele din agricultură să acționeze după un plan unic, în direcția înfăptuirii sarcinilor trasate de partid, să repartizeze în acest sector cadre de partid și de stat bune și competente, să exercite un control permanent și sistematic pînă jos, în gospodării de stat și gospodării colective, acordîndu-le un ajutor concret, operativ în activitatea lor economică și organizatorică. Este necesar să se dea o deosebită atenție îmbunătățirii muncii sfaturilor populare, care trebuie să se preocupe îndeaproape de întreaga activitate a unităților agricole socialiste, să rezolve la timp și cu competență toate pro-

blemele legate de dezvoltarea multilaterală a gospodăriilor agricole colective.

Comitetele regionale și raionale de partid să desfășoare o largă muncă de îndrumare a organizațiilor U.T.M., de educare și mobilizare a tineretului și femeilor, care reprezintă o uriașă forță în lupta pentru înfăptuirea mărețelor obiective stabilite de Congresul al III-lea al partidului în construcția socialistă la sate. Ele trebuie să pună în centrul preocupărilor îmbunătățirea muncii organizațiilor de bază din gospodăriile agricole colective și din gospodăriile de stat pentru ca acestea să-și îndeplinească pe deplin rolul de conducător politic în întreaga activitate a unităților agricole socialiste.

Comitetele raionale de partid să se îngrijească îndeaproape de repartizarea membrilor și candidaților de partid din gospodăriile colective în brigăzile de cîmp, în fermele zootehnice, la construcții, acolo unde se hotărăște soarta planurilor de producție.

Organizațiile de bază trebuie să acorde în continuare atenția cuvenită primirii în partid a țăranilor muncitori, colectiviști și întovărășiți care luptă pentru înfăptuirea politicii partidului de transformare socialistă a agriculturii și care dovedesc prin întreaga lor activitate și comportare că sînt demni de înaltul titlu de membru de partid. Munca de primire în partid la sate să fie condusă și orientată spre întărirea organizațiilor de bază slabe din punct de vedere numeric și calitativ și spre crearea de organizații de partid în toate gospodăriile agricole colective. De asemenea trebuie să îmbunătățim munca de primire în partid a celor mai valoroși ingineri și tehnicieni agronomi, mecanizatori, zootehnicieni, medici veterinari și a altor specialiști din agricultură.

O atenție deosebită trebuie acordată ridicării nivelului politic al membrilor și candidaților de partid și al cadrelor de partid, înarmării lor cu hotărîrile partidului și guvernului și cu problemele economiei agrare. Organele și organizațiile de partid să se preocupe mai îndeaproape de educarea comuniștilor în spiritul întăririi disciplinei de partid, al îndeplinirii sarcinilor încredințate.

Sarcinile care ne stau în față cer lărgirea activității politico-educative în rîndul maselor, un contact viu, permanent al cadrelor de partid și de stat cu oamenii muncii, pe care să-i lămurească asupra problemelor principale ale construcției socialiste la sate și ale sporirii producției agricole. Trebuie să se acorde o mai mare atenție răspîndirii realizărilor științei agricole și a experienței gospodăriilor fruntașe, organizîndu-se vizitarea gospodăriilor colective cu bune rezultate de către membrii gospodăriilor rămase în urmă și de către țăranii întovărășiți și individuali; să se folosească mai mult în munca politică de masă colectiviștii din gospodăriile fruntașe.

Tovarăși,

Aplicarea măsurilor prezentate în expunerea de față va asigura realizarea cu succes a măreţelor sarcini puse de Congresul al III-lea în domeniul construcției socialiste la sate și în dezvoltarea agriculturii. Avem toate condițiile necesare ca măsurile propuse să fie traduse în viață.

Încheierea colectivizării agriculturii va schimba întreaga viață a satului, modul de organizare a agriculturii, va determina un puternic avînt al forțelor de producție la sate, creșterea producției agricole, continua îmbunătățire a nivelului de trai al oamenilor muncii, întărirea economiei socialiste, va ridica pe o treaptă superioară alianța dintre clasa muncitoare și țărănime. Acesta va fi un eveniment de însemnătate hotărîtoare pentru desăvîrșirea construcției socialismului în țara noastră.

Ne exprimăm convingerea că organele de partid și de stat, oamenii muncii de la orașe și sate vor munci cu avînt, perseverență și entuziasm pentru realizarea acestei sarcini istorice.

„Scînteia" nr. 5213
din 2 iulie 1961

MESAJUL ADRESAT FORUMULUI MONDIAL AL TINERETULUI

— 27 iulie 1961 —

Dragi prieteni,

Salut cordial pe reprezentanții generației tinere din întreaga lume, întruniți la Forumul mondial pentru a dezbate cele mai vitale probleme care preocupă tineretul zilelor noastre.

Tineretul are un rol de seamă în lupta popoarelor pentru triumful coexistenței pașnice, pentru dezarmarea generală și totală, interzicerea armelor nucleare și lichidarea deplină a robiei coloniale. Împreună cu toate forțele progresiste, tineretul aduce o contribuție importantă la zădărnicirea acțiunilor cercurilor reacționare monopoliste, îndreptate împotriva păcii, destinderii în relațiile internaționale și dreptului popoarelor de a dispune de propria lor soartă.

Întîlnirea voastră în importantul Forum de la Moscova este menită să contribuie la strîngerea rîndurilor tineretului de diferite rase și naționalități, de toate convingerile politice, filozofice, religioase în vederea înlăturării pericolului unei catastrofe mondiale.

Tineretul participă tot mai activ la nobila luptă pentru apărarea păcii și progres social deoarece aceasta asigură popoarelor, tinerei generații condițiile cele mai favorabile pentru împlinirea năzuințelor lor de bunăstare materială și dezvoltare culturală.

Poporul romîn, profund interesat, ca și toate popoarele, în triumful ideii de pace și colaborare internațională, salută călduros

întrunirea voastră şi urează din toată inima deplin succes întîlnirilor şi discuţiilor îndreptate spre o mai bună cunoaştere reciprocă, înţelegere şi unitate în lupta pentru apărarea păcii, pentru un viitor luminos al tineretului şi al întregii omeniri.

Vă doresc, dragi tineri, ca floarea prieteniei să prindă rădăcini adînci în inimile tuturor tinerilor de pe întregul pămînt.

(Mesajul a fost primit cu puternice aplauze de delegaţii celor peste 90 de ţări participante la Forumul mondial al tineretului.)

„Scînteia" nr. 5 239
din 28 iulie 1961

MESAJUL ADRESAT CELEI DE-A 7-A CONFERINŢE MONDIALE DE LA TOKIO PENTRU INTERZICEREA ARMEI ATOMICE ŞI CU HIDROGEN

— *6 august 1961* —

În numele poporului romîn, salut călduros pe eminenţii reprezentanţi ai popoarelor reuniţi în cea de-a 7-a Conferinţă mondială pentru interzicerea armei atomice şi cu hidrogen, cu convingerea că ea va aduce o contribuţie importantă la lupta popoarelor pentru preîntîmpinarea unui război nuclear, pentru înfăptuirea dezarmării generale şi complete.

Considerăm Conferinţa dv. drept o expresie a nobilei năzuinţe a omenirii de a se inaugura în dezvoltarea societăţii umane o eră nouă, în care războaiele să rămînă definitiv de domeniul trecutului. În epoca noastră, epocă de mari descoperiri ale geniului uman, capabile să deschidă drumul spre cele mai înalte culmi ale progresului şi civilizaţiei, popoarele nu pot îngădui ca uriaşe resurse materiale şi energii umane să fie irosite pentru pregătirea unui război, care ar aduce omenirii mari jertfe, distrugerea de valori de neînlocuit ale tezaurului gîndirii şi culturii mondiale. Alături de toate popoarele dorim ca marile descoperiri ale ştiinţei, cuceririle îndrăzneţe ale tehnicii să fie puse în slujba vieţii, să fie folosite pentru crearea unei lumi în care să fie lichidate pentru totdeauna înapoierea, sărăcia, foametea.

Poporul romîn, care în timpul unei generaţii a cunoscut de două ori grozăviile războiului, este profund interesat în apărarea păcii, pentru înfăptuirea operei sale de construcţie paşnică, de făurire a unui viitor luminos şi fericit. În Republica Populară Romînă apărarea păcii a devenit o politică de stat. Guvernul Re-

publicii Populare Romîne se pronunţă cu hotărîre pentru înfăptuirea dezarmării generale, complete şi controlate, pentru interzicerea armelor nucleare, lichidarea tuturor alianţelor militare şi bazelor militare de pe teritoriile străine şi respectarea dreptului popoarelor de a dispune de propria lor soartă.

Ţelurile pe care şi le propune Conferinţa dv. întrunesc adeziunea profundă a poporului şi guvernului romîn, care militează cu consecvenţă pentru promovarea principiilor coexistenţei paşnice şi dezvoltării colaborării internaţionale, pentru însănătoşirea climatului internaţional.

Permiteţi-mi să urez din toată inima deplin succes Conferinţei dv. consacrate nobilei cauze a păcii şi viitorului luminos al omenirii.

GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ
Preşedintele Consiliului de Stat
al Republicii Populare Romîne

„Scînteia" nr. 5 248
din 6 august 1961

DECLARAŢIE ÎN LEGĂTURĂ CU LANSAREA NAVEI „VOSTOK-2"

— Moscova, 6 august 1961 —

Am aflat cu imensă bucurie vestea lansării în cosmos a celei de-a doua nave cosmice, pilotată de aviatorul cosmonaut Titov Gherman Stepanovici.

Aceasta este o uriaşă victorie a ştiinţei, tehnicii sovietice, a oamenilor sovietici, a Statului sovietic, a animatorului tuturor izbînzilor glorioase ale poporului sovietic — partidul lui Lenin.

Felicităm din toată inima pentru acest nou pas în cucerirea cosmosului poporul sovietic, Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, guvernul sovietic şi personal pe Nikita Sergheevici Hruşciov, pe toţi oamenii de ştiinţă care au contribuit la înfăptuirea acestui zbor, pe cutezătorul cosmonaut Titov.

Poporul romîn împărtăşeşte pe deplin bucuria poporului sovietic, căruia îi urăm din toată inima noi înfăptuiri măreţe.

„Scînteia" nr. 5 249
din 7 august 1961

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MITINGUL OAMENILOR MUNCII DIN TBILISI CONSACRAT PRIETENIEI DINTRE POPOARELE U.R.S.S. ŞI R. P. ROMÎNE

— *8 august 1961* —

Dragi tovarăşi şi prieteni, locuitori ai oraşului Tbilisi,

Dragă tovarăşe Mjavanadze,

Dragi tovarăşi Djavahişvili şi Dzoţenidze,

Sîntem adînc mişcaţi de primirea cordială de care ne bucurăm pe pămîntul Gruziei sovietice, de sentimentele de simpatie şi dragoste tovărăşească pe care le-am văzut întipărite pe feţele miilor de locuitori ai oraşului dv., ale metalurgiştilor de la Rustavi şi ale celorlalţi oameni ai muncii gruzini cu care ne-am întîlnit. Sîntem conştienţi de faptul că aceste manifestări călduroase sînt adresate poporului nostru, fiind expresia relaţiilor frăţeşti de prietenie şi colaborare dintre partidele şi statele noastre, dintre poporul romîn şi popoarele Uniunii Sovietice.

Permiteţi-mi, dragi tovarăşi, să vă mulţumesc din toată inima, în numele delegaţiei noastre, al C.C. al P.M.R. şi al guvernului R. P. Romîne, pentru această primire cu adevărat frăţească şi totodată să transmit talentatului, harnicului şi primitorului popor gruzin mesajul fierbinte de salut din partea poporului romîn.

Nu de mult poporul gruzin, şi împreună cu el întreaga familie a popoarelor Uniunii Sovietice, a sărbătorit 40 de ani de la crearea partidului comunist şi instaurarea Puterii sovietice în Gruzia, făcînd bilanţul măreţ al realizărilor sale cu care, pe bună dreptate, se poate mîndri. În anii Puterii sovietice, datorită politicii leniniste a gloriosului P.C.U.S. şi muncii pline de

abnegaţie a oamenilor sovietici, frumoasa şi însorita Gruzie a cunoscut o înflorire multilaterală, un puternic avînt al industriei, agriculturii, culturii, ocupînd un loc de cinste în marea familie a republicilor sovietice surori.

Într-un termen istoriceşte scurt, de numai 40 de ani, producţia industrială a Gruziei a crescut de 40 de ori, iar cea a marii industrii de 712 ori. Au luat dezvoltare ramuri importante ale industriei, ca : industria electrotehnică, metalurgică, constructoare de maşini, de automobile, chimică, a cimentului, carboniferă, petrolieră, a hîrtiei, textilă şi altele. Produsele industriei gruzine trec din ce în ce mai des hotarele Uniunii Sovietice, fiind apreciate pentru calităţile lor şi nivelul tehnic ridicat.

Am avut prilejul să vizităm una dintre marile întreprinderi industriale gruzine, bine cunoscută oamenilor muncii din Romînia, Combinatul metalurgic de la Rustavi, al cărui colectiv a contribuit la construirea unui nou laminor de ţevi în ţara noastră şi la specializarea cadrelor de metalurgişti romîni care-l deservesc. Vă puteţi mîndri, dragi tovarăşi, cu această întreprindere modernă, cu muncitorii, inginerii şi tehnicienii ei, care dau dovadă de competenţă, energie şi entuziasm în îndeplinirea sarcinilor lor de producţie.

În anii Puterii sovietice au fost obţinute importante succese în dezvoltarea agriculturii socialiste a Gruziei, care posedă o puternică bază tehnică. Ţărănimea colhoznică din Gruzia a obţinut succese de seamă în cultivarea ceaiului, în dezvoltarea viticulturii şi pomiculturii, legumiculturii şi altor ramuri importante ale agriculturii. Poporul gruzin are o cultură străveche, cunoscută de mult şi în ţara noastră. Istoria păstrează mărturii ale relaţiilor culturale dintre popoarele noastre de acum mai bine de două secole şi jumătate. Poporul gruzin aduce un aport însemnat la dezvoltarea ştiinţei, tehnicii, la înflorirea bogatei culturi a popoarelor Uniunii Sovietice, naţională în formă, socialistă în conţinut. Numeroase institute ştiinţifice din Gruzia abordează cu competenţă şi curaj probleme dintre cele mai com-

plexe ale științei și tehnicii contemporane. În țara noastră și în alte țări sînt apreciate operele artistice și literare ale Gruziei. În repetate rînduri poporul nostru a primit cu deosebită plăcere și interes pe maeștrii artei din Republica Sovietică Socialistă Gruzină.

Vizita la expoziția realizărilor economiei naționale, deși scurtă, ne-a oferit un tablou bogat al dezvoltării multilaterale a economiei și culturii în republica voastră, al creșterii continue a nivelului de trai al oamenilor muncii, rezultatele strălucite obținute de poporul gruzin, sub conducerea P.C. din Gruzia, detașament de luptă al P.C.U.S.

Victoriile poporului gruzin, ca și ale celorlalte republici sovietice socialiste, sînt rodul politicii naționale leniniste a P.C.U.S., rezultatul întrajutorării națiunilor socialiste. Asigurarea libertății și egalității în drepturi a popoarelor, apropierea acestora și unirea lor în statul multinațional sovietic, în cadrul căruia se realizează dezvoltarea multilaterală a fiecăruia, constituie una dintre cele mai mari cuceriri ale socialismului.

Înflorirea Gruziei, perspectivele însemnate de viitor pe care i le deschide construcția desfășurată a comunismului în Uniunea Sovietică demonstrează posibilitățile nelimitate de progres pe care le asigură socialismul tuturor popoarelor.

Pe dv. ca și pe noi ne însuflețește convingerea că, obținînd și mai mari rezultate în munca pașnică pentru binele țărilor și popoarelor noastre, contribuim totodată la întărirea forței de atracție a ideilor socialismului, la creșterea înrîuririi lor asupra conștiinței popoarelor lumii.

Atît aici, în Gruzia, cît și în celelalte locuri pe care le-am vizitat am fost impresionați de avîntul politic și însuflețirea în muncă cu care oamenii sovietici întîmpină cel de-al XXII-lea Congres al P.C.U.S., eveniment de imensă însemnătate în viața poporului sovietic și a mișcării comuniste internaționale.

Proiectul noului Program al P.C.U.S., care va fi supus aprobării la acest congres, este unul dintre cele mai importante

documente teoretice și politice ale timpurilor noastre, un model de dezvoltare creatoare a marxism-leninismului, care luminează drumul evoluției viitoare a întregii omeniri.

Popoarele țărilor socialiste, omenirea progresistă salută cu mare însuflețire acest grandios Program de făurire a fericirii celor ce muncesc. Cît despre dușmanii socialismului, oricît ar încerca să deformeze adevărul, să inducă în eroare propriile lor popoare, însăși viața îi silește să recunoască realismul planurilor elaborate de P.C.U.S., victoriile pe care le repurtează U.R.S.S., lagărul țărilor socialiste în întrecerea pașnică dintre capitalism și socialism.

O strălucită expresie a uriașei forțe creatoare a poporului sovietic, constructor al comunismului, a constituit-o recentul eveniment trăit cu emoție de întreaga omenire, zborul în cosmos al lui Gherman Titov. Pentru milioane de oameni a apărut limpede că un popor care a reușit o asemenea realizare își poate propune și poate înfăptui planurile cele mai îndrăznețe. Succesele fără egal ale Uniunii Sovietice în cucerirea spațiului cosmic constituie nu numai realizări remarcabile ale științei și tehnicii sovietice, ci și simbolul forței socialismului în stare să producă asemenea perfecțiuni ale tehnicii contemporane ca navele cosmice și să educe oameni capabili de un înalt eroism.

Cinste gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice, organizatorul măreților și istoricelor victorii ale poporului sovietic, Comitetului său Central leninist, în frunte cu înflăcăratul luptător pentru cauza comunismului și păcii în lumea întreagă, scumpul nostru Nikita Sergheevici Hrușciov!

Arătînd în continuare că o întreagă epocă istorică desparte vechea Romînie burghezo-moșierească, cu o economie înapoiată, cu industria slab dezvoltată, cu agricultura primitivă — de Republica Populară de astăzi, țară liberă și înfloritoare, cu economia națională în plin avînt, în care poporul liber și stăpîn pe propria lui soartă trăiește o viață tot mai fericită, tovarășul

Gheorghe Gheorghiu-Dej a subliniat că Congresul al III-lea al P.M.R., făcînd bilanţul acestor transformări istorice, a consemnat victoria socialismului în Romînia şi începutul unei etape noi — etapa desăvîrşirii construcţiei socialismului.

Călăuzindu-se după învăţăturile lui Lenin — a spus tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej —, partidul nostru a orientat şi concentrat eforturile poporului în opera de construire a socialismului spre dezvoltarea multilaterală a forţelor de producţie, industrializarea socialistă, cooperativizarea agriculturii, ridicarea sistematică a nivelului de trai material şi cultural al oamenilor muncii.

După ce a făcut o amplă prezentare a succeselor obţinute de poporul romîn în toate domeniile vieţii economice şi culturale, tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej a continuat:

Eforturile poporului nostru în opera de construcţie socialistă sînt considerabil înlesnite de relaţiile de colaborare şi întrajutorare stabilite în cadrul sistemului mondial socialist şi în primul rînd de sprijinul pe care îl primim, ca şi celelalte ţări socialiste, din partea Uniunii Sovietice. În patria noastră nu există om al muncii care să nu cunoască din experienţă proprie marea însemnătate a acestui sprijin, rezultatele rodnice ale colaborării noastre frăţeşti cu Uniunea Sovietică — ilustrare a forţei internaţionalismului socialist.

Dragi tovarăşi,

Asigurarea unei păci trainice în lume constituie o preocupare centrală a partidelor şi guvernelor noastre. Umăr la umăr cu Uniunea Sovietică, cu toate ţările lagărului socialist, Romînia militează cu fermitate pentru rezolvarea problemelor litigioase pe calea tratativelor, pentru micşorarea încordării internaţionale şi dezvoltarea unor relaţii de colaborare între toate statele, indiferent de orînduirea lor de stat, pe bazele egalităţii, neamestecului în treburile interne şi avantajului reciproc.

În actualele condiţii, o deosebită însemnătate pentru asigurarea păcii şi securităţii internaţionale o are lichidarea rămăşiţelor celui de-al doilea război mondial.

În cuvîntarea sa de ieri, tovarăşul Hruşciov a expus din nou, cu claritate, poziţia constructivă a Uniunii Sovietice, împărtăşită pe deplin de ţara noastră şi de celelalte ţări socialiste. Republica Populară Romînă sprijină întru totul propunerile realiste ale U.R.S.S., care arată singura cale spre reglementarea acestei probleme — încheierea tratatului de pace cu Germania şi transformarea Berlinului occidental într-un oraş liber, demilitarizat. Aceste propuneri nu lezează interesele nimănui, ar consacra graniţele actuale ale Germaniei, ar lichida focarul de provocări din Berlinul occidental şi ar ridica o barieră în calea unor noi aventuri agresive ale militarismului vest-german, contribuind astfel la însănătoşirea atmosferei în Europa şi în întreaga lume.

Aşa cum au subliniat în repetate rînduri, ţările socialiste se pronunţă pentru participarea tuturor statelor coaliţiei antihitleriste la încheierea tratatului de pace cu cele două state germane. În repetate rînduri, şeful guvernului sovietic a adresat puterilor occidentale chemarea să-şi trimită reprezentanţii la masa unei conferinţe comune, să-şi prezinte propriile propuneri de reglementare a problemei tratatului de pace, astfel încît să se poată adopta soluţia cea mai corespunzătoare păcii.

Nereglementarea şi perpetuarea la nesfîrşit a acestei situaţii este generatoare de primejdii pentru pacea Europei, şi nu numai a Europei. Acest lucru îl are în vedere hotărîrea ţărilor socialiste reconfirmată de recenta Consfătuire de la Moscova a primilor secretari ai Comitetelor Centrale ale partidelor comuniste şi muncitoreşti din ţările participante la Tratatul de la Varşovia, ca, în cazul că puterile occidentale şi R.F.G. se vor menţine pe actuala lor poziţie obstrucţionistă, să încheiem încă anul acesta tratatul de pace cu R. D. Germană.

Îndărătul tergiversărilor puterilor N.A.T.O. se ascund planurile de refacere a militarismului şi revanşismului vest-german,

pregătirile agresive împotriva țărilor socialiste, în primul rînd intenția de a schimba rînduielile din R. D. Germană, primul stat al muncitorilor și țăranilor din istoria Germaniei. Acesta este un calcul absurd, căci independența și suveranitatea fiecărei țări socialiste este apărată de forța uriașă a întregului lagăr socialist, după principiul „toți pentru unul și unul pentru toți". Existența R. D. Germane este o realitate istorică și numai recunoscînd această realitate se poate aborda în mod constructiv rezolvarea problemei germane.

Noi sîntem convinși că reglementarea păcii cu Germania va contribui efectiv la consolidarea forțelor păcii, la însănătoșirea climatului de pe continentul nostru.

Aspirațiile de pace ale popoarelor sînt indisolubil legate de rezolvarea problemei dezarmării.

Care om cu simțul răspunderii se poate considera liniștit atîta timp cît în lume se acumulează tot mai multe mijloace de distrugere, care fac să planeze permanent asupra omenirii primejdia unui conflict pustiitor?

Nu există decît o singură cale pentru a opri această cursă spre prăpastie — dezarmarea generală și totală, cu asigurarea celui mai strict control internațional, ceea ce ar asigura și rezolvarea problemei experiențelor cu arme atomice, așa cum prevăd propunerile Uniunii Sovietice.

Țara noastră a militat cu hotărîre alături de Uniunea Sovietică și de celelalte țări socialiste, în cadrul O.N.U., al Comitetului celor zece state, pentru realizarea practică a acestor propuneri, care au un imens ecou în lumea întreagă, cuceresc de partea lor cercurile cele mai largi ale opiniei publice.

Alături de celelalte țări socialiste, noi ne vom aduce și pe viitor contribuția la lupta pentru înfăptuirea aspirației nobile a popoarelor — o lume fără arme și fără războaie. Atîta timp însă cît S.U.A. și aliații lor din blocurile militare vor continua politica războiului rece și a cursei înarmărilor, a ațîțării psihozei de război și a ascuțirii încordării internaționale, considerăm ca o îndatorire

de înaltă răspundere menținerea vigilenței, grija pentru asigurarea securității și muncii pașnice a popoarelor noastre.

Limbajul forței nu a avut niciodată vreun efect asupra țărilor socialiste, mai ales acum, în condițiile actualului raport de forțe, el se întoarce de fapt împotriva celor care îl practică. De pe acum se poate vedea cum, în ciuda vastei campanii de dezinformare orchestrată de guvernele occidentale, chiar în aceste țări cercuri politice influente recunosc lipsa de perspectivă a politicii S.U.A. și a aliaților lor, discreditarea și izolarea promotorilor acesteia.

Tovarăși,

Una dintre problemele fundamentale ale asigurării păcii și securității generale este lichidarea imediată și totală a colonialismului.

Sînt cunoscute încercările colonialiștilor de a prezenta eliberarea popoarelor de sub dominația colonială ca un rezultat al „generozității" lor. Adevărul, pe care asemenea încercări nu-l pot escamota, este că independența fostelor state coloniale este rezultatul luptei eroice a popoarelor acestor state, care și-au vărsat sîngele și au dat jertfe grele pentru sfărîmarea jugului imperialist. Invazia din Cuba și lanțul necurmat de acțiuni agresive ale S.U.A. împotriva poporului cuban, care a scuturat dominația monopolurilor americane, crimele colonialiștilor în Congo și represiunile sălbatice din Angola, războiul civil provocat în Laos — iată numai cîteva dovezi recente ale „dărniciei" imperialiștilor.

Recenta agresiune a colonialiștilor francezi împotriva Tunisiei a demonstrat încă o dată că menținerea rămășițelor coloniale înseamnă surse de neliniște și de pericole pentru pacea lumii, a subliniat cît de imperios necesară este lichidarea neîntîrziată a bazelor militare de pe teritoriile fostelor țări coloniale, ca și a oricăror baze militare pe teritorii străine.

R. P. Romînă se pronunță pentru aplicarea efectivă a principiului autodeterminării în Algeria, ca și în celelalte state aflate încă sub dominație colonialistă, pentru respectarea unității și inte-

grității teritoriale a acestor state, ca soluție corespunzătoare intereselor păcii în lume.

Așa cum a arătat Declarația Consfătuirii de la Moscova din noiembrie 1960, lupta pentru pace reunește forțe mondiale uriașe — puternicul lagăr socialist, mișcarea invincibilă pentru libertate și independență națională a popoarelor coloniale, numeroasele state nesocialiste care se pronunță pentru coexistența pașnică, clasa muncitoare internațională, masele largi ale celor ce muncesc din țările capitaliste, oamenii cinstiți de pretutindeni. În lume s-a creat un nou raport de forțe, care face posibilă preîntîmpinarea unui nou război mondial. Față de uneltirile cercurilor imperialiste agresive, comuniștii consideră ca îndatorire a lor supremă și imediată să depună toate eforturile pentru a impune victoria principiilor coexistenței pașnice.

Politica externă a țărilor socialiste, întemeiată pe principiile marxism-leninismului, se bucură de o aprobare tot mai largă în rîndurile popoarelor, ale oamenilor de bună credință din lumea întreagă; mase tot mai mari urmează cu hotărîre steagul nostru leninist — steagul păcii, libertății și prieteniei popoarelor.

Dragi tovarăși,

Permiteți-mi, în încheiere, să vă mulțumesc încă o dată pentru primirea caldă și ospitalieră pe care ne-au făcut-o poporul gruzin, conducătorii de partid și de stat ai Gruziei, în frunte cu tovarășul Mjavanadze.

Deși răgazul de timp de care am dispus a fost scurt, vizita făcută în Gruzia a fost atît de plăcută și de instructivă, încît ea va rămîne puternic întipărită în amintirea noastră. Vom împărtăși poporului romîn că aici, în mijlocul dv., ne-am simțit ca între adevărați frați.

Cunoașteți, dragi tovarăși, de la activiștii de partid și de stat, de la oamenii muncii din Gruzia care au avut ocazia să se afle în Republica Populară Romînă, sentimentele de caldă prietenie pe care poporul romîn le nutrește față de poporul gruzin. Oricînd

veți veni la noi, dragi prieteni, vă vom primi cu inima deschisă, cu aceeași căldură și ospitalitate frățească pe care ați manifestat-o față de noi.

Vă urăm din nou, dragi tovarăși și prieteni, succes deplin în munca dv. nobilă pentru înflorirea R.S.S. Gruzine, pentru traducerea în viață a însuflețitoarelor obiective pe care le pune în fața dv. mărețul țel al înfăptuirii comunismului.

Să trăiască și să înflorească în veci prietenia dintre poporul romîn și popoarele Uniunii Sovietice!

Salut frățesc oamenilor muncii din Gruzia. Trăiască Partidul Comunist din Gruzia!

Trăiască marea Uniune Sovietică și forța ei conducătoare — gloriosul P.C.U.S.!

Trăiască pacea între popoare!

„Scînteia" nr. 5 251
din 9 august 1961

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MARELE MITING AL OAMENILOR MUNCII DIN KIEV CU PRILEJUL VIZITEI DELEGAȚIEI DE PARTID ȘI GUVERNAMENTALE A R. P. ROMÎNE ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ

— *9 august 1961* —

Dragă tovarășe Podgornîi,
Dragă tovarășe Korotcenko,
Dragă tovarășe Scerbițki,
Iubiți tovarăși și prieteni,

Îngăduiți-mi să exprim înainte de toate bucuria pe care o resimte delegația de partid și guvernamentală de a se afla în cadrul călătoriei în Uniunea Sovietică în frumoasa dv. Republică Socialistă Sovietică Ucraineană, în orașul erou Kiev.

Mulțumim din inimă pentru primirea însuflețită, cu adevărat emoționantă pe care ne-au făcut-o zecile de mii de locuitori ai Kievului, pentru calda ospitalitate cu care ne înconjurați, mulțumim tovarășului Podgornîi și celorlalți vorbitori pentru cuvintele pline de dragoste frățească și aprecierile frumoase făcute la adresa poporului nostru, a muncii și a realizărilor sale. Vă rugăm, totodată, dragi tovarăși, să primiți prin noi salutul fierbinte adresat de poporul romîn harnicului și înzestratului popor ucrainean.

Vizita pe care delegația noastră o face în Uniunea Sovietică, la invitația Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și a guvernului sovietic, constituie o nouă manifestare a prieteniei trainice romîno-sovietice, o contribuție la întărirea relațiilor prietenești și a colaborării dintre partidele, popoarele și țările noastre.

Prietenia cu popoarele Uniunii Sovietice este o cauză scumpă a partidului și statului nostru, a întregului popor romîn. Să se întărească și să înflorească în veci această prietenie spre binele și fericirea popoarelor noastre, în interesul cauzei socialismului și păcii!

Oamenii muncii din patria noastră urmăresc cu admirație remarcabilele realizări obținute de înfloritoarea Republică Sovietică Socialistă Ucraineană în cadrul marii familii unite a republicilor sovietice.

În vizita pe care delegația noastră a făcut-o conducerii de partid și de stat din Ucraina Sovietică, tovarășul Podgornîi ne-a relatat cîteva date impresionante cu privire la puternicul avînt al industriei din republica voastră. Ucraina produce 52% din producția de fontă și 40% din cea de oțel a Uniunii Sovietice, aproape 1/4 din producția industriei constructoare de mașini. Ea a depășit în multe privințe țări capitaliste dezvoltate. Ucraina are aceeași suprafață și același număr al populației ca și Franța. Dar ea produce de o dată și jumătate ori mai multă fontă și oțel și de peste două ori și jumătate mai mult cărbune decît această țară capitalistă. La producția de fontă și oțel pe cap de locuitor, ea ocupă locul întîi în Europa.

Dezvoltarea furtunoasă a economiei Ucrainei se oglindește și în faptul că industria dv. va da în 1961 cu 1 800 000 mai multe tone de oțel, cu 2 000 000 de tone mai multe laminate, cu 900 000 000 kWh mai multă energie electrică decît se prevăzuse în planul celui de-al treilea an al septenalului. Toate acestea sînt rezultate de care vă puteți mîndri, dragi tovarăși ucraineni.

R.S.S. Ucraineană ocupă un loc important în relațiile de colaborare frățească dintre R. P. Romînă și U.R.S.S. În ce privește ajutorul internaționalist pe care popoarele Uniunii Sovietice îl acordă țării noastre. Primim din Ucraina minereu de fier, necesar dezvoltării economiei țării noastre, precum și numeroase produse ale industriei ucrainene.

O mare pondere are în economia Ucrainei agricultura, care, datorită înaltei ei înzestrări tehnice, folosirii pe scară largă a cuceririlor științei agrotehnice și muncii însuflețite desfășurate de harnica țărănime colhoznică, înregistrează progrese remarcabile. Am luat cunoștință cu bucurie de aprecierile pozitive făcute de tovarășul N. S. Hrușciov zilele trecute, în discursul său radiotelevizat, cu privire la importantele realizări obținute anul acesta în dezvoltarea agriculturii Ucrainei. Faptul că în prima jumătate a anului colhozurile și sovhozurile din Ucraina au vîndut statului 552 000 000 de puduri de cereale și că producția de porumb-boabe pe întregul an se prevede să atingă peste un miliard de puduri, dovedește că oamenii muncii de la sate înfăptuiesc cu succes sarcinile trasate de partid.

Poporul ucrainean este cunoscut prin bogata și străvechea sa cultură, Kievul fiind încă de acum un mileniu unul din vestitele centre culturale ale Europei. Vasta rețea de instituții științifice desfășoară o intensă activitate de cercetare, aducînd un aport prețios la obținerea strălucitelor succese ale științei și tehnicii sovietice. Numărul mare și nivelul ridicat al institutelor de învățămînt superior ilustrează condițiile care au fost create pentru formarea cadrelor de specialiști necesari economiei și culturii dv. în continuă dezvoltare; numeroși tineri din țara noastră își însușesc o temeinică pregătire culturală și științifică în facultățile și institutele din Kiev.

Succesele obținute de poporul ucrainean și de toate celelalte popoare ale U.R.S.S. se datoresc înțeleptei conduceri a P.C.U.S. Pornind în politica sa de la cerințele vieții, stabilind în mod just obiectivele de viitor și căile lor de rezolvare și bizuindu-se neîncetat pe activitatea conștientă a maselor, P.C.U.S. oferă un strălucit exemplu de rezolvare creatoare a sarcinilor complexe ale construirii societății comuniste.

Ne este bine cunoscută intensa activitate desfășurată timp îndelungat în fruntea conducerii de partid și a guvernului din Ucraina de tovarășul N. S. Hrușciov, grija permanentă pe care o

manifestă, în calitate de prim-secretar al C.C. al P.C.U.S. și de șef al guvernului sovietic, pentru dezvoltarea continuă a republicii dv., ca și a tuturor celorlalte republici frățești ale marii Uniuni Sovietice.

Realizările din Ucraina, care sînt parte integrantă a puternicului avînt economic, cultural și științific caracteristic întregii Uniuni Sovietice în drumul ei victorios spre comunism, au o uriașă importanță internațională, ele stîrnesc admirația popoarelor, măresc prestigiul socialismului, contribuie la creșterea influenței acestuia asupra conștiinței oamenilor muncii de pretutindeni.

Un puternic ecou a produs în lumea întreagă proiectul de Program al P.C.U.S. — strălucit document al marxism-leninismului creator —, care are la bază sintetizarea uriașei experiențe a avangărzii încercate a mișcării comuniste mondiale — gloriosul P.C.U.S. Făurind societatea socialistă și trecînd la construcția desfășurată a comunismului, poporul sovietic îndeplinește cu cinste rolul de înainte-mergător al omenirii — el croiește drumul viitorului pentru întreaga omenire, el înlesnește tuturor partidelor comuniste și muncitorești rezolvarea problemelor complexe ale dezvoltării sociale, verifică în focul practicii mijloace și metode de valabilitate internațională în esența lor pentru transformarea revoluționară a societății. Proiectul de Program al P.C.U.S. reprezintă pentru oamenii muncii de pretutindeni un izvor de entuziasm în lupta pentru victoria mărețe învățături a lui Marx-Engels-Lenin.

Zilele acestea omenirea a aflat despre o nouă victorie strălucită a oamenilor de știință sovietici în cutezătoarea lor operă de cucerire a cosmosului. Excepționalul zbor al lui Gherman Titov — cel de-al doilea cosmonaut al Uniunii Sovietice, pe care Moscova l-a primit astăzi cu cinstea care i se cuvine unui erou — este o nouă expresie a forței creatoare uriașe a poporului care construiește comunismul, a capacității sale de a înfăptui planurile cele mai îndrăznețe. Acest zbor deschide noi perspective drumului omului spre spațiile interplanetare. Asemenea performanțe ale

științei și tehnicii și asemenea acte de eroism ca cele de care sînt în stare oamenii sovietici demonstrează întregii omeniri cît de mari sînt potențialul și resursele pe care le posedă socialismul, ce cîmp nelimitat de activitate creatoare are știința pusă în slujba progresului umanității.

În continuarea discursului său, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej s-a referit pe larg la marile succese obținute de poporul romîn, sub conducerea P.M.R., în toate domeniile vieții economice și culturale.

Muncind cu abnegație și elan pentru înflorirea patriei sale — a spus mai departe tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej —, poporul romîn își aduce contribuția la întărirea lagărului socialist, la afirmarea superiorității socialismului în întrecerea dintre cele două sisteme economice mondiale, întrecere în care socialismul va învinge inevitabil.

Tovarăși,

Eforturile partidelor și țărilor noastre pentru făurirea unei vieți mereu mai bune pentru cei ce muncesc sînt inseparabil legate de lupta pentru pace.

Oamenii iubitori de pace, popoarele lumii subscriu din toată inima la ideile luminoase ale unor relații internaționale întemeiate pe egalitate, înțelegere reciprocă și încredere între state pentru care militează statele socialiste.

În timp ce dezvoltarea capitalismului a costat omenirea imense suferințe și jertfe, nenumărate războaie, măceluri mondiale — țările socialiste au ca țel făurirea unei lumi fără arme, fără armate și fără războaie, o lume a prieteniei și frăției popoarelor, a folosirii resurselor societății pentru dezvoltarea civilizației umane.

Planul de dezarmare generală și totală elaborat de Uniunea Sovietică constituie programul concret al măsurilor practice menite să înlăture înseși posibilitățile materiale de ducere a războiului.

Acest program are un ecou uriaș în opinia publică mondială, se bucură de sprijinul popoarelor iubitoare de pace, a determinat aprobarea ideii dezarmării generale de către adunarea generală a O.N.U. ca cea mai importantă și urgentă sarcină care stă în fața omenirii.

Cu toate acestea, pînă azi nu s-a putut ajunge la încheierea unui acord în această problemă, din cauza poziției negativiste a puterilor occidentale, care intensifică cursa înarmărilor, desfășoară în continuare războiul rece, alimentează încordarea internațională.

U.R.S.S., R. P. Romînă, celelalte țări ale lagărului socialist militează pentru înfăptuirea dezarmării generale în condițiile unui strict control internațional, menținîndu-și mereu trează vigilența față de uneltirile agresive ale cercurilor imperialiste și luînd toate măsurile necesare pentru asigurarea securității depline a popoarelor și a păcii generale.

După cum știți, S.U.A. și celelalte puteri occidentale încearcă să încordeze și mai mult atmosfera internațională, să provoace o nouă ascuțire în relațiile mondiale în legătură cu încheierea tratatului de pace cu Germania.

Nu este greu de înțeles de ce propunerea țărilor socialiste de încheiere a acestui tratat de pace stîrnește împotrivirea cercurilor imperialiste — pentru că acestea folosesc situația creată de menținerea rămășițelor celui de-al doilea război mondial pentru refacerea accelerată a forțelor revanșarde din R.F.G.

Popoarele nu pot admite însă aceste planuri, și în primul rînd popoarele care au suferit de pe urma agresiunilor dezlănțuite de militarismul german.

Știm că dintre popoarele cele mai încercate este și poporul ucrainean, care a dat jertfe de sînge din cele mai grele în lupta neînduplecată împotriva cotropitorilor fasciști, dovedind un minunat eroism și spirit de sacrificiu. Omenirea nu a pierdut zeci de milioane de oameni, înfruntînd suferințe fără seamăn, pentru a tolera ca militarismul german revanșard să-și ridice din nou capul. Toate statele europene din Est ca și din Vest, socialiste sau nesocialiste, toate popoarele lumii sînt vital interesate în lichidarea focarului pregătirii de război din Germania occidentală.

Conştiente de răspunderile faţă de propriile popoare şi de pacea generală, ţările socialiste se pronunţă pentru reglementarea neîntîrziată a problemei germane pe o cale paşnică, constructivă, pe calea tratativelor. Aşa cum s-a exprimat plastic în cuvîntarea sa din 7 august tovarăşul N. S. Hruşciov, „să luăm loc în mod cinstit în jurul mesei rotunde a tratativelor, să nu creăm psihoza războiului, să purificăm atmosfera, să ne sprijinim pe raţiune şi nu pe forţa armelor termonucleare".

Poziţia noastră, a statelor socialiste, a fost fixată în Comunicatul Consfătuirii primilor secretari ai partidelor comuniste şi muncitoreşti, care a arătat că ţările noastre nu vor mai accepta nici o amînare a reglementării păcii cu Germania; dacă puterile occidentale şi R.F.G. vor stărui în refuzul de a participa la încheierea păcii, ţările socialiste sînt ferm hotărîte să traducă în fapt hotărîrea de a semna încă în cursul acestui an tratatul de pace cu R. D. Germană.

Cît priveşte declaraţiile agresive care se aud în Occident la adresa R. D. Germane, acestea ascund, în fond, intenţia de a lichida orînduirea ei socialistă şi este bine să reamintim că situaţia din lumea de azi diferă radical de cea dinainte de război, cînd hitleriştii au putut cotropi pe rînd ţară după ţară. Sistemul socialist dispune de tot ce este necesar pentru a da riposta cuvenită oricărei încercări de a atenta la independenţa unei ţări socialiste, la dreptul ei inalienabil de a-şi exercita suveranitatea asupra teritoriului ei, sau de a se amesteca în treburile ei interne.

Forţele păcii precumpănesc azi în lume şi sîntem convinşi că ele au posibilitatea să asigure pacea. Ştim, totodată, că aceasta nu va veni de la sine, ci este nevoie de întreaga noastră energie, iniţiativă şi perseverenţă pentru a preveni războiul, pentru a apăra munca paşnică a popoarelor. Partidul şi guvernul nostru, poporul nostru îşi vor aduce întreaga contribuţie la înfăptuirea acestei nobile sarcini.

Dragi tovarăşi,

În încheiere vreau să vă mulţumesc încă o dată pentru primirea fierbinte, frăţească pe care ne-aţi făcut-o, în care vedem expresia sentimentelor dv. de adîncă prietenie faţă de poporul romîn. Vă urăm din toată inima noi izbînzi mereu mai mari în munca şi lupta pentru înflorirea Ucrainei Sovietice, pentru construirea comunismului în măreaţa Uniune Sovietică.

Trăiască prietenia romîno-sovietică!

Trăiască unitatea şi colaborarea frăţească a ţărilor marelui lagăr socialist!

Trăiască pacea între popoare!

„Scînteia" nr. 5 252
din 10 august 1961

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MARELE MITING DE LA MOSCOVA CONSACRAT PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE

— *11 august 1961* —

Dragă tovarăşe Hruşciov,
Dragă tovarăşe Brejnev,
Dragi tovarăşi, membri ai Prezidiului C.C. al P.C.U.S.,
Scumpi tovarăşi şi prieteni,
Iubiţi locuitori ai Moscovei,

Permiteţi-mi, înainte de toate, să aduc la îndeplinire sarcina de cinste care mi-a fost încredinţată de Partidul Muncitoresc Romîn, de Consiliul de Stat şi de guvernul R.P. Romîne, de întregul popor romîn — aceea de a vă transmite dv. şi, prin dv., poporului sovietic un fierbinte salut frăţesc. (*Aplauze puternice.*)

Doresc totodată să vă exprim caldele noastre mulţumiri pentru primirea atît de cordială de care ne-am bucurat pe pămîntul Ţării sovietice, pentru emoţionantele manifestări de dragoste ale poporului sovietic faţă de ţara noastră şi de poporul romîn. (*Aplauze.*)

La Moscova, în oraşul care reprezintă pentru întreaga omenire muncitoare simbolul progresului şi păcii, la Leningrad, leagănul Revoluţiei din Octombrie, în străvechiul şi mereu tînărul Kiev, în frumoasa capitală a Gruziei, pretutindeni oamenii sovietici ne-au primit cu inima deschisă, s-au străduit să ne facă vizita cît mai plăcută şi mai rodnică, au transformat întîlnirile noastre cu ei într-o adevărată sărbătoare a prieteniei romîno-sovietice. (*Aplauze.*) Prietenia dintre popoarele noastre este mai puternică decît oricînd, vizita delegaţiei noastre contribuind la dezvoltarea mai departe a acestei indestructibile prietenii.

Sîntem adînc mişcaţi de cuvintele pline de căldură şi de înaltele aprecieri din cuvîntarea rostită aici de tovarăşul Hruşciov cu privire la activitatea mişcării revoluţionare din trecut şi a Partidului Muncitoresc Romîn, la dezvoltarea Republicii Populare Romîne, la munca poporului nostru. Venind din partea încercaţilor noştri prieteni — oamenii sovietici —, acestea constituie pentru noi şi pentru întregul popor romîn un îndemn pentru a munci şi a lupta cu mai mare însufleţire şi perseverenţă pentru înflorirea patriei, pentru întărirea lagărului socialist şi a unităţii mişcării comuniste internaţionale, pentru cauza păcii şi socialismului.

Vizitînd importante obiective economice, mari uzine şi întreprinderi utilate cu tehnică perfecţionată, vaste cîmpuri colhoznice, delegaţia noastră a putut vedea munca clocotitoare, entuziastă, pe care o desfăşoară oamenii sovietici pentru dezvoltarea economiei şi culturii, uriaşul avînt creator cu care poporul sovietic întîmpină Congresul al XXII-lea al P.C.U.S.

Creşterea rapidă a colosalei forţe industriale a Uniunii Sovietice, faptul că în primii doi ani ai septenalului producţia industrială a sporit cu peste 22% în loc de 17%, cît fusese prevăzut, îndeplinirea înainte de termen a sarcinilor semestriale de plan pe 1961, succesele remarcabile obţinute în dezvoltarea agriculturii socialiste, continua ridicare a bunăstării materiale şi spirituale a poporului sovietic — toate aceste victorii strălucite ale Uniunii Sovietice aduc o contribuţie hotărîtoare la întărirea întregului lagăr socialist. (*Aplauze puternice.*)

Au trecut timpurile cînd planurile de dezvoltare a ţărilor socialiste erau tratate drept „utopie" de către cercurile conducătoare din Occident. Manifestîndu-şi îngrijorarea faţă de ecoul pe care îl au realizările noastre în conştiinţa popoarelor, conducătorii occidentali lansează în prezent apeluri la concentrarea eforturilor pentru a face faţă „sfidării formidabile lansate Occidentului" — cum denumesc ei dezvoltarea Uniunii Sovietice şi a celorlalte ţări socialiste. Dar asemenea apeluri nu pot înlătura plăgile sistemului capitalist, căci nu factori de ordin subiectiv, ci legile obiective ale dezvoltării

sociale determină instabilitatea și perturbațiile economiei capitaliste, ritmul ei coborît, stagnarea și marasmul ei — în contrast atît de pronunțat cu dezvoltarea vertiginoasă a țărilor socialiste, nefolosirea unor imense capacități de producție în lumea capitalistă, nivelurile record ale șomajului — cu cortegiul lor de suferințe pentru oamenii muncii.

Pe noi, dragi tovarăși, ne-a bucurat în mod deosebit că vizita noastră în Uniunea Sovietică coincide cu noua și strălucita victorie a poporului sovietic, salutată cu entuziasm de întreaga omenire — zborul spre stele al lui Gherman Titov. *(Aplauze îndelungate.)* Mîndrie, satisfacție și încredere — iată ce a resimțit fiecare comunist cînd eroul cosmonaut călătorea în jurul globului nostru, ca mesager al țării ce deschide omului căi noi în spațiile interplanetare, ca și pe pămînt.

Realizările excepționale ale științei și tehnicii sovietice sînt un simbol al forței socialismului, al capacităților creatoare nelimitate ale orînduirii în care totul — potențialul și resursele economice imense, gîndirea științifică cutezătoare, ca și educarea omului — este pus în slujba progresului umanității.

Pentru milioane de oameni a apărut limpede că un popor care a ajuns pe o asemenea treaptă înaltă de dezvoltare și a reușit o asemenea realizare poate înfăptui planurile cele mai îndrăznețe, avîntîndu-se mereu mai sus, spre culmile luminoase ale comunismului.

Aceste țeluri pline de măreție își găsesc întruchiparea în proiectul de Program al P.C.U.S., pe bună dreptate denumit de popoare Manifestul comunist al epocii contemporane.

Sintetizînd întreaga experiență a P.C.U.S. și a mișcării comuniste internaționale, elaborînd multilateral problemele complexe ale construirii societății comuniste, proiectul de Program are o însemnătate istorică mondială, aduce o contribuție excepțională la dezvoltarea gîndirii marxist-leniniste și a practicii revoluționare, constituie un măreț document al marxismului creator.

La Congresul al VII-lea al partidului bolșevic, Lenin arăta că „programul partidului marxist trebuie să pornească de la fapte stabilite în mod absolut precis. Numai în aceasta stă forța programului nostru, care s-a confirmat de-a lungul tuturor peripețiilor revoluției. Numai pe această bază trebuie să construiască marxiștii programul lor" [1]. Proiectului de Program îi este propriu tocmai acest spirit leninist — îmbinarea gîndirii înaripate cu realismul sarcinilor, caracterul concret al prevederilor, precizia riguros științifică cu care sînt indicate condițiile obiective și factorii subiectivi ai trecerii la faza superioară a comunismului.

Dv., dragi tovarăși, gloriosul popor sovietic, săvîrșiți o operă de grandioasă însemnătate internațională. Înfăptuirea Programului P.C.U.S. va înrîuri tot mai mult întreaga evoluție mondială, va întări considerabil forțele socialismului și păcii, va însufleți lupta maselor muncitoare pentru progres social.

Faptul că Uniunea Sovietică va depăși încă în prima etapă a Programului cea mai înaintată țară a sistemului capitalist mondial — S.U.A. — ca producție pe locuitor și o va lăsa considerabil în urmă în deceniul următor va demonstra tuturor popoarelor că socialismul și comunismul descătușează forțele de producție și asigură dezvoltarea lor furtunoasă, nelimitată, în folosul întregii societăți. Aceasta va constitui o strălucită manifestare a superiorității socialismului asupra orînduirii capitaliste, îmbătrînită și sclerozată, care se zvîrcolește în fața sfîrșitului ei inevitabil, ca orice societate ce și-a trăit traiul. Luînd cunoștință de acest minunat document, popoarele vor înțelege mai clar măreția comunismului, care, așa cum arată proiectul de Program, „îndeplinește misiunea istorică a izbăvirii tuturor oamenilor de inegalitate socială, de toate formele asupririi și exploatării, de ororile războiului, și instaurează pe pămînt *Pacea, Munca, Libertatea, Egalitatea* și *Fericirea* tuturor popoarelor" [2]. *(Aplauze puternice.)*

Aici, delegația noastră a fost martora entuziasmului și deplinei aprobări cu care poporul sovietic a primit proiectul noului Program al P.C.U.S. Poporul romîn vede pe bună dreptate în proiectul de

---

[1] V. *I. Lenin,* Opere, vol. 27, Editura politică, 1959, pag. 115.
[2] „Congresul al XXII-lea al P.C.U.S.", Editura politică, 1962, pag. 332.

Program al P.C.U.S. o imagine concretă, însuflețitoare, a propriilor perspective de viitor. Experiența acumulată de partidul glorios creat de Lenin, universal valabilă în esența ei, este un bun de preț pentru partidul nostru, pentru mișcarea comunistă internațională.

Victoriile repurtate de poporul sovietic în construcția comunismului sînt o confirmare a liniei generale a politicii înțelepte a P.C.U.S., a Comitetului Central leninist și a guvernului sovietic, în frunte cu eminentul fruntaș al mișcării comuniste și muncitorești internaționale — tovarășul Nikita Sergheevici Hrușciov. *(Aplauze puternice, îndelungate.)*

Întreaga mișcare comunistă și muncitorească internațională recunoaște rolul P.C.U.S. ca detașament al ei de frunte, care aduce principala contribuție la îmbogățirea tezaurului teoretic al marxism-leninismului în fiecare etapă a evoluției istorice. Politica P.C.U.S. este o întruchipare a marxism-leninismului în acțiune, un exemplu de abordare creatoare a problemelor dezvoltării sociale, o pildă de slujire a intereselor cauzei socialismului și comunismului.

Noi, tovarăși, ca și toate partidele frățești, acordăm cea mai înaltă prețuire luptei neobosite a P.C.U.S. pentru întărirea continuă a unității și solidarității mișcării comuniste și muncitorești internaționale și țărilor lagărului socialist, pentru apărarea purității marxism-leninismului, pentru exemplul de atitudine internaționalistă și de principialitate pe care îl dă în relațiile cu toate partidele frățești, mari sau mici, față de care manifestă stimă, sinceritate și respect tovărășesc.

Poporul nostru are o vorbă plină de înțelepciune : unirea face puterea. Într-adevăr, forța noastră stă în unitatea, în coeziunea popoarelor de peste un miliard de oameni care construiesc societatea nouă, a zecilor de milioane de comuniști din lumea întreagă. Existența sistemului mondial socialist strîns unit este o măreață cucerire a popoarelor, chezășia construirii orînduirii noi și securității fiecărei țări socialiste, reazemul aspirațiilor de pace ale întregii omeniri.

În numele intereselor fundamentale ale propriilor popoare, ca și ale clasei muncitoare internaționale, avem îndatorirea înaltă de a depune toate eforturile pentru întărirea coeziunii de monolit a lagărului socialist și mișcării comuniste și muncitorești internaționale sub drapelul marxism-leninismului. *(Aplauze îndelungate.)* Călăuzindu-se după ideile Declarației Consfătuirii de la Moscova din 1960, partidele noastre vor lupta și pe viitor cu hotărîre împotriva încercărilor cercurilor imperialiste și ale agenturii lor de a scinda mișcarea comunistă și muncitorească internațională, vor fi intransigente față de orice manifestări de revizionism, dogmatism, sectarism, față de orice abatere de la principiile internaționalismului socialist.

Pentru noi, pentru membrii partidului nostru și pentru oamenii muncii din țara noastră este o sursă de profundă satisfacție că între P.M.R. și P.C.U.S. au existat întotdeauna cele mai strînse relații frățești, o deplină înțelegere și unitate de vederi, neumbrită niciodată de nimic, în toate problemele fundamentale ale construcției societății socialiste, ale mișcării comuniste și ale vieții internaționale, vizita delegației noastre prilejuind o nouă expresie a acestei indestructibile unități. *(Aplauze îndelungate, repetate.)*

Prietenia și solidaritatea internațională cu Uniunea Sovietică, cu P.C.U.S., caracterizează întreaga istorie a mișcării muncitorești revoluționare din țara noastră și a partidului nostru încă din anii întunecați ai ilegalității și ai luptei împotriva fascismului și a războiului antisovietic. După eliberarea țării, unitatea frățească a partidelor noastre a făcut față tuturor încercărilor. Ea și-a arătat tăria și atunci cînd marea pe care navigam era liniștită, ca și pe timp de furtună, cînd se cunosc adevărații marinari. Partidele și țările noastre merg cu hotărîre, neabătut, în cadrul lagărului socialist, pe calea marxism-leninismului, umăr la umăr, ca tovarăși de nădejde, ca frați buni, de nedespărțit, în lupta pentru triumful cauzei comunismului și păcii.

Tovarăşi,

În anii care au trecut de la eliberarea ţării noastre de sub jugul fascist, Republica Populară Romînă a obţinut rezultate însemnate în construirea socialismului. Făcînd bilanţul acestor realizări, Congresul al III-lea al P.M.R. a consfinţit victoria de însemnătate istorică pentru poporul nostru — faptul că în Republica Populară Romînă a fost creată baza economică a socialismului — şi a deschis înaintea ţării perspectiva luminoasă a desăvîrşirii construcţiei socialiste pînă în 1965 şi a trecerii treptate la comunism. *(Aplauze îndelungate.)*

Ceea ce caracterizează ansamblul operei de construcţie socialistă în ţara noastră este creşterea rapidă a forţelor de producţie, faptul că avem o economie naţională echilibrată, care se dezvoltă pe o linie mereu ascendentă.

Obiectivul principal al planului nostru pe anii 1960—1965 îl constituie dezvoltarea bazei tehnice-materiale a socialismului şi încheierea procesului de făurire a relaţiilor de producţie socialiste în întreaga economie.

Călăuzindu-se neabătut după învăţătura lui Lenin şi folosind experienţa istorică a Uniunii Sovietice, partidul nostru a orientat şi concentrat eforturile poporului spre dezvoltarea multilaterală a forţelor de producţie, spre industrializarea socialistă — în centrul căreia a pus dezvoltarea ramurilor producătoare de mijloace de producţie — spre cooperativizarea agriculturii şi creşterea însemnată a producţiei agricole, spre ridicarea sistematică a nivelului de trai material şi cultural al oamenilor muncii.

Planul nostru de 6 ani prevede o creştere a producţiei industriale pe ansamblu de peste 2 ori, cu un ritm mediu anual de circa 13%.

Se vor dezvolta într-un ritm susţinut industria metalurgică, energetică, constructoare de maşini, petrolieră, chimică, extracţia de cărbuni şi altele.

Procesul de industrializare socialistă a ţării noastre a adus şi va aduce în continuare creşterea numerică rapidă a clasei muncitoare,

forţa socială conducătoare a societăţii, urmărindu-se îmbunătăţirea sistematică a repartizării teritoriale a forţelor de producţie şi ridicînd continuu nivelul economic al regiunilor mai puţin dezvoltate.

Una dintre preocupările fundamentale ale partidului este dezvoltarea continuă a agriculturii. Ca rezultat al aplicării învăţămintelor genialului plan cooperatist al lui Lenin, al eforturilor statului pentru dezvoltarea bazei tehnice a agriculturii şi al muncii politice şi organizatorice vaste desfăşurate de partid, cooperativizarea agriculturii a fost în linii generale înfăptuită ; aproape 86% din suprafaţa arabilă a ţării şi peste 85% din totalul familiilor ţărăneşti fac parte din sectorul socialist.

Dezvoltarea continuă a agriculturii socialiste se sprijină pe o bază materială tot mai largă. În 1965, în agricultură vor lucra circa 100 000 de tractoare, asigurîndu-se mecanizarea completă a principalelor lucrări agricole, iar industria chimică va asigura cantităţile necesare de îngrăşăminte artificiale.

Prin folosirea uriaşelor rezerve ale agriculturii, prin dezvoltarea intensivă a tuturor ramurilor ei, se prevede ca producţia globală agricolă să crească pînă în anul 1965 cu 70—80%, din care producţia zootehnică urmează să crească de peste două ori.

O atenţie deosebită acordă partidul nostru producţiei de grîu, porumb şi celelalte cereale, care ocupă peste 75% din suprafaţa arabilă a ţării, constituind o bază trainică pentru aprovizionarea populaţiei şi dezvoltarea zootehniei.

În scopul obţinerii unor recolte mari şi constante de cereale, în primul rînd de porumb, partidul nostru a hotărît concentrarea eforturilor şi mijloacelor pentru mărirea suprafeţelor agricole irigate, avînd ca obiectiv, prin folosirea apelor Dunării, irigarea în primă etapă a unei suprafeţe de 1 000 000 ha.

În munca de construire a bazei economice a socialismului, P.M.R. a aplicat cu consecvenţă principiul leninist al cointeresării materiale. Experienţa noastră dovedeşte importanţa hotărîtoare pe care o are respectarea strictă a acestui principiu.

Poporul nostru simte acum tot mai puternic roadele eforturilor sale creatoare. Pe baza dezvoltării economiei şi creşterii venitului naţional, partidul şi guvernul au înfăptuit sistematic măsuri pentru ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc, s-au efectuat şi se efectuează consecvent măsuri de ridicare de salarii şi reduceri de preţuri. Avem ca obiectiv creşterea salariului real al muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor şi funcţionarilor cu 40—45 %, iar a veniturilor reale ale ţărănimii cu circa 40 % în anul 1965 faţă de 1959.

La ridicarea continuă a nivelului de trai al populaţiei aduc o importantă contribuţie mijloacele mari alocate de stat pentru construcţiile de locuinţe, dezvoltarea învăţămîntului de toate gradele, ocrotirea sănătăţii.

Un puternic avînt cunoaşte în ţara noastră cultura. Întreaga activitate de cercetare ştiinţifică şi de creaţie artistică, strîns legată cu viaţa, este orientată spre satisfacerea cerinţelor construcţiei socialiste.

Înţelegerea justeţei drumului indicat de partid, încrederea în obiectivele măreţe pentru realizarea cărora partidul mobilizează poporul, însufleţesc pe oamenii muncii în înfăptuirea planului de 6 ani.

Realizările obţinute în anul 1960 şi în prima jumătate a anului 1961, care depăşesc prevederile planului, exprimă entuziasmul creator, elanul clasei noastre muncitoare şi realismul sarcinilor ce ni le-am propus, faptul că ele sînt pe măsura puterilor noastre. Aceasta ne îndreptăţeşte convingerea că planul de 6 ani va fi îndeplinit în bune condiţii şi chiar depăşit. *(Aplauze îndelungate.)*

Oamenii muncii din R.P. Romînă sînt însufleţiţi de ideea că, muncind cît mai bine, depunînd toate eforturile pentru a valorifica cît mai deplin resursele ţării, ei răspund îndatoririi internaţionaliste de a aduce o contribuţie cît mai mare la întărirea lagărului socialist, la rezolvarea, prin eforturi comune, a sarcinii istorice de a obţine în termenul cel mai scurt victoria socialismului în întrecerea economică cu capitalismul. *(Aplauze puternice.)*

Relaţiile de colaborare şi întrajutorare tovărăşească statornicite între ţările lagărului socialist sînt o puternică pîrghie care accelerează progresul fiecărei ţări ; cu cît înaintăm în construcţia socialistă, cu atît se vădeşte mai mult importanţa acestei colaborări şi a perfecţionării sistemului diviziunii internaţionale socialiste a muncii, corespunzător intereselor fiecărei ţări şi ale lagărului nostru în ansamblu.

Pentru ţara noastră o importanţă hotărîtoare a avut şi are colaborarea cu Uniunea Sovietică, cu care avem relaţii largi, multilaterale, ce s-au dezvoltat continuu, în toate domeniile. An de an a crescut sfera relaţiilor economice şi a schimburilor comerciale, U.R.S.S. ocupînd primul loc în comerţul exterior al ţării noastre. Aceste schimburi se dezvoltă pe baza unei egalităţi desăvîrşite şi a unui perfect echilibru.

Partidul Muncitoresc Romîn, poporul nostru acordă cea mai înaltă preţuire sprijinului frăţesc primit din partea Uniunii Sovietice în cadrul acestor relaţii. Însemnătatea acestui ajutor constă nu numai în amploarea, în volumul său mare, el are trăsături care nu pot fi exprimate în tone sau metri cubi. În nici un fel de unităţi de măsură nu se poate cîntări însemnătatea faptului că acest sprijin este îndreptat în mod constant către direcţiile-cheie pentru făurirea noii orînduiri, că ne ajută în rezolvarea problemelor creării bazei tehnice-materiale a socialismului, ale industrializării socialiste, ale ridicării ţării noastre la nivelul ţărilor celor mai avansate. Sprijinul acordat de U.R.S.S. este un exemplu de internaţionalism proletar, un model strălucit de aplicare a învăţăturilor marelui Lenin despre rolul primului stat socialist, despre relaţiile între statele în care puterea se află în mîinile celor ce muncesc.

Pe baza liniilor directoare trasate de Congresul al III-lea al partidului este în curs de elaborare programul dezvoltării economiei noastre pînă în 1980. Prin realizarea ritmului prevăzut se va dezvolta puternic potenţialul nostru economic, patria noastră va deveni o ţară industrială dezvoltată, cu o agricultură multilaterală şi de o înaltă productivitate, resursele naţionale valorificate la un

înalt nivel vor asigura un belşug de produse, ridicarea continuă a nivelului de trai şi trecerea treptată la repartiţia după nevoi.

Republica Populară Romînă va depune toate eforturile pentru a asigura condiţiile necesare trecerii, aşa cum a arătat tovarăşul Hruşciov, mai mult sau mai puţin concomitent cu celelalte ţări socialiste, la înfăptuirea măreţului nostru ideal — comunismul. *(Aplauze furtunoase, îndelungate.)*

Tovarăşi,

Preocuparea partidelor şi guvernelor noastre pentru înflorirea economică a ţărilor lor, pentru bunăstarea materială şi spirituală a popoarelor lor este indisolubil legată de lupta pentru asigurarea unei păci trainice în lume.

În actualele condiţii, cînd un nou război ar aduce omenirii pierderi şi distrugeri incalculabile, apărarea păcii şi preîntîmpinarea unei noi conflagraţii mondiale constituie sarcina primordială a popoarelor lumii, obligaţia imperioasă a tuturor guvernelor, a fiecărui om politic cu simţul răspunderii faţă de propriul popor, a reprezentanţilor vieţii publice din orice ţară, indiferent de concepţii filozofice, sociale sau religioase.

Azi, pe arena internaţională se înfruntă politica cercurilor imperialiste agresive, care promovează o linie de încordare şi război rece, — şi politica perseverentă de apărare a păcii, dusă de ţările lagărului socialist, politică care are adeziunea a numeroase state iubitoare de pace, a unor forţe sociale puternice în întreaga lume.

Statele socialiste consideră că problemele internaţionale litigioase care s-au acumulat nu sînt insolubile şi că singura cale prin care ele pot şi trebuie să-şi găsească rezolvarea este calea paşnică, calea tratativelor, a chibzuinţei şi a înţelepciunii. Alternativa tratativelor nu este decît agravarea încordării, creşterea pericolului de război, şi cine refuză tratativele, discuţiile pentru găsirea în comun de soluţii, se condamnă la discredit şi izolare.

O problemă-cheie pentru întărirea păcii în Europa şi în lume este lichidarea rămăşiţelor celui de-al doilea război mondial.

Este absolut anormală situaţia ca după un război care a durat 4—5 ani, nici la 16 ani de la terminarea lui n-a fost încă încheiat tratatul de pace. În istorie au mai avut loc, în evul mediu, războaie prelungite, de 30 şi de 100 de ani, dar niciodată nu s-a mai cunoscut o asemenea situaţie în legătură cu încheierea unui tratat de pace.

Aici nu este vorba de o formalitate juridică de drept internaţional : prelungirea fără sfîrşit din vina puterilor occidentale a acestei stări de lucruri a avut drept efect refacerea militarismului german — aşa cum arată reconstruirea şi reînarmarea accelerată a Wehrmachtului sub conducerea generalilor nazişti şi planurile de înzestrare a Germaniei occidentale cu arme nucleare, propaganda revanşardă încurajată oficial. La aceasta se adaugă situaţia Berlinului occidental, care, aflat pe teritoriul R. D. Germane, este folosit de militariştii vest-germani ca centru de acţiuni îndreptate împotriva R.D.G., precum şi a altor state socialiste. În R.F.G. s-a creat astfel principalul focar al primejdiei pentru pace în Europa.

În interesul însănătoşirii relaţiilor pe continentul nostru, ţările socialiste propun încheierea tratatului de pace cu cele două state germane şi transformarea Berlinului occidental într-un oraş liber, demilitarizat, cu cele mai largi garanţii internaţionale — propuneri cu evident caracter paşnic, care nu ameninţă pe nimeni, nu prejudiciază interesele nici unui stat, nu creează avantaje unilaterale nici unei părţi. Mai mult, ţările socialiste sînt gata să discute orice propuneri constructive ale puterilor occidentale, să ducă tratative la care să fie examinate punctele de vedere ale părţilor interesate, cheamă puterile occidentale să ia loc la masa tratativelor. Oricine posedă un elementar bun-simţ şi bună-credinţă nu poate contesta acestor poziţii spiritul larg, grija pentru punerea în aplicare a unor soluţii echitabile a acestei probleme complexe.

Din păcate, cercurile conducătoare din ţările N.A.T.O. răspund la aceasta prin zăngănit de arme şi lansează apeluri făţişe la declanşarea unei crize în relaţiile internaţionale.

Asemenea poziţii nu dovedesc nici chibzuinţă şi nici realism. Ameninţările dovedesc nu tăria, ci slăbiciunea poziţiilor pe care se află promotorii încordării internaţionale. Oricine analizează cu luciditate raportul de forţe existent astăzi în lume înţelege că încercările de intimidare sînt total lipsite de perspectivă în relaţiile cu ţările lagărului socialist. *(Aplauze îndelungate.)*

Nu-i de mirare că poziţia guvernelor occidentale este criticată ca rigidă, anacronică şi iraţională chiar şi de unele cercuri politice influente şi de personalităţi ale opiniei publice din ţările N.A.T.O. Aceste cercuri înţeleg tot mai clar că nu pot fi ignorate la nesfîrşit realităţile — existenţa R. D. Germane, primul stat paşnic, democrat din istoria poporului german — şi necesitatea imperioasă a lichidării rămăşiţelor stării de război.

Oamenii politici din Occident caută să camufleze caracterul agresiv al politicii lor prin declaraţii nesincere despre preocuparea lor pentru autodeterminare şi dreptul poporului german de a-şi hotărî singur soarta. Dar nimeni nu poate escamota faptul că ţările socialiste, propunînd stabilirea de contacte între cele două state germane şi oferind sprijinul lor deplin oricăror hotărîri pe care le-ar lua acestea în privinţa reunificării, urmăresc tocmai să asigure respectarea dreptului întregului popor german de a decide el însuşi, fără nici o imixtiune din afară, asupra căilor sale de dezvoltare.

Tratatul de pace cu Germania trebuie încheiat pînă la sfîrşitul acestui an — şi ar fi numai spre binele păcii dacă el ar fi semnat cu ambele state germane şi cu participarea puterilor occidentale. Fireşte, dacă acestea şi R.F.G. vor persevera în refuzul lor, ţările socialiste, între care şi R. P. Romînă, vor încheia tratatul de pace cu R. D. Germană. *(Aplauze puternice.)* Ţările socialiste consideră de datoria lor să întreprindă această măsură atît de necesară pentru eliminarea unor surse de nelinişte şi primejdie de război şi pentru normalizarea relaţiilor în Europa.

Pentru a se pune capăt în mod radical pericolului de război, încordării şi suspiciunii internaţionale există astăzi o cale sigură: lichidarea a înseşi mijloacelor de purtare a războiului.

Această cale o arată planul de dezarmare generală şi totală elaborat de Uniunea Sovietică, avînd sprijinul hotărît al ţării noastre, al celorlalte ţări socialiste, precum şi al multor state nesocialiste.

Ecoul uriaş în opinia publică mondială de care s-a bucurat acest program a determinat aprobarea ideii dezarmării generale de către Adunarea Generală a O.N.U. ca cea mai importantă şi urgentă sarcină ce stă în faţa omenirii.

De ce atunci nu s-au putut pînă acum urni din loc lucrurile în ce priveşte această sarcină?

Singura cauză este atitudinea negativistă a puterilor occidentale, politica lor de intensificare a cursei înarmărilor şi a războiului rece, zădărnicirea de către ele a oricăror hotărîri eficiente în problema dezarmării, încercările lor de a înlocui dezarmarea sub un control eficient printr-un „control fără dezarmare".

Celor mai largi cercuri ale opiniei publice mondiale le sînt acum clare scopurile urmărite prin această poziţie, căreia ţările socialiste îi opun lupta perseverentă pentru înfăptuirea reală a dezarmării generale şi totale, incluzînd şi lichidarea experienţelor cu arme nucleare.

O contribuţie în direcţia însănătoşirii climatului internaţional ar fi stabilirea unor acorduri pe plan local, a relaţiilor de bună-vecinătate, ceea ce s-ar răsfrînge pozitiv asupra întregului climat internaţional. Acesta este şi conţinutul propunerilor R.P. Romîne cu privire la dezvoltarea colaborării regionale, supusă O.N.U. de ţara noastră, ca şi propunerile guvernului romîn cu privire la dezvoltarea relaţiilor paşnice între statele balcanice şi transformarea Balcanilor şi a Adriaticii într-o zonă fără arme nucleare şi rachete. Ele au avut un ecou larg, au fost îmbrăţişate nu numai de guver-

nele ţărilor socialiste, ci şi de toate popoarele balcanice, de cercuri importante ale opiniei publice şi de lideri politici din ţări ca Grecia şi Turcia, care critică poziţia refractară a guvernelor acestora, cerînd traducerea în viaţă a propunerilor Romîniei.

Este regretabil că, în contrast cu aceste cerinţe, cercurile conducătoare din Grecia se orientează în ultimul timp spre poziţiile cele mai rigide ale războiului rece, arătîndu-se, după expresia unui ziar atenian, „mai apusene decît apusul".

Este evident ce aport important s-ar aduce la întărirea păcii dacă în această regiune — în trecut „butoiul de pulbere" al Europei, cum era denumită Peninsula balcanică — s-ar statornici un climat de destindere. În fond nu există nici un fel de piedici pentru aceasta, cu excepţia poziţiei unor cercuri tributare războiului rece, care acceptă rolul de pioni în politica de încordare dusă de puterile imperialiste.

Avem convingerea că în viaţa internaţională se vor impune pînă la urmă realismul şi spiritul constructiv, potrivit năzuinţelor arzătoare ale întregii omeniri.

Poziţia comună a ţărilor socialiste este clară: avem ca linie directoare neabătută a politicii noastre externe principiile leniniste ale coexistenţei paşnice.

Militînd pentru soluţionarea paşnică a problemelor internaţionale, noi privim cu luciditate şi vigilenţă evoluţia situaţiei internaţionale. Conştiinţa răspunderii pentru securitatea popoarelor noastre ne dictează să luăm toate măsurile necesare pentru întărirea continuă a capacităţii de apărare a ţărilor noastre şi pentru apărarea păcii.

Spre binele întregii omeniri, epoca noastră a născut nu numai mijloace distructive fără precedent, ci şi forţe capabile să stăvilească folosirea acestora şi să preîntîmpine un nou război mondial. În zilele noastre a crescut imens rolul maselor, al popoarelor, în rezolvarea tuturor problemelor — în viaţa socială ca şi în cea

internaţională. Stă în puterea popoarelor ca, unindu-şi eforturile pentru topirea gheţurilor războiului rece şi pentru promovarea coexistenţei paşnice, să-şi impună voinţa de a trăi în linişte şi pace. *(Aplauze.)*

Un important factor de întărire a forţelor păcii şi de slăbire a poziţiilor imperialismului îl constituie destrămarea sistemului colonial, lupta de eliberare naţională a popoarelor din Asia, Africa, America Latină. Independenţa fostelor state coloniale şi dependente e rezultatul luptei eroice a popoarelor acestor state, care şi-au vărsat sîngele şi au dat jertfe grele pentru sfărîmarea jugului colonialist. Invazia din Cuba şi lanţul necurmat de acţiuni agresive ale S.U.A. împotriva poporului cuban, care a scuturat dominaţia monopolurilor americane, sîngele vărsat de ani şi ani de zile de poporul algerian în lupta pentru independenţa patriei sale, crimele colonialiştilor în Congo şi represiunile din Angola, recenta agresiune a colonialiştilor francezi împotriva Tunisiei arată cu cîtă sălbăticie încearcă statele imperialiste să pună piedici istoricului proces de prăbuşire a colonialismului. Rămăşiţele colonialismului, în toate formele lor, trebuie lichidate fără întîrziere, ceea ce va avea ca rezultat şi stingerea unor focare de primejdii pentru pace, create de imperialism în diferite continente. Năzuinţa dreaptă a popoarelor Asiei, Africii, Americii Latine de a-şi cuceri sau consolida independenţa, de a dispune liber de propria lor soartă, de a fi stăpîne pe bogăţiile naturale ale ţărilor lor, de a merge nestingherit pe calea progresului economic, cultural şi social, n-are sprijinitori mai sinceri şi mai încercaţi decît ţările marelui lagăr al socialismului şi păcii.

Tovarăşi,

Omenirea este martora afirmării cu o forţă uriaşă a ideilor socialismului în întreaga lume. Nici adversarii cei mai înverşunaţi ai socialismului nu pot să nu ţină cont de puterea de atracţie pe care socialismul o exercită asupra popoarelor.

Îmi amintesc de o convorbire avută nu de mult cu un diplomat american, cu prilejul aniversării Zilei independenţei S.U.A. Mărturisindu-şi impresiile cu privire la avîntul economiei şi culturii în R. P. Romînă, acesta, reluînd cunoscutele teze demagogice ale apologeţilor capitalismului cu privire la aşa-numitul „capitalism popular“, „capitalism regenerat“, „neocapitalism“ etc., afirma că şi Statele Unite vor merge, chipurile, pînă la urmă „spre socialism, pe o cale convergentă cu ţările răsăritene“.

Am întrebat pe diplomatul american dacă nu cumva doreşte să-mi facă mie propagandă comunistă şi ce ar spune despre aceasta Departamentul de Stat. Totodată i-am spus: Vă rog să nu interpretaţi cuvintele mele ca un amestec în treburile interne ale S.U.A., dar monopolurile, trusturile, statul strîns legat de ele ar permite oare transformarea bazelor societăţii capitaliste, lichidarea exploatării, trecerea mijloacelor de producţie în stăpînirea societăţii, desfiinţarea profiturilor şi supraprofiturilor capitaliste? Sîntem ferm convinşi că şi S.U.A. vor ajunge la socialism, dar, evident, nu Rockefeller, Dupont, Morgan şi ceilalţi potentaţi ai banului — adevăraţii stăpîni ai Americii — vor fi promotorii acestei transformări, ci proletariatul, poporul muncitor, care mai devreme sau mai tîrziu va schimba structura societăţii, înlăturînd mizeria, crizele, şomajul, inegalitatea socială şi alte plăgi ale capitalismului, va pune resursele materiale şi forţele de producţie ale ţării lor în slujba bunăstării întregului popor. *(Aplauze.)*

Acesta este un proces obiectiv al dezvoltării istorice. Comunismul, a cărui stafie umbla în Europa, după celebra expresie a lui Marx şi Engels, încă acum un secol, este întruchipat azi într-un sistem social-economic mondial de o gigantică forţă, în mişcarea comunistă şi muncitorească internaţională, care se întăreşte necontenit, plină de vigoare, tinereţe şi energie vitală, călindu-se în furtunile luptei de clasă, strîns unită sub steagul măreţ al învăţăturii marxist-leniniste.

Noi n-avem nevoie de război pentru victoria ideilor noastre, socialismul nu este legat de moarte, el aduce popoarelor viaţă nouă, înflorirea şi fericirea. În război şi distrugeri îşi pun speranţa numai imperialiştii, exploatatorii, cei condamnaţi la pieire de mersul dezvoltării istorice.

Noi, comuniştii, vedem misiunea noastră istorică nu numai în înlăturarea exploatării pe scară mondială, dar şi în izbăvirea omenirii încă în epoca actuală de coşmarul unui nou război mondial, asigurînd astfel condiţiile cele mai prielnice progresului nestăvilit al întregii umanităţi.

Dragi tovarăşi,

Vizita delegaţiei noastre în Uniunea Sovietică se apropie de sfîrşit.

Ducem în suflet amintirea de neşters a manifestărilor de sinceră şi caldă prietenie pe care le-au prilejuit toate întîlnirile cu oamenii sovietici, a spiritului de frăţie internaţionalistă de care ei sînt animaţi faţă de poporul romîn.

Ne întoarcem totodată acasă cu impresia puternică a realităţilor din patria Revoluţiei din Octombrie, care a deschis lumii era victoriei socialismului şi croieşte azi tuturor popoarelor drumul spre comunism. Noi vă urăm, scumpi tovarăşi, să obţineţi cel mai deplin succes şi cît mai mari victorii în realizarea Programului pe care-l va adopta Congresul al XXII-lea al P.C.U.S., pentru înflorirea măreţei Uniuni Sovietice, spre binele şi fericirea poporului frate sovietic şi al măreţei noastre cauze comune. *(Aplauze furtunoase, îndelungate.)*

Trăiască Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, glorioasa avangardă marxist-leninistă a mişcării comuniste internaţionale, Comitetul său Central şi guvernul Uniunii Sovietice, în frunte cu tovarăşul Hruşciov! *(Aplauze îndelungate.)*

Trăiască în veci prietenia romîno-sovietică! *(Aplauze îndelungate.)*

Trăiască lagărul socialismului, mişcarea comunistă şi muncitorească internaţională, strîns unite sub steagul marxism-leninismului! *(Aplauze puternice.)*

Trăiască pacea în lumea întreagă!

(În sală răsună aplauze îndelungate, care se transformă în ovaţii. Asistenţa în picioare aclamă minute în şir pentru prietenia sovieto-romînă, pentru unitatea de nezdruncinat a lagărului socialist, pentru pace în lumea întreagă.)

„Scînteia" nr. 5 254
din 12 august 1961

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA ADUNAREA FESTIVĂ CONSACRATĂ ZILEI DE 23 AUGUST

— *22 august 1961* —

Tovarăşi,

Sărbătorim astăzi a XVII-a aniversare a eliberării patriei noastre de sub jugul fascist. Cu cît trec anii şi înaintăm mai mult pe drumul luminos al socialismului, cu atît mai puternic apare însemnătatea acestui măreţ eveniment în schimbarea destinelor poporului nostru, a întregului curs al istoriei Romîniei.

Sub conducerea eroicului partid comunist, clasa muncitoare din Romînia a dus, timp de decenii, o luptă dîrză, plină de abnegaţie, împotriva exploatării capitaliste şi a politicii antinaţionale a partidelor burghezo-moşiereşti, pentru democraţie, progres social şi independenţă naţională. În anii întunecaţi ai dictaturii militare-fasciste, cînd cercurile conducătoare ale reacţiunii romîne au înfeudat ţara Germaniei hitleriste şi au împins-o în criminalul război antisovietic, comuniştii, întruchipînd cele mai înalte năzuinţe ale poporului nostru pentru libertate şi independenţă naţională, au înfruntat cu bărbăţie şi spirit de sacrificiu teroarea cea mai sălbatică, dînd nenumărate jertfe, au mobilizat masele împotriva robiei fasciste şi jafului nazist, pentru răsturnarea clicii antonesciene, scoaterea Romîniei din războiul antisovietic şi alăturarea ţării noastre la coaliţia antihitleristă pentru zdrobirea Germaniei hitleriste. Loviturile nimicitoare date hoardelor fasciste de Armata Sovietică eliberatoare adînceau criza politică şi militară a dictaturii antonesciene, ascuţeau contradicţiile interne ale regimului burghezo-moşieresc şi dădeau un puternic impuls luptei antifasciste a maselor.

Unind în jurul său toate forțele patriotice ale țării, Partidul Comunist Romîn a organizat și condus insurecția armată de la 23 August 1944, doborînd dictatura militară-fascistă. Începeau zorile unei vieți noi, se ridica soarele dreptății și libertății pentru poporul romîn. În orașe și sate, bărbați și femei, tineri și bătrîni, majoritatea covîrșitoare a poporului a întîmpinat cu o explozie de bucurie și entuziasm această zi, cea mai măreață din istoria țării noastre.

Reacțiunea romînă, în frunte cu clica antonesciană, ca și comandamentul nazist au fost surprinse și paralizate de această uriașă mișcare de masă de o amploare fără precedent, care a arătat cu deosebită putere cît de adîncă era ura maselor împotriva dictaturii fasciste și a blestematului război hitlerist. Încercările disperate ale trupelor hitleriste de a se salva și de a restaura regimul fascist au fost zdrobite de formațiunile patriotice de luptă și de forțele Armatei romîne, care, la chemarea partidului comunist, s-au alăturat poporului, întorcînd armele împotriva Germaniei hitleriste. Însuflețită de cauza dreaptă a războiului antihitlerist, Armata romînă a luptat cu hotărîre și eroism, cot la cot cu Armata Sovietică, pînă la victoria finală asupra fascismului german.

Glorie celor care au căzut în lupta împotriva fascismului, pentru eliberarea națională și socială a poporului romîn! Glorie bravilor ostași romîni și sovietici care și-au vărsat sîngele pentru libertatea țării noastre, înscriind pagini nemuritoare de vitejie și eroism pe frontul antihitlerist! Poporul romîn va cinsti veșnic amintirea lor!

Tovarăși,

Insurecția armată de la 23 August 1944 a constituit începutul revoluției populare. Sub conducerea partidului, masele s-au ridicat cu o forță nestăvilită la lupta pentru înfăptuirea reformelor democratice, pentru cucerirea puterii. În această bătălie, în care clasa muncitoare, unind în jurul ei masele largi ale țărănimii, s-a afirmat ca forță conducătoare a poporului, au fost zdrobite uneltirile

reacțiunii interne și ale imperialiștilor, care încercau să împiedice transformările revoluționare; au fost expropriate și împărțite la țărani pămînturile moșierești, luate cu asalt prefecturile, preturile, primăriile, punîndu-se în fruntea acestora oameni aleși de popor și înfăptuindu-se democratizarea aparatului de stat. În focul acestei lupte s-a făurit și s-a călit alianța muncitorească-țărănească. Sub presiunea maselor a fost adus la cîrma țării guvernul democratic prezidat de dr. Petru Groza, în care reprezentanții clasei muncitoare aveau rolul preponderent. Regimul democratic s-a consolidat prin lichidarea haosului economic și financiar, zădărnicirea sabotajului capitalist, refacerea economică a țării. La sfîrșitul anului 1947 au fost eliminați din guvern ultimii reprezentanți ai burgheziei, monarhia a fost înlăturată, proclamîndu-se Republica Populară, s-a instaurat puterea muncitorilor și țăranilor, trecîndu-se la construirea socialismului.

În cei 17 ani care au trecut de la eliberare, milioanele de oameni ai muncii au urmat cu încredere politica marxist-leninistă a partidului nostru, bazată pe analiza temeinică a realității, pe cunoașterea profundă a legilor obiective ale trecerii de la capitalism la socialism. Partidul Muncitoresc Romîn a ținut seama de cerințele fiecărei etape date, a pus în fața clasei muncitoare sarcini care corespund raportului forțelor de clasă și posibilităților obiective de înaintare spre țelul propus, a învățat permanent din bogata experiență a Uniunii Sovietice, ca și din propria sa experiență, asigurînd astfel victorii istorice pe frontul construcției socialiste.

În centrul politicii economice, partidul a pus industrializarea socialistă, dezvoltarea cu precădere a industriei grele, cu pivotul ei industria constructoare de mașini — temelia puternică pentru avîntul întregii economii naționale. Tot mai clar se profilează înfățișarea nouă a țării, cu o industrie în continuă dezvoltare, cu o agricultură mecanizată, cu o cultură înfloritoare.

Forțele de producție ale țării au crescut continuu, relațiile socialiste de producție s-au lărgit și s-au consolidat în toate ramurile economiei naționale, clasele exploatatoare au fost lichi-

date, punîndu-se capăt pentru totdeauna exploatării omului de către om, a fost construită baza economică a socialismului. Romînia a intrat într-o nouă etapă, etapa desăvîrşirii construirii socialismului. *(Aplauze furtunoase.)*

Permiteţi-mi ca, în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, al Consiliului de Stat şi al guvernului Republicii Populare Romîne, să adresez de la această tribună calde felicitări eroicei noastre clase muncitoare — clasă conducătoare în lupta pentru construcţia socialistă, harnicei noastre ţărănimi, intelectualităţii, tuturor oamenilor muncii pentru activitatea lor rodnică, plină de abnegaţie, şi să le urez noi succese în opera de desăvîrşire a construcţiei socialiste! (Aplauze puternice, prelungite.)

REALIZĂRI DE SEAMĂ ÎN ÎNFĂPTUIREA PROGRAMULUI TRASAT DE CONGRESUL AL III-LEA AL PARTIDULUI

Tovarăşi,

Rezultatele obţinute în perioada care a trecut de la Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn ilustrează că îndeplinirea măreţului program pe care l-a adoptat a devenit o cauză scumpă a întregului nostru popor. Obiectivele stabilite prin planul de 6 ani se concretizează lună de lună în noi şi însemnate realizări dobîndite în toate domeniile activităţii economice şi social-culturale.

În primul an şi jumătate al planului şesenal, oamenii muncii au îndeplinit şi depăşit la majoritatea indicilor economici sarcinile planificate pentru această perioadă. *Planul producţiei globale industriale pe anul trecut şi pe semestrul I al anului 1961 a fost realizat în proporţie de 104%, obţinîndu-se un surplus de producţie în valoare de 4,5 miliarde de lei.* Numai în această perioadă, oamenii muncii au dat peste plan: 123 000 de tone de oţel, 93 000 de tone minereuri de fier, 96 000 de tone de

fontă, 62 000 de tone de laminate finite pline, 1 650 de tone de îngrăşăminte chimice, 60 000 de tone de ciment, 9 000 000 m² de ţesături de bumbac şi lînă, 1 050 000 de perechi încălţăminte, 5 000 de tone de uleiuri vegetale comestibile şi altele.

Trebuie să relevăm că aceste succese de seamă sînt în cea mai mare parte rezultatul sporirii productivităţii muncii, care a înregistrat o creştere de 14%, datorită înzestrării industriei cu mijloace tehnice moderne, creşterii continue a numărului cadrelor de muncitori, ingineri şi tehnicieni şi a nivelului lor de calificare, atitudinii noi, socialiste, faţă de muncă.

În aplicarea planului de 6 ani au fost date în funcţiune pînă în prezent, numai în industria republicană, 72 de fabrici, uzine şi secţii noi, iar alte 179 au fost dezvoltate şi reutilate cu instalaţii, agregate şi utilaje moderne. Volumul total al mijloacelor fixe puse în funcţiune în această perioadă se ridică la peste 29 de miliarde de lei, fondurile de investiţii folosite reflectînd ritmul susţinut în care se continuă industrializarea socialistă; acumulările socialiste sînt în creştere, sporeşte eficienţa economică a investiţiilor, se întăreşte continuu disciplina de plan şi financiară. Într-un an şi jumătate au fost realizate economii peste plan în valoare de 2,1 miliarde de lei. S-au obţinut bune rezultate în domeniul ridicării nivelului tehnic la o serie de maşini şi utilaje şi bunuri de consum, au fost asimilate noi sortimente de înaltă tehnicitate, s-au realizat importante beneficii peste plan.

Iniţiativa creatoare a oamenilor muncii, găsindu-şi un larg cîmp de afirmare, a devenit o uriaşă forţă în descoperirea şi punerea în valoare a însemnatelor rezerve interne ale producţiei. Lupta pentru asigurarea unei calităţi superioare a producţiei a devenit o largă mişcare de masă, la care participă activ oamenii muncii din toate ramurile economiei naţionale.

Un rol important în dezvoltarea economiei naţionale l-au avut măsurile luate de partid pentru perfecţionarea conducerii economiei, creşterea competenţei şi spiritului de iniţiativă al organelor de partid şi de stat, al organizaţiilor de partid şi condu-

cerilor de întreprinderi. După cum știți, anul trecut, cifrele de plan pe anul 1961 au fost cunoscute de întreprinderi cu trei luni înainte de începerea anului, iar cifrele de plan pe anul viitor au fost aprobate de partid și guvern și făcute cunoscute întreprinderilor cu șase luni de zile înainte de începutul anului 1962. Aceasta permite ca ministerele, întreprinderile, organizațiile economice să ia din timp măsuri organizatorice, să asigure aprovizionarea tehnică-materială a întreprinderilor, buna organizare a cooperării, încheierea la timp a contractelor pentru realizarea ritmică a producției, îndeplinirea și depășirea planului de stat, punerea în funcțiune la termenele planificate a noilor obiective economice și social-culturale. Un factor esențial care ne-a permis avîntul puternic și continuu al economiei noastre socialiste îl constituie relațiile frățești de colaborare și întrajutorare tovărășească cu celelalte țări din marea familie a statelor socialiste, și în primul rînd sprijinul deosebit de puternic pe care ni-l acordă Uniunea Sovietică pentru înfăptuirea programului nostru de dezvoltare a economiei naționale. *(Aplauze puternice.)*

În centrul preocupărilor noastre trebuie să stea îmbunătățirea în continuare a conducerii economiei, creșterea neîncetată a productivității muncii și reducerea prețului de cost. Avem deplina convingere că muncitorii, tehnicienii și inginerii, organele de partid și de stat vor acorda o neslăbită atenție acestor sarcini, pentru îndeplinirea cărora vor lupta și pe viitor cu întreaga lor energie, pricepere și spirit de răspundere. (Aplauze însuflețite.)

În ce privește activitatea partidului în domeniul construcției socialiste la sate, așa cum s-a mai arătat, cooperativizarea a fost în linii generale încheiată. Gospodăriile colective au devenit dominante în sectorul cooperatist, ele cuprinzînd la 1 august 1961 peste 68% din suprafața arabilă a acestui sector, față de 50% la 1 iunie anul trecut.

De la începutul anului 1960 și pînă în prezent, agricultura a fost dotată cu încă 18 500 de tractoare, aproape 9 200 de combine pentru păioase, peste 23 000 de semănători mecanice și alte mașini agricole, care contribuie la mecanizarea în tot mai mare măsură a lucrărilor agricole. An de an, stațiunile de mașini și tractoare ale statului au obținut rezultate tot mai bune în privința volumului lucrărilor executate și a calității lor.

Măsurile luate de partid și guvern pentru creșterea simțitoare a sectorului zootehnic au contribuit ca în perioada 1 iulie 1960—1 iulie 1961 numărul bovinelor proprietate obștească a gospodăriilor colective să crească cu 90%, din care vaci și juninci cu 63%, numărul de porcine cu 76%, ovine cu lînă fină și semifină cu 32%.

Munca politică și organizatorică desfășurată de partid la sate este orientată în primul rînd spre lărgirea și consolidarea economică-organizatorică a gospodăriilor colective și dezvoltarea proprietății lor obștești, perfecționarea continuă a organizării socialiste a muncii și a cointeresării materiale a țărănimii, acordarea de către stat a unui larg sprijin tehnic, economic și financiar, în vederea creșterii producției agricole vegetale și animale și a producției agricole-marfă.

Succesele obținute în construcția socialistă și în sporirea producției agricole au determinat îmbunătățirea nivelului de trai al țărănimii. Aceasta o demonstrează în mod convingător sporirea consumului de produse industriale și alimentare la sate, cele aproape 700 000 de case construite în ultimii 10 ani, introducerea din ce în ce mai largă a electricității, miile de așezăminte culturale, școli, dispensare, case de naștere.

Munca harnică a țărănimii este răsplătită și în anul acesta agricol cu roade bogate. Țărănimea își îndeplinește cu cinste îndatoririle contractuale de vînzare către stat a surplusului de produse agricole.

Rezultatele obținute constituie un îndemn pentru țărănime, pentru lucrătorii de partid și de stat care-și desfășoară activitatea în domeniul agriculturii, să facă totul pentru a se efectua cît mai bine lucrările agricole de toamnă, pregătind condițiile pentru recolte și mai bogate în anul viitor.

Tovarăşi,

Dezvoltarea continuă a economiei naţionale şi creşterea venitului naţional permit partidului şi guvernului înfăptuirea sistematică a măsurilor de ridicare a nivelului de trai material şi cultural al oamenilor muncii.

În ultimii 10 ani, ca urmare a creşterii salariului nominal, reducerii impozitelor pe salarii şi a preţurilor la bunurile de consum, salariul real s-a mărit cu 85%, iar prin aplicarea măsurilor de sporire a salariilor şi reducere de preţuri adoptate în anii 1960—1961 veniturile băneşti ale salariaţilor şi altor categorii ale populaţiei vor creşte în primii patru ani ai planului şesenal cu peste 15 miliarde de lei.

Sporesc an de an cheltuielile statului pentru satisfacerea nevoilor social-culturale ale populaţiei. *În anii 1960—1962 fondurile destinate construcţiei de locuinţe reprezintă 5,4 miliarde de lei, cu 800 000 000 de lei mai mult decît prevederile Directivelor Congresului al III-lea pentru această perioadă.*

Numai în acest an vor fi construite cămine studenţeşti cu 11 000 de locuri, numeroase şcoli şi săli de cursuri noi. Învăţămîntul este pe deplin gratuit, statul suportînd toate cheltuielile. Dezvoltarea bazei materiale a învăţămîntului de toate gradele, generalizarea învăţămîntului de 7 ani şi trecerea la cel de 8 ani, creşterea însemnată a numărului elevilor şi studenţilor, avîntul deosebit al ştiinţei, literaturii şi artei constituie trăsături caracteristice înfloririi continue a culturii socialiste, bun al maselor celor mai largi de oameni ai muncii. *(Aplauze.)*

S-a îmbunătăţit ocrotirea sănătăţii oamenilor muncii prin construirea de noi spitale, sporirea personalului medico-sanitar şi creşterea producţiei de medicamente puse la dispoziţia populaţiei. Din fondurile sociale se construiesc cluburi, cinematografe, baze sportive, se asigură asistenţa medicală gratuită, odihna oamenilor muncii ; numărul celor care şi-au petrecut concediul cu plată redusă în staţiunile de odihnă sau sanatoriile balneoclimaterice

ale statului s-a ridicat în 1960 la 591 000, de peste două ori mai mult decît în 1950.

Măreţele ţeluri ale socialismului unesc asemenea unui torent uriaş eforturile muncitorilor, ţăranilor, intelectualilor. În activitatea entuziastă ce se desfăşoară pe întreg cuprinsul ţării se reflectă patriotismul şi devotamentul fierbinte al oamenilor muncii faţă de cauza socialismului, dragostea şi preţuirea pe care le manifestă poporul faţă de Partidul Muncitoresc Romîn. *(Aplauze vii, îndelung repetate.)*

Muncind pentru înflorirea şi prosperitatea patriei, poporul nostru îşi îndeplineşte totodată îndatorirea internaţionalistă de a aduce o contribuţie cît mai mare la întărirea sistemului mondial socialist, la obţinerea victoriei socialismului în istorica sa întrecere cu capitalismul. *(Aplauze puternice.)*

Unitatea de nezdruncinat a poporului în jurul partidului şi guvernului, întărirea continuă a alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, frăţeasca prietenie dintre poporul romîn şi minorităţile naţionale, reprezintă puternica temelie a statului nostru, chezăşia victoriei depline a socialismului. *(Aplauze.)*

La a XVII-a aniversare a eliberării patriei de sub jugul fascist avem imaginea unei ţări în care poporul îşi consacră talentul, energia, munca sa creatoare îndeplinirii cu succes a măreţului program trasat de Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn, pentru înflorirea patriei noastre socialiste, pentru binele şi fericirea celor ce muncesc. (Aplauze furtunoase.)

VIZITA ÎN U.R.S.S. — MANIFESTARE PUTERNICĂ A PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE

Tovarăşi,

Permiteţi-mi să folosesc prilejul oferit de această adunare solemnă pentru a face o scurtă dare de seamă despre vizita în Uniunea Sovietică a delegaţiei romîne de partid şi de stat.

(*Aplauze.*) Cunoaşteţi din presă şi din transmisiile posturilor noastre de radio şi televiziune felul cum s-a desfăşurat această vizită. *Este greu de descris în cuvinte dragostea cu care am fost primiţi de poporul sovietic, prietenia sinceră, cordială, cu care am fost înconjuraţi. La Moscova, la Leningrad, în Gruzia, în Ucraina, zeci şi zeci de mii de oameni au ieşit să ne întîmpine frăţeşte, au adresat delegaţiei noastre saluturi şi urări venite din inimă, manifestînd cu însufleţire pentru prietenia dintre ţările şi popoarele noastre.* (Aplauze puternice.)

În cursul convorbirilor avute, conducătorii sovietici de partid şi de stat ne-au împărtăşit din marile realizări obţinute de poporul sovietic în opera de însemnătate istorică mondială pe care o înfăptuieşte — construcţia desfăşurată a comunismului. Planul de 7 ani se îndeplineşte cu importante depăşiri. În primii doi ani şi jumătate ai septenalului, volumul producţiei industriale a egalat pe cel produs în tot cursul celui de-al 5-lea plan cincinal (1951—1955). Noi şi noi uzine gigantice utilate cu tehnică modernă se ridică în întreaga ţară. Numai în primul semestru al acestui an volumul investiţiilor s-a ridicat la peste 120 de miliarde de ruble vechi. Numărul de salariaţi a crescut faţă de aceeaşi perioadă a anului trecut cu 4 200 000 de oameni. Agricultura sovietică, avînd un grad ridicat de mecanizare, folosind larg realizările ştiinţei agricole, se dezvoltă an de an; se realizează cu succes sarcinile fixate de partidul comunist în ce priveşte sporirea producţiei agricole. În acest an recolta şi fondul central de produse agricole se prevăd a fi mai mari ca în toţi anii de existenţă a Puterii sovietice. Uniunea Sovietică se apropie cu paşi siguri de realizarea măreţului obiectiv: a întrece pînă în anul 1965 Statele Unite ale Americii în privinţa volumului producţiei industriale, iar pînă la sfîrşitul acestui deceniu şi în privinţa producţiei pe cap de locuitor. (*Vii aplauze.*)

Dezvoltarea furtunoasă a economiei sovietice determină sporirea continuă a salariilor, abundenţa tot mai mare de bunuri şi creşterea consumului, reducerea timpului de lucru, avîntul învă-

ţămîntului şi culturii, grija sporită pentru ocrotirea sănătăţii oamenilor muncii, amploarea excepţională a construcţiei de locuinţe.

Oriunde am fost, oamenii sovietici ne-au vorbit cu îndreptăţită mîndrie despre succesele remarcabile pe care le-au obţinut în dezvoltarea industriei şi agriculturii, în ridicarea nivelului lor de trai material şi cultural.

Culmile atinse de Uniunea Sovietică în dezvoltarea ei economică, uriaşul avînt al ştiinţei şi tehnicii, capabile să rezolve cele mai noi şi mai complexe probleme din diferite domenii, şi-au găsit expresia în zborurile cosmonauţilor sovietici. Cînd a început zborul navei cosmice „Vostok-2“, delegaţia noastră se afla la Leningrad. Ne-am bucurat din toată inima, împreună cu oamenii sovietici, de această minunată realizare. Faptele eroice ale lui Iuri Gagarin şi Gherman Titov ilustrează în chip strălucit fizionomia omului nou, sovietic. Numai orînduirea socialistă s-a dovedit capabilă să crească şi să educe astfel de eroi, să formeze o armată întreagă de oameni de ştiinţă remarcabili, care au asigurat Uniunii Sovietice prioritate în domeniul explorării cosmosului, ca şi în alte domenii dintre cele mai importante ale ştiinţei şi tehnicii. (*Aplauze.*) Pe bună dreptate spunea tovarăşul Hruşciov: „Rampa sigură de pe care pornesc navele noastre cosmice este socialismul“. Nu încape îndoială că de pe această rampă a progresului, bunăstării şi fericirii oamenilor se vor ridica noi şi noi creaţii măreţe ale geniului uman. (*Aplauze puternice.*)

În timpul vizitei noastre în U.R.S.S., presa sovietică a publicat proiectul de Program al P.C.U.S. — document de imensă importanţă teoretică şi practică pentru întreaga mişcare comunistă internaţională. *Însemnătatea istorică a acestui Program constă în aceea că el concretizează perspectivele grandioase ale construirii în U.R.S.S. a primei societăţi comuniste din lume, înfăţişează aprofundat legile trecerii omenirii de la capitalism la socialism, demonstrează inevitabilitatea istorică a triumfului comunismului în lumea întreagă. Toate partidele comuniste şi muncitoreşti găsesc în tezele sale teoretice un îndreptar sigur în lupta*

lor pentru victoria socialismului și comunismului, pentru triumful cauzei păcii. (Aplauze însuflețite.)

Victoriile mărețe obținute de poporul sovietic sînt rezultatul conducerii sale de către gloriosul Partid Comunist al Uniunii Sovietice, rodul politicii leniniste a Comitetului său Central, în frunte cu înflăcăratul luptător pentru cauza comunismului și păcii — Nikita Sergheevici Hrușciov. *(Aplauze puternice.)* În cursul vizitei noastre ne-au impresionat peste tot însuflețirea, avîntul clocotitor în muncă cu care oamenii sovietici întîmpină Congresul al XXII-lea, atașamentul nețărmurit pe care-l manifestă față de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice.

Oamenii cinstiți din toate țările pot vedea în planurile de viitor ale poporului sovietic încotro duce socialismul, comunismul: spre belșug, spre satisfacerea deplină a necesităților materiale și spirituale ale celor ce muncesc, spre fericirea și pacea popoarelor. Cu deplin temei arată proiectul de Program : „Cînd poporul sovietic se va bucura de binefacerile comunismului, noi sute de milioane de oameni de pe pămînt vor spune : «Noi sîntem pentru comunism!»“ *(Aplauze vii.)*

În acest proiect de Program noi vedem imaginea însuflețitoare a perspectivelor de viitor ale propriului nostru popor. Așa va arăta și ziua noastră comunistă de mîine! Construind prin munca lor neobosită, plină de abnegație, societatea socialistă, iar apoi societatea comunistă, oamenii muncii din țara noastră se vor bucura de un nivel înalt de bunăstare, de abundența bunurilor materiale și spirituale, de condițiile cele mai prielnice pentru dezvoltarea lor multilaterală. (Aplauze.)

Pretutindeni unde am mers, în convorbirile avute cu conducătorii de partid și de stat, cu muncitori, cu reprezentanți ai țărănimii colhoznice, ai intelectualității, ai tineretului, ei au avut cuvinte calde de prețuire pentru munca și realizările poporului nostru, de care s-au bucurat ca de propriile lor succese.

Convorbirile avute cu conducătorii P.C.U.S. și ai Statului sovietic, care s-au desfășurat într-o atmosferă tovărășească, s-au caracterizat prin deplină unitate de vederi și înțelegere reciprocă, reflectate în Comunicatul comun romîno-sovietic. *Pentru noi este un izvor de înaltă satisfacție faptul că în toate împrejurările, în toate problemele teoriei marxist-leniniste, ale construcției socialismului și comunismului, ale întăririi continue a unității mișcării comuniste internaționale și a lagărului socialist, ale apărării păcii în lume, Partidul Muncitoresc Romîn și Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, R. P. Romînă și Uniunea Sovietică au avut și au poziții identice.* (Aplauze îndelungate.) *Unitatea de vederi și de acțiune este o lege în viața mișcării comuniste și muncitorești internaționale, o condiție esențială a succesului în lupta pentru pace și socialism ;* popoarele lagărului socialist reprezentînd 1 miliard de oameni, zecile de milioane de comuniști și de oameni ai muncii care-i urmează din toate țările constituie o forță invincibilă, înaintînd spre același țel, așa cum spunea Lenin, în pasul aliniat, cadențat al batalioanelor de fier ale proletariatului.

Este o tradiție de cinste a partidului nostru că de la înființarea sa, înfruntînd prigoana sălbatică a regimului burghezo-moșieresc și dictatura fascistă, a militat neobosit pentru prietenie cu Uniunea Sovietică, cu poporul sovietic, a ținut sus steagul internaționalismului proletar.

După instaurarea puterii populare în țara noastră, prietenia dintre poporul romîn și poporul sovietic a căpătat o temelie de neclintit : relațiile indisolubile de colaborare frățească, comunitatea intereselor și țelurilor — construirea socialismului și comunismului.

Marea prietenie dintre popoarele noastre este mai puternică și mai trainică decît oricînd. Vizita delegației noastre în U.R.S.S. a constituit o nouă demonstrație a relațiilor frățești romîno-sovietice, o contribuție la dezvoltarea continuă a colaborării reciproce dintre partidele și țările noastre, în interesul ambelor popoare, al întăririi unității și coeziunii marii comunități a țărilor socialiste. (Aplauze puternice, prelungite.)

APĂRAREA PĂCII — PROBLEMĂ CENTRALĂ A ZILELOR NOASTRE

Tovarăşi,

În cei 17 ani care au trecut de la eliberare, situaţia internaţională a ţării noastre s-a schimbat radical. În vremurile cînd puterea se afla în mîinile claselor exploatatoare, România era privită ca o anexă agrară şi sursă de materii prime a ţărilor capitaliste dezvoltate, politica ei externă era dictată de puterile imperialiste, care dispreţuiau voinţa şi interesele naţionale ale poporului nostru. *Astăzi, România este un stat independent şi suveran, membru cu drepturi egale al comunităţii ţărilor socialiste, o ţară a cărei politică externă, corespunzătoare aspiraţiilor şi intereselor fundamentale ale poporului, se bucură de un prestigiu crescînd pe arena internaţională.*

Ţara noastră aduce o contribuţie activă la lupta pentru apărarea păcii şi securităţii popoarelor, pentru preîntîmpinarea unui nou război mondial, pentru promovarea principiilor coexistenţei paşnice între statele cu orînduiri sociale diferite.

Politica externă a statului nostru se bazează pe convingerea că nu există probleme litigioase ce nu pot fi rezolvate pe cale paşnică, prin tratative şi bună înţelegere între părţi, şi tocmai în acest spirit trebuie abordate problemele-cheie ale vieţii internaţionale. Una dintre aceste probleme, determinante pentru asigurarea unei păci trainice în lume, este cea a încheierii tratatului de pace cu Germania şi a transformării Berlinului occidental într-un oraş liber, demilitarizat.

România se numără printre ţările care, în decursul unei singure generaţii, a trecut de două ori prin ravagiile războaielor provocate de imperialismul militarist german. Acum 16 ani, ca şi celelalte popoare care ieşeau din sîngerosul război dezlănţuit de Germania hitleristă, poporul romîn a primit cu adîncă satisfacţie hotărîrile luate de comun acord de puterile coaliţiei antihitleriste

în vederea asigurării unei păci juste şi trainice şi reorganizării statului german pe o bază paşnică şi democratică. „Militarismul german şi nazismul — declarau participanţii la acordul de la Potsdam — vor fi stîrpite, şi aliaţii, de comun acord, acum şi pe viitor, vor lua şi celelalte măsuri necesare pentru ca Germania să nu-şi mai ameninţe niciodată vecinii sau menţinerea păcii în întreaga lume".

Din păcate însă, cercurile conducătoare ale puterilor occidentale, în frunte cu S.U.A., au nesocotit atît lecţiile istoriei cît şi propriile lor angajamente şi, departe de a acţiona în spiritul hotărîrilor la care au subscris, au pornit pe calea reînvierii militarismului revanşard în Germania occidentală, dînd frîu liber foştilor generali nazişti şi adepţi ai lui Hitler. Puterile occidentale au inclus Republica Federală Germană în Blocul agresiv al Atlanticului de nord, au încurajat renaşterea şi înarmarea Bundeswehrului, care în prezent pretinde făţiş înzestrarea sa cu arma nucleară şi arma-rachetă.

Militariştii vest-germani promovează o politică revanşardă, urzesc planuri agresive împotriva ţărilor socialiste, îndreptînd activitatea lor provocatoare în primul rînd împotriva Republicii Democrate Germane — primul stat al muncitorilor şi ţăranilor din istoria Germaniei, care duce o politică iubitoare de pace, corespunzătoare intereselor întregului popor german, ca şi ale tuturor popoarelor iubitoare de pace.

Transformînd partea apuseană a Berlinului într-un centru al activităţii subversive împotriva R. D. Germane şi a celorlalte ţări socialiste, puterile occidentale împiedică normalizarea situaţiei în Berlinul occidental, menţin acolo un focar de provocări, diversiuni şi spionaj. Mai mult decît atît, guvernul R. F. Germane nu-şi ascunde intenţiile sale agresive, cerînd în public „unificarea Berlinului cu sistemul legislativ, economic şi financiar al Republicii Federale", adică anexarea la R.F.G. a capitalei statului german democrat, şi proclamînd drept scop al politicii sale desfiinţarea R. D. Germane.

De altfel, opinia publică internaţională îşi dă seama din ce în ce mai limpede că politica revanşardă a cercurilor conducătoare de la Bonn constituie un pericol nu numai pentru ţările socialiste; preconizînd revizuirea graniţelor stabilite în urma înfrîngerii Germaniei hitleriste, moştenitorii celui de-al treilea Reich ţintesc foarte departe. N-a trecut mult timp de cînd unul din miniştrii vest-germani, expunînd punctul de vedere al militariştilor revanşarzi cu privire la unificarea Germaniei, a declarat că „în Germania unită intră, în afara Germaniei propriu-zise, Austria, o parte a Elveţiei, Saarul, Alsacia şi Lorena". Asemănarea izbitoare dintre aceste pretenţii şi politica de cotropire dusă la timpul său de Hitler învederează pericolul grav pe care-l reprezintă renaşterea militarismului vest-german pentru pacea continentului nostru.

Nu este de mirare că personalităţi şi cercuri politice influente din Anglia, S.U.A., Franţa şi alte ţări occidentale manifestă o îngrijorare crescîndă faţă de politica aventuristă a militariştilor vest-germani şi faţă de îndemnurile agresive pe care le adresează aliaţilor lor din Blocul N.A.T.O.

Singura soluţie realistă pentru îndepărtarea pericolului de război din Europa şi însănătoşirea situaţiei internaţionale este cea propusă de Uniunea Sovietică, de ţările lagărului socialist: lichidarea rămăşiţelor celui de-al doilea război mondial, încheierea tratatului de pace cu cele două state germane, care constituie o realitate istorică, şi transformarea pe această bază a Berlinului occidental într-un oraş liber, demilitarizat.

Propunerile statelor socialiste, menite să pună stavilă politicii revanşarzilor vest-germani, să normalizeze situaţia în Berlinul occidental şi astfel să se consolideze pacea în Europa, nu preconizează pentru nici una din părţi vreun privilegiu sau avantaj unilateral; ele ţin seama atît de interesele poporului german, ale populaţiei Berlinului occidental, cît şi de interesele tuturor popoarelor Europei.

Pentru reglementarea paşnică cu Germania se pronunţă nu numai ţările socialiste, ci şi numeroase guverne ale unor ţări neutraliste, cercuri tot mai largi ale opiniei publice internaţionale. Intr-o recentă declaraţie, primul ministru al Indiei, d-l J. Nehru, insistînd asupra necesităţii tratativelor şi exprimîndu-şi neliniştea faţă de reînvierea militarismului german, spunea: „Indiferent dacă ne place sau nu, dar pe plan geografic există două state germane — Republica Federală Germană şi Republica Democrată Germană. Este de dorit ca aceste două state să se dezvolte normal în direcţia apropierii lor, iar marile puteri trebuie să contribuie la acest proces. Război sau un acord — o altă cale nu există".

Propunerile formulate de ţările socialiste pentru reglementarea păcii cu Germania ilustrează caracterul constructiv al politicii externe a statelor noastre, preocupate în mod serios de acele aspecte ale vieţii internaţionale care generează încordare în lume. U.R.S.S. şi celelalte ţări socialiste cheamă puterile occidentale la masa tratativelor pentru a găsi un mod echitabil de rezolvare a problemelor în suspensie. Dacă puterile occidentale ar cădea de acord să participe la încheierea tratatului de pace cu cele două state germane, aceasta ar aduce o importantă contribuţie la cauza destinderii şi păcii; dacă ele se vor situa însă mai departe pe poziţia lor negativistă, ţările socialiste, aşa cum s-a arătat în Comunicatul consfătuirii primilor secretari ai comitetelor centrale ale partidelor comuniste şi muncitoreşti din ţările participante la Tratatul de la Varşovia, vor fi nevoite să încheie pînă la sfîrşitul acestui an tratatul de pace cu R. D. Germană.

După cum se ştie, la propunerea guvernelor statelor participante la Tratatul de la Varşovia, R. D. Germană a luat un şir de măsuri pe deplin justificate pentru a instaura la graniţa cu Berlinul occidental o ordine de natură să împiedice activitatea subversivă îndreptată împotriva R. D. Germane şi altor ţări socialiste. Aceste măsuri au provocat o mare iritaţie în rîndurile militariştilor vest-germani şi ale sprijinitorilor lor, care răspund cu zăngănit de arme şi intensificarea războiului rece.

Limbajul de forță și încercările de intimidare n-au nici un efect asupra țărilor lagărului socialist, care dispune de tot ceea ce este necesar pentru a da riposta cuvenită oricărui agresor. Ele sînt ferme în hotărîrea lor de a nu mai amîna rezolvarea problemei păcii cu Germania. (Aplauze puternice.)

Sperăm că în problema tratatului de pace cu Germania, ca și în celelalte probleme litigioase, cercurile conducătoare din Occident se vor plasa pînă la urmă pe o poziție bazată pe aprecierea lucidă a realităților istorice și pe înțelegerea necesității imperioase de a rezolva aceste probleme prin metoda tratativelor.

Tovarăși,

Aspirațiile de pace ale popoarelor își găsesc întruchiparea cea mai desăvîrșită în programul de dezarmare generală și totală propus de Uniunea Sovietică, a cărui înfăptuire ar deschide perspectiva unei lumi fără arme și fără războaie, ar elibera omenirea de coșmarul pericolului racheto-nuclear, de povara cheltuielilor uriașe pentru înarmări, ar orienta folosirea resurselor uriașe, irosite pentru goana înarmărilor, spre dezvoltarea economiei și culturii, spre ridicarea nivelului de trai al popoarelor.

Ideea dezarmării generale și totale s-a impus cu o mare forță în viața internațională, a stîrnit un puternic ecou în rîndurile popoarelor. Largi cercuri ale opiniei publice internaționale manifestă îngrijorare față de recentele măsuri luate în S.U.A. pentru intensificarea cursei înarmărilor. Urmărind, probabil, să atenueze această îngrijorare, secretarul de stat al Statelor Unite, d-l Dean Rusk, a declarat că guvernul țării sale ar intenționa să depună eforturi în vederea promovării dezarmării, anunțînd chiar înființarea unei așa-numite „agenții americane de dezarmare". Din păcate însă, aceste declarații se află în contrast total cu politica dusă de cercurile conducătoare ale S.U.A., care au adoptat recent cel mai mare buget militar din timp de pace, zădărnicesc prin poziția lor neconstructivă orice acord în

problema dezarmării, cerînd „control fără dezarmare", care să favorizeze în fapt crearea unui sistem legalizat de spionaj, promovează războiul rece în relațiile dintre state. Popoarele cer nu vorbe, ci fapte concrete, pozitive în vederea salvgardării păcii în lume. Intensificînd cursa înarmărilor și sporind primejdia unui război nuclear nimicitor, cercurile imperialiste își asumă o grea răspundere în fața omenirii.

Recent, ațîțătorii de război imperialiști au fost din nou prinși în flagrant delict prin publicarea în U.R.S.S. a unor documente secrete aparținînd comandamentului unuia din blocurile agresive organizate de puterile occidentale — C.E.N.T.O. (fostul pact de la Bagdad). Din aceste documente, popoarele lumii au aflat cu adîncă indignare despre planul de organizare pe teritoriul statelor membre ale acestui pact a unor baze de atac nuclear îndreptate împotriva U.R.S.S. și altor state iubitoare de pace, inclusiv a unor state neutre.

Cît de departe merg maniacii atomici în planurile lor aventuriste se poate vedea din intenția nebunească de a supune bombardamentului nuclear zone întinse situate chiar pe teritoriul statelor membre ale C.E.N.T.O., ca Iran și Pakistan, pentru a crea un așa-numit „scut atomic" împotriva inevitabilei riposte din partea Uniunii Sovietice.

Aceste documente atestă din nou în ce aventură încearcă imperialiștii occidentali să împingă pe propriii lor aliați. Ele demonstrează încă o dată că activitatea fermă de zădărnicire a uneltirilor agresive ale cercurilor imperialiste, demascarea acestora ca singure răspunzătoare pentru încordarea internațională și primejdia unui nou război, atitudinea hotărîtă împotriva blocurilor agresive, este o îndatorire a tuturor popoarelor, a tuturor țărilor socialiste sau nesocialiste.

Preocupîndu-se permanent de problema înlăturării pericolului de război, a destinderii în relațiile internaționale și promovării coexistenței pașnice, guvernul Republicii Populare Romîne a făcut de multă vreme cunoscutele propuneri în vederea înfăptuirii unei

largi colaborări interbalcanice. Realizarea acestor propuneri, crearea în Balcani și în regiunea Adriatică a unei zone a păcii, fără arme nucleare și arma-rachetă, ar corespunde intereselor celor mai vitale ale popoarelor din această regiune și ar duce la întărirea păcii și securității în sud-estul Europei. Se știe că propunerile Republicii Populare Romîne nu au putut fi realizate pînă acum datorită atitudinii negative a guvernelor Greciei și Turciei. Blocul agresiv al Atlanticului de nord urmărește să intensifice încordarea și războiul rece și în această parte a Europei. Aceasta se reflectă și în poziția adoptată de cercurile conducătoare din Grecia. Antrenîndu-și țara pe făgașul politicii agresive a Blocului N.A.T.O., ele împiedică instaurarea unui climat de destindere și colaborare în Balcani, pun în primejdie liniștea și securitatea poporului lor.

Printre statele care fac parte din blocul C.E.N.T.O. și care sînt vizate de planul provocator al organizării bazelor de atac nuclear împotriva țărilor socialiste se numără și Turcia. Dorim să sperăm că oamenii lucizi din această țară nu vor permite împingerea ei în asemenea aventuri, generatoare de grave primejdii pentru pacea lumii și înainte de toate pentru propriul lor popor.

Statornicirea unui climat de destindere în Balcani s-ar răsfrînge în mod pozitiv asupra ansamblului vieții internaționale. R. P. Romînă va milita și în viitor cu perseverență pentru promovarea în relațiile dintre statele balcanice a principiilor coexistenței pașnice. *(Aplauze.)*

Situația internațională cere popoarelor iubitoare de pace o vigilență mereu trează. Militînd pentru dezarmarea generală și totală, sub cel mai strict control internațional, care să includă și lichidarea experiențelor cu arma atomică, sîntem datori totodată să ținem seama de uneltirile agresive ale cercurilor imperialiste și să luăm toate măsurile necesare pentru asigurarea securității și păcii. Țările socialiste privesc drept o îndatorire înaltă întărirea continuă a organizației Tratatului de la Varșovia și a capacității de apărare a marelui lagăr al socialismului.

Una din principalele surse ale neliniștei în viața internațională, generatoare de noi și noi focare ale pericolului pentru pacea lumii, o constituie menținerea rămășițelor colonialiste, încercările puterilor imperialiste de a înăbuși lupta popoarelor pentru libertate și independență națională, de a se pune de-a curmezișul procesului inevitabil al prăbușirii sistemului colonial.

Exemplul cel mai recent al îndîrjirii cu care puterile colonialiste încearcă să-și mențină dominația este agresiunea colonialiștilor francezi împotriva Tunisiei. În prezent, ea formează obiect de dezbatere al unei sesiuni speciale a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite. Este deosebit de semnificativ că peste 50 de state membre ale O.N.U. au susținut convocarea acestei sesiuni.

Republica Populară Romînă sprijină cu fermitate cererea de încetare a agresiunii împotriva Tunisiei și de evacuare a trupelor colonialiste de pe teritoriul ei, de condamnare a acțiunilor agresive ale colonialiștilor, de respectare a suveranității și libertății tuturor popoarelor. *(Aplauze.)*

Colonialismul și-a trăit traiul. El trebuie lichidat definitiv sub toate formele lui, spre binele omenirii și dezvoltarea ei pe calea progresului.

Pe zi ce trece, principiile coexistenței pașnice dintre toate țările, fără deosebire de sistem social, dreptul tuturor popoarelor de a dispune în mod liber de soarta lor se bucură de sprijin tot mai larg în întreaga lume. Niciodată în istorie n-au existat asemenea forțe uriașe adunate sub drapelul păcii ca în zilele noastre : lagărul socialismului, țările nesocialiste iubitoare de pace, popoarele care luptă pentru independență națională, proletariatul internațional, cercurile largi ale opiniei publice mondiale, sutele și sutele de milioane de partizani ai păcii. Avem convingerea fermă că un război mondial poate fi preîntîmpinat, spre binele omenirii și al viitorului ei, prin eforturile unite ale tuturor celor cărora le este scumpă pacea. *(Vii aplauze.)*

Dragi tovarăşi,

Făcînd bilanţul muncii şi luptei sale din cei 17 ani de viaţă liberă, poporul nostru priveşte cu încredere şi optimism viitorul. Însufleţiţi de victoriile obţinute sub conducerea partidului, muncitorii, ţăranii, oamenii de cultură din ţara noastră sînt hotărîţi să-şi înzecească eforturile pentru desăvîrşirea construcţiei măreţului edificiu al socialismului, pentru a păşi pe culmi şi mai înalte de progres şi bunăstare, pentru a obţine noi şi strălucite succese în munca lor închinată cauzei nobile a socialismului şi păcii. (Aplauze furtunoase, prelungite.)

Trăiască 23 August — ziua eliberării scumpei noastre patrii! *(Urale, ovaţii.)*

Trăiască eroicul nostru popor muncitor — constructor al socialismului! *(Aplauze, urale.)*

Trăiască lagărul unit şi puternic al socialismului şi păcii! *(Aplauze puternice, urale.)*

Trăiască pacea între popoare! *(Aplauze vii, ovaţii.)*

(Întreaga sală, în picioare, ovaţionează minute în şir. Răsună lozinci: „Trăiască 23 August, ziua eliberării patriei noastre de sub jugul fascist". „Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn, organizatorul şi inspiratorul tuturor victoriilor noastre". Din miile de piepturi izbucnesc urale. Se scandează îndelung: P.M.R.! P.M.R.!).

„Scînteia" nr. 5 265
din 23 august 1961

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MARELE MITING DE LA BUDAPESTA CU PRILEJUL VIZITEI DELEGAŢIEI DE PARTID ŞI GUVERNAMENTALE A R. P. ROMÎNE ÎN R. P. UNGARĂ

— *5 septembrie 1961* —

Dragi tovarăşi şi prieteni,

Aş dori, înainte de toate, să-mi îndeplinesc plăcuta însărcinare primită din partea C.C. al Partidului Muncitoresc Romîn, a Consiliului de Stat şi guvernului Republicii Populare Romîne, din partea poporului romîn, de a vă transmite dv. şi prin dv. tuturor oamenilor muncii din Ungaria un cald salut frăţesc, expresie a sentimentelor de stimă şi dragoste tovărăşească pe care le nutresc oamenii muncii din Romînia faţă de poporul ungar.

Primirea cordială de care ne-am bucurat pretutindeni de la sosirea noastră pe pămîntul Ungariei, manifestările de prietenie frăţească ale oamenilor muncii unguri faţă de ţara şi poporul nostru ne-au produs o puternică impresie, de neuitat. Vă încredinţăm, dragi tovarăşi, că poporul romîn nu va precupeţi nici un efort ca prietenia romîno-ungară — cauză scumpă a ambelor popoare — să înflorească necontenit, spre binele şi fericirea ţărilor şi popoarelor noastre.

Putem oare uita suferinţele nesfîrşite şi jertfele grele pe care le-au adus popoarelor noastre clasele stăpînitoare prin politica lor de învrăjbire, de dezbinare şi asuprire naţională? Ele urau cu înverşunare ideea oricărei apropieri între romîni şi unguri. Cei mai înaintaţi şi mai luminaţi fii ai celor două popoare, care au militat pentru cauza nobilă a înfrăţirii şi prieteniei noastre, au fost striviţi fără milă. De-a lungul istoriei lor zbuciumate, oamenii

muncii romîni și unguri au luptat adeseori împreună, umăr la umăr, împotriva exploatării și asupririi naționale, pentru libertate și progres social.

Din perioada cînd proletariatul, clasa cea mai înaintată a societății noastre, a început să se manifeste ca forță politică independentă, înscriind pe steagurile sale lozinca „Proletari din toate țările, uniți-vă!", mișcarea revoluționară muncitorească din Romînia și Ungaria a deschis o pagină nouă în istoria țărilor noastre, afirmîndu-și puternic solidaritatea în lupta împotriva exploatării burghezo-moșierești, pentru interesele vitale ale celor ce muncesc.

În anii întunecați ai dictaturii fasciste, cînd clasele dominante au împins țările noastre în criminalul război antisovietic, nici temnițele Romîniei burghezo-moșierești și ale Ungariei horthiste, nici schingiuirile și plutoanele de execuție n-au putut abate pe comuniști de la lupta eroică împotriva fascismului și războiului, pentru libertatea și independența popoarelor lor.

Instaurarea puterii populare în țările noastre a pus pentru totdeauna o temelie trainică prieteniei de nezdruncinat dintre popoarele romîn și ungar.

Numai clasa muncitoare, consecvent revoluționară pînă la capăt, s-a dovedit capabilă, o dată cu înlăturarea regimului de exploatare și silnicie burghezo-moșierească, să dea o lovitură nimicitoare naționalismului burghez, să pună prietenia romîno-ungară pe o bază nouă, sub steagul internaționalismului proletar.

Tovarăși,

În cei 16 ani care au trecut de la eliberare, poporul ungar, luîndu-și soarta în propriile mîini și devenind stăpîn al țării sale, a refăcut economia națională distrusă de jaful și războiul hitlerist și a trecut la construirea societății socialiste. Într-un timp istoricește scurt ați obținut rezultate de mare însemnătate, ați reorganizat și dezvoltat pe baze noi, socialiste, industria, agricultura, viața culturală, schimbînd din temelii înfățișarea patriei dv.

În această operă grandioasă, de profunde transformări social-politice, oamenii muncii unguri și-au manifestat din plin inițiativa și capacitatea lor creatoare. Ansamblul producției industriale a ajuns la un nivel de 3 ori și jumătate mai înalt decît era în 1938, a fost terminată în linii generale transformarea socialistă a agriculturii. Progresele dv. în toate domeniile construcției socialiste se reflectă în creșterea continuă a nivelului de trai al celor ce muncesc.

În aceste cîteva zile de cînd ne aflăm în Republica Populară Ungară am vizitat, în afară de frumoasa dv. capitală, centrul industrial de la Dunaújváros, combinatul de aluminiu de la Inota, cooperativa agricolă „Szikra" din Solt.

Ne-a impresionat înaltul nivel de organizare al uzinelor și spiritul gospodăresc din activitatea cooperativelor agricole, nivelul tehnic ridicat al muncitorilor și inginerilor unguri, adevărați meșteri cu „mîini de aur".

Poporul ungar se poate, pe drept cuvînt, mîndri de cuceririle sale revoluționare și de marile sale înfăptuiri. Aceste victorii istorice sînt rodul politicii marxist-leniniste a Partidului Muncitoresc Socialist Ungar, a Comitetului său Central, în frunte cu tovarășul János Kádár.

Poporul romîn se bucură, tovarăși, de fiecare succes al vostru ca de propriile sale succese. Dorim clasei muncitoare ungare, țărănimii, intelectualității, din tot sufletul, noi și noi victorii în lupta pentru prosperitatea și înflorirea continuă a Ungariei socialiste.

Dragi tovarăși,

Poporul romîn a sărbătorit recent 17 ani de la eliberarea țării de sub jugul fascist, măreț eveniment care i-a deschis zorile unei vieți noi, luminoase.

Anii care au trecut de la eliberare au fost ani de luptă și muncă încordată, de adînci transformări revoluționare. Esența prefacerilor înnoitoare realizate în acest scurt răstimp este crearea bazei

economice a socialismului, victorie de însemnătate istorică pentru poporul nostru. Romînia a păşit într-o etapă nouă, etapa desăvîrşirii construcţiei socialiste. Obiectivul politicii economice a partidului şi guvernului este creşterea rapidă a forţelor de producţie, dezvoltarea echilibrată a ansamblului economiei naţionale pe o linie mereu ascendentă. Producţia industrială a fost în 1960 de peste 5 ori mai mare decît în 1938. Au fost ridicate zeci de întreprinderi noi, s-au creat şi dezvoltat ramuri de importanţă vitală pentru economia noastră. A sporit pe baze tehnice noi extracţia şi prelucrarea petrolului. S-a organizat producţia, inexistentă înainte, de utilaj petrolier şi minier, a crescut de cîteva ori producţia industriei siderurgice, se dezvoltă în ritm susţinut industria chimică. Economia noastră are astăzi o producţie în continuă creştere de maşini şi utilaje, tractoare şi maşini agricole, mijloace de transport, aparataj electrotehnic, bunuri de larg consum.

Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn a trasat sarcina dublării producţiei industriale în anii planului de 6 ani (1960—1965). Această sarcină se realizează cu succes: prevederile pentru anul 1960 au fost depăşite, realizîndu-se o producţie cu 17% mai mare decît în 1959. În acelaşi ritm au fost îndeplinite şi prevederile pentru prima jumătate a anului 1961. Aceste realizări ne îndreptăţesc convingerea că planul de 6 ani va fi îndeplinit.

Cooperativizarea agriculturii a fost, în linii generale, încheiată; peste 86% din suprafaţa arabilă a ţării şi din numărul total al familiilor ţărăneşti fac parte din sectorul socialist. Potrivit Directivelor Congresului al III-lea al partidului, agricultura este orientată pe calea dezvoltării intensive şi multilaterale a producţiei agricole, vegetale şi animale, care trebuie să crească pînă în 1965 cu circa 70—80%. În acest scop, partidul şi guvernul iau măsuri pentru dezvoltarea continuă a bazei tehnice-materiale a agriculturii, prin mecanizarea complexă, chimizare, irigare, răspîndirea în culturi a seminţelor de soiuri productive şi calitate superioară şi prin

asigurarea cu cadre pregătite, capabile să aplice în producţie cuceririle ştiinţei şi tehnicii avansate.

În ultimii ani, pe baza succeselor obţinute în dezvoltarea economiei naţionale, în creşterea productivităţii muncii şi în reducerea cheltuielilor de producţie au avut loc majorări de salarii, sporirea pensiilor, reducerea impozitului pe salarii, precum şi reduceri de preţuri, care au sporit veniturile reale ale oamenilor muncii. Ne orientăm ca pînă în 1965 salariul real să crească faţă de 1959 cu 45%, iar veniturile reale ale ţărănimii, cu circa 40%.

Sporesc an de an cheltuielile statului destinate construcţiilor de locuinţe, ocrotirii sănătăţii, dezvoltării învăţămîntului, ştiinţei, artei şi culturii.

Preocuparea partidului şi guvernului nostru se va îndrepta şi în viitor spre industrializarea ţării şi dezvoltarea agriculturii, spre creşterea producţiei şi productivităţii muncii, reducerea preţului de cost, îmbunătăţirea continuă a calităţii produselor, pentru ca pe această bază să poată fi sistematic ridicat nivelul de trai, material şi spiritual al poporului.

V-am înfăţişat, tovarăşi, pe scurt rezultatele obţinute de ţara noastră în construirea socialismului. Aceste rezultate sînt rodul eforturilor creatoare ale oamenilor muncii. La obţinerea lor o contribuţie însemnată o are sprijinul multilateral pe care, ca şi altor ţări socialiste, ni-l acordă Uniunea Sovietică, precum şi întrajutorarea frăţească statornicită între ţările lagărului socialist.

În procesul profundelor transformări social-economice care a avut loc în ţara noastră s-a întărit neîncetat alianţa muncitorească ţărănească, temelie de nezdruncinat a statului democrat-popular. Umăr la umăr, muncitorii, ţăranii, intelectualii, minorităţile naţionale muncesc cu entuziasm şi abnegaţie la înflorirea patriei lor socialiste. S-a făurit şi se dezvoltă unitatea politică-morală a întregului popor în lupta pentru realizarea programului trasat de partid pentru desăvîrşirea construcţiei socialiste şi trecerea treptată la comunism.

Tovarăşi,

Succesele obţinute de popoarele noastre, de celelalte popoare ale lagărului socialist demonstrează convingător superioritatea orînduirii socialiste şi fac să crească prestigiul lagărului socialist şi forţa de atracţie a ideilor socialismului în întreaga lume. Între ţările socialiste s-au statornicit relaţii de colaborare şi întrajutorare tovărăşească, internaţionaliste, izvorîte din identitatea orînduirii de stat, a ideologiei unice, marxist-leniniste, a măreţului ţel comun — construirea socialismului şi comunismului. Aceste principii stau la baza legăturilor politice, economice, cultural-ştiinţifice dintre Republica Populară Romînă şi Republica Populară Ungară.

Se înfăptuiesc cu succes prevederile Declaraţiei comune romîno-ungare din februarie 1958, care a trasat un cadru larg pentru continua dezvoltare a relaţiilor multilaterale dintre cele două ţări. Volumul schimburilor de mărfuri a crescut în ultimii ani de peste 2 ori. Acordul comercial de lungă durată semnat anul trecut creează premisele ca în perioada 1961—1965 volumul schimburilor să depăşească simţitor pe cel realizat în perioada precedentă. Se dezvoltă continuu şi celelalte forme de colaborare economică şi tehnică-ştiinţifică, de cooperare în producţie, de coordonare a domeniilor, de colaborare în planurile de perspectivă, de întrajutorare reciprocă.

Convorbirile purtate zilele acestea cu conducătorii Partidului Muncitoresc Socialist Ungar şi guvernului ungar s-au desfăşurat într-o atmosferă de înţelegere tovărăşească, ele evidenţiind încă o dată unitatea de vederi între partidele şi guvernele noastre în toate problemele examinate.

Se dezvoltă şi se întăresc continuu legăturile dintre Partidul Muncitoresc Romîn şi Partidul Muncitoresc Socialist Ungar, detaşamente ale marii armate internaţionale a comunismului. Conducîndu-se după ideile Declaraţiei Consfătuirii de la Moscova din 1960, partidele noastre militează pentru întărirea continuă a unităţii şi coeziunii mişcării comuniste şi muncitoreşti, sub steagul

marxism-leninismului şi al internaţionalismului proletar, împotriva revizionismului, ca pericol principal în mişcarea muncitorească, a dogmatismului şi sectarismului, ca şi împotriva oricăror forme de oportunism, pentru victoria cauzei socialismului şi păcii.

Mişcarea muncitorească internaţională se află în ajunul unui eveniment de însemnătate istorică: cel de-al XXII-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Proiectul de program al P.C.U.S. — care va fi dezbătut şi adoptat de congres — sintetizează planul concret al construirii societăţii comuniste, cea mai înaltă civilizaţie, şi arată popoarelor de pretutindeni ce înseamnă comunismul: belşug, satisfacerea deplină a necesităţilor materiale şi spirituale ale celor ce muncesc, fericirea şi pacea omenirii.

Acesta este drumul spre care se îndreaptă cu paşi siguri popoarele noastre şi popoarele celorlalte ţări care construiesc socialismul.

Tovarăşi,

Pe planul politicii externe, partidele şi guvernele noastre acordă o neslăbită atenţie salvgardării păcii şi securităţii internaţionale, asigurării condiţiilor paşnice în vederea dezvoltării continue a ţărilor sistemului socialist mondial. Statele noastre militează cu consecvenţă, umăr la umăr cu Uniunea Sovietică, cu celelalte ţări socialiste pentru relaţii de cooperare şi bună înţelegere între toate statele, indiferent de orînduirea lor socială, pentru reglementarea pe cale paşnică a tuturor problemelor internaţionale litigioase.

Una din problemele mari ale vieţii contemporane care preocupă în cel mai înalt grad întreaga opinie publică mondială în momentul de faţă este lichidarea rămăşiţelor celui de-al doilea război mondial şi încheierea tratatului de pace cu Germania. Propunerile făcute de U.R.S.S. şi R.D.G. în vederea rezolvării acestei probleme sînt o expresie a înaltului spirit de răspundere de care dau dovadă ţările socialiste în lupta pentru apărarea şi consolidarea păcii.

Încălcînd acordurile internaţionale care prevăd lichidarea militarismului german, cercurile agresive din Germania occidentală, sprijinite şi încurajate făţiş de marile puteri occidentale, au transformat R.F.G. în focarul principal al primejdiei unui nou război.

Nesocotind lecţia aspră pe care istoria le-a servit-o agresorilor în cel de-al doilea război mondial, revanşarzii urmăresc revizuirea frontierelor stabilite în Europa ca urmare a înfrîngerii hitlerismului, continuînd în fapt politica de agresiune şi cotropire a imperialismului german.

Revanşarzii vest-germani şi susţinătorii lor nu se pot împăca cu existenţa unui stat german care construieşte socialismul şi care luptă pentru ca întreaga Germanie să promoveze o politică de pace. Imperialiştii şi acoliţii lor de la Bonn trăiesc în lumea iluziilor şi ignorează cu bună ştiinţă realitatea istorică. Ei trebuie să înţeleagă că R.D.G. este un stat suveran şi independent, a cărui existenţă şi securitate sînt garantate de forţa unită a marelui lagăr socialist.

Republica Democrată Germană, primul stat al muncitorilor şi ţăranilor din istoria Germaniei, promovează în mod consecvent o politică conformă cu interesele naţionale ale poporului german, ale păcii şi securităţii internaţionale. O abordare realistă a rezolvării problemei germane nu poate porni decît de la recunoaşterea faptului că în lume există azi două state germane — Republica Democrată Germană şi Republica Federală Germană.

Tocmai de la acest considerent pornesc cunoscutele propuneri ale ţărilor socialiste privitoare la încheierea tratatului de pace cu cele două state germane. Semnarea acestui tratat va pune implicit capăt regimului de ocupaţie a Berlinului occidental, acesta devenind un oraş liber, demilitarizat, respectîndu-se în totul dreptul populaţiei acestui oraş de a-şi organiza viaţa conform cu voinţa sa. Înfăptuirea acestor propuneri ar duce la consolidarea păcii în Europa, la destinderea situaţiei internaţionale, creînd totodată condiţii prielnice pentru dezvoltarea relaţiilor dintre cele două state

germane, pentru evoluţia paşnică şi democratică a întregului popor german.

Din păcate, puterile occidentale se opun încheierii tratatului de pace cu cele două state germane şi intensifică încordarea internaţională şi războiul rece.

Hotărîrii proclamate de U.R.S.S. şi celelalte state socialiste, de a încheia tratatul de pace cu Germania, cercurile agresive din Occident îi răspund prin ameninţări şi măsuri care nu arată de loc cuminţenie şi luciditate. Dar popoarele lagărului socialist nu pot fi intimidate. Ele sînt conştiente că dispun de suficientă forţă pentru a da riposta cuvenită oricărui agresor.

Cauza dreaptă pentru care militează Uniunea Sovietică şi celelalte state socialiste — lichidarea definitivă a rămăşiţelor celui de-al doilea război mondial în Europa şi rezolvarea oricăror probleme litigioase pe calea tratativelor — se bucură de o largă adeziune în întreaga lume. Alături de ţările lagărului socialist, numeroase ţări nesocialiste, popoarele iubitoare de pace, cercuri influente ale opiniei publice internaţionale se ridică împotriva încercărilor aţîţătorilor de război din Occident de a împinge omenirea într-o aventură primejdioasă.

Năzuind să determine soluţionarea echitabilă a problemelor internaţionale în litigiu, ţările socialiste au manifestat multă răbdare şi un spirit larg de înţelegere, n-au mers pe linia faptelor împlinite, cum au procedat puterile occidentale semnînd Tratatul de pace separat cu Japonia şi înglobînd Germania occidentală în N.A.T.O., ci le-au chemat în repetate rînduri la masa tratativelor. Hotărîrea ţărilor socialiste este fermă : în cazul cînd puterile imperialiste vor stărui pe poziţiile lor obstrucţioniste, vom semna încă în cursul acestui an tratatul de pace cu R. D. Germană.

Propunerile Uniunii Sovietice cu privire la dezarmarea generală şi totală răspund dorinţei fierbinţi de pace a tuturor popoarelor lumii. De aceea ele au un ecou profund în conştiinţa maselor de pretutindeni şi determină noi şi adînci deplasări în opinia publică

mondială, subliniind și mai puternic uriașele deosebiri care există între sistemul socialismului — purtătorul drapelului păcii între popoare — și sistemul imperialismului — generatorul războaielor mondiale, care au adus omenirii jertfe și suferințe incalculabile. Nu este lipsit de semnificație faptul că, într-o declarație făcută recent, McCloy, consilierul președintelui Kennedy pentru problemele dezarmării, a trebuit să recunoască „succesul înregistrat de Uniunea Sovietică, care a cîștigat opinia publică mondială de partea propunerii sale în vederea dezarmării totale".

Urmărind să aducă o contribuție reală la cauza dezarmării și a destinderii, Uniunea Sovietică, sprijinită de celelalte țări socialiste, s-a ridicat cu fermitate pentru interzicerea experiențelor și lichidarea armelor nucleare. Încă de la începutul anului 1958, U.R.S.S. a întrerupt în mod unilateral experimentarea armelor atomice, cu toate că în acele condiții — cînd puterile occidentale continuau experiențele — această măsură era legată de o serie de riscuri. În tratativele privind interzicerea experiențelor cu arma nucleară, U.R.S.S. a venit în repetate rînduri cu propuneri constructive pentru a ușura acordul în această problemă.

Guvernul sovietic a declarat în auzul întregii lumi că va accepta orice formă de control pe care ar propune-o guvernele occidentale, dacă acestea vor cădea de acord cu dezarmarea generală și totală. Dar cercurile conducătoare occidentale au respins propunerile clare și eficiente ale Uniunii Sovietice, pentru că în realitate ele nu doresc dezarmarea, după cum nu doresc nici interzicerea experiențelor nucleare. Cele aproape 350 de ședințe infructuoase ale conferinței de la Geneva o dovedesc cu prisosință. Este bine cunoscut că unul dintre principalele state participante la N.A.T.O. — Franța — a continuat să efectueze experiențe nucleare cu consimțămîntul aliaților ei, iar S.U.A. și alte state occidentale sporesc cheltuielile militare și efectivul forțelor lor armate, intensifică cursa înarmărilor și activitatea blocurilor militare.

Interesele păcii și securității popoarelor impun o apreciere lucidă a situației internaționale și luarea de măsuri hotărîte pentru trezirea la realitate a oricăror amatori de agresiuni, pentru preîntîmpinarea unei catastrofe nucleare. Acesta este rostul și semnificația recentei hotărîri a Uniunii Sovietice cu privire la efectuarea experiențelor sale cu armele atomice. Uniunea Sovietică a fost nevoită să facă acest pas datorită situației create de puterile imperialiste — singurele răspunzătoare de ascuțirea încordării în relațiile dintre state, de întreținerea focarelor de război care amenință securitatea internațională.

Guvernul sovietic a declarat solemn că forțele sale armate nu vor recurge niciodată primele la folosirea armelor, subliniind încă o dată că popoarele se pot bizui pe Uniunea Sovietică, a cărei putere materială și morală este pusă pe de-a-ntregul în slujba păcii.

Puterea militară a lagărului țărilor socialiste nu reprezintă nici o amenințare pentru pace ci, dimpotrivă, constituie un important factor al menținerii păcii, al zădărnicirii planurilor amatorilor de război.

În numele Consiliului de Stat și al guvernului Republicii Populare Romîne, al poporului romîn, declar că Romînia aprobă și sprijină întrutotul hotărîrile anunțate de Uniunea Sovietică pentru menținerea și întărirea capacității sale de apărare, hotărîri pătrunse de sentimentul răspunderii față de viitorul pașnic al întregii omeniri. În epoca armelor atomice, nimeni nu poate nutri speranța că va fi cruțat de vîlvătăile războiului, că se va putea sustrage efectelor unui dezastru termonuclear. De aceea în lupta împotriva primejdiei unui nou război este necesar să se angajeze ferm și hotărît toate popoarele, toate guvernele pătrunse de spirit de răspundere față de soarta țărilor lor.

Pe arena internațională se înfruntă două lumi, cu două linii politice diametral opuse — linia păcii și linia războiului —, și de la această luptă hotărîtoare pentru destinele omenirii nu se poate eschiva nimeni, sub nici un pretext. Declarația guvernului sovietic

trebuie să fie un imbold pentru toate guvernele, pentru toţi oamenii politici cinstiţi, de a-şi înzeci eforturile în vederea rezolvării sarcinilor primordiale pentru asigurarea păcii în lume : încheierea tratatului de pace cu Germania şi transformarea Berlinului occidental într-un oraş liber, demilitarizat, oprirea cursei înarmărilor, dezarmarea generală şi totală şi interzicerea armei atomice, evacuarea trupelor străine şi desfiinţarea bazelor militare de pe teritoriile altor ţări, lichidarea completă a oricăror forme ale colonialismului şi asigurarea dreptului fiecărui popor de a dispune în mod liber de soarta sa.

Prin lupta unită dusă de lagărul socialist — reazemul de bază al păcii şi securităţii internaţionale —, de ţările nesocialiste iubitoare de pace, de proletariatul internaţional, de cercurile largi ale opiniei publice şi de armata internaţională a partizanilor păcii, planurile agresive ale imperialiştilor pot fi zădărnicite.

Concentrîndu-şi eforturile pentru înfăptuirea măreţelor lor planuri de construcţie paşnică, pentru înflorirea economiei lor naţionale şi ridicarea nivelului de trai material şi cultural al celor ce muncesc, popoarele noastre, alături de popoarele frăţeşti ale tuturor ţărilor socialiste, vigilente faţă de uneltirile adepţilor războiului, vor continua să lupte cu însufleţire pentru triumful păcii în întreaga lume.

Dragi tovarăşi,

Sîntem cu toţii mişcaţi de caldele sentimente pe care oamenii muncii unguri le-au manifestat faţă de poporul nostru.

Vizita pe care am făcut-o, discuţiile purtate cu conducătorii de partid şi de stat ai Ungariei au prilejuit o nouă şi puternică afirmare a legăturilor internaţionaliste indestructibile dintre ţările noastre, o contribuţie la întărirea prieteniei frăţeşti dintre popoarele romîn şi ungar, dintre toate popoarele lagărului socialist.

Permiteţi-mi să mulţumesc Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Socialist Ungar şi Guvernului Revoluţionar Muncitoresc Ţărănesc Ungar, oamenilor muncii unguri, pentru tot ce au făcut ca şederea noastră în Ungaria să fie rodnică şi plăcută.

Vă urăm, dragi tovarăşi, din toată inima noi succese în lupta pentru dezvoltarea şi înflorirea Ungariei socialiste. Fiţi siguri că în poporul romîn veţi avea întotdeauna un prieten sincer şi devotat.

Trăiască în veci prietenia romîno-ungară !

Trăiască Partidul Muncitoresc Socialist Ungar şi Comitetul său Central, în frunte cu tovarăşul János Kádár !

Trăiască unitatea şi coeziunea de nezdruncinat a lagărului socialist !

Trăiască pacea în lumea întreagă !

„Scînteia" nr. 5 279
din 6 septembrie 1961

PENTRU DEZVOLTAREA ECONOMICĂ ŞI SOCIAL-CULTURALĂ A REGIUNII ŞI ORAŞULUI IAŞI

Expunere făcută la adunarea activului de partid din regiunea Iaşi

— 22 septembrie 1961 —

Tovarăşi,

Problema dezvoltării economice a regiunii Iaşi formează de mai multă vreme obiectul preocupărilor partidului şi statului nostru.

Potrivit indicaţiilor conducerii de partid, Comitetul de Stat al Planificării, ministerele şi instituţiile centrale interesate, în colaborare cu organele locale de partid şi de stat, au lucrat timp de peste doi ani la elaborarea unei schiţe care să stabilească profilul cel mai potrivit şi perspectivele reconstrucţiei economice şi social-culturale a regiunii şi oraşului Iaşi. Prevederile cuprinse în acest studiu fac parte integrantă din programul general de dezvoltare a economiei naţionale.

Este cunoscut că în anii regimului democrat-popular au fost depuse mari eforturi şi au fost obţinute rezultate îmbucurătoare în ridicarea multilaterală a regiunii Iaşi.

Au fost puse bazele dezvoltării industriei în regiune, au fost lărgite şi modernizate întreprinderile existente şi s-au creat noi întreprinderi cu un înalt nivel de tehnicitate, ca fabrica de rulmenţi de la Bîrlad, fabrica de antibiotice, de mobilă, întreprinderi ale industriei alimentare, textile, întreprinderi ale industriei locale. Ca rezultat, producţia globală industrială a regiunii a crescut în ultimii 10 ani de aproape 5 ori.

Extinderea reţelei de căi ferate, modernizarea de drumuri, sporirea mijloacelor de transport, racordarea oraşelor Iaşi, Bîrlad şi

Paşcani la sistemul energetic naţional, asigurarea alimentării cu apă au creat condiţii tot mai bune pentru dezvoltarea economică a regiunii.

În ce priveşte agricultura, cooperativizarea este în linii generale încheiată, în unele raioane colectivizarea aflîndu-se în stadii înaintate: în raionul Bîrlad gospodăriile agricole colective deţin 87% din totalul suprafeţei cooperativizabile, în raionul Huşi — 66%, în raionul Vaslui — 64%.

Este în continuă lărgire baza tehnică a agriculturii, care dispune acum de peste 2 600 de tractoare — mai mult de jumătate din numărul total al tractoarelor din vechea Romînie —, precum şi de alte maşini agricole. Au crescut producţia agricolă globală şi marfă, cît şi participarea regiunii la formarea fondului central la grîu, porumb, floarea-soarelui, sfeclă de zahăr şi alte produse.

Ca urmare a măsurilor luate de partid şi guvern pentru ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii a crescut puterea de cumpărare a populaţiei din regiunea Iaşi — ceea ce se reflectă în sporirea de peste 3 ori în ultimii 10 ani a desfacerilor de mărfuri cu amănuntul prin comerţul socialist.

În ce priveşte fondul locativ al oraşelor regiunii, şi în special al Iaşului, este cunoscută tuturor moştenirea grea pe care am primit-o de la trecut. În afara cîtorva edificii — îndeosebi instituţii administrative şi culturale — şi a unui număr de case mai arătoase aparţinînd reprezentanţilor claselor avute, cea mai mare parte a fondului locativ al oraşului Iaşi era constituită dintr-o aglomerare de căsuţe sărăcăcioase şi bojdeuci insalubre, degradate. Oricine poate înţelege că lichidarea acestei stări de lucruri nu poate fi realizată dintr-o dată, ci numai în mod treptat, pe măsura creşterii forţei economice a statului.

Pentru dezvoltarea fondului locativ, în oraşele regiunii Iaşi s-au depus eforturi însemnate, dîndu-se în folosinţă, în perioada 1958 — semestrul I 1961, o suprafaţă locativă de aproape 190 000 m². Cu toate acestea, rezultatele obţinute trebuie considerate numai ca un început, care va fi continuat într-un ritm din ce

în ce mai accentuat, pe baza creşterii resurselor economiei naţionale şi în conformitate cu un plan de sistematizare ce va fi aprobat de partid şi guvern.

În ce priveşte învăţămîntul, au fost construite 380 de şcoli; numărul elevilor din şcolile de cultură generală reprezintă 180% faţă de 1938, iar al celor din învăţămîntul tehnic, profesional şi pedagogic — peste 300%.

În centrul universitar Iaşi funcţionează 6 instituţii de învăţămînt superior, numărul studenţilor fiind acum de 2,5 ori mai mare decît în 1938. Au fost construite cămine şi cantine moderne — s-au schimbat radical condiţiile de viaţă şi studii ale studenţilor ieşeni, care dispun în prezent de peste 6 000 de locuri în cămine şi peste 3 000 de locuri în cantine, faţă de circa 480 de locuri în cămine şi 300 de locuri în cantine înainte de război.

Au fost date în funcţiune aşezăminte ştiinţifice şi cultural-artistice: Filiala Academiei R.P.R. cu un număr de institute, printre care Institutul de cercetări chimice „Petru Poni", Opera de stat, Filarmonica, teatre, sute de cămine culturale, numeroase cinematografe în mediul urban şi rural.

Au fost extinse şi reorganizate unităţile spitaliceşti din regiune, a crescut de peste două ori numărul paturilor de spital. În sectorul ocrotirii sănătăţii se constată o scădere a mortalităţii de la peste 25‰ în 1938 la 8‰ în 1960.

Eforturile făcute de stat pentru ridicarea economică şi social-culturală a regiunii Iaşi îşi găsesc expresia în volumul ridicat al investiţiilor, care în perioada 1951—1960 au totalizat aproape 3,8 miliarde de lei.

CREŞTEREA INDUSTRIEI ÎN REGIUNE

Potrivit Directivelor Congresului al III-lea al partidului şi ţinînd seama, în studiul întreprins, de caracteristicile şi posibilităţile regiunii, de criteriile eficienţei economice, partidul şi guvernul apreciază că în prezent a devenit posibil şi necesar să se imprime un

ritm mai accentuat construcţiei economice şi social-culturale în regiunea Iaşi.

În cele ce urmează vă voi prezenta pe scurt concluziile la care a ajuns conducerea partidului în ce priveşte orientarea generală în dezvoltarea regiunii Iaşi şi principalele obiective ce urmează să fie realizate.

Pentru sporirea potenţialului economic al regiunii şi creşterea forţelor de producţie este necesară dezvoltarea în continuare a industriei, prin construirea de noi întreprinderi şi prin reprofilarea şi lărgirea celor existente. Aceasta va duce la ocuparea în mai mare măsură a forţei de muncă, la creşterea numerică a clasei muncitoare, la ridicarea calificării tehnice-profesionale a oamenilor muncii.

În acelaşi timp trebuie asigurat un puternic avînt al agriculturii prin dezvoltarea intensivă a tuturor ramurilor ei — şi în special a culturii cerealelor, pomiculturii, viticulturii, creşterii animalelor — pentru care există în regiune condiţii deosebit de favorabile şi însemnate rezerve încă nevalorificate. Din prevederile studiului întocmit rezultă că şi pe viitor agricultura îşi păstrează rolul precumpănitor în profilul economic şi în structura producţiei globale a regiunii.

În ceea ce priveşte industria, în afara unui număr de 9 unităţi noi de interes republican, stabilite anterior a fi construite în regiunea Iaşi, studiul întocmit în conformitate cu sarcinile planului economic de 6 ani prevede să se mai amplaseze încă 17 uzine şi fabrici. Se vor crea în regiune ramuri industriale noi: siderurgia, construcţia de utilaj chimic, industria de mase plastice şi altele.

Cel mai important obiectiv industrial prevăzut a fi construit şi care urmează să fie pus în funcţiune începînd cu 1963 va fi o uzină metalurgică în oraşul Iaşi, cu trei secţii: ţevi sudate, cu o producţie de 125 000 de tone pe an; profile îndoite din tablă — 60 000 de tone pe an; laminor de benzi la rece — 60 000 de tone pe an. În viitor capacitatea uzinei va putea fi mărită de 2—3 ori,

în conformitate cu studiile ce se vor elabora în cadrul programului economic de perspectivă pînă în 1980. Dotată cu utilaje de înaltă tehnicitate, în cea mai mare parte automatizată, această uzină va aproviziona cu produsele sale întreaga economie a țării.

Se vor reprofila și lărgi Atelierele de reparat material rulant „Ilie Pintilie". Ele vor prelua sarcinile de producție ale Atelierelor „Grivița Roșie" din București, iar din 1965 vor trece la producția de utilaje pentru industria chimică, a celulozei și hîrtiei, cu o capacitate finală de 34 000 de tone pe an, volum ce depășește întreaga producție actuală de asemenea utilaj a țării. Încă de la sfîrșitul anului 1961 va începe construcția unei hale noi pentru a crea condițiile necesare trecerii la profilul arătat.

Tot pînă în 1965 își va dubla producția Fabrica de rulmenți din Bîrlad.

Se va construi o centrală electrică de termoficare în orașul Iași, cu o putere instalată de 36—50 MW, destinată să alimenteze cu energie electrică și termică, sub formă de aburi și apă fierbinte, unitățile industriale existente și cele ce sînt prevăzute a fi amplasate în acest oraș în perioada 1960—1965, precum și o importantă rețea locală de termoficare urbană.

În industria chimică se va construi o fabrică de prelucrare a maselor plastice cu o capacitate de circa 30 000 de tone pe an, cu perspectiva de a ajunge după 1965 pînă la 70 000—80 000 de tone pe an. Este în studiu amplasarea în Iași a unei fabrici de mase plastice — poliesteri și poliuretani — necesare construcțiilor, industriei lemnului și construcțiilor de mașini. Se va dezvolta producția și vor fi lărgite sortimentele la Fabrica de antibiotice, urmînd să se pună un accent deosebit pe producția de biostimulatori pentru sectorul zootehnic.

Va fi construită o nouă secție de mobilă curbată de mare capacitate în cadrul fabricii de mobilă Iași, pusă în funcțiune anul trecut, și o fabrică de mobilă cu o capacitate de cel puțin 10 000 de garnituri convenționale pe an în orașul Vaslui.

Pentru a asigura ritmul accentuat și volumul sporit al construcțiilor prevăzute pentru anii ce urmează se va construi o fabrică de materiale de construcții ceramice și alta de elemente de construcție din ciment.

Întreprinderea „Țesătura" din Iași va fi completată cu o secție nouă la filatura de bumbac, se prevede construirea unei fabrici de tricotaje de bumbac cu o capacitate de producție de 13 000 000 de bucăți pe an, reprezentînd aproximativ jumătate din producția anului 1960 pe țară. Totodată se vor dezvolta de circa 3,5 ori actualele capacități în industria de confecții din regiunea Iași. Spre sfîrșitul perioadei planului de 6 ani va începe construirea unei țesătorii de fire sintetice și artificiale cu o capacitate de 6 000 000 m^2 pe an și construcția unei întreprinderi de încălțăminte de cauciuc, care urmează să producă anual 4 000 000 de perechi de încălțăminte și 2 400 de tone de talpă.

Anul viitor va intra în funcțiune Fabrica de extracție și rafinare a uleiului, actualmente în construcție, cu o capacitate de prelucrare de 120 000 de tone de semințe de floarea-soarelui anual. În industria alimentară se vor mai construi 3 fabrici de produse lactate, secții de lapte pasteurizat, de unt și de brînzeturi, un abator cu secție de preparate de carne, o fabrică de pîine, o fabrică de paste făinoase și biscuiți, un centru de condiționare și îmbuteliere a vinului, trei centre de vinificare și altele.

În afara unităților industriale enumerate pînă acum s-a dat sarcina de a se studia în continuare posibilitățile amplasării în regiune și a altor întreprinderi.

Prin realizarea obiectivelor prevăzute va spori considerabil potențialul economic al regiunii, iar orașul Iași va deveni un important centru industrial. Pentru amplasarea judicioasă și economică a obiectivelor din Iași se prevede, conform schiței de sistematizare a orașului, crearea unei zone industriale, în care vor fi concentrate noile unități, grupate în jurul centralei electrice și de termoficare. Întreprinderile din zona industrială vor putea folosi o serie de utilități și unități social-culturale comune.

Pentru dezvoltarea industrială a regiunii Iaşi se vor aloca în perioada 1960—1965 fonduri de investiţii în valoare de 2—2,3 miliarde de lei.

Ca rezultat al lărgirii unităţilor existente şi al construirii noilor întreprinderi, producţia industrială în regiunea Iaşi va creşte în această perioadă de aproximativ 3 ori, cu un ritm mediu anual de circa 20%, superior celui realizat în ultimii 10 ani şi mai înalt decît ritmul mediu de creştere a producţiei globale industriale pe ţară.

Ponderea regiunii Iaşi în industria ţării va spori de la 2,3% în 1960 la 3,4% în 1965; numărul salariaţilor din industrie va creşte cu circa 20 000, ajungînd la 44 000.

Pentru a asigura realizarea obiectivelor industriale şi reconstrucţia oraşului Iaşi se înfiinţează o comisie guvernamentală cu participarea organelor locale, care va coordona şi conduce operativ întreaga acţiune.

DEZVOLTAREA AGRICULTURII SOCIALISTE ŞI SPORIREA PRODUCŢIEI AGRICOLE

Tovarăşi,

Congresul al III-lea al partidului nostru a stabilit sarcina ca procesul de colectivizare a agriculturii să fie încheiat pînă în 1965. La 1 septembrie 1961, în întreaga ţară sectorul agricol cooperatist reprezintă 82,8% din întreaga suprafaţă arabilă cooperativizabilă. La aceeaşi dată, gospodăriile agricole colective deţin 69% din suprafaţa arabilă cooperativizată.

Cum stau lucrurile în regiunea Iaşi? La aceeaşi dată nivelul cooperativizării a ajuns la 89,7% din suprafaţa arabilă. Acesta este un succes deosebit de important în munca organelor şi organizaţiilor de partid şi arată că ţărănimea din regiune a pornit cu hotărîre pe calea agriculturii socialiste.

Gospodăriile colective din regiune, în număr de 440, deţin numai 51,2% din suprafaţa arabilă cooperativizată. Pe o gospodărie colectivă revin 645 ha suprafaţă agricolă, faţă de 934 ha cît este media pe ţară. Doar 75 de gospodării colective au o suprafaţă de peste 1 000 ha.

Între raioanele regiunii sînt foarte mari diferenţe în ce priveşte gradul de colectivizare. În timp ce în raioanele Bîrlad, Huşi şi Vaslui colectivizarea este foarte avansată şi se apropie de încheiere, în raioanele Paşcani, Hîrlău şi Iaşi ea este mult rămasă în urmă. Toate acestea arată că în privinţa colectivizării în regiune este o rămînere în urmă datorită faptului că munca de transformare socialistă a agriculturii a fost concentrată mai mult în direcţia creării de întovărăşiri, slăbindu-se preocuparea pentru trecerea la forme superioare de organizare a agriculturii socialiste.

Ţinînd seama de procentul ridicat al cooperativizării regiunii, de experienţa acumulată în acest timp de ţărănime, de existenţa unui număr însemnat de gospodării colective fruntaşe, care exercită o forţă de atracţie mereu crescîndă, există toate condiţiile ca în regiunea Iaşi să se încheie procesul de colectivizare a agriculturii încă înainte de termenul stabilit de Congresul al III-lea al partidului dacă organele şi organizaţiile de partid din regiune îşi vor intensifica şi îmbunătăţi neîncetat munca politică-organizatorică pentru atragerea întregii ţărănimi în gospodăriile colective.

Această muncă trebuie desfăşurată pe un front larg, în toate raioanele, concentrîndu-se în acest scop cele mai bune forţe ale activului de partid, colectiviştii cei mai înaintaţi şi cu experienţă, care ştiu să vorbească în limbajul şi pe înţelesul ţăranului. Folosindu-se o mare varietate de forme şi metode, va trebui să se acorde o deosebită atenţie popularizării realizărilor gospodăriilor colective fruntaşe, cunoaşterii de către masa întovărăşiţilor a experienţei acestor gospodării, a modului cum sînt ele organizate şi a avantajelor materiale pe care le obţin colectiviştii.

În desfăşurarea muncii de colectivizare a agriculturii regiunii trebuie să se aibă în vedere de la început crearea de gospodării colective mari, prin unirea şi transformarea mai multor întovără-

şiri mici într-o singură gospodărie colectivă. Totodată, organele de partid şi de stat trebuie să se preocupe îndeaproape de unirea treptată a gospodăriilor colective mici în gospodării mari, corespunzător indicaţiilor Comitetului Central al partidului. Numai astfel se pot organiza unităţi economice puternice, multilateral dezvoltate, se creează condiţii mai bune pentru folosirea raţională a pămîntului, pentru utilizarea mai eficace a mijloacelor mecanizate şi pentru aplicarea metodelor agrotehnice înaintate, care vor asigura creşterea producţiei agricole şi bunăstarea ţărănimii muncitoare.

Terminarea colectivizării va crea condiţii optime pentru valorificarea deplină a marilor resurse existente în regiune şi trecerea la o agricultură intensivă, de mare productivitate, multilateral dezvoltată, care să asigure un belşug de produse agroalimentare.

Deşi condiţiile generale de sol şi de climă sînt prielnice culturii cerealelor, pomiculturii şi viticulturii, iar păşunile şi fîneţele favorizează dezvoltarea creşterii animalelor, totuşi producţiile ce se obţin sînt încă scăzute din cauză că o suprafaţă importantă de teren este erodată.

De aici rezultă că, pentru creşterea producţiei agricole, pe lîngă ridicarea continuă a productivităţii pe terenurile bune, una din sarcinile cele mai importante ale organelor de partid şi de stat din regiune este organizarea unei largi acţiuni de combatere a eroziunii solului. Valorificarea raţională a acestor terenuri erodate constituie o foarte mare rezervă pentru creşterea producţiei agricole a regiunii Iaşi.

Se prevede ca pînă în 1965 să se execute lucrări de combatere a eroziunii pe o suprafaţă de circa 250 000 ha. Această acţiune trebuie desfăşurată pe etape, începînd cu terenurile care necesită lucrări mai puţine şi mai simple şi care pot da rezultate economice în termen scurt.

Pe lîngă lucrările de combatere a eroziunii solului este necesară organizarea unei acţiuni susţinute pentru recuperarea terenurilor supuse inundaţiilor.

Pentru curmarea acestor calamităţi, care aduc pagube mari economiei, s-au întocmit studii care prevăd executarea unui volum vast de lucrări.

Aceste lucrări necesită eforturi mari şi de aceea este necesar ca ele să fie eşalonate pe mai mulţi ani. Într-o primă etapă, pînă în 1965, se prevede amenajarea complexă a Bahluiului şi a afluenţilor săi, ceea ce va asigura apărarea contra inundaţiilor a circa 4 500 ha de teren agricol, inclusiv oraşul Iaşi şi zona sa industrială.

În ceea ce priveşte rîurile Prut, Bîrlad, Jijia, planurile de amenajare sînt în curs de definitivare şi vor fi terminate în cursul anului 1962, cînd se va putea trece la elaborarea proiectelor de lucrări ce se vor efectua în etapele următoare.

Lucrările de îmbunătăţiri funciare prevăzute vor permite scoaterea de sub inundaţii, pînă în 1965, a unei suprafeţe agricole totale de 20 000 ha, apărarea de inundaţii a oraşelor Iaşi şi Bîrlad şi crearea unor iazuri agropiscicole, irigarea a circa 6 000 ha de teren, costul total al acestor lucrări fiind de 116 000 000—126 000 000 de lei.

Valorificarea terenurilor slab productive, supuse eroziunii şi inundaţiilor, cere eforturi serioase şi poate fi realizată cu succes numai prin mobilizarea largă a ţăranilor din regiune, direct interesaţi în executarea acestor lucrări, în creşterea producţiei agricole şi, pe această cale, a propriilor lor venituri. Organele locale de partid şi de stat trebuie să analizeze posibilităţile regiunii şi să ia măsuri pentru folosirea tuturor resurselor existente, în vederea executării an de an a unui volum tot mai mare de lucrări, astfel ca acţiunea de combatere a eroziunii şi stăvilirea inundaţiilor să se realizeze mai repede decît era prevăzut. La înfăptuirea acestor sarcini trebuie să-şi dea din plin contribuţia specialiştii, care să fie mobilizaţi să lucreze pe teren, să stabilească măsurile cele mai eficace şi să asigure concret, zi de zi, aplicarea lor.

Măsurile de combatere a eroziunii solului şi inundaţiilor în condiţiile încheierii procesului de colectivizare a agriculturii, paralel cu extinderea mecanizării, îmbunătăţirea substanţială a agro-

tehnicii, folosirea pe scară largă a semințelor selecționate, a unor cantități mai mari de îngrășăminte, vor face posibilă o creștere importantă a producției agricole.

O atenție deosebită trebuie acordată sporirii producției de cereale, îndeosebi de grîu și porumb, care vor ocupa peste 70% din suprafața arabilă a regiunii. Obținerea unei producții mari de cereale va asigura dezvoltarea și a celorlalte ramuri ale agriculturii și în primul rînd a creșterii animalelor.

Regiunea Iași își propune să realizeze pînă în 1965 o producție totală anuală de 272 000 de tone de grîu și 600 000 de tone de porumb. Realizarea acestei producții cere o muncă serioasă, cu atît mai mult cu cît în prezent recoltele de cereale, ca și de alte culturi ce se obțin în regiune, sînt an de an sub media generală pe țară.

În centrul atenției organelor de partid și de stat din regiunea Iași trebuie să stea problema sporirii producției la hectar la cereale, ca și la alte culturi. Trebuie mobilizate toate forțele pentru aplicarea întregului complex de măsuri agrotehnice, folosirea pe scară largă a îngrășămintelor și îndeosebi a celor organice, a semințelor din soiurile cele mai productive și potrivite condițiilor pedoclimatice ale fiecărei zone, executarea la timp a însămînțărilor, îngrijirea și recoltarea culturilor.

Ținînd seama de faptul că în regiunea Iași cultura porumbului ocupă suprafețe întinse, este necesar să se îmbunătățească substanțial agrotehnica acestei culturi. În același timp, potrivit indicațiilor date de Comitetul Central al partidului, va trebui organizată pe loturi din ce în ce mai mari cultivarea porumbului în condiții de agrotehnică superioară, în vederea realizării unei producții de 5 000 kg de boabe la hectar pe terenurile neirigate și de cel puțin 5 000 kg pe terenurile irigate.

Partidul și guvernul nostru acordă o mare importanță dezvoltării creșterii animalelor — ramură de bază a producției agricole, aducătoare de mari venituri țărănimii. Recenta plenară a C.C. al P.M.R. a dat directive și îndrumări clare în această privință, adoptînd măsuri importante de stimulare a creșterii efectivelor de animale-matcă, și în special a vacilor de lapte, măsuri care dau bune rezultate. Și în regiunea Iași s-au obținut realizări încurajatoare în acest domeniu, fără însă să se îndeplinească planul stabilit de creștere a efectivelor de animale la toate speciile. Dacă la taurine densitatea este apropiată de media pe țară, la vaci și îndeosebi la porci și păsări regiunea Iași este mult rămasă în urmă.

Atenția principală în domeniul creșterii animalelor trebuie îndreptată în direcția sporirii producției pe cap de animal. În acest scop trebuie asigurată înainte de toate o puternică bază de furaje prin creșterea producției de cereale furajere și în special de porumb-boabe, extinderea culturii mazării, a culturilor duble pentru masă verde, a culturilor de trifoliene și borceag, cultura intercalată a dovlecilor și folosirea pe scară largă a reziduurilor industriale.

Gospodăriile agricole colective vor trebui să întrețină și să folosească în mod rațional pășunile, să execute lucrări de îmbunătățiri, astfel ca producția la hectar să crească la cel puțin 10 000 kg. Pe pășunile degradate vor trebui efectuate lucrări pentru combaterea eroziunii și reînsămînțarea lor cu plante valoroase.

O acțiune de cea mai mare importanță pentru creșterea producției la lapte, lînă, carne este organizarea pe scară largă a selecției animalelor și încrucișarea raselor locale cu rase mai productive.

Pentru creșterea rapidă a șeptelului de bovine, porcine și ovine trebuie păstrat și crescut întregul efectiv de animale tinere apte pentru reproducție și organizată redistribuirea între unitățile agricole a animalelor, pentru completarea în fiecare unitate a efectivelor de animale-matcă.

Trebuie luate de îndată măsuri hotărîte pentru creșterea efectivului de porci, deoarece aceasta este calea cea mai rapidă de sporire a producției de carne.

Pe lîngă orașul Iași și alte orașe ale regiunii vor trebui create mari unități specializate în producția de ouă și carne de pasăre la prețuri de cost scăzute. Pentru aceasta trebuie găsite soluțiile

constructive şi sistemele de furajare şi îngrijire cele mai ieftine, productive şi de mare eficienţă economică.

Regiunea Iaşi are condiţii pedoclimatice favorabile, precum şi o veche tradiţie în domeniul culturii viţei de vie. Situaţia fondului viticol impune luarea unui ansamblu de măsuri pentru sporirea suprafeţelor cultivate cu vii nobile. N-a fost judicioasă orientarea organelor locale de a merge pe linia extinderii suprafeţelor cu vii, în loc să pună accentul pe ridicarea calitativă a viticulturii.

Pentru remedierea acestei situaţii se prevede ca pînă în 1965 suprafaţa plantată cu vii altoite şi indigene să crească la 13 000 ha prin plantarea terenurilor improprii altor culturi. Paralel cu extinderea plantaţiilor se vor desfăşura şi lucrările de completări de goluri în viile existente cu viţă nobilă. Pînă în 1965 ponderea viţei nobile va creşte de la 20% la 50%. În acţiunea de înlocuire a viilor hibride trebuie avut în vedere ca producţia de struguri să nu scadă, iar ponderea strugurilor de masă să crească.

În cadrul planului de dezvoltare a viticulturii va trebui să se concentreze activitatea în bazinele viticole consacrate, extinzîndu-se îndeosebi podgoria de la Cotnari.

În domeniul pomiculturii se prevede extinderea suprafeţei de livezi la 20 000 ha în 1965, urmărindu-se totodată îmbunătăţirea raportului între specii. O mare atenţie trebuie dată alegerii soiurilor, plantării celor mai valoroase soiuri de mere, pere, caise şi de alte fructe pentru consum în stare proaspătă şi conservată.

Folosind din plin posibilităţile mari de care dispune, precum şi sprijinul dat de partid şi guvern, regiunea Iaşi are toate condiţiile să devină în scurt timp o puternică bază de producţie pomiviticolă.

În sprijinul dezvoltării agriculturii în regiunea Iaşi, statul nostru va asigura în anii următori înzestrarea S.M.T.-urilor şi G.A.S.-urilor cu un număr sporit de tractoare şi maşini agricole.

Înzestrarea regiunii Iaşi cu tractoare şi maşini agricole va fi aproximativ egală înzestrării medii pe ţară. În 1965 vor reveni

la un tractor 95 ha de teren mecanizabil în G.A.C. şi 60 ha în G.A.S., faţă de 256 ha cît era media pe regiune în 1960.

Condiţia esenţială a înfăptuirii cu succes a tuturor măsurilor privind dezvoltarea agriculturii în regiunea Iaşi este asigurarea cadrelor, formarea unui număr suficient de specialişti cu pregătire medie şi superioară, ridicarea nivelului de cunoştinţe agrozootehnice al tuturor lucrătorilor din agricultură. Pregătirea cadrelor necesare agriculturii este o sarcină principală a organelor locale de partid şi de stat. Ele trebuie să acorde o deosebită atenţie recrutării şi selecţionării candidaţilor pentru învăţămîntul agricol superior şi mediu din rîndul tinerilor din gospodării colective, care la terminarea studiilor să lucreze nemijlocit în unităţile agricole. Trebuie să obţinem ca în anii viitori în fiecare G.A.C. să lucreze cîte un inginer agronom şi alte cadre de specialişti, iar pînă atunci specialiştii existenţi în regiune să fie astfel repartizaţi încît fiecare inginer să răspundă de îndrumarea a 2—3 gospodării colective.

Organele de partid şi de stat trebuie să se preocupe cu toată răspunderea de pregătirea prin cursuri de scurtă durată a cadrelor de conducere pentru G.A.C. — preşedinţi, brigadieri, socotitori — şi să organizeze în timpul iernii cursuri agrozootehnice în vederea ridicării nivelului de cunoştinţe al masei de ţărani colectivişti.

Comitetul regional de partid a întocmit un plan de măsuri privind întreaga activitate de ridicare a agriculturii regiunii. Acest plan trebuie încă aprofundat şi concretizat corespunzător cu cele arătate aici, insistîndu-se îndeosebi asupra căilor, metodelor şi mijloacelor de realizare a obiectivelor stabilite.

În toate problemele de bază ale agriculturii regiunii — terminarea colectivizării, unirea gospodăriilor mici în gospodării mari, întărirea economică-organizatorică şi dezvoltarea multilaterală a acestora, precum şi stăvilirea eroziunii solului şi a inundaţiilor, dezvoltarea zootehniei şi a altor ramuri ale agriculturii, asigurarea cadrelor etc. — trebuie să se stabilească măsuri concrete politice-organizatorice şi economice, potrivit situaţiei din fiecare raion, sat

şi gospodărie, prevăzîndu-se acţiunile ce vor fi întreprinse, termene şi răspunderi precise. În acelaşi mod trebuie desfăşurată activitatea şi în raioane şi în fiecare unitate agricolă socialistă. Înfăptuirea măsurilor stabilite trebuie urmărită cu perseverenţă, zi de zi.

Ţinînd seama de profilul economiei regiunii, este necesar ca organele de partid şi de stat să repartizeze pentru ridicarea agriculturii cadre de partid şi de stat din cele mai bune şi mai competente, să asigure îndrumarea şi controlul permanent şi sistematic al întregii activităţi a organizaţiilor de partid şi a conducerii gospodăriilor colective şi de stat, acordîndu-se ajutor concret şi operativ în activitatea lor economică şi organizatorică.

ACŢIUNI SOCIAL-CULTURALE

Tovarăşi,

O dată cu dezvoltarea forţelor de producţie din regiune se prevede şi extinderea acţiunilor social-culturale.

Pentru regiunea Iaşi se prevede construirea în perioada 1960—1965 a unui număr de 14 000—16 000 de apartamente. În cadrul acestui volum total, eforturile vor fi concentrate în special spre reconstrucţia oraşului Iaşi, în care se vor realiza 12 000—13 000 de apartamente noi, ceea ce înseamnă că peste 1/3 din populaţia oraşului se va muta în această perioadă în locuinţe noi.

Sarcina reconstrucţiei Iaşului impune să se definitiveze cît mai urgent schiţa de sistematizare a oraşului. Amplasarea şi executarea noilor construcţii de locuinţe trebuie să se desfăşoare pe baza unor detalii de sistematizare şi proiecte de ansamblu pe cartiere, care să se încadreze în schiţa de sistematizare şi care vor fi supuse aprobării conducerii de partid şi de stat.

Executarea construcţiilor de locuinţe va trebui să se bazeze în mai mare măsură pe folosirea unor metode industriale avansate şi în special a panourilor mari, a prefabricării apartamentelor, ceea ce va permite reducerea duratei de execuţie a apartamentelor şi îmbunătăţirea calitativă a execuţiei.

Construcţia noilor cartiere de locuinţe trebuie să se desfăşoare cu grija de a se obţine ansambluri cu un aspect arhitectonic atrăgător, ţinînd seama de anumite particularităţi specifice oraşului.

Concomitent se va dezvolta fondul de locuinţe din oraşele Bîrlad, Paşcani, precum şi din celelalte oraşe din regiune.

În domeniul edilitar se prevede dezvoltarea instalaţiilor de apă din Iaşi, prin dublarea aducţiunii de la Prut şi captarea de noi surse pentru oraşul Bîrlad. De asemenea se prevede sporirea debitelor de apă potabilă în oraşele Vaslui şi Huşi.

Se va extinde cu 60% reţeaua de canalizare şi se vor începe lucrările de construire a instalaţiilor de epurare a apelor din oraşul Iaşi. Reţeaua de canalizare se va extinde, de asemenea, şi în celelalte oraşe din regiune cu circa 40 km.

Începînd din 1962 se prevede aducerea la Iaşi a gazelor naturale, în primul rînd pentru asigurarea cu combustibil tehnologic a industriei, a principalelor instituţii şi a termoficării cartierelor de locuinţe.

O atenţie deosebită trebuie dată intensificării acţiunii de electrificare rurală, folosindu-se în continuare şi într-o măsură mai largă contribuţia locuitorilor. În privinţa realizării reţelelor electrice de importanţă regională şi raională se prevede ca în 1965 regiunea Iaşi să atingă un grad de electrificare de aproape 40%, electrificîndu-se încă aproximativ 350 de sate.

În cursul anului 1961 se vor racorda la sistemul energetic naţional centrele Vaslui, Huşi, Murgeni, Tg.-Frumos şi Hîrlău, ceea ce va asigura dezvoltarea bazei energetice în regiunea întreagă.

Se vor intensifica lucrările de modernizare a drumului naţional Iaşi-Vaslui-Bîrlad-Tecuci, în vederea terminării lui pînă în 1963.

Va continua acţiunea de modernizare a străzilor din oraşe, astfel ca la finele anului 1965 peste 75% din străzi să fie pavate, iar din acestea aproximativ 1/3 să posede îmbrăcăminţi definitive.

Ceea ce va caracteriza dezvoltarea sectorului social-cultural între anii 1960 şi 1965 este lărgirea şi îmbunătăţirea în continuare a învăţămîntului de toate gradele şi întărirea bazei sale materiale.

Potrivit sarcinilor de pregătire a cadrelor inginereşti necesare economiei noastre naţionale s-a hotărît construirea în oraşul Iaşi a unui nou institut politehnic, care să permită şcolarizarea unui număr de 5 500 de studenţi — aproape de două ori mai mult faţă de numărul actual al studenţilor Politehnicii din Iaşi. Construcţia noii Politehnici, dotată corespunzător cerinţelor bunei desfăşurări a învăţămîntului, va crea condiţii ca centrul universitar Iaşi să aducă o importantă contribuţie la formarea cadrelor de ingineri.

Pe măsură ce va intra în funcţiune noua construcţie a Institutului politehnic, spaţiul eliberat va fi transferat Universităţii, precum şi altor instituţii de învăţămînt superior, ceea ce, împreună cu extinderile prevăzute a se realiza, va îmbunătăţi considerabil condiţiile de desfăşurare a învăţămîntului superior din Iaşi.

În perioada 1960—1965 se vor construi la Iaşi cămine cu o capacitate de aproximativ 7 000 de locuri, ceea ce va permite cazarea, în marea majoritate, a studenţilor proveniţi din alte localităţi.

În vederea şcolarizării în mai bune condiţii a elevilor din învăţămîntul de cultură generală, profesional şi tehnic se vor construi în perioada 1960—1965 peste 1 800 de săli noi de clasă, laboratoare noi şi internate cu o capacitate de peste 1 000 de locuri.

În domeniul artei şi culturii se prevede construirea în cursul planului de 6 ani a 10 cinematografe noi, cu o capacitate de 5 600 de locuri, instalarea a 300—350 de cinematografe cu bandă îngustă în mediul rural, construirea a două case raionale de cultură, instalarea unui post de radio pe unde metrice, precum şi a unei staţii de televiziune.

Prin punerea în funcţiune a noilor unităţi culturale şi de artă, populaţia din principalele localităţi ale regiunii Iaşi va beneficia de un număr sporit de locuri în sălile de spectacole, iar în mediul rural toate comunele şi unele sate mai mari vor fi dotate cu instalaţii cinematografice.

Pentru ocrotirea sănătăţii s-au prevăzut, pe lîngă spitalul C.F.R. de la Iaşi, care a şi fost dat în folosinţă, construcţia spitalului de pediatrie la Iaşi cu 400 de paturi, extinderea spitalului de la Bîrlad şi a sanatoriului T.B.C. din Bîrnova cu 300 de paturi. În reţeaua ambulatorie se prevede realizarea a cîte unei policlinici la Iaşi, Bîrlad, Paşcani şi Murgeni.

Tovarăşi,

Realizarea tuturor măsurilor cu caracter economic şi social-cultural pe care le-am menţionat va duce la creşterea pînă în 1965 a numărului de salariaţi cu peste 55 000, din care peste 22 000 de salariaţi în oraşul Iaşi.

Dezvoltarea economică şi social-culturală prevăzută va avea ca efect îmbunătăţirea nivelului de trai al oamenilor muncii. Acest lucru se va reflecta şi în creşterea volumului desfacerilor de mărfuri prin comerţul socialist din regiunea Iaşi, care urmează să fie de două ori mai mare în 1965 faţă de 1959, corespunzător sporirii veniturilor şi puterii de cumpărare a populaţiei.

Reţeaua comercială va fi extinsă cu peste 40 000 m^2, potrivit volumului sporit de mărfuri, prin construcţia şi amenajarea unor magazine înzestrate cu utilaj şi inventar modern.

În dezvoltarea reţelei comerciale trebuie asigurate o proporţie şi aşezare cît mai judicioase a diferitelor categorii de unităţi, asigurîndu-se reducerea cheltuielilor de circulaţie şi o deservire cît mai bună a populaţiei.

Acestea sînt principalele măsuri pe care le prevăd partidul şi guvernul pentru a se asigura o dezvoltare puternică, multilaterală a regiunii Iaşi.

Îndeplinirea acestui ansamblu de măsuri impune eforturi şi sarcini serioase statului nostru, organelor sale centrale. Socot, totodată, necesar să subliniez în mod deosebit marea răspundere care revine în această privinţă comitetului regional de partid, comitetelor raionale şi orăşeneşti, organizaţiilor de partid, sindicale şi U.T.M., sfaturilor populare, întregului aparat de stat şi economic,

Regiunea Iaşi are o organizaţie de partid puternică, capabilă să îndeplinească cu cinste sarcinile mari care-i revin. De energia şi perseverenţa, de spiritul de organizare cu care veţi lucra, de stăruinţa şi priceperea cu care veţi mobiliza masele de oameni ai muncii depinde realizarea cu succes a tuturor măsurilor stabilite.

În expunerea mea, consacrată problemelor economice ale regiunii Iaşi, nu m-am ocupat, după cum aţi văzut, de situaţia internaţională.

Poziţia noastră în problemele vieţii internaţionale este bine cunoscută. Ea a fost expusă în repetate rînduri, cu deplină claritate, în documente de stat şi declaraţii publice.

Republica Populară Romînă, alături de Uniunea Sovietică şi de celelalte ţări ale lagărului socialist, consideră apărarea păcii şi securităţii popoarelor drept problema problemelor timpurilor noastre şi urmează cu perseverenţă politica de coexistenţă paşnică, de dezvoltare a relaţiilor politice, economice şi culturale cu toate statele.

Desfăşurarea evenimentelor internaţionale confirmă în întregime aprecierile noastre cu privire la superioritatea forţelor păcii şi ne întăreşte convingerea că lupta lor unită este în măsură să determine rezolvarea pe cale de tratative a problemelor internaţionale litigioase şi să asigure omenirii o pace trainică, corespunzător cu interesele vitale ale tuturor popoarelor lumii.

Dragi tovarăşi,

Impresiile pe care le-am cules vizitînd întreprinderi, şantiere, instituţii de cultură, unităţi agricole socialiste, purtînd discuţii cu muncitorii, colectiviştii, intelectualii, îndreptăţesc concluzia că aveţi pretutindeni oameni minunaţi, harnici şi inimoşi, buni gospodari, care primesc cu entuziasm măsurile de dezvoltare economică-culturală a regiunii.

Primirea caldă, plină de dragoste, pe care ei ne-au făcut-o este o expresie a ataşamentului lor faţă de partid, a încrederii în politica sa, a hotărîrii de a lupta neobosit pentru înfăptuirea ei.

Sîntem convinşi că, în frunte cu organizaţiile de partid, oamenii muncii din regiunea Iaşi vor munci neobosit pentru realizarea măsurilor stabilite de partid şi guvern, pentru a-şi spori contribuţia la îndeplinirea istoricelor obiective stabilite de Congresul al III-lea al partidului, pentru înflorirea continuă a patriei noastre.

(În timpul expunerii, participanţii la adunarea activului de partid au salutat în repetate rînduri cu aplauze puternice, prelungite, măsurile anunţate privind dezvoltarea economică şi social-culturală a regiunii şi oraşului Iaşi. La sfîrşitul adunării, participanţii au ovaţionat minute în şir pentru Partidul Muncitoresc Romîn, pentru Comitetul său Central, în frunte cu tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej).

„Scînteia" nr. 5 297
din 24 septembrie 1961

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA CONGRESUL AL XXII-LEA AL P.C.U.S.

— 20 octombrie 1961 —

Dragi tovarăşi,

Permiteţi-mi ca, în numele Partidului Muncitoresc Romîn, al clasei muncitoare şi al întregului popor romîn, să transmit un fierbinte şi frăţesc salut Congresului al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, gloriosului partid al lui Lenin şi eroicului popor sovietic. *(Aplauze.)*

Raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S., prezentat la congres de tovarăşul Hruşciov, înfăţişează bilanţul grandios al succeselor obţinute de poporul sovietic în toate domeniile construcţiei comunismului. Gigantica creştere a puterii economice a U.R.S.S., dezvoltarea rapidă şi multilaterală a industriei, marile realizări obţinute în agricultură, epocalele succese ale ştiinţei şi tehnicii sovietice care au cucerit prioritatea incontestabilă în ramuri hotărîtoare, continua ridicare a bunăstării celor ce muncesc constituie confirmarea practică a justeţei şi clarviziunii hotărîrilor adoptate de Congresele al XX-lea şi al XXI-lea ale P.C.U.S., care au dat un puternic avînt forţelor creatoare ale poporului sovietic.

Victoriile repurtate de poporul sovietic sporesc necontenit prestigiul Uniunii Sovietice şi al întregului lagăr socialist, aducînd un aport considerabil la creşterea continuă a forţei de atracţie pe care o exercită comunismul asupra popoarelor lumii.

Partidul nostru, ca şi întreaga mişcare comunistă şi muncitorească, dă o înaltă preţuire şi manifestă dragoste şi stimă tovă-

răşească faţă de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, de încercata sa conducere leninistă, în frunte cu primul secretar al Comitetului Central, înflăcăratul luptător pentru cauza marxism-leninismului, tovarăşul Nikita Sergheevici Hruşciov *(aplauze)*, pentru activitatea uriaşă pe care P.C.U.S. o consacră intereselor propriului popor şi cauzei comunismului şi păcii, pentru principialitatea şi intransigenţa cu care apără puritatea măreţei noastre învăţături împotriva oricăror abateri sau denaturări, ţinînd sus steagul marxism-leninismului şi al internaţionalismului proletar. *(Aplauze.)*

Datorită uriaşei experienţe istorice şi contribuţiei excepţionale pe care a adus-o în tot cursul existenţei sale la dezvoltarea marxism-leninismului, congresele Partidului Comunist al Uniunii Sovietice sînt evenimente de o însemnătate deosebită nu numai pentru poporul sovietic, ci şi pentru întreaga mişcare comunistă mondială, pentru întreaga omenire.

Un asemenea eveniment l-a constituit Congresul al XX-lea, ale cărui hotărîri, aprobate cu căldură de toate partidele frăţeşti, au deschis o etapă nouă în mişcarea comunistă internaţională.

Tezele Congreselor al XX-lea şi al XXI-lea ale P.C.U.S. au fost o călăuză a partidelor comuniste şi muncitoreşti în elaborarea documentelor programatice ale mişcării comuniste şi muncitoreşti — declaraţiile Consfătuirilor de la Moscova din 1957 şi 1960.

Congresul al XXII-lea, la care avem bucuria să asistăm, are o uriaşă însemnătate internaţională, deoarece lui îi revine misiunea de a adopta noul Program al P.C.U.S., programul construirii fazei superioare a comunismului. *(Aplauze.)*

Partidul nostru vede în proiectul de Program al P.C.U.S. un strălucit document al marxism-leninismului creator — manifestul comunist al epocii contemporane. *(Aplauze.)* Tovarăşul Hruşciov spunea cu deplin temei că Programul P.C.U.S. marchează o nouă etapă în dezvoltarea teoriei revoluţionare a lui Marx, Engels, Lenin. Din nou, ca de atîtea ori în glorioasa sa istorie, P.C.U.S., mergînd

pe căi încă nebătătorite de nimeni, croieşte prin gîndire şi faptă drumuri noi pe care vor merge toate popoarele. *(Aplauze.)*

Generalizînd experienţa universal-valabilă în esenţa ei a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, a mişcării comuniste internaţionale şi exprimînd cerinţele legilor obiective ale dezvoltării sociale, proiectul de Program şi rapoartele prezentate la congres de tovarăşul Hruşciov analizează în mod riguros ştiinţific procesul de trecere de la economia socialistă la economia comunistă, de creare a bazei tehnice-materiale a comunismului şi făurire a relaţiilor sociale comuniste, de transformare a statului dictaturii proletare în stat al întregului popor, de făurire a conştiinţei şi moralei comuniste a omului noii societăţi, de dezvoltare multilaterală a personalităţii umane.

Proclamînd în mod solemn că încă generaţia actuală de oameni sovietici va trăi în comunism, proiectul de Program şi rapoartele prezentate la congres desfăşoară înaintea popoarelor tabloul grandios al societăţii comuniste, care aduce deplina satisfacere a cerinţelor materiale şi spirituale ale celor ce muncesc, pacea, libertatea şi fericirea omenirii.

Sarcinile cutezătoare fixate în vederea unui nou avînt gigantic al forţelor de producţie ale U.R.S.S. sînt sarcini realiste, pe măsura forţei economice şi resurselor colosale ale Uniunii Sovietice, a posibilităţilor nelimitate de progres pe care le asigură socialismul şi comunismul, a înaltei conştiinţe a poporului sovietic. *(Aplauze.)*

Se poate întrevedea acum cu toată certitudinea cum va arăta Uniunea Sovietică în următoarele două decenii, cînd ea va întrece şi va lăsa departe în urmă din punct de vedere economic cea mai avansată ţară capitalistă — S.U.A. Patria Marelui Octombrie se va înfăţişa ca o ţară cu o economie la un grad de dezvoltare fără precedent în istorie, cu noi baze industriale şi centrale energetice uriaşe, o agricultură de înaltă productivitate, un popor bucurîndu-se de cel mai înalt nivel de civilizaţie din lume.

În lumina perspectivelor deschise de Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. apare şi mai clară inevitabilitatea istorică a pieirii capitalismului şi a victoriei orînduirii noi, socialiste şi comuniste, plină de tinereţe şi forţe creatoare.

Nu există comunist, nu există revoluţionar, nu există om al muncii pe care să nu-l entuziasmeze obiectivele noului Program al P.C.U.S., umplîndu-i inima de mîndrie şi însufleţindu-l şi mai mult în lupta pentru triumful cauzei noastre. *(Aplauze prelungite.)*

Acestea sînt şi sentimentele cu care au întîmpinat proiectul de Program oamenii muncii din Romînia. Angajat cu toate forţele sale în opera de construire a socialismului, poporul nostru vede în imaginea societăţii comuniste trasată de proiectul de Program imaginea propriului său viitor de înflorire multilaterală, de înaltă bunăstare materială şi culturală.

Călăuzindu-se după măreaţa învăţătură leninistă, după experienţa Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, partidul nostru conduce poporul romîn pe drumul desăvîrşirii construcţiei socialiste. *(Aplauze puternice.)*

Se înfăptuieşte cu succes planul de 6 ani, adoptat de Congresul al III-lea al P.M.R.; toate ramurile economiei naţionale cunosc o creştere impetuoasă, dezvoltîndu-se pe o linie mereu ascendentă.

În primii doi ani ai planului şesenal, sarcinile în domeniul industriei socialiste se realizează cu însemnate depăşiri, anul acesta volumul producţiei industriale fiind cu peste $^{1}/_{3}$ superior celui din 1959. Această creştere este bazată în primul rînd pe ridicarea continuă a nivelului tehnic al producţiei şi a productivităţii muncii.

Se îndeplinesc pas cu pas sarcinile stabilite de partid în construcţia socialistă la sate. Rezultatele pozitive ale cooperativizării agriculturii se vădesc în sporirea continuă a producţiei agricole, vegetale şi animale, în satisfacerea în măsură tot mai mare a cerinţelor crescînde de aprovizionare a oamenilor muncii cu produse agroalimentare şi a industriei cu materii prime, în creşterea nivelului de trai şi de cultură al ţărănimii.

Pe baza dezvoltării continue a economiei şi măririi venitului naţional creşte bunăstarea oamenilor muncii, sporesc veniturile lor,

mijloace tot mai însemnate sînt alocate pentru cheltuielile social-culturale ale statului.

Muncind neobosit pentru prosperitatea patriei, poporul nostru își îndeplinește totodată îndatorirea internaționalistă de a aduce o contribuție cît mai mare la întărirea sistemului mondial socialist, la efortul comun pentru obținerea victoriei socialismului în întrecerea cu capitalismul.

Datorită relațiilor de colaborare statornicite în cadrul lagărului socialist și, în mod deosebit, datorită sprijinului internaționalist, frățesc, al Uniunii Sovietice, întrajutorîndu-se tovărășește și întărind necontenit unitatea lagărului socialist — țările socialiste vor realiza mărețul obiectiv de a păși în cadrul aceleiași epoci istorice în comunism. *(Aplauze.)* Aceasta va însemna o cucerire imensă nu numai a popoarelor noastre, ci și a cauzei socialismului pe plan mondial. *(Aplauze.)*

Forța noastră stă în unitatea lagărului socialist, în coeziunea partidelor comuniste și muncitorești. Avem cu toții satisfacția că, spre binele cauzei clasei muncitoare și în ciuda tuturor prorocirilor și uneltirilor reacțiunii imperialiste, unitatea de vederi și de acțiune a comuniștilor din lumea întreagă s-a întărit și mai mult. Participarea la acest congres a reprezentanților a 80 de partide frățești prilejuiește o nouă manifestare a unității mișcării comuniste mondiale, sub steagul invincibil al marxism-leninismului. *(Aplauze.)*

Din păcate, poziția adoptată de la un timp încoace de conducerea Partidului Muncii din Albania se află în discordanță cu spiritul internaționalist de care sînt animate celelalte partide comuniste și muncitorești. Conducătorii Partidului Muncii din Albania au început să se îndepărteze de la linia generală a mișcării comuniste, exprimată în documentele consfătuirilor din 1957 și 1960, deși acestea poartă și semnătura lor. Prin atitudinea lor, ei compromit colaborarea frățească cu țările socialiste, cu partidele comuniste și muncitorești. O astfel de atitudine dăunează atît intereselor unității lagărului socialist, cît și ale poporului albanez și

construirii socialismului în Albania. Împărtășim pe deplin părerea exprimată aici că, dacă aceste interese le sînt scumpe conducătorilor Partidului Muncii din Albania, ei trebuie să renunțe la concepțiile lor greșite și să revină pe drumul unității cu celelalte țări socialiste și partide frățești. *(Aplauze.)*

Tovarăși,

Prevederile proiectului de Program al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice răsună în întreaga lume ca o măreață chemare la pace și prietenie între popoare, pentru bunăstarea omului și dezvoltarea comorilor civilizației.

Pentru toate țările socialiste constituie un înalt exemplu lupta dusă cu o energie nesecată de Uniunea Sovietică în apărarea păcii, spiritul de inițiativă pe care îl manifestă pentru a determina soluționarea problemelor litigioase internaționale, perseverența cu care promovează politica leninistă a coexistenței pașnice între toate statele fără deosebire de sistem social. Pe bună dreptate, Uniunea Sovietică este privită de popoare ca forța principală și purtătoare de drapel a luptei pentru pace. *(Aplauze puternice.)*

În această luptă, țara noastră merge cu fermitate alături de Uniunea Sovietică. Republica Populară Romînă sprijină inițiativele și propunerile constructive ale Uniunii Sovietice și militează consecvent pentru normalizarea relațiilor internaționale și dezvoltarea colaborării între toate statele, manifestîndu-se ca un factor activ de menținere și consolidare a păcii. Împreună cu Uniunea Sovietică și cu celelalte țări socialiste, țara noastră va duce și pe viitor, cu perseverență, politica de apărare a păcii. *(Aplauze prelungite.)*

Politica externă a Uniunii Sovietice și a celorlalte țări ale lagărului socialist își vădește eficacitatea în deplasările continue pe care le determină în opinia publică mondială, în procesul de izolare a ațîțătorilor la război, în creșterea continuă și unirea tot mai strînsă a forțelor mondiale ale păcii. Ea a constrîns nu o dată pe

imperialişti să dea înapoi de la dezlănţuirea unor aventuri militare, şi avem convingerea că aşa va fi şi pe viitor ! *(Aplauze.)*

Imperialismul internaţional încearcă să împingă omenirea pe marginea prăpastiei războiului. În aceasta îşi găseşte expresia politica celor mai reacţionare cercuri ale monopoliştilor din S.U.A. şi din alte ţări imperialiste, care intensifică cursa înarmărilor şi isteria războiului rece.

Conştiente de răspunderea ce le revine ca reazem al aspiraţiilor de pace ale omenirii, ţările socialiste depun în continuare toate eforturile pentru a asigura rezolvarea problemelor de importanţă vitală pentru consolidarea păcii : încheierea tratatului de pace german şi normalizarea pe această bază a situaţiei Berlinului occidental, eliminîndu-se astfel principalul focar al primejdiei de război, aflat în inima Europei, înfăptuirea dezarmării totale şi generale, lichidarea imediată şi deplină a colonialismului şi a tuturor rămăşiţelor sale. *(Aplauze.)*

Forţa politicii de pace dusă de Uniunea Sovietică şi de celelalte ţări socialiste constă în faptul că ea îmbină eforturile pentru soluţionarea paşnică, prin tratative, a problemelor litigioase cu vigilenţa neslăbită faţă de uneltirile imperialiştilor. Cercurile largi ale opiniei publice, popoarele iubitoare de pace, care urmăresc eforturile continue ale ţărilor noastre pentru consolidarea păcii, apreciază în mod just măsurile luate de acestea pentru întărirea capacităţii de apărare şi asigurarea deplinei lor securităţi, a libertăţii şi independenţei popoarelor.

Cu cîtă putere a răsunat de la această înaltă tribună, în rapoartele prezentate de tovarăşul Hruşciov, apelul la raţiune, la luciditate ! În numele poporului romîn ne asociem acestui apel ; este de mult timpul să se înţeleagă că problemele lumii contemporane pot fi rezolvate numai pornindu-se de la schimbările ireversibile survenite în viaţa omenirii, de la realităţile raportului de forţe !

Avem convingerea că prin lupta continuă şi tot mai hotărîtă a forţelor păcii, prin mobilizarea largă a popoarelor şi cu participarea activă a tuturor statelor iubitoare de pace poate fi impusă realizarea năzuinţei arzătoare a întregii umanităţi — salvgardarea păcii. *(Aplauze.)* Iar ca efect al precumpănirii crescînde a forţelor socialismului şi păcii asupra forţelor imperialismului şi agresiunii se deschide azi în faţa popoarelor perspectiva excluderii definitive a războiului din viaţa societăţii. *(Aplauze.)*

Dragi tovarăşi,

În lumea de azi, în care alături de sistemul socialist, imperialismul mai stăpîneşte încă o parte întinsă a planetei noastre, în care milioane şi milioane de oameni ai muncii se mai află înlănţuiţi în robia capitalistă, în care bîntuie războiul rece — ideile pline de măreţie ale Congresului al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice strălucesc cu o mare putere, asemenea soarelui, luminînd perspectivele de mîine ale omenirii, cînd comunismul va triumfa pe plan mondial, iar popoarele libere şi unite, trăind în pace şi înţelegere frăţească, îşi vor consacra nestingherite toate energiile pentru dezvoltarea civilizaţiei şi gloria raţiunii umane. *(Aplauze.)*

Aceasta va însemna trecerea de la preistorie la adevărata istorie a omenirii !

Partidul Muncitoresc Romîn, clasa muncitoare din Republica Populară Romînă şi întregul nostru popor urează din toată inima eroicului popor sovietic şi înţeleptului său conducător, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, succes deplin, strălucit, în realizarea noului său Program — planul grandios al victoriei comunismului. *(Aplauze prelungite.)*

Trăiască detaşamentul de frunte al mişcării comuniste internaţionale, gloriosul partid al lui Lenin — Partidul Comunist al Uniunii Sovietice ! *(Aplauze prelungite.)*

Trăiască marele popor sovietic, constructor al comunismului ! *(Aplauze prelungite.)*

Trăiască unitatea de nezdruncinat a lagărului socialist şi a mişcării comuniste mondiale ! *(Aplauze prelungite.)*

Trăiască cauza victorioasă a marxism-leninismului ! *(Aplauze prelungite.)*

Trăiască pacea în lumea întreagă ! *(Aplauze puternice, prelungite ; asistenţa se ridică în picioare.)*

„Scînteia" nr. 5 324
din 21 octombrie 1961

ÎN SEMN DE RECUNOŞTINŢĂ FAŢĂ DE MARELE ÎNVĂŢĂTOR

Declaraţie cu prilejul dezvelirii monumentului lui Karl Marx

— Moscova, 30 octombrie 1961 —

Monumentul în cinstea lui Karl Marx, înălţat în inima Ţării Sovietelor, la Moscova, este un admirabil semn de recunoştinţă faţă de marele nostru învăţător, o expresie a devotamentului nemărginit al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice faţă de nemuritoarea învăţătură marxistă.

Este semnificativ faptul că monumentul în cinstea creatorului comunismului ştiinţific este dezvelit în zilele cînd Congresul al XXII-lea al marelui partid al lui Lenin adoptă noul Program, care stabileşte calea Uniunii Sovietice spre construirea societăţii comuniste.

„Scînteia" nr. 5 334
din 31 octombrie 1961

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA SOLEMNITATEA DECORĂRII CU PRILEJUL CELEI DE-A 60-A ANIVERSĂRI A ZILEI SALE DE NAŞTERE

— 8 noiembrie 1961 —

Tovarăşi,

Mulţumesc din toată inima conducerii de partid şi de stat pentru înalta distincţie ce mi-a fost acordată. Ea constituie pentru mine un nou îndemn de a munci şi pe viitor, fără să-mi precupeţesc forţele, pentru a îndeplini sarcinile ce-mi sînt încredinţate de partid şi a-mi da contribuţia la atingerea măreţului obiectiv al construirii socialismului şi comunismului în patria noastră.

Mulţumesc totodată pentru aprecierile făcute activităţii mele în mesajul de salut ce mi-a fost adresat de Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn, de Consiliul de Stat şi guvernul Republicii Populare Romîne.

Pentru un membru de partid, pentru un activist al partidului nu este satisfacţie mai mare decît aceea de a munci cu devotament şi deplină dăruire de sine pentru fericirea şi bunăstarea poporului şi a ţării, pentru ca nobilele idealuri care ne însufleţesc să devină realitate. Rezultatele obţinute în activitatea mea eu le atribui înainte de toate faptului că am avut sprijinul şi ajutorul tovărăşesc al colectivului de conducere al partidului din care fac parte. Oricîte calităţi ar avea un activist de partid, el nu-şi poate îndeplini cu succes misiunea fără un astfel de sprijin. Munca colectivă este lege a vieţii noastre de partid!

Aduc mulţumiri călduroase delegaţiilor organelor de partid şi de stat şi ale colectivelor de oameni ai muncii din diferite regiuni,

delegaţiilor organizaţiilor obşteşti pentru felicitările pe care mi le adresează şi le urez spor la muncă. În mesajele lor eu văd o expresie a dragostei, încrederii şi devotamentului pentru partidul nostru, care conduce poporul din victorie în victorie, o apreciere înaltă a politicii sale înţelepte, întemeiate pe o profundă cunoaştere a realităţilor şi a cerinţelor dezvoltării sociale.

Mulţumesc tuturor celor ce mi-au trimis felicitări şi le urez la rîndul meu lor şi familiilor lor sănătate, fericire şi succes în munca pusă în slujba înfloririi patriei socialiste.

Doresc, de asemenea, să folosesc acest prilej pentru a mulţumi Comitetului Central al gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice, Comitetelor Centrale ale celorlalte partide frăţeşti, care mi-au adresat felicitări cu prilejul zilei mele de naştere. Ele constituie încă o manifestare a sentimentelor de prietenie şi consideraţiune faţă de partidul nostru, faţă de activitatea pe care o desfăşoară.

De la naşterea sa, partidul nostru a parcurs un drum lung, plin de lupte şi jertfe grele. În anii întunecaţi ai ilegalităţii, ai terorii sîngeroase, ai exploatării şi asupririi burghezo-moşiereşti ne-au luminat drumul învăţătura marxist-leninistă, încrederea nestrămutată în victoria inevitabilă a cauzei celor ce muncesc. Această încredere i-a îmbărbătat pe comunişti în lupta lor plină de abnegaţie pentru interesele vitale ale clasei muncitoare, ale poporului.

Istoria a dat dreptate comuniştilor. Luîndu-şi soarta în propriile mîini, poporul nostru a înfăptuit o cotitură radicală în viaţa ţării sale. Puterea populară a descătuşat nesecatele forţe creatoare ale celor ce muncesc. Într-o perioadă scurtă, oamenii muncii au obţinut victorii de importanţă istorică. Mîinile harnice şi minţile agere ale muncitorilor, ţăranilor, oamenilor de cultură fac adevărate minuni. Ţara îşi schimbă înfăţişarea văzînd cu ochii. Se dezvoltă furtunos economia naţională, înfloreşte cultura, se îmbunătăţeşte necontenit traiul celor ce muncesc. Poporul nostru merge cu paşi siguri spre culmi însorite, spre un viitor de bunăstare şi civilizaţie înaltă.

Aceste victorii se datoresc faptului că el are în fruntea sa un conducător călit şi încercat, hotărît şi clarvăzător — Partidul Muncitoresc Romîn, care nu are nimic mai scump decît binele celor ce muncesc, partid a cărui tărie stă în fidelitatea faţă de marxism-leninism, în patriotismul înflăcărat, în legătura indisolubilă cu masele cele mai largi.

Partidul nostru a ţinut întotdeauna sus steagul internaţionalismului proletar. Militînd cu neabătută consecvenţă pentru întărirea unităţii de nezdruncinat a ţărilor lagărului socialist, a partidelor comuniste şi muncitoreşti din toate ţările, pentru puritatea teoriei marxist-leniniste, partidul nostru îşi aduce contribuţia la victoria cauzei comune a oamenilor muncii din toate ţările — cauza socialismului şi comunismului, la triumful cauzei păcii şi prieteniei dintre toate popoarele.

Trăim vremuri minunate, dragi tovarăşi ! Trăim o epocă ce va intra în istorie ca epoca triumfului deplin al comunismului. Ce perspective minunate se deschid în faţa poporului nostru, în faţa popoarelor frăţeşti ale comunităţii socialiste, în faţa întregii umanităţi ! Urmaşii noştri ne vor invidia pentru fericirea de a fi participat la bătăliile timpului nostru, de a fi contribuit la grăbirea viitorului comunist al omenirii.

Vă încredinţez, dragi tovarăşi, şi prin dv. pe toţi membrii partidului, pe toţi oamenii muncii că îmi voi închina şi pe viitor toată energia şi puterea mea de muncă pentru bunăstarea şi fericirea poporului nostru, pentru înflorirea patriei noastre scumpe, pentru victoria nemuritoarelor idei ale lui Marx, Engels, Lenin.

„Scînteia" nr. 5 343
din 9 noiembrie 1961

UNITATE DE NEZDRUNCINAT

În istorie au fost multe evenimente a căror însemnătate nu a fost apreciată imediat de contemporani, ci s-a dezvăluit abia cu scurgerea timpurilor. În ce priveşte Congresul al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, importanţa sa uriaşă, istorică-mondială, s-a impus de pe acum aprecierii unanime a omenirii muncitoare, care înţelege măreţia acestui moment cînd la orizont începe să se ridice imaginea însorită a lumii de mîine, a societăţii în stadiul cel mai înalt al dezvoltării sale — comunismul.

Neabătut din drumul său, neobosit în analizarea problemelor fundamentale ale contemporaneităţii, în sistematizarea şi generalizarea experienţei acumulate, realist şi cutezător în gîndire şi practică, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, avangarda glorioasă a mişcării comuniste internaţionale, stă ferm la postul său de luptă, croind căi largi de progres întregii umanităţi.

Congresul al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice a constituit o minunată expresie a forţei creatoare şi vitalităţii marxism-leninismului. Programul P.C.U.S. şi rapoartele atît de profunde şi cuprinzătoare prezentate de tovarăşul Hruşciov reprezintă contribuţii de nepreţuit la dezvoltarea tezaurului ideologic al mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale.

Fiecare participant la congres, fiecare om al muncii care a urmărit desfăşurarea congresului păstrează din lucrările sale o excepţională bogăţie de impresii. Ceea ce a impresionat în mod deosebit este uriaşa forţă politică, ideologică, organizatorică şi morală

cu care s-a înfăţişat Partidul Comunist al Uniunii Sovietice la congres, unitatea sa monolitică, de nezdruncinat, clarviziunea conducerii sale, a Comitetului său Central leninist, în frunte cu tovarăşul Hruşciov, înalta principialitate şi intransigenţă în apărarea cauzei comunismului.

Fermitatea Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în aplicarea hotărîrilor istoricului Congres al XX-lea, consecvenţa eforturilor sale pentru lichidarea pînă la capăt a urmărilor cultului personalităţii sînt un exemplu de fidelitate faţă de măreţele principii ale leninismului, care sporeşte prestigiul şi autoritatea tuturor partidelor comuniste — partide ale dreptăţii şi adevărului, ale slujirii dezinteresate a intereselor poporului.

În condiţiile actuale, cînd mişcarea comunistă internaţională a devenit o puternică forţă a progresului social, iar cercurile imperialiste încearcă cu o mare îndîrjire să stăvilească influenţa socialismului în lume, nu este greu de văzut căror interese răspund poziţia scizionistă a conducătorilor Partidului Muncii din Albania, încercările lor de calomniere a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi a celorlalte partide marxist-leniniste. Acestea arată unde duce îndepărtarea de ideile leninismului, de internaţionalismul proletar, de linia comună a mişcării comuniste mondiale.

La congresul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice s-au manifestat deosebit de elocvent spiritul de înaltă responsabilitate al partidelor comuniste şi muncitoreşti pentru destinele omenirii, hotărîrea lor fermă de a nu-şi cruţa eforturile pentru soluţionarea pe cale paşnică a problemelor litigioase, pentru salvgardarea păcii în lume. Creşterea gigantică a forţei Uniunii Sovietice, întărirea întregului lagăr socialist şi a tuturor forţelor mondiale ale păcii întăresc încrederea popoarelor în capacitatea lor de a zădărnici uneltirile aţîţătorilor la război şi de a apăra pacea.

Succesele Uniunii Sovietice şi ale celorlalte ţări ale lagărului socialist, strălucitele lor perspective de viitor polarizează astăzi atenţia celor mai largi cercuri democratice internaţionale, ale popoarelor care luptă pentru libertate şi independenţă şi care manifestă un viu interes faţă de experienţa noastră comună în dezvoltarea rapidă a economiei şi culturii, în rezolvarea problemelor sociale complexe, cu neputinţă de soluţionat în capitalism. Este evident că puterea de atracţie a socialismului, a ideilor marxism-leninismului va creşte imens pe măsură ce noul Program al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice se va întruchipa în realităţi vii, în noi victorii grandioase ale comunismului.

Aşa cum au evidenţiat lucrările Congresului, partidele comuniste şi muncitoreşti dau o înaltă apreciere rolului P.C.U.S. ca detaşament de frunte al mişcării comuniste mondiale şi sînt unanime în apărarea purităţii marxism-leninismului, a unităţii lagărului socialist şi coeziunii lor ideologice, izvorul forţei noastre comune.

Alături de popoarele celorlalte ţări socialiste, poporul romîn a urmărit cu o mare însufleţire lucrările Congresului al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Oamenii muncii din ţara noastră au convingerea că merg pe drumul cel bun şi întrevăd în filele Programului adoptat de congres contururile propriei lor zile de mîine. Aceasta acţionează ca un puternic factor mobilizator în munca şi lupta pentru desăvîrşirea construcţiei socialiste în Republica Populară Romînă. Premisele comunismului se creează prin activitatea constructivă a poporului fiecărei ţări — şi noi sîntem conştienţi că pentru a păşi în comunism mai mult sau mai puţin în acelaşi timp cu celelalte ţări socialiste, în limitele aceleiaşi epoci istorice, sînt necesare eforturi susţinute, intense pentru dezvoltarea forţelor de producţie, pentru valorificarea maximă a resurselor ţării, concomitent cu întărirea colaborării şi dezvoltarea relaţiilor de întrajutorare tovărăşească în cadrul lagărului socialist.

Mii de muncitori înaintaţi au păşit în arena luptei revoluţionare atunci cînd comunismul era numai o concepţie teoretică; astăzi, cînd socialismul a devenit un sistem mondial, armata comuniştilor numără zeci de milioane de militanţi, pe toate continentele lumii. Şi nu este greu să ne imaginăm ce impetuoasă va fi creşterea forţelor progresului social în lumea întreagă, ce accelerare va cunoaşte procesul de trecere a omenirii de la capitalism la socialism,

cînd Uniunea Sovietică şi celelalte ţări socialiste vor repurta victoria asupra capitalismului în domeniul hotărîtor — domeniul producţiei materiale.

Epoca noastră este epoca triumfului comunismului, a cărui victorie este inevitabilă, căci el răspunde necesităţilor obiective ale progresului omenirii şi reprezintă noul, care biruie întotdeauna în viaţă.

„Kommunist", nr. 16 din 1961

DAREA DE SEAMĂ A DELEGAŢIEI PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÎN LA CEL DE-AL XXII-LEA CONGRES AL P.C.U.S.

prezentată la plenara C.C. al P.M.R. din 30 noiembrie – 5 decembrie 1961

Tovarăşi,

Voi prezenta, în cele ce urmează, darea de seamă a delegaţiei Partidului Muncitoresc Romîn cu privire la lucrările Congresului al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, la învăţămintele şi concluziile care decurg din documentele şi lucrările sale pentru partidul nostru.

Cunoaşteţi ce interes adînc a stîrnit acest congres în întreaga lume. Noul Program al P.C.U.S., rapoartele prezentate de tovarăşul Hruşciov continuă să se afle, şi se vor afla şi mai departe, în centrul atenţiei opiniei publice mondiale. Aceasta demonstrează că cel de-al XXII-lea Congres este un eveniment deosebit nu numai în viaţa Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi a poporului sovietic, dar şi a oamenilor muncii din toate ţările, a întregii omeniri. Vor trece ani după ani, dar tezele congresului îşi vor păstra imensa lor însemnătate, arătînd popoarelor calea spre cel mai înalt stadiu al civilizaţiei umane.

Însemnătatea istorico-mondială a congresului decurge din faptul că el a adoptat, pentru prima oară în istoria gîndirii marxiste, programul ştiinţific fundamentat al construirii societăţii comuniste. Întregul mers al istoriei mondiale arată ce drum uriaş au străbătut ideile comunismului : de la o concepţie utopică transformată apoi în ştiinţă, ele au devenit o realitate întruchipată în

sistemul mondial socialist, concretizînd acum, prin Programul P.C.U.S., imaginea lumii de mîine.

Fiecare din noi a simţit o profundă emoţie cînd, în vasta Sală a Congreselor de la Kremlin, cei aproape 5 000 de delegaţi, în prezenţa a sute de reprezentanţi ai celor 80 de partide comuniste şi muncitoreşti de pe toate continentele, au trecut la votarea proiectului noului Program al P.C.U.S. Am fost martorii unui moment istoric — momentul adoptării primului plan desfăşurat şi complet de construire a societăţii comuniste.

Acum, ca şi în întreaga sa istorie, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, mergînd pe căi încă neexplorate, deschide omenirii drumul spre viitor.

După cum se ştie, Marx şi Engels, schiţînd trăsăturile cele mai generale ale societăţii comuniste, iar apoi Lenin, făurind planul construirii societăţii socialiste, au arătat că sarcina elaborării căilor şi metodelor construirii fazei superioare a comunismului va trebui să fie rezolvată de generaţiile viitoare. „Cum va fi socialismul atunci cînd va căpăta forme finite, asta nu o ştim, asta nu putem spune — scria Lenin în 1918. — ...Cărămizile din care se va clădi socialismul nu au fost create încă“ [1].

Îndeplinirea acestei sarcini este posibilă acum, cînd societatea socialistă a devenit o realitate vie pe o uriaşă parte a globului pămîntesc, iar Uniunea Sovietică a trecut la construirea desfăşurată a comunismului. Pe temelia marilor victorii obţinute pînă acum, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a dezvoltat în noul său Program învăţătura lui Marx, Engels, Lenin, dînd un răspuns limpede problemelor fundamentale ale construirii comunismului, probleme care, în esenţa lor, se vor pune tuturor popoarelor în procesul de transformare revoluţionară a lumii.

La congres, Programele Partidului Comunist al Uniunii Sovietice au fost comparate plastic cu o rachetă cu trei trepte care se deplasează pe traiectoria precisă trasată de geniul lui Lenin: dacă prima treaptă a smuls Rusia din lumea capitalistă, prin înfăptuirea Marii Revoluţii din Octombrie, iar a doua a înălţat Uniunea Sovietică spre socialism, cea de-a treia este menită să o plaseze pe orbita comunismului.

[1] *V. I. Lenin*, Opere, vol. 27, Editura politică, 1959, pag. 131 şi 132.

Congresul a evidenţiat contribuţia deosebită pe care Partidul Comunist al Uniunii Sovietice o aduce la îmbogăţirea tezaurului marxism-leninismului. De o mare valoare teoretică sînt raportul de activitate al Comitetului Central şi raportul cu privire la Programul P.C.U.S., prezentate la congres de tovarăşul Hruşciov — documente care înfăţişează bilanţul marilor succese obţinute de poporul sovietic şi trasează perspectivele grandioase ale construcţiei comuniste.

O dată cu problemele construirii comunismului în U.R.S.S., Programul şi rapoartele analizează ştiinţific cele mai importante fenomene din lumea actuală, perspectivele evoluţiei ei, problemele mişcării muncitoreşti internaţionale şi ale luptei celorlalte forţe ale progresului social.

În ultimii ani, reprezentanţi ai feluritelor curente politice şi filozofice burgheze, ai revizionismului şi reformismului au încercat nu o dată să elaboreze documente programatice care să dea o caracterizare epocii noastre, forţelor ei motrice, liniilor directoare ale dezvoltării ei. Dar toate tentativele lor au suferit un eşec complet, dovedind incapacitatea acestora de a descifra esenţa proceselor contemporane. Numai comuniştii, care se călăuzesc după adevărurile marxism-leninismului, pot da răspuns întrebărilor arzătoare ale evoluţiei societăţii în zilele noastre.

Tocmai aceasta o face Programul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, care, prin apariţia sa, marchează o nouă etapă în dezvoltarea teoriei revoluţionare a lui Marx, Engels, Lenin.

Marxismului creator îi este proprie cercetarea aprofundată a fenomenelor, fructificarea teoriei prin concluziile care se desprind din practica revoluţionară. De aici — forţa şi puterea de influenţare a ideilor Programului P.C.U.S., care porneşte de la generalizarea experienţei construcţiei socialismului şi comunismului în Uniunea Sovietică, a construirii socialismului în celelalte ţări ale

sistemului socialist mondial, a experienţei întregii mişcări comuniste şi muncitoreşti, a mişcării de eliberare naţională a popoarelor, a luptei contemporane pentru pace.

Marea însemnătate internaţională a Congresului al XXII-lea a fost unanim subliniată de reprezentanţii partidelor comuniste şi muncitoreşti. În cuvîntările lor s-au reflectat maturitatea mişcării comuniste mondiale, unitatea şi coeziunea ei ideologică, congresul P.C.U.S. constituind o măreaţă demonstraţie a solidarităţii ce uneşte partidele comuniste şi muncitoreşti sub steagul marxism-leninismului şi al internaţionalismului proletar.

Un puternic ecou au avut lucrările congresului în cercurile largi democratice din întreaga lume, în noile state independente, în rîndurile popoarelor care luptă pentru independenţă naţională. Interesul acestora faţă de experienţa ţărilor socialiste în dezvoltarea rapidă a economiei şi culturii, în soluţionarea problemelor sociale pe care capitalismul se dovedeşte neputincios să le rezolve îşi găseşte expresia şi în participarea la Congresul al XXII-lea, pentru prima dată alături de reprezentanţii partidelor comuniste, a delegaţiilor a trei partide democratice naţionale din ţările eliberate ale Africii — Ghana, Guineea şi Mali.

Dezbaterile congresului, Programul şi hotărîrile adoptate sînt considerate în mod îndreptăţit de opinia publică mondială ca o nouă dovadă a consecvenţei politicii de pace şi coexistenţă paşnică duse de Uniunea Sovietică şi de celelalte ţări socialiste. În ciuda calomniilor propagandei imperialiste, tot mai mulţi oameni în lumea întreagă se conving că socialismul şi pacea sînt indisolubil legate între ele, îşi dau seama de rolul determinant pe care l-au avut şi îl au Uniunea Sovietică, lagărul socialist în preîntîmpinarea unui război catastrofal.

Înalta principialitate şi profunzimea cu care congresul a dezbătut problemele dezvoltării Uniunii Sovietice, sinceritatea în tratarea fenomenelor negative legate de cultul personalităţii lui Stalin şi fermitatea pe care a manifestat-o în înlăturarea lor, grija pentru lărgirea continuă a democratismului în viaţa de partid, de

stat şi obştească au sporit şi mai mult prestigiul internaţional al P.C.U.S., al mişcării comuniste internaţionale.

Reacţiunea mondială este neliniştită de răsunetul pe care îl au în rîndul oamenilor muncii din ţările capitaliste, al popoarelor din ţările slab dezvoltate, dependente, coloniale, impresionantele realizări ale economiei, tehnicii şi ştiinţei sovietice, preocuparea pentru bunăstarea celor ce muncesc, perspectivele de viitor deschise de congres, umanismul profund al prevederilor Programului. Întregul aparat al propagandei imperialiste este mobilizat pentru a dezinforma şi dezorienta opinia publică, pentru a denigra hotărîrile congresului, ideile comunismului. Dar azi nu mai este cu putinţă să se împiedice răspîndirea tot mai largă a adevărului despre marile înfăptuiri ale Uniunii Sovietice şi celorlalte ţări ale lagărului socialist, despre înălţătoarele obiective pe care şi le propun ele.

De altfel, înseşi forurile diriguitoare ale lumii capitaliste sînt nevoite să recunoască însemnătatea deosebită a Congresului al XXII-lea şi a documentelor adoptate de el. Există, fără îndoială, o schimbare calitativă în atitudinea lor: tot mai puţini sînt aceia care mai pun la îndoială realitatea planurilor sovietice. Disputele în consfătuiri, conferinţe, în presă se duc îndeosebi în jurul termenelor în care se vor realiza aceste planuri, al efectelor pe care le va avea înfăptuirea lor asupra întregii lumi. Sînt mobilizate „competenţele" economice, politice şi ideologice ale capitalismului pentru găsirea de soluţii care să sporească şansele ţărilor capitaliste în întrecerea economică cu socialismul şi să contracareze puterea de influenţare a ideilor socialismului. Sterilitatea acestor încercări este evidentă nu numai pentru marxişti-leninişti; ea devine tot mai clară pentru numeroase capete mai lucide din chiar lumea capitalistă.

Iată, dintre multe altele, o mărturisire semnificativă a cunoscutei reviste americane „Newsweek": „După părerea experţilor din Statele Unite, producţia industrială a Uniunii Sovietice creşte într-un ritm mai rapid decît a prevăzut Hruşciov... Dar, oricît de formidabile ar fi aceste realizări, ele nu constituie în nici un

caz cea mai importantă chemare pe care o va lansa Congresul al XXII-lea lumii necomuniste... După părerea experţilor occidentali, ceea ce conferă manifestului lui Hruşciov adevărata sa importanţă este mult mai mult «conţinutul de idei» decît statisticile cu privire la producţia de oţel. Pentru milioanele de ruşi simpli şi pentru zecile de milioane de asiatici, africani şi latino-americani care vor lua cunoştinţă de acest Program în lunile şi anii viitori, adevărata sa semnificaţie constă în viziunea unei vieţi mai bune, a unui răspuns uman mai complet la problemele morale şi materiale ale secolului al XX-lea". Asemenea recunoaşteri, venite din partea adversarilor socialismului, constituie încă o dovadă a forţei ideilor comunismului, care determină continue deplasări în opinia publică.

În prezent, într-un mare număr de partide comuniste şi muncitoreşti sînt dezbătute dările de seamă ale delegaţiilor care au participat la congres. Este neîndoielnic că studierea aprofundată a Programului P.C.U.S., a rapoartelor şi a celorlalte documente ale congresului, a bogatelor învăţăminte ale lucrărilor sale va constitui un sprijin preţios în munca partidelor frăţeşti, un mijloc de călire ideologică în lupta pentru puritatea învăţăturii marxist-leniniste, împotriva revizionismului, dogmatismului, sectarismului, o nouă manifestare a forţei crescînde a mişcării comuniste şi muncitoreşti.

În salutul pe care l-a adus congresului în numele Partidului Muncitoresc Romîn, al clasei muncitoare şi al întregului popor romîn, delegaţia noastră a exprimat preţuire, dragoste şi stimă tovărăşească faţă de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice şi faţă de încercata sa conducere leninistă, a dat o înaltă apreciere Programului P.C.U.S. — Manifestul comunist al epocii contemporane —, a reafirmat fidelitatea nestrămutată a partidului nostru faţă de linia comună marxist-leninistă a mişcării comuniste şi muncitoreşti mondiale, faţă de cauza comunismului şi păcii. Totodată am exprimat eroicului popor sovietic şi înţeleptului său conducător, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, urări de succes deplin în realizarea grandiosului lor plan de construire a comunismului.

Întreaga desfăşurare a congresului, ca şi impresiile şi constatările cu prilejul recentelor vizite în Uniunea Sovietică ne-au dovedit, o dată mai mult, uriaşa forţă politică şi ideologică, organizatorică şi morală a partidului lui Lenin, unitatea şi coeziunea de monolit a rîndurilor sale, încrederea şi autoritatea nemărginită de care se bucură în rîndurile poporului sovietic, avîntul şi hotărîrea cu care acesta înfăptuieşte politica sa leninistă.

I

Tovarăşi,

Congresul al XXII-lea a analizat activitatea desfăşurată de P.C.U.S. în perioada celor 6 ani care au trecut de la Congresul al XX-lea. Bilanţul rezultatelor obţinute în toate domeniile demonstrează cu prisosinţă uriaşa însemnătate a acestuia, justeţea hotărîrilor adoptate de Congresul al XX-lea atît în ce priveşte politica economică, sarcinile trasate pentru dezvoltarea construcţiei comuniste, care au stat la baza elaborării septenalului, cît şi în ce priveşte condamnarea hotărîtă a cultului personalităţii.

În acelaşi timp, Congresul al XX-lea a deschis o etapă nouă în viaţa întregii mişcări comuniste şi muncitoreşti. Noile teze teoretice pe care le-a elaborat cu privire la schimbările în raportul de forţe în lumea contemporană, la posibilitatea preîntîmpinării războiului mondial în epoca actuală, la formele de trecere ale diferitelor ţări la socialism au constituit elemente deosebit de preţioase în elaborarea Declaraţiilor Consfătuirilor din 1957 şi 1960, documente programatice ale mişcării comuniste şi muncitoreşti.

Caracteristic pentru dezvoltarea Uniunii Sovietice în aceşti ani este ritmul accelerat al construcţiei comuniste. Creşterea volumului producţiei industriale cu aproape 80%, importantele depăşiri ale sarcinilor septenalului, sporirea producţiei agricole în

ultimii 5 ani cu 43% față de perioada celor 5 ani precedenți arată cu ce forță colosală s-a dezvoltat economia U.R.S.S., ce posibilități nelimitate creează socialismul și comunismul pentru creșterea forțelor de producție.

Victoriile epocale ale Uniunii Sovietice în cucerirea cosmosului, realizările pe tărîmul stăpînirii energiei nucleare, automaticii, electronicii, radiotehnicii etc. asigură științei și tehnicii sovietice întîietatea într-un șir de ramuri din cele mai importante — și există perspectiva certă ca această superioritate să se accentueze din ce în ce mai mult, ca rezultat al faptului că U.R.S.S. ocupă primul loc din lume în privința ritmului și nivelului de pregătire a specialiștilor.

Datorită superiorității modului de producție socialist, muncii eroice a poporului sovietic, U.R.S.S. a ajuns și întrecut țări capitaliste din cele mai avansate, iar în actualul stadiu al întrecerii se îndeplinește efectiv sarcina istorică de a ajunge și depăși S.U.A. la producția pe locuitor. U.R.S.S. a și întrecut S.U.A. la un șir de ramuri industriale de mare însemnătate — volumul extracției de minereu de fier și de cărbune, producția de cocs, precum și la producția unor bunuri de consum ca zahărul, untul, țesăturile de lînă etc. S.U.A. rămîn mult în urma Uniunii Sovietice în privința ritmului de creștere a producției, cît și a sporului absolut al acesteia.

Ce a mai rămas acum din decalajul de 100 de ani dintre U.R.S.S. și țările capitaliste dezvoltate, de care vorbea Lenin în primii ani ai Puterii sovietice? În timp ce acum 10—11 ani, U.R.S.S. producea mai puțin de 30% față de producția americană, în prezent ea produce peste 60%, și — așa cum stabilește Programul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice — pînă în 1970 va ajunge și întrece S.U.A. în ce privește volumul absolut al producției industriale și volumul producției pe locuitor, iar în ce privește producția agricolă pe locuitor, le va întrece și mai mult.

Această superioritate nu este un fenomen izolat — ritmul înalt de creștere se dovedește o caracteristică esențială a dezvoltării economiei întregului sistem socialist. Cît de repede se apropie țările socialiste de nivelul principalelor țări capitaliste se vede din faptul că numai în răstimpul scurt dintre 1955 și 1960 ponderea țărilor socialiste în producția industrială mondială a crescut de la 27% la circa 36%. Economiștii și oamenii politici din țările capitaliste fac diverse calcule, întocmesc planuri, stabilesc felurite măsuri, mai fac și rugăciuni la ceruri, dar decalajul de ritm nu se micșorează, ci rămîne mereu în defavoarea lor. Este interesant următorul fapt petrecut recent: pentru a se face față „sfidării economice a Răsăritului", cum denumesc ei dezvoltarea rapidă a țărilor socialiste, a avut loc o întrunire a miniștrilor de finanțe din țările Europei occidentale și S.U.A., la care s-a discutat un plan de sporire a producției industriale pe ansamblul acestor țări la un ritm comun de 4,6% pe an. Și ce a reieșit? Că, deși țările socialiste realizează ritmuri de creștere incomparabil mai mari, indicele propus a fost calificat doar ca „o speranță" nebuloasă, iar reprezentanții unui șir de țări occidentale au spus deschis că realizarea sa le-ar fi imposibilă. Superioritatea ritmului de dezvoltare economică este cheia de boltă a întrecerii celor două sisteme — și tocmai datorită acestei superiorități țările socialiste vor depăși în mod cert, în viitorul apropiat, țările capitaliste în ce privește volumul global al producției, repurtînd astfel victoria asupra capitalismului în sfera hotărîtoare a activității umane — sfera producției materiale.

Trebuie de asemenea să avem în vedere că, spre profundă deosebire de capitalism, în țările socialiste creșterea producției formează baza ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc. În U.R.S.S., dezvoltarea puternică a economiei în acești ani a avut ca urmare îmbunătățirea considerabilă a nivelului de trai al poporului. Creșterea veniturilor oamenilor muncii și a consumului popular, amploarea construcțiilor de locuințe — în ultimii 5 ani aproximativ 50 000 000 de oameni, aproape un sfert din întreaga populație, au primit locuințe noi —, trecerea din 1960 la cea mai scurtă zi de muncă din lume, de 7—6 ore, trecerea la desființarea

treptată a impozitelor, toate sînt roade ale politicii Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, care are ca țel suprem făurirea bunăstării poporului, satisfacerea cît mai deplină a cerințelor materiale și spirituale ale oamenilor sovietici.

Prin munca eroică a poporului sovietic, sub conducerea P.C.U.S., au fost create premisele sigure ale înaintării Uniunii Sovietice pe drumul larg al construcției comuniste ; înălțarea edificiului comunismului a devenit sarcina sa practică, principală și directă, stabilită concret în prevederile Programului.

În Program sînt dezvoltate multilateral și îmbogățite tezele învățăturii marxist-leniniste cu privire la : legile transformării socialismului în comunism, crearea bazei tehnice-materiale a comunismului ; căile înaintării satului spre comunism, ștergerea deosebirilor de clasă și afirmarea egalității sociale ; condițiile înfăptuirii principiului : „de la fiecare după capacități, fiecăruia după nevoi" ; desăvîrșirea revoluției culturale și educarea omului nou ; transformarea statului dictaturii proletariatului într-un stat al întregului popor, a orînduirii de stat socialiste în viitoarea autoconducere socială comunistă ; creșterea rolului conducător al partidului comunist.

Este bine cunoscut cu cîtă perseverență urmează Partidul Comunist al Uniunii Sovietice indicațiile lui Lenin despre însemnătatea primordială a creării bazei tehnice-materiale, ca verigă hotărîtoare în rezolvarea sarcinilor trecerii de la socialism la comunism. Acest principiu fundamental a fost subliniat de repetate ori în documentele P.C.U.S., călăuzește politica economică a statului sovietic și își găsește reconfirmarea în Programul adoptat de congres.

În procesul creării bazei tehnice-materiale a comunismului, prin dezvoltarea puternică, multilaterală, a forțelor de producție, volumul producției industriale a U.R.S.S. va spori în actualul deceniu de circa 2,5 ori, iar în următorii 20 de ani de cel puțin 6 ori. Uniunea Sovietică va deveni astfel țara unor forțe de producție fără precedent prin proporțiile lor, prima țară din lume în ceea ce privește producția globală și pe locuitor.

Deosebit de importantă este concluzia că și în condițiile construcției desfășurate a comunismului se menține rolul hotărîtor al dezvoltării industriei grele, ca temelie a avîntului tuturor ramurilor economiei naționale, a creșterii bunăstării poporului. Corespunzător necesităților electrificării întregii țări, producția anuală de energie electrică se va ridica în 1980 la 2 700—3 000 de miliarde kWh, mai mult decît produc în prezent toate celelalte țări ale lumii, iar cea de oțel la aproximativ 250 000 000 de tone anual. În același timp, dezvoltarea industriei grele va fi astfel orientată, încît să asigure într-o măsură mereu crescîndă sporirea producției bunurilor de consum.

Pornind de la teza lui Lenin că fără tehnica cea mai modernă, fără noile descoperiri științifice nu se poate construi comunismul, Programul acordă o atenție deosebită progresului tehnic nelimitat, înzestrării tuturor ramurilor producției cu tehnica cea mai perfecționată, rolul principal avîndu-l în continuare industria constructoare de mașini și de prelucrare a metalelor, a cărei producție urmează să sporească de 10—11 ori. Tocmai astfel se va obține dublarea productivității muncii în următorul deceniu și creșterea ei de 4—4,2 ori în următorii 20 de ani, realizarea celei mai înalte productivități a muncii din lume.

Avîntul forțelor de producție, introducerea tehnicii noi în toate ramurile economiei, realizarea unei înalte productivități reprezintă cerințe cu caracter obiectiv pentru întreaga operă istorică de construire a noii societăți. Numai prin luarea în seamă a acestor cerințe se poate înainta cu succes spre comunism, se poate ajunge la acel stadiu cînd, după cum spunea Marx, „toate izvoarele avuției colective vor țîșni mai bogat" [1], asigurînd satisfacerea tuturor nevoilor oamenilor muncii.

[1] *K. Marx:* „Critica programului de la Gotha", Editura politică, 1959, ediția a II-a, pag. 19.

Întreaga experienţă a ţărilor socialiste a demonstrat rolul de pîrghie puternică în construirea socialismului pe care-l are principiul cointeresării materiale. Acest principiu îşi păstrează mai departe însemnătatea şi în condiţiile construcţiei desfăşurate a comunismului. Programul subliniază că atîta timp cît nu a fost creat încă un belşug de bunuri materiale, atîta timp cît munca nu a devenit pentru toţi oamenii o necesitate înţeleasă şi prima cerinţă vitală, respectarea principiului cointeresării materiale, îmbinarea justă a stimulenţilor materiali cu stimulenţii morali reprezintă principala cale a creşterii producţiei şi productivităţii muncii, condiţia obligatorie pentru succesul construirii noii orînduiri. În următorii 20 de ani, retribuirea după muncă, după cantitatea şi calitatea ei va rămîne în Uniunea Sovietică sursa principală pentru satisfacerea nevoilor oamenilor muncii. Trecerea de la repartiţia după muncă la repartiţia după nevoi va fi cu putinţă numai în faza superioară a societăţii comuniste, cînd va fi creată baza tehnică-materială corespunzătoare, cînd forţele de producţie se vor fi dezvoltat în aşa măsură încît să asigure belşugul tuturor bunurilor materiale şi culturale, iar munca se va fi transformat pentru toţi membrii societăţii în prima necesitate vitală.

O trăsătură proprie comunismului este creşterea însemnată a fondurilor sociale de consum, repartizate în mod gratuit, independent de cantitatea şi calitatea muncii, între toţi membrii societăţii, trecerea în tot mai mare măsură la satisfacerea nevoilor personale pe seama acestor fonduri fiind un mijloc de înrădăcinare a comunismului în viaţa de zi cu zi a oamenilor.

În timp ce în ţările capitaliste zeci şi sute de milioane de oameni sînt lipsiţi de posibilitatea de a-şi satisface cerinţe din cele mai elementare ale unui trai omenesc, iar asistenţa medicală şi învăţămîntul le sînt practic inaccesibile, în timp ce nenumăraţi oameni ai muncii trăiesc în cocioabe, Uniunea Sovietică îşi propune asemenea sarcini ca folosirea gratuită a locuinţelor, introducerea gratuităţii depline a învăţămîntului şi a asistenţei medicale, trecerea treptată la alimentaţia publică gratuită în întreprinderi şi

instituţii etc. Creşterea atît a fondurilor sociale de consum, care vor ajunge la sfîrşitul perioadei de 20 de ani să echivaleze valoarea veniturilor provenite din salarii, cît şi a veniturilor şi puterii de cumpărare a oamenilor muncii, reducerea zilei de muncă, ce va deveni cea mai scurtă şi totodată cea mai productivă şi mai bine retribuită din lume, micşorarea timpului consacrat producţiei materiale vor asigura oamenilor sovietici cel mai înalt nivel de trai şi cele mai largi posibilităţi pentru a-şi dezvolta capacităţile şi aptitudinile, personalitatea creatoare.

Ca un minunat imn închinat omului răsună toate aceste prevederi ale Programului, care arată cum comunismul transformă în realitate tot ce au visat mai bun minţile cele mai luminate ale omenirii.

Pe măsura dezvoltării bazei tehnice-materiale a comunismului se realizează transformarea treptată a relaţiilor sociale socialiste în relaţii comuniste, ştergerea deosebirilor de clasă dintre muncitori şi ţărani, a deosebirilor esenţiale dintre oraş şi sat, dintre munca fizică şi intelectuală, crearea societăţii comuniste fără clase. Puternica dezvoltare a forţelor de producţie în industrie şi agricultură va duce la contopirea celor două forme de proprietate socialistă — proprietatea cooperatistă şi proprietatea întregului popor — în proprietatea comunistă unică, la lichidarea treptată a deosebirilor social-economice, culturale şi de trai dintre oraş şi sat.

Schimbările radicale care intervin în condiţiile de muncă pe baza progresului tehnic ştiinţific multilateral, creşterea neîncetată a nivelului de conştiinţă al oamenilor sovietici conturează de pe acum perspectiva acelei societăţi a viitorului în care munca va înceta să fie numai un mijloc de existenţă, ci se va transforma într-o adevărată creaţie şi izvor de bucurie, fiecare participînd de bunăvoie la munca socială şi asigurînd sporirea neîntreruptă a bogăţiilor materiale şi spirituale ale societăţii.

Programul oferă un model de abordare cu adevărat ştiinţifică, dialectică, a uneia din cele mai importante şi mai complexe pro-

bleme ale trecerii de la faza inferioară la faza superioară a comunismului — problema statului, a evoluţiei şi formelor de organizare politică a societăţii în procesul construirii comunismului.

Viaţa a dovedit cu prisosinţă că trecerea de la capitalism la socialism este cu putinţă numai în condiţiile instaurării şi menţinerii dictaturii proletariatului — cea mai importantă armă a clasei muncitoare în lupta pentru construirea socialismului.

O dată cu victoria deplină şi definitivă a socialismului şi trecerea la construirea desfăşurată a comunismului dispar însă condiţiile care au făcut necesară dictatura proletariatului, sarcinile ei interne fiind îndeplinite. În Uniunea Sovietică, statul, care a luat naştere ca stat al dictaturii proletariatului, s-a transformat în etapa nouă, contemporană, în statul întregului popor. Sarcinile uriaşe ale construcţiei comuniste, ca şi asigurarea apărării şi securităţii ţării fac necesară menţinerea statului, ca organizaţie a întregului popor, pînă la victoria deplină a comunismului. În mod firesc, clasa muncitoare, ca clasa cea mai înaintată, purtătoarea cea mai consecventă a idealurilor comuniste, va continua să deţină rolul conducător în societate şi în condiţiile trecerii la comunism, pînă la ştergerea oricăror deosebiri între clase şi crearea societăţii comuniste fără clase.

Dezvoltarea şi perfecţionarea multilaterală a democraţiei socialiste, participarea activă a tuturor cetăţenilor la conducerea statului, la administrarea construcţiei economice şi culturale, îmbunătăţirea activităţii aparatului de stat şi întărirea controlului poporului asupra activităţii acestuia constituie principala direcţie a dezvoltării vieţii de stat în U.R.S.S.

Lărgirea continuă a democraţiei socialiste caracterizează viaţa de stat şi în celelalte ţări socialiste. Aceasta se află în contrast cu intensificarea crizei pseudodemocraţiei burgheze. Creşterea presiunii celor mai reacţionare cercuri ale capitalului monopolist îşi găseşte expresia în restrîngerea continuă a libertăţilor democratice

şi accentuarea represiunilor împotriva oamenilor muncii într-un şir de ţări capitaliste.

Programul dezvoltă tezele fundamentale ale marxism-leninismului în problemele făuririi conştiinţei şi moralei comuniste a omului noii societăţi, rolului educativ al societăţii. Temelia educaţiei comuniste, a dezvoltării multilaterale a personalităţii umane o constituie munca creatoare pentru binele societăţii, în procesul muncii cristalizîndu-se acele nobile însuşiri proprii constructorilor comunismului — atitudinea înaintată faţă de muncă şi faţă de îndatoririle sociale, spiritul colectivismului şi al tovărăşiei. Omul nou, comunist, în care se îmbină în mod armonios bogăţia spirituală, puritatea morală şi perfecţiunea fizică — iată cea mai mare valoare dintre toate pe care le creează comunismul.

Bazîndu-se pe teza marxistă potrivit căreia sarcinile construcţiei comuniste pot fi stabilite numai pe măsura maturizării condiţiilor necesare, iar schimbările în relaţiile sociale sînt determinate de schimbările în modul de producţie, de dezvoltarea forţelor de producţie ale societăţii, Programul P.C.U.S. este o armă ideologică puternică împotriva oricăror concepţii voluntariste, subiectiviste cu privire la construcţia comunismului. El demonstrează că trecerea de la socialism la comunism este un proces istoric obiectiv peste ale cărui etape nu se poate sări arbitrar, că principiile proprii construcţiei fazei superioare a comunismului nu pot să fie aplicate fără să existe premisele obiective ale înaintării societăţii spre comunism. Marxism-leninismul cere tocmai luarea în considerare a stadiului de dezvoltare a fiecărei ţări, a particularităţilor specifice caracteristice acestui stadiu şi a condiţiilor ei istorice concrete.

Partidul nostru, ca şi celelalte partide comuniste şi muncitoreşti frăţeşti, învaţă neîncetat din uriaşa experienţă a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în construirea socialismului şi comunismului, desprinzînd din această experienţă concluzii preţioase, care ne dau posibilitate să rezolvăm mai bine şi mai sigur problemele construirii noii orînduiri sociale.

Aşa cum arată Programul P.C.U.S., dezvoltarea continuă a activităţii organizatorice şi educative a partidului, creşterea rolului său conducător în toate domeniile vieţii sociale este chezăşia înfăptuirii cu succes a sarcinilor trecerii la comunism.

Atît succesele grandioase pe care le-a trecut în revistă congresul, cît şi perspectivele trasate de el poporului sovietic sînt o confirmare istorică a justeţei politicii P.C.U.S., care rezolvă în mod ştiinţific, creator, sarcinile complexe ale construcţiei comuniste, îmbină în mod indisolubil adevărurile fundamentale ale marxism-leninismului cu cerinţele practicii. Înţelepciunea şi siguranţa cu care călăuzeşte poporul sovietic spre comunism, marele aport la dezvoltarea teoriei marxist-leniniste şi intransigenţa în apărarea purităţii ei împotriva oricăror denaturări, slujirea devotată a intereselor propriului popor ca şi a cauzei socialismului şi păcii în lumea întreagă constituie mari merite ale Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, ale Comitetului său Central leninist, în frunte cu primul său secretar, înflăcăratul luptător pentru victoria ideilor marxism-leninismului, tovarăşul Nikita Sergheevici Hruşciov.

Construirea victorioasă a comunismului în Uniunea Sovietică va exercita o puternică înrîurire asupra mersului istoriei mondiale. Măreaţa operă pe care o înfăptuieşte poporul sovietic înlesneşte înaintarea ţărilor socialiste pe calea socialismului şi comunismului, contribuie la lărgirea relaţiilor de colaborare în cadrul lagărului socialist, accelerează dezvoltarea întregului sistem socialist mondial. În acelaşi timp, succesele construcţiei comuniste au efecte profunde în conştiinţa oamenilor muncii din ţările capitaliste, constituie un uriaş sprijin moral în lupta lor pentru pace şi progres social ; comparînd societatea comunistă, care asigură o viaţă fericită tuturor celor ce muncesc, şi societatea capitalistă, cu imensele suferinţe pe care rînduielile ei nedrepte le aduc maselor muncitoare, alte sute de milioane de oameni se vor convinge de superioritatea socialismului, vor lupta pentru triumful lui în întreaga lume.

Tovarăşi,

Îndeplinirea sarcinilor istorice care stau în faţa poporului sovietic în etapa construcţiei desfăşurate a comunismului n-ar fi fost posibilă fără condamnarea deschisă, curajoasă, de către Congresul al XX-lea a cultului personalităţii lui I. V. Stalin, fără acţiunea fermă şi consecventă pentru lichidarea urmărilor acestuia.

Munca stăruitoare, neobosită, pe care au depus-o în această perioadă P.C.U.S. şi conducerea sa pentru restabilirea şi dezvoltarea normelor leniniste ale vieţii de partid şi de stat, pentru lărgirea continuă a democraţiei socialiste, pentru rezolvarea unor probleme vitale ale dezvoltării economice şi sociale a dat un avînt imens activităţii creatoare a partidului şi poporului, a stimulat iniţiativa maselor, trezind la viaţă energii proaspete şi forţe puternice ale progresului în toate domeniile. Lupta împotriva urmărilor cultului personalităţii a netezit calea înaintării accelerate a societăţii sovietice spre comunism.

Congresul al XXII-lea a dezvoltat critica făcută de Congresul al XX-lea, dezvăluind noi fapte care au completat tabloul gravelor manifestări negative şi al daunelor pe care le-a provocat cultul personalităţii, stabilind în Programul şi în Statutul partidului noi măsuri pentru lichidarea pînă la capăt a urmărilor acestuia, noi garanţii pentru a face cu neputinţă repetarea în viitor a unor asemenea manifestări străine leninismului. Dezvoltarea analizei făcute de Congresul al XX-lea are o deosebită însemnătate nu numai pentru P.C.U.S., ci şi pentru întreaga mişcare comunistă, căci numai printr-o asemenea critică se pot crea condiţii sigure care să facă imposibilă reeditarea fenomenelor cultului personalităţii.

Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a condus opera de construcţie socialistă în U.R.S.S. în condiţii deosebit de grele, determinate de încercuirea capitalistă ostilă, de înverşunata luptă de clasă din ţară, de uneltirile grupurilor opoziţioniste, duşmane leninismului. În aceste împrejurări, partidul i-a încredinţat lui

Stalin sarcini de cea mai mare răspundere. Concentrînd în mîinile sale o mare putere, Stalin, ale cărui trăsături negative de caracter au fost dezvăluite încă de Lenin, a abuzat de marea încredere pe care i-a acordat-o partidul, a început să-şi atribuie meritul tuturor realizărilor partidului şi poporului, să nesocotească tot mai mult normele leniniste ale vieţii de partid şi indicaţiile lui Lenin privind conducerea colectivă. Organele superioare de conducere ale partidului — Comitetul Central, Biroul Politic — nu-şi exercitau în mod normal atribuţiile, congresele partidului nu se convocau. În multe probleme de mare importanţă, Stalin lua hotărîri arbitrar, de unul singur sau împreună cu cîţiva colaboratori apropiaţi, ajungînd la încălcări grosolane ale legalităţii socialiste, la samavolnicii şi abuzuri de putere.

De la tribuna congresului, în raportul de activitate şi în cuvîntările a numeroşi delegaţi, printre care vechi militanţi ai Partidului Comunist al Uniunii Sovietice care au îndurat ei înşişi represiuni nedrepte, s-a vorbit cu durere şi indignare despre situaţia grea şi apăsătoare din acei ani.

Pierderi dureroase pentru partid şi pentru Statul sovietic au provocat represiunile în masă, al căror semnal a fost dat după asasinarea lui Kirov. Motivarea teoretică a acestor represiuni a constituit-o teza greşită a lui Stalin — enunţată după victoria socialismului în U.R.S.S., cînd fuseseră lichidate clasele exploatatoare şi baza lor economică —, potrivit căreia pe măsura înaintării pe calea socialismului lupta de clasă se ascute în mod obligatoriu, teză din care se trăgea concluzia pătrunderii inevitabile a duşmanului pînă şi în conducerea partidului.

În practică, această teorie a dat mînă liberă elementelor duşmănoase, carieriste, din conducerea organelor de securitate, de teapa lui Ejov şi Beria, de a înscena comploturi contrarevoluţionare, de a pune în mod provocator sub acuzaţie şi a reprima un mare număr de oameni cinstiţi, devotaţi trup şi suflet cauzei socialismului. Organele represive ale statului socialist, al căror rol era de a apăra cuceririle revoluţionare ale poporului şi a lovi în duşmanii acestuia, au ajuns să lovească în oameni cinstiţi, spre bucuria şi satisfacţia adversarilor Uniunii Sovietice. Astfel au căzut jertfă acestor represiuni numeroase cadre proeminente din conducerea partidului şi Statului sovietic, numeroşi activişti de partid şi de stat, cadre superioare ale armatei, conducători ai republicilor şi regiunilor Uniunii Sovietice.

O grea răspundere pentru aceste nelegiuiri poartă membrii grupului antipartinic — Molotov, Kaganovici, Malenkov şi alţii —, care alături de Stalin au aprobat măsurile de reprimare, iar adeseori au iniţiat ei înşişi represiuni în masă.

Cultul personalităţii lui Stalin, care făcea ca orice părere a sa să fie considerată drept dogmă imuabilă, atribuindu-i numai lui capacitatea de a dezvolta marxismul, ducea la stagnare în viaţa ideologică, la închistarea gîndirii, la ignorarea cerinţelor vieţii, la nerezolvarea unor probleme arzătoare ale construcţiei socialiste şi comuniste.

Dezvăluind cu curaj şi pînă la capăt denaturările comise în perioada cultului personalităţii, P.C.U.S. a ţinut seama de îndemnul adresat de Lenin partidului — de a nu-şi ascunde greşelile, ci de a le critica deschis şi a le îndrepta. Cunoaşteţi, desigur, minunatele cuvinte ale lui Lenin care arătau că cel mai sigur criteriu de apreciere a felului în care un partid politic se achită în practică de obligaţiile sale în faţa clasei sale şi a maselor muncitoare constă în atitudinea faţă de critică şi autocritică. „A recunoaşte sincer greşeala, a dezvălui cauzele ei, a analiza împrejurările care i-au dat naştere, a examina atent mijloacele prin care se poate îndrepta greşeala — iată caracteristica unui partid serios, iată ce înseamnă îndeplinirea de către el a obligaţiilor sale, iată ce înseamnă educarea şi instruirea *clasei*, iar apoi şi a *masei*“ [1].

Condamnarea acestor manifestări negative ajută pe orice om de bună-credinţă să vadă clar diferenţa între ceea ce este propriu comunismului şi ceea ce îi este străin, să înţeleagă că socialismul nu se identifică cu practicile condamnabile care au putut apărea

[1] *V. I. Lenin*, Opere, vol. 31, E.S.P.L.P. 1956, pag. 40.

în condițiile cultului personalității, ci le respinge în modul cel mai hotărît.

Numai un astfel de partid ca P.C.U.S., legat prin mii de fire de popor, partid a cărui politică exprimă interesele vitale și năzuințele cele mai scumpe ale poporului său, putea să dea dovadă de asemenea forță, înălțime morală și curaj în dezvăluirea greșelilor, de atît respect pentru adevărul istoric.

„Comitetul Central — spunea tovarășul Hrușciov la congres —, profund conștient de răspunderea sa în fața partidului și poporului, nu putea să pornească pe calea tăinuirii sau mușamalizării greșelilor și denaturărilor comise în trecut. Urmînd poruncile leniniste, Comitetul Central a hotărît să spună adevărul despre abuzurile de putere din perioada cultului personalității. Aceasta a fost o necesitate morală lăuntrică și o obligație a partidului, a conducerii partidului. Aceasta a fost o hotărîre justă. Ea a avut o uriașă însemnătate pentru destinele partidului, pentru construirea comunismului" [1].

Oficinele propagandei imperialiste, reluînd vechile născociri calomnioase ale reformiștilor și troțkiștilor, încearcă să prezinte cultul personalității ca o ilustrare a unei așa-zise „degenerări" a orînduirii sovietice. Realitatea, viața însăși, spulberă aceste calomnii și plăsmuiri.

Desigur, cultul personalității a adus mari daune activității partidului, a frînat dezvoltarea socială, dar n-a putut nici să oprească mersul înainte al societății sovietice și nici să-i modifice esența. În ciuda manifestărilor cultului personalității, P.C.U.S. a condus cu succes opera de construcție socialistă. Sub conducerea sa, poporul sovietic a depus o uriașă activitate creatoare, obținînd succese strălucite în construirea noii societăți, a transformat într-un răstimp scurt vechea Rusie într-o mare putere socialistă, a cucerit victoria în cel de-al doilea război mondial,

[1] „Congresul al XXII-lea al P.C.U.S.", Editura politică, 1962, pag. 112—113.

salvînd de barbaria hitleristă întreaga civilizație umană, a lichidat rănile grele provocate de război, pășind înainte spre comunism.

Este neîndoielnic că, dacă nu s-ar fi produs cultul personalității lui Stalin, mersul societății sovietice ar fi fost și mai rapid, victoriile poporului sovietic — mai mari și mai grabnice. Prin lupta dusă pentru lichidarea urmărilor cultului personalității, conducerea leninistă a P.C.U.S. a asigurat eliberarea societății sovietice de acest balast, a creat premisele dezvoltării și mai impetuoase a Uniunii Sovietice, ale cuceririi unor victorii strălucite în construcția comunismului.

La congres s-a subliniat că acțiunea perseverentă a P.C.U.S. pentru lichidarea urmărilor cultului personalității s-a desfășurat în condițiile împotrivirii înverșunate a grupului antipartinic în frunte cu Molotov, Kaganovici, Malenkov, care a căutat să împiedice înfăptuirea liniei leniniste trasate de Congresul al XX-lea. Purtînd răspunderi directe, ca părtași la abuzurile de putere și la represiunile din perioada cultului personalității lui Stalin, crampondu-se de vechile metode și practici antileniniste pe care încercau să le mențină în viața partidului și statului, prizonieri ai dogmelor și formelor învechite, ei s-au ridicat împotriva restabilirii normelor leniniste ale vieții de partid și de stat, se opuneau rezolvării unui șir de probleme ale dezvoltării sociale care se maturizaseră de mult — ca reorganizarea conducerii industriei și construcțiilor, întărirea bazei tehnice-materiale a colhozurilor, introducerea unui nou sistem de planificare a producției lor, restabilirea principiului leninist al cointeresării materiale în agricultură, valorificarea pămînturilor înțelenite, lărgirea drepturilor republicilor unionale și alte probleme a căror soluționare devenise o necesitate stringentă. În sfera politicii externe, ei erau partizanii unei linii rigide, sectare, care ignora uriașele transformări din lumea contemporană — creșterea continuă și superioritatea forțelor socialismului și păcii, largile posibilități de acțiune ale acestor forțe, capacitatea lor de a apăra pacea.

Aceasta a fost o luptă principială aspră, în care s-au înfruntat două concepţii diametral opuse în problemele vieţii de partid şi construcţiei comuniste, o luptă între marxismul creator, revoluţionar, de o parte, şi dogmatism, de cealaltă — o luptă între vechi şi nou. Rezultatul ei a demonstrat că nu există forţă în stare să tragă P.C.U.S. îndărăt, spre trecut. Cît de înverşunată a fost rezistenţa pe care fracţioniştii o opuneau înfăptuirii liniei Congresului al XX-lea s-a vădit în iunie 1957, cînd ei au încercat să acapareze conducerea, să abată partidul de pe calea leninistă. Este un mare merit al P.C.U.S., al Comitetului său Central, în frunte cu tovarăşul N. S. Hruşciov, că a demascat şi a zdrobit cu atîta hotărîre grupul fracţionist, antipartinic.

Partidul nostru consideră pe deplin juste măsurile P.C.U.S. pentru lichidarea cultului personalităţii şi a urmărilor sale. Sîntem convinşi că aceste măsuri vor avea o deosebită însemnătate pentru întreaga mişcare comunistă internaţională, pentru toate partidele frăţeşti şi pentru întărirea poziţiilor socialismului în lume.

Educaţi în spiritul dragostei faţă de Uniunea Sovietică, faţă de P.C.U.S. — avangarda mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale —, comuniştii din ţara noastră, ca şi cei din alte ţări, legau marile succese obţinute de Uniunea Sovietică în construirea socialismului de numele lui Stalin, care, după cum se ştie, a avut merite de seamă în activitatea sa de conducător al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi al Statului sovietic, precum şi ca proeminent conducător al mişcării comuniste internaţionale. De aceea, înainte de a fi cunoscute aspectele negative din activitatea sa, el s-a bucurat de mare prestigiu în rîndurile comuniştilor din toate ţările, inclusiv şi din ţara noastră.

Desigur, era nejust să se atribuie unei persoane merite ce reveneau de fapt P.C.U.S., clasei muncitoare, poporului sovietic. Răsfrîngîndu-se în activitatea partidelor comuniste şi muncitoreşti, cultul personalităţii lui Stalin şi-a exercitat influenţa, într-o măsură mai mică sau mai mare, în ţările socialiste, unde au avut

loc încălcări ale normelor leniniste în viaţa de partid, ale legalităţii populare, de pe urma cărora au avut de suferit numeroşi activişti de partid şi de stat.

Iată de ce înlăturarea urmărilor cultului personalităţii are o imensă însemnătate pentru ţările lagărului socialist, pentru întreaga mişcare comunistă, aducînd o mare contribuţie la aplicarea neabătută a normelor leniniste şi dezvoltarea democraţiei interne de partid, la întărirea unităţii şi coeziunii interioare a partidelor marxist-leniniste frăţeşti, la consolidarea legăturilor lor cu masele, ajutîndu-le să-şi îndeplinească rolul de forţă conducătoare a luptei pentru democraţie, progres social şi pace. Aceasta a determinat pe reprezentanţii covîrşitoarei majorităţi a partidelor marxist-leniniste să-şi exprime de la tribuna congresului aprobarea faţă de linia Congreselor al XX-lea şi al XXII-lea ale P.C.U.S., înalta apreciere faţă de perseverenţa cu care luptă Partidul Comunist al Uniunii Sovietice pentru puritatea teoriei marxist-leniniste, pentru aplicarea ei neabătută în practica revoluţionară, în viaţa mişcării comuniste.

II

Tovarăşi,

Cultul personalităţii lui Stalin s-a manifestat şi în ţara noastră. Se proslăveau numele şi persoana lui Stalin; în timp ce lucrările lui Stalin au fost traduse şi tipărite în ediţii de masă, se neglijau traducerea şi editarea operelor lui Marx, Engels, Lenin. Studierea marxism-leninismului se făcea în cea mai mare parte pe baza lucrărilor lui Stalin; în activitatea ideologică existau puternice manifestări de bucherism şi dogmatism, ducînd la propagarea mecanică a unor teze, fără să se ţină seama de realităţile noastre social-economice.

Deşi nu se ridicase nici o statuie a lui Lenin, statui ale lui Stalin au fost ridicate în Bucureşti şi în alte oraşe ale ţării. În

acelaşi timp s-a acordat numele său mai multor întreprinderi, instituţii, localităţi, străzi; consider că trebuie luate măsuri pentru înlăturarea acestei stări de lucruri.

Sub influenţa cultului personalităţii şi-au făcut loc şi la noi metode şi practici contrarii normelor leniniste, încălcări ale regulilor democratice în viaţa de partid.

Trebuie subliniat însă că metodele generate de cultul personalităţii şi de consecinţele sale nu au avut la noi amploarea din alte ţări.

Este un mare merit al partidului nostru, al activului său de bază că, deşi asupra sa au fost exercitate timp îndelungat foarte puternice presiuni atît din interior cît şi din afară, el a păzit principiile fundamentale ale partidului, nu a cedat presiunilor şi a apărat neşovăitor viaţa şi demnitatea cadrelor de partid.

Revenind în ţară în septembrie 1944 din Uniunea Sovietică, unde au fost în emigraţie, grupul antipartinic fracţionist Pauker-Luca, urmaţi apoi de Teohari Georgescu şi ajutaţi în mod activ de Iosif Chişinevschi şi Miron Constantinescu, au propagat cu deosebită intensitate cultul personalităţii lui Stalin, au căutat în mod stăruitor — şi, din păcate, într-o anumită măsură au reuşit — să introducă în viaţa de partid şi de stat metodele şi practicile străine leninismului generate de acest cult.

Încălcarea normelor leniniste ale vieţii de partid, a principiului muncii colective în organele de conducere, nesocotirea regulilor democratice ale construcţiei de partid şi de stat, crearea unei atmosfere de neîncredere şi suspiciune faţă de cadre valoroase de partid şi de stat, intimidarea şi prigonirea acestora, abuzul de putere şi încălcarea legalităţii populare au caracterizat întreaga activitate a acestui grup fracţionist, antipartinic. Aceasta a constituit vreme îndelungată o mare primejdie pentru partidul nostru.

După victoria insurecţiei armate care a dus la răsturnarea dictaturii militare-fasciste şi întoarcerea armelor împotriva Germaniei hitleriste, activul de bază al partidului din afară cît şi cel eliberat din închisori şi lagăre, întregul partid s-au grupat în jurul noii conduceri a partidului, formată după înlăturarea grupului de trădători în frunte cu Foriş. S-a trecut imediat la reorganizarea partidului în condiţiile noi create, la mobilizarea tuturor forţelor sale în vederea organizării clasei muncitoare în sindicate unice revoluţionare, la desfăşurarea unei intense munci de masă în rîndurile ţărănimii şi tineretului, la mobilizarea întregului popor pentru susţinerea războiului antihitlerist, la lupta pentru instaurarea unui regim democratic.

Întorşi în ţară, Pauker şi Luca — care s-a dovedit ulterior vechi agent al siguranţei —, încălcînd în mod grosolan cele mai elementare norme ale vieţii de partid, prin intrigă şi înşelăciune, au acaparat în mod abuziv conducerea partidului. După cum s-a aflat mai tîrziu, ei s-au înţeles încă în emigraţie asupra acestei acţiuni antipartinice.

Este semnificativ, tovarăşi, că Ana Pauker se bucura de o mare încredere şi simpatie tocmai printre elementele dogmatice, antipartinice, demascate de P.C.U.S. după Congresul al XX-lea şi îndeosebi din partea lui Molotov.

Rupţi complet de realităţile din ţară, necunoscînd nimic despre munca desfăşurată de partid, ei au fost surprinşi de forţa şi activitatea partidului, sub a cărui conducere poporul obţinuse victoria istorică în insurecţia armată începută la 23 August 1944. În loc să împărtăşească însă entuziasmul, bucuria şi satisfacţia partidului, a clasei muncitoare şi a întregului nostru popor faţă de această măreaţă victorie, aşa cum ar fi fost firesc la adevăraţi revoluţionari, ei au privit-o, dimpotrivă, cu nemulţumire şi dezaprobare.

Pauker şi Luca susţineau că a fost o mare greşeală înfăptuirea actului istoric de la 23 August, care a dus la răsturnarea dictaturii militare-fasciste şi la alăturarea Armatei romîne Forţelor armate ale Uniunii Sovietice în lupta împotriva hitlerismului.

Ei răspîndeau cu perseverență în rîndurile activului de partid această concepție aventuristă și provocatoare, dușmănoasă intereselor vitale ale poporului muncitor și luptei împotriva fascismului. Prin aceasta sădeau îndoială și neîncredere în justețea liniei politice și tactice a partidului. Ei pretindeau că ar fi fost mai bine dacă răsturnarea dictaturii militare-fasciste era lăsată numai pe seama acțiunilor militare ale Armatelor Sovietice, întrucît astfel ar fi fost, chipurile, posibilă luarea imediată a puterii de către clasa muncitoare, fără să se mai fi trecut prin faza colaborării cu partidele burgheze.

Or, pentru răsturnarea dictaturii fasciste, scoaterea țării din război și asigurarea dezvoltării ei democratice era necesară mobilizarea tuturor partidelor și grupărilor politice antihitleriste ce existau atunci în țară, a tuturor forțelor patriotice și democratice. Partidul elaborase încă la începutul războiului o platformă de acțiune comună care prevedea : încetarea războiului împotriva Uniunii Sovietice și lupta alături de U.R.S.S. și de toate popoarele iubitoare de libertate împotriva Germaniei hitleriste, alungarea hitleriștilor din țară, cucerirea libertății și independenței naționale a Romîniei, răsturnarea dictaturii militare-fasciste, formarea unui guvern alcătuit din reprezentanții tuturor forțelor patriotice.

Partidul a întreprins o largă acțiune pentru a uni într-un front larg de luptă în jurul acestei platforme, alături de P.C.R., Partidul social-democrat, cu care la 1 Mai 1944 a încheiat Frontul unic muncitoresc, celelalte partide politice existente în acea vreme, grupările democratice care în 1943 au format împreună cu partidul nostru Frontul patriotic antihitlerist.

În iunie 1944 a fost înfăptuit Blocul național-democrat, alcătuit din numai 4 partide, partidul comunist militînd în continuare pentru deplina realizare a platformei sale și instaurarea unui guvern reprezentînd toate partidele și grupările politice antihitleriste.

Nu este greu de înțeles ce s-ar fi întîmplat dacă nu ar fi avut loc victoria de la 23 August. Se știe că tocmai la începutul lunii august, Antonescu se întorsese de la cartierul general al lui Hitler cu planul mobilizării totale în vederea continuării războiului împotriva Uniunii Sovietice și a aliaților din coaliția antihitleristă, urmînd a arunca în această acțiune desperată toate resursele materiale și umane ale țării pentru a opri ofensiva victorioasă a Armatei Sovietice.

Or, dacă Antonescu și clica sa ar fi reușit să pună în aplicare planul criminal elaborat împreună cu Hitler, aceasta ar fi însemnat transformarea întregii noastre țări în teatrul unui război pustiitor, cu toate consecințele sale dezastruoase, ar fi provocat poporului și țării grele suferințe și jertfe incalculabile. Orașele și satele ar fi fost prefăcute în mormane de ruine, întreaga țară ar fi fost transformată într-un imens cimitir, sute și sute de mii de oameni ar fi pierit în focul războiului.

Partidul și poporul nostru se mîndresc cu faptul de a fi dat peste cap planul criminal al lui Hitler și Antonescu și de a-și fi adus contribuția la războiul pentru zdrobirea Germaniei hitleriste.

„Ieșirea Romîniei din axă — spunea postul de radio Moscova în ziua de 26 august 1944 — are o importanță covîrșitoare nu numai pentru această țară, ci pentru întreaga zonă balcanică, deoarece prin această lovitură se prăbușește tot sistemul de dominație germană din sud-estul Europei. Însemnătatea acestui din urmă fapt nu poate fi subapreciată".

Grupul antipartinic în frunte cu Ana Pauker, strîngînd în jurul său o serie de elemente carieriste, slugarnice, mic-burgheze, străine spiritului de partid, a căutat să promoveze o linie potrivnică politicii și tacticii partidului în perioada de pînă la Conferința națională ; după conferință, care a ales Comitetul Central al partidului, Ana Pauker, Luca, Teohari Georgescu, acționînd în continuare ca un grup constituit aparte, în afara organelor alese, au ignorat Comitetul Central, Secretariatul a în-

locuit de fapt Biroul Politic, care funcţiona aproape ca o comisie a acestuia, cele mai importante probleme ale conducerii de partid şi de stat fiind rezolvate de Secretariat, unde ei aveau majoritatea şi unde secretarul general, în multe probleme de mare importanţă, era pus în minoritate, rămînînd de unul singur.

Pentru a asigura promovarea politicii lor, ei se puneau în prealabil de acord, stabilind punctul de vedere comun asupra problemelor ce urmau să fie puse în discuţia Secretariatului sau a Biroului Politic. Folosind funcţiile pe care le deţineau, dădeau organelor de partid şi de stat, peste capul Biroului Politic şi al Comitetului Central, directive care contraveneau liniei politice a partidului. Se poate afirma că în întreaga perioadă din septembrie 1944 pînă la înlăturarea lor în mai 1952, normele leniniste au fost grosolan încălcate în conducerea de partid. Nici n-a putut fi vorba de conducere colectivă în Comitetul Central, în Biroul Politic şi în Secretariat.

Deşi starea de lucruri din conducerea partidului se răsfrîngea şi asupra activităţii organelor locale şi a organizaţiilor de bază ale partidului, totuşi acestea, călăuzindu-se după prevederile statutare, îşi desfăşurau activitatea în cea mai mare parte normal, pe baza principiilor centralismului democratic.

În problemele construcţiei de partid fracţioniştii au dus o linie lichidatoristă, de negare a rolului conducător al partidului şi de dizolvare a partidului în masă, au dat indicaţii organelor locale de partid, peste capul Comitetului Central, de a se organiza „întreceri" pentru primirea în masă de noi membri de partid, nesocotind principiul leninist al primirii strict individuale în partid.

În timp ce partidul a demascat cu toată hotărîrea pe legionari ca pe cei mai periculoşi duşmani ai democraţiei, ai poporului, ca principali aliaţi ai hitleriştilor, Ana Pauker a mers atît de departe, încît, într-un discurs ţinut la S.T.B. în noiembrie 1944, ca şi în alte manifestări publice, a adresat în mod direct legionarilor apelul să intre în partidul nostru, declarînd că „îi primim cu bucurie şi le strîngem mîna". Tot din indicaţia ei, Teohari Georgescu, care era secretar al C.C., membru al Biroului Politic şi ministru de interne, a încheiat cu unul din conducătorii legionarilor care fusese trimis în ţară de Horia Sima o înţelegere pentru a-i determina, chipurile, „să înceteze activitatea şi să intre în legalitate". Desigur, căpeteniile legionare nu s-au gîndit nici o clipă să respecte această înţelegere, ci au trecut, la adăpostul ei, la organizarea activităţii subversive, antipopulare.

Indicaţiile lui Pauker şi înţelegerea cu legionarii au creat confuzii şi au dezorientat pe mulţi activişti şi membri de partid, au dus la slăbirea vigilenţei, ceea ce a înlesnit pătrunderea în partid a numeroşi legionari şi membri ai altor organizaţii fasciste şi a dat posibilitate elementelor duşmănoase pătrunse în masă în partid să se dedea la acţiuni anarhice, la încălcarea liniei partidului şi a legilor ţării.

Aceasta a creat un grav pericol pentru partidul nostru. În 1947 Comitetul Central a sistat temporar primirea de noi membri şi, pe baza hotărîrilor Congresului din 1948 al Partidului Muncitoresc Romîn, înfrîngînd rezistenţa înverşunată a grupului antipartinic, a trecut la verificarea tuturor membrilor de partid. Ca rezultat au fost îndepărtate din partid sute de mii de elemente legionare, oportuniste, carieriste şi alte elemente duşmănoase, ceea ce a întărit considerabil partidul. O mare însemnătate au avut plenara Comitetului Central din ianuarie 1950 şi îndeosebi plenara din iulie 1950, cînd Comitetul Central a condamnat cu asprime încălcarea principiilor leniniste ale construcţiei de partid şi a supus unei critici aspre pe Miron Constantinescu, care a aplicat cu stricteţe indicaţiile antipartinice ale Anei Pauker. După cum se ştie, Miron Constantinescu, criticînd activul de partid în legătură cu problemele primirii în partid, ceruse să se aplice în mod strict indicaţiile Anei Pauker, „care trebuie considerate drept lege". Rezultă din aceasta că pentru el erau lege indicaţiile lui Pauker, şi nu hotărîrile Comitetului Central, ale Biroului Politic şi ale Secretariatului C.C. Totodată, plenara a stabilit o serie de

măsuri pentru a asigura respectarea normelor leniniste de primire în partid.

Față de cadrele de bază și față de activul devotat partidului, Pauker și Luca foloseau metode de teroriare și intimidare. Se poate spune că nu există nici un tovarăș din conducerea de astăzi a partidului căruia să nu-i fi jignit demnitatea de comunist, demnitatea de om. În mod provocator se aruncau epitete ca „antipartinic", „antistatal", „antisovietic", „titoist", pentru a intimida și a împiedica critica. În conducerea partidului se crease o atmosferă de neîncredere și suspiciuni, era foarte greu de respirat.

Cadrele de partid care au înfruntat teroarea sălbatică din timpul războiului, cînd îi aștepta la fiecare pas arestarea, plutonul de execuție, care au dus greul închisorilor și al lagărelor de concentrare erau calomniate, taxate drept „închistate", „sectariste" și înlăturate din muncă.

Acțiunea criminală, antipartinică a grupului fracționist a atins punctul culminant în perioada în care, ca urmare a metodelor generate de cultul personalității lui Stalin, în unele țări socialiste aveau loc represiuni împotriva activiștilor de partid și de stat cu consecințele cunoscute. Ana Pauker — Luca au considerat atunci că există condiții deosebit de prielnice pentru a înlătura și a reprima cadrele de conducere care stăteau în calea politicii lor antipartinice.

Ei exercitau presiuni pentru a scoate din munci de răspundere și a pune sub anchetă numeroși membri vechi de partid, mai ales din rîndurile tovarășilor care au luptat în brigăzile internaționale din Spania împotriva franchiștilor, ale tovarășilor care au luptat în Franța împotriva ocupanților hitleriști, ale activiștilor și membrilor de partid care, în timpul ilegalității, reușiseră să nu fie arestați.

Amintesc aici o discuție caracteristică pentru metodele pe care urmăreau să le instaureze. În timpul acestei discuții, la care a asistat și Iosif Chișinevschi, Ana Pauker mi-a pus întrebarea: „Oare să ne subaprecieze atît de mult dușmanul, încît să nu se fi

strecurat în conducerea partidului nostru?" Am cerut explicații dacă are ceva semne despre existența unor elemente dușmane în rîndurile conducerii partidului și dacă are în vedere pe cineva concret, — la care ea mi-a răspuns: „Nu știu, nu știu, uite ce se petrece în Bulgaria, în Polonia, în Albania; să ne ocolească oare pe noi dușmanul, să ne considere o cantitate neglijabilă? Ceea ce neliniștește este liniștea prea mare din România".

Această insinuare, făcută de Ana Pauker în conversația cu mine, am auzit-o repetîndu-se nu numai la noi.

În urma dispozițiilor date de Ana Pauker, organele M.A.I., care de fapt nu se aflau sub controlul conducerii de partid, au trecut la supravegherea cadrelor de partid și de stat, la interceptarea convorbirilor telefonice, de la care nu era exceptat nici secretarul general al Comitetului Central al partidului.

Dacă elementele antipartinice nu au izbutit să împingă partidul pe un drum tragic, aceasta se datorește faptului că acțiunile lor s-au izbit în conducerea partidului de o rezistență hotărîtă în apărarea vieții, libertății și onoarei partinice a cadrelor de partid și de stat.

Este o fericire pentru partidul nostru că presiunile lor nu au dat rezultate, că nu am avut de reparat grave nedreptăți și nu am avut de reabilitat pe nimeni post-mortem.

Pe lîngă activitatea sa dușmănoasă și provocatoare, îndreptată împotriva partidului și a statului, grupul fracționist se caracteriza prin grave confuzii ideologice, concepții anarhice și aventuriste, mic-burgheze, ignoranță și incapacitate în problemele construcției de partid, de stat și economice.

În sectoarele de a căror activitate răspundeau în stat, ca Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul de Finanțe, Interne, Agricultura, Comerțul, Aprovizionarea și Cooperația, fracționiștii introduceau linia lor proprie, contrară politicii partidului, frînînd astfel refacerea economică a țării, industrializarea socialistă, dezvoltarea agriculturii și ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc.

Cunoaşteţi cu toţii ce importanţă primordială acordă marxism-leninismul alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare — temelia dictaturii proletare, a regimului democrat-popular.

Călăuzindu-se după învăţătura lui Marx şi Lenin, partidul nostru, din primele momente de după eliberare, a desfăşurat o muncă uriaşă în rîndurile maselor ţărănimii pentru a o apropia şi a o cîştiga, privind aceasta drept condiţia fundamentală a victoriei în revoluţia populară. După înfăptuirea reformei agrare, care a făurit o bază trainică alianţei muncitoreşti-ţărăneşti, partidul s-a preocupat cu cea mai mare grijă de elaborarea şi aplicarea unei politici juste — de ridicare a agriculturii, de dezvoltare a relaţiilor economice dintre oraş şi sat —, a păşit la o muncă răbdătoare pentru a îndruma ţărănimea, pe baza convingerii şi a liberului consimţămînt, pe făgaşul socialismului. Conducerea de partid a atras atenţia în repetate rînduri asupra primejdiilor pe care le creează orice acţiuni care ar zdruncina încrederea ţărănimii în clasa muncitoare şi în regimul popular.

Încălcînd în mod grosolan linia politică şi hotărîrile partidului, Ana Pauker a organizat peste capul conducerii de partid o acţiune aventuristă, provocatoare, fără precedent, menită să zdruncine grav alianţa cu ţărănimea muncitoare.

Pe baza indicaţiilor date de ea lui Teohari Georgescu, s-au organizat în întreaga ţară arestări în masă ale ţăranilor, acuzaţi de a nu-şi fi respectat obligaţiile faţă de stat. În numele luptei împotriva chiaburilor, peste 80 000 de ţărani, în majoritatea lor ţărani muncitori, au fost trimişi în judecată; dintre ei peste 30 000 au şi fost judecaţi în procese publice, ceea ce a provocat o mare frămîntare în masa de ţărani aduşi să asiste la aceste înscenări infame.

Această provocare de mare amploare arată pe ce pantă voiau să împingă partidul şi statul nostru aceşti aventurieri şi duşmani ai partidului. Este lesne de înţeles ce urmări grave ar fi putut avea această aventură criminală pentru alianţa muncitorească-ţărănească, dacă conducerea partidului n-ar fi intervenit cu toată hotărîrea, curmînd arestările şi procesele şi eliberînd zecile de mii de ţărani arestaţi în mod abuziv.

Grupul fracţioniştilor a putut să acţioneze un număr de ani pentru că se bucurau de o anumită autoritate în partid şi au reuşit, în mod făţarnic, să acopere sensul activităţii lor. Pentru mulţi tovarăşi, chiar şi din conducerea partidului, nu erau clare cauzele fenomenelor negative din viaţa partidului, — ele le-au devenit limpezi treptat, pe măsură ce consecinţele acestora apăreau mai puternic la suprafaţă. Astfel s-au creat condiţiile pentru a se trece la demascarea elementelor antipartinice.

Demascarea şi înlăturarea din partid a acestui grup fracţionist antipartinic a însemnat un moment de cotitură în viaţa partidului nostru. Abia atunci a devenit posibilă funcţionarea normală, bazată pe principiul muncii colective, a Comitetului Central, a Biroului Politic şi Secretariatului C.C., au fost restabilite normele leniniste în activitatea organelor de conducere ale partidului, s-a luat curs hotărît spre îmbunătăţirea compoziţiei sociale a partidului, a întregii sale munci organizatorice şi ideologice, s-au întărit controlul de partid asupra activităţii tuturor organelor de stat şi disciplina de partid.

În consfătuirea din 1952 cu redactorii presei centrale şi locale, cu activiştii din domeniul propagandei şi agitaţiei, conducerea partidului nostru a combătut tendinţa de proslăvire a conducătorilor partidului şi a trasat ca sarcină presei să scoată în evidenţă, în primul rînd, faţa partidului şi a Comitetului său Central, forţa partidului şi linia sa.

În rezoluţia plenarei din august 1953 a Comitetului Central, care a dezbătut problemele îmbunătăţirii muncii de partid şi întăririi legăturilor partidului cu masele, s-a trasat ca sarcină principală să se lichideze „manifestările cultului personalităţii în propaganda de partid şi în activitatea practică a organizaţiilor partidului... Membrii de partid şi oamenii muncii fără partid trebuie educaţi în spiritul devotamentului faţă de partid şi popor".

După Congresul al XX-lea al P.C.U.S., cînd partidul a analizat activitatea sa în lumina învățămintelor acestui Congres, I. Chișinevschi și Miron Constantinescu au încercat să abată atenția partidului de la examinarea tocmai a perioadei de la venirea în țară a grupului Pauker-Luca și pînă la înlăturarea acestuia — perioadă cînd s-au comis grosolane încălcări ale normelor leniniste ale vieții de partid și ale legalității populare și cînd cultul personalității lui Stalin a luat dezvoltare și la noi în țară.

Iosif Chișinevschi și Miron Constantinescu, principalii susținători și executanți zeloși ai grupului fracționist, antipartinic, au căutat să se sustragă marilor răspunderi pe care le purtau, primul avînd conducerea muncii de propagandă și agitație, iar al doilea — a muncii organizatorice a partidului în acea vreme. În ce-l privește pe Chișinevschi, tocmai el poartă răspunderea directă pentru neglijarea editării operelor lui Lenin, la care m-am referit mai sus, în timp ce operele lui Stalin se tipăreau în timp record și în tiraje de masă. Este caracteristic episodul cu cartea lui Beria „Cu privire la istoria organizațiilor bolșevice din Transcaucazia", o compilație făcută în spiritul celui mai deșănțat cult al personalității lui Stalin. În timpul unei vizite în U.R.S.S., Chișinevschi, fără să se consulte cu conducerea de partid și probabil pentru a intra cît mai mult în grațiile lui Beria, a cerut acestuia permisiunea de a publica traducerea cărții, ridicînd osanale operei și autorului. Primind acordul lui Beria, el a și publicat-o; în timp ce volumele lui Lenin apăruseră în tiraje de 20 000 de exemplare, această carte a fost tipărită într-un tiraj de 30 000, bătînd toate recordurile de rapiditate în tipărire și răspîndire. Acest episod caracterizează bine esența slugarnică, carieristă a lui Iosif Chișinevschi.

Calomniind partidul și atacînd linia sa, încercînd să discrediteze conducerea partidului, defăimînd marile realizări obținute în anii puterii populare, I. Chișinevschi și M. Constantinescu au urmărit să dea dezbaterii documentelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. un curs spre stimularea spiritului anarhic și a stihiei mic-burgheze, ceea ce ar fi creat un mare pericol pentru unitatea și forța partidului.

Așa cum a ieșit la iveală mai tîrziu, I. Chișinevschi și Miron Constantinescu au stabilit o platformă comună, discutînd în afara organului de partid din care făceau parte problemele politicii partidului și vieții de partid, au încercat să atragă de partea lor și alți membri ai Biroului Politic, găsind sprijin la tovarășul Constantin Pîrvulescu, care nici pînă astăzi nu și-a analizat răspunderea în legătură cu aceste fapte antipartinice.

Comitetul Central, analizînd activitatea desfășurată de partidul nostru pe baza concluziilor Congresului al II-lea al P.M.R. și în lumina evenimentelor internaționale petrecute după Congresul al XX-lea al P.C.U.S., a condamnat cu toată hotărîrea activitatea antipartinică, fracționistă a lui Chișinevschi și Constantinescu, a hotărît eliminarea lor din funcțiile de conducere pe care le dețineau.

În lumina învățămintelor Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. apare și mai clar însemnătatea luptei principiale pe care a dus-o partidul nostru de-a lungul anilor pentru călirea sa marxist-leninistă, pentru cimentarea unității rîndurilor sale și aplicarea consecventă a normelor și principiilor leniniste în viața de partid.

Aș vrea, tovarăși, să atrag aici atenția asupra necesității de a se reglementa problema denumirilor ce se atribuie unor localități, străzi, așezăminte publice, întreprinderi, unități socialiste din agricultură.

În primul rînd, consider nejust că s-a acordat unora dintre acestea nume ale unor persoane în viață — și propun să se pună capăt acestei situații.

În al doilea rînd, există dezordine în ce privește acordarea de nume ale unor persoane ce nu mai sînt în viață; adeseori astfel de denumiri se dau fără nici o aprobare, se dă același nume unui număr mare de străzi, gospodării colective etc. Este

necesar să se procedeze la reexaminarea unor astfel de denumiri, urmînd ca pe viitor asemenea denumiri să se atribuie numai cu aprobarea forurilor centrale.

III

Tovarăşi,

Însemnătatea Congresului al XX-lea în dezvoltarea mişcării comuniste mondiale, în întărirea coeziunii ei ideologice o demonstrează însăşi viaţa. Vă amintiţi prorocirile ideologilor burghezi după Congresul al XX-lea despre o aşa-zisă „criză" a comunismului mondial, atacurile înverşunate ale reacţiunii şi agenturilor ei, ale trădătorilor şi renegaţilor de tot felul, cu scopul de a provoca o asemenea criză. Şi cu ce s-au soldat acestea ? Mişcarea comunistă şi muncitorească internaţională s-a dezvoltat şi mai viguros, a obţinut succese tot mai importante. Aceasta o demonstrează şi faptul că în anii care au trecut de la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. numărul partidelor comuniste şi muncitoreşti a crescut cu încă 12, iar numărul total al comuniştilor cu încă 7 000 000 de oameni. Marea armată internaţională a comuniştilor uneşte astăzi în rîndurile ei aproximativ 40 000 000 de membri şi exercită o influenţă imensă în viaţa popoarelor, fiind cea mai puternică forţă a progresului social din lumea întreagă.

Hotărîrile Congresului al XX-lea au avut de asemenea o deosebită însemnătate pentru activitatea ideologică a partidelor comuniste şi muncitoreşti, stimulînd gîndirea marxist-leninistă. Avîntul activităţii teoretice creatoare a mişcării comuniste şi-a găsit expresie în contribuţia pe care au adus-o la dezvoltarea marxism-leninismului Congresele al XX-lea, al XXI-lea şi al XXII-lea ale P.C.U.S., congresele altor partide frăţeşti, precum şi Consfătuirile partidelor comuniste şi muncitoreşti din 1957 şi 1960.

Mişcarea comunistă şi muncitorească internaţională păşeşte ferm pe calea leninismului, conştientă de sarcinile şi răspunderile ei istorice, mai bine pregătită pentru îndeplinirea lor, mai temeinic înarmată în lupta împotriva ideologiei burgheze, împotriva revizionismului contemporan, cît şi împotriva dogmatismului şi sectarismului.

Unitatea lagărului socialist şi a mişcării comuniste şi muncitoreşti s-a consolidat şi mai mult datorită dezvoltării continue a relaţiilor frăţeşti, bazate pe principiile egalităţii în drepturi şi colaborării tovărăşeşti dintre ţările socialiste şi dintre partidele comuniste.

După Congresul al XX-lea al P.C.U.S., partidele comuniste şi muncitoreşti au găsit forma cea mai potrivită de organizare a relaţiilor dintre ele pe bazele deplinei egalităţi, care să asigure unitatea de gîndire şi acţiune, întărirea coeziunii ideologice, schimbul de experienţă şi coordonarea luptei comune. Această formă o constituie întîlnirile, consultările sau consfătuirile mai largi, la care se elaborează puncte de vedere unice şi se stabilesc liniile directoare de activitate. „Interesele mişcării comuniste — se arată în Declaraţia Consfătuirii din 1960 — cer respectarea solidară de către fiecare partid comunist a aprecierilor şi concluziilor elaborate în comun la consfătuirile lor de către partidele frăţeşti cu privire la sarcinile comune ale luptei împotriva imperialismului, pentru pace, democraţie şi socialism" [1].

În promovarea acestor principii de activitate, un rol deosebit revine P.C.U.S., unanim recunoscut ca detaşament de frunte al mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale.

Partidul nostru şi-a adus contribuţia la întărirea unităţii internaţionaliste a ţărilor socialiste şi partidelor comuniste şi muncitoreşti, militînd pentru dezvoltarea continuă a acestei unităţi, pentru apărarea purităţii teoriei marxist-leniniste.

[1] „Declaraţia Consfătuirii reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti (noiembrie 1960)", Editura politică, 1960, pag. 63.

Pentru fiecare partid comunist nu există îndatorire mai imperioasă față de propriul popor, obligație internaționalistă mai înaltă decît grija pentru întărirea permanentă a coeziunii lagărului socialist și a mișcării comuniste și muncitorești internaționale sub steagul marxism-leninismului.

Tovarăși,

Comitetul Central a informat la timp partidul asupra liniei antileniniste, scizioniste a conducătorilor Partidului Muncii din Albania în frunte cu Enver Hodja și Mehmet Shehu, linie care s-a reflectat în poziția reprezentanților P.M.A. la Consfătuirea partidelor frățești ținută la București cu prilejul Congresului al III-lea al partidului nostru, răbufnind apoi cu deosebită intensitate la Consfătuirea din 1960. Conducătorii P.M.A. atacă cu o îndîrjire furibundă linia și hotărîrile Congreselor al XX-lea și al XXII-lea ale Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, dezvăluirea deschisă și hotărîtă a cultului personalității lui Stalin și a urmărilor sale nefaste.

De ce se ridică ei cu atîta înverșunare împotriva criticării cultului personalității, de ce iau apărarea gravelor încălcări comise de Stalin în activitatea sa ? Pentru că ei înșiși au instaurat și mențin de mulți ani în Albania stări de lucruri identice cu cele împotriva cărora s-au ridicat Congresele Partidului Comunist al Uniunii Sovietice — practicînd în întreaga viață de partid și de stat metode proprii cultului personalității, cu întregul lor cortegiu de abuzuri.

Erijîndu-se în mod ridicol în „apărători ai purității" marxism-leninismului, ei, sub firma luptei împotriva revizionismului contemporan, atacă linia generală după care se călăuzesc partidele comuniste în principalele probleme actuale, tezele fundamentale ale Consfătuirilor partidelor comuniste și muncitorești din 1957 și 1960, fără să se sinchisească de faptul că aceste documente poartă și semnătura lor.

Aceiași oameni care, camuflîndu-și adevăratele sentimente timp de ani de zile într-un limbaj țipător nu pridideau cu jurămintele lor ipocrite de „dragoste" față de U.R.S.S., atacă acum în mod calomnios P.C.U.S., Comitetul său Central, celelalte partide marxist-leniniste.

Conducătorii albanezi au încălcat principiul recunoscut la Consfătuirea din 1960 potrivit căruia deosebirile de vederi dintre partide se rezolvă pe calea întîlnirilor și consultărilor directe ; ei au respins cu îndărătnicie propunerile repetate și eforturile răbdătoare ale conducerii Partidului Comunist al Uniunii Sovietice de a se clarifica, prin discuții tovărășești, situația creată. Împreună cu alte partide frățești, și partidul nostru a depus eforturi pentru a contribui la părăsirea de către conducătorii albanezi a pozițiilor lor greșite și la revenirea lor pe drumul unității cu celelalte țări socialiste și partide frățești. Dar aceste eforturi s-au lovit de refuzul conducătorilor Partidului Muncii din Albania.

Considerăm pe deplin just că la Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. s-a pus deschis, în mod principial, problema relațiilor cu conducerea Partidului Muncii din Albania și a liniei pe care o urmează aceasta. Cele mai multe partide comuniste și muncitorești, reprezentate la congres, între care și partidul nostru, au condamnat cu hotărîre linia antileninistă a conducătorilor albanezi.

Nu putem fi de acord cu părerea delegației Partidului Comunist Chinez că punerea deschisă la congres a problemei relațiilor cu conducerea Partidului Muncii din Albania ar putea să dăuneze coeziunii lagărului socialist. Critica deschisă a liniei conducătorilor Partidului Muncii din Albania a fost justă și necesară ; în mișcarea muncitorească nu pot exista altfel de relații decît cele principiale, bazate pe fidelitatea față de marxism-leninism și față de principiile internaționalismului proletar.

Noi împărtășim părerea exprimată la congres că, dacă tovarășii chinezi ar dori să depună eforturi pentru normalizarea relațiilor dintre Partidul Muncii din Albania și partidele frățești, nimeni altul n-ar putea contribui mai bine la rezolvarea acestei sarcini.

Aceasta ar fi într-adevăr în folosul coeziunii mişcării comuniste şi ar corespunde în primul rînd intereselor poporului albanez şi ale Partidului Muncii din Albania.

După cum ştiţi, după Congresul al XXII-lea, conducătorii Partidului Muncii din Albania şi-au intensificat şi mai mult atacurile calomnioase împotriva liniei generale a partidelor comuniste şi muncitoreşti şi îndeosebi împotriva Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi a conducerii sale.

Conducătorii Partidului Muncii din Albania îşi asumă o grea răspundere pentru linia lor, dăunătoare intereselor construirii socialismului în Albania, ale lagărului socialist şi ale mişcării comuniste internaţionale.

IV

Tovarăşi,

Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. a făcut o amplă analiză a situaţiei internaţionale, a principalelor fenomene de pe arena mondială, a caracteristicilor epocii noastre în care se înfăptuieşte procesul grandios de trecere a omenirii de la capitalism la socialism.

Cele mai esenţiale probleme ale lumii : etapa nouă în care se găseşte sistemul socialist mondial, agravarea crizei generale a capitalismului, perspectivele evoluţiei celor două sisteme social-economice mondiale, problema căilor de trecere a diferitelor ţări la socialism, dezvoltarea noilor state independente, problemele păcii şi războiului — toate aceste probleme de însemnătate fundamentală pentru omenire îşi găsesc o aprofundată tratare ştiinţifică în Programul P.C.U.S. şi în celelalte documente ale congresului.

Fenomenul social cel mai important al epocii contemporane îl constituie formarea sistemului mondial socialist, schimbarea fundamentală a raportului de forţe în favoarea acestuia, întărirea şi transformarea lui în factorul hotărîtor al dezvoltării societăţii.

Importantele succese obţinute de ţările socialiste în dezvoltarea forţelor de producţie şi în ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii, întreaga operă de construcţie a socialismului şi comunismului, relaţiile internaţionaliste statornicite în cadrul lagărului socialist acţionează cu putere asupra conştiinţei maselor din toate ţările, contribuie la accelerarea mersului înainte al popoarelor pe calea progresului.

Măreaţa comunitate a ţărilor socialiste reprezintă o uriaşă forţă politică, economică şi morală de care lumea capitalistă este nevoită să ţină seama într-o măsură din ce în ce mai mare.

În puternic contrast cu linia continuu ascendentă a dezvoltării sistemului mondial socialist se accentuează declinul capitalismului, intrat în noua etapă a crizei sale generale.

Procesul descompunerii şi pieirii sale inevitabile este demonstrat de faptul că în ultimii ani imperialismul şi-a pierdut în mod definitiv dominaţia asupra majorităţii popoarelor. Cea mai mare parte a omenirii o formează acum lumea socialistă şi a fostelor ţări coloniale şi semicoloniale care şi-au cucerit independenţa naţională.

Este deosebit de importantă analiza făcută de Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. particularităţilor actualei etape a crizei generale a capitalismului, ascuţirii contradicţiilor lăuntrice ale sistemului capitalist. Trecerea la capitalismul monopolist de stat, militarizarea tot mai intensă a economiei nu înlătură, ci agravează plăgile de nevindecat ale sistemului capitalist — aşa cum arată accentuarea instabilităţii şi intensificarea fenomenelor de putrefacţie din economia ţărilor capitaliste, folosirea incompletă a capacităţilor de producţie, crizele periodice la scurte intervale, şomajul cronic de masă. În S.U.A., în timp ce milioane de oameni nu pot găsi de lucru, o parte considerabilă a utilajelor şi agregatelor — într-o serie de ramuri pînă la 30 şi 40% — stau nefolosite. Toate acestea constituie o reflectare a principalei contradicţii a orînduirii capitaliste — între înaltul nivel de dezvoltare a forţelor

de producţie şi relaţiile de producţie învechite, care frînează creşterea producţiei sociale.

În lumea capitalistă se ascut antagonismele de clasă, se intensifică lupta clasei muncitoare; participarea a peste 53 000 000 de oameni ai muncii la lupta grevistă numai în 1960 — iată cum arată în fapte „pacea socială", „armonia între clase", despre care vorbesc ideologii burghezi. Cuvîntările la congres ale reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti din ţările capitaliste oferă un tablou viu al creşterii, ca amploare şi combativitate, a luptei clasei muncitoare şi maselor largi, al împletirii tot mai strînse a acţiunilor pentru îmbunătăţirea condiţiilor de trai cu mişcarea tot mai largă pentru pace, democraţie şi progres social.

Agravarea continuă a contradicţiilor care macină temeliile capitalismului face să apară şi mai limpede că socialismul reprezintă singura cale de rezolvare a problemelor de importanţă vitală aflate în faţa omenirii. De aici izvorăşte uriaşa însemnătate a tezelor cuprinse în Programul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice cu privire la diversitatea formelor de trecere de la capitalism la socialism — teze care orientează partidele frăţeşti spre aplicarea creatoare a învăţăturii marxist-leniniste. Dar oricare ar fi forma în care se înfăptuieşte trecerea de la capitalism la socialism, aceasta nu este posibilă decît pe calea revoluţiei, iar esenţa puterii de stat noi, populare, va fi aceeaşi — dictatura proletariatului, care reprezintă adevărata democraţie, democraţia pentru oamenii muncii.

Un măreţ proces revoluţionar care schimbă înfăţişarea lumii contemporane îl constituie prăbuşirea sistemului colonial. Desprinderea din lanţurile robiei coloniale a peste 1,5 miliarde de oameni, transformarea fostelor ţări coloniale dintr-o rezervă a imperialismului într-o forţă tot mai activă antiimperialistă dau lovituri puternice imperialismului, adîncind criza generală a sistemului capitalist.

Lichidarea totală a rămăşiţelor robiei coloniale este o necesitate obiectivă dictată de însuşi mersul istoriei; totodată, aceasta

va avea ca urmare înlăturarea sursei permanente de primejdii pentru pacea generală pe care o reprezintă războaiele purtate de „civilizatorii" colonialişti, ca şi folosirea privilegiilor coloniale pentru instalarea de baze militare şi pentru atragerea noilor state în cursa înarmărilor. Pornind de la interesele popoarelor încă subjugate, cît şi ale întăririi securităţii internaţionale, U.R.S.S. a prezentat la Organizaţia Naţiunilor Unite cunoscuta propunere ca anul 1962 să devină anul lichidării definitive a colonialismului pe întreaga noastră planetă, propunere sprijinită de ţările socialiste, precum şi de numeroase state nesocialiste.

Cu o forţă irezistibilă creşte valul luptei popoarelor pentru dobîndirea dreptului de a-şi hotărî singure soarta, pentru consolidarea şi dezvoltarea independenţei recent cucerite. În desfăşurarea cu succes a acestei lupte sînt de o uriaşă însemnătate existenţa sistemului mondial socialist, ajutorul frăţesc al ţărilor socialiste, în care popoarele coloniale, ca şi popoarele care au scuturat jugul imperialist au cei mai sinceri şi mai de nădejde prieteni.

Un exemplu elocvent îl oferă în această privinţă Cuba revoluţionară; în ciuda tuturor acţiunilor agresive întreprinse de cercurile imperialiste din S.U.A. — de la război economic şi încercări de izolare politică, pînă la organizarea invaziei armate —, eroicul popor cuban se dovedeşte de neînfrînt, ţinînd sus steagul libertăţii. În faţa agresorilor, Cuba nu este singură; în lupta dreaptă pe care o duce, ea găseşte sprijin în rîndul unor puternice forţe internaţionale, în frunte cu lagărul socialist. O efervescenţă fără precedent a cuprins continentul Americii Latine, popoarele latino-americane se ridică cu hotărîre la luptă pentru apărarea independenţei, pentru democraţie şi progres.

Congresul al XXII-lea a acordat o uriaşă atenţie luptei pentru pace. El a reafirmat tezele Congresului al XX-lea al P.C.U.S. şi ale Consfătuirilor din 1957 şi 1960 cu privire la posibilitatea reală a preîntîmpinării unui nou război mondial, subliniind cu o nouă

forță însemnătatea principiului leninist al coexistenței pașnice, ca principiu de bază, cu caracter permanent, al politicii externe a Statului sovietic pentru întreaga epocă istorică a trecerii omenirii de la capitalism la socialism. Aceste idei exercită o imensă influență mobilizatoare asupra tuturor popoarelor.

Imperialismul a generat în viața internațională relații întemeiate pe forță, pe dictat și pe agresiune, de pe urma cărora omenirea a avut de îndurat suferințe incalculabile. A obține ca în raporturile dintre state să triumfe principiile noi promovate de socialism, principiile păcii și egalității în drepturi, ale respectului față de independența și suveranitatea tuturor țărilor — iată un obiectiv care însuflețește pe fiecare om cinstit, iubitor de pace, din orice parte a lumii.

În legătură cu aceasta apar limpede ce importanță excepțională prezintă pentru destinele popoarelor existența sistemului mondial socialist, ce mare fericire este pentru întreaga omenire că forțele socialismului precumpănesc tot mai mult asupra celor ale imperialismului. În epoca noastră forțele care stau de strajă păcii dispun de mijloace puternice pentru a-i împiedica pe imperialiști să dezlănțuie un război mondial. Creșterea și întărirea continuă a socialismului înseamnă întărirea forțelor păcii.

La congres a apărut din nou, cu o mare claritate, rolul U.R.S.S. ca principală forță a apărării păcii. Uniunea Sovietică militează cu o perseverență neobosită pentru soluționarea pașnică a problemelor internaționale. Politica ei externă îmbină fermitatea față de uneltirile cercurilor agresive imperialiste cu supletea și elasticitatea în căutarea și valorificarea oricăror posibilități de destindere a încordării internaționale, de atragere a noi și noi state și categorii sociale pe pozițiile păcii. Această politică leninistă, dinamică și realistă, de largă perspectivă, determină continue deplasări în opinia publică mondială, contribuie în mod hotărîtor la izolarea crescîndă a promotorilor politicii de război, la creșterea și unirea tot mai strînsă a forțelor păcii.

Politica de pace a Uniunii Sovietice și a celorlalte state socialiste și-a găsit expresia în eforturile lor susținute pentru înlăturarea rămășițelor celui de-al doilea război mondial prin încheierea grabnică a tratatului de pace cu Germania și normalizarea, pe această bază, a situației Berlinului occidental. Aceasta este o problemă vitală pentru asigurarea păcii în Europa și în lume. A minimaliza primejdia pe care o reprezintă imperialismul agresiv vest-german pentru pace în Europa, așa cum încearcă să facă unii oameni politici din Occident, ar însemna a desconsidera învățămintele istoriei și interesele vitale ale popoarelor, care în decursul unei singure generații au îndurat de două ori grele suferințe din vina militarismului german.

Astăzi nu este pentru nimeni un secret că Bundeswehrul german a fost reînviat, că în mîna foștilor generali ai lui Hitler — autori ai cunoscutelor planuri de cotropire a Europei — care proferează fățiș amenințări revanșarde la adresa unor state vecine, sînt puse arme dintre cele mai moderne. Interesele tuturor popoarelor, inclusiv ale poporului german, cer să se pună capăt reînarmării militariștilor vest-germani, să se lichideze focarul de război din R. F. Germană.

Tocmai de aceea țările socialiste cheamă puterile occidentale la încheierea tratatului de pace german și transformarea Berlinului occidental într-un oraș liber, demilitarizat, cu cele mai largi garanții internaționale. În vederea soluționării de comun acord a acestei importante probleme internaționale, Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste au propus în repetate rînduri puterilor occidentale să ia loc la masa tratativelor. Acest spirit constructiv și-a găsit o nouă expresie în faptul că guvernul sovietic, pronunțîndu-se cu toată fermitatea pentru soluționarea rapidă a problemei germane, a declarat că nu insistă în mod neapărat asupra termenului de 31 decembrie pentru semnarea tratatului dacă puterile occidentale se vor arăta dispuse să colaboreze la reglementarea acestei probleme. Considerăm justă și sprijinim

întru totul această poziţie. Ceea ce interesează în primul rînd este nu data, deşi fireşte rezolvarea problemei Berlinului nu va putea fi tergiversată la infinit, ci rezolvarea efectivă a problemei, în interesul întăririi păcii pe continentul nostru şi în lume.

În această ordine de idei este pozitiv faptul că în unele declaraţii recente preşedintele S.U.A., J. Kennedy, se referă la necesitatea tratativelor pentru examinarea problemelor care provoacă încordare între state, inclusiv a problemei Germaniei şi Berlinului occidental.

Dacă puterile occidentale s-ar situa în problema tratativelor pe o poziţie care să pornească nu de la premisa menţinerii rămăşiţelor celui de-al doilea război mondial şi a actualei situaţii anormale din Berlinul occidental, ci de la necesitatea înlăturării focarului de război din R.F.G. şi reglementării problemei germane în conformitate cu interesele tuturor statelor iubitoare de pace, aceasta ar fi numai spre binele păcii în Europa şi în lumea întreagă.

Opinia publică internaţională este însă pe drept cuvînt neliniştită de faptul că guvernanţii R.F.G., în frunte cu Adenauer, răspund poziţiei rezonabile a statelor socialiste prin acţiuni tinzînd în mod deliberat la perpetuarea situaţiei primejdioase create în centrul Europei.

În actualele condiţii, cînd datorită existenţei armei termonucleare un nou război ar aduce omenirii distrugeri incalculabile, nu există obligaţie mai imperioasă decît aceea a unirii şi concentrării eforturilor tuturor forţelor păcii pentru zădărnicirea uneltirilor agresive ale cercurilor imperialiste.

Există o cale sigură pentru a se pune capăt în mod radical pericolului de război, încordării şi suspiciunii: lichidarea a înseşi mijloacelor de purtare a războiului, înfăptuirea dezarmării generale şi totale. Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. a ridicat şi mai sus steagul luptei pentru dezarmare, înscriind această cerinţă majoră a popoarelor ca obiectiv programatic al Partidului Comunist

al Uniunii Sovietice şi reafirmînd hotărîrea U.R.S.S. de a depune în continuare toate eforturile pentru eliberarea omenirii de povara cursei înarmărilor şi de pericolele legate de aceasta.

Popoarele iubitoare de pace, cercuri din cele mai largi ale opiniei publice care urmăresc cu îngrijorare creşterea stocurilor de arme nimicitoare sprijină poziţia Uniunii Sovietice, subliniată şi la actuala sesiune a O.N.U., de a fi gata să semneze imediat un acord de dezarmare generală, acceptînd propunerile puterilor occidentale cu privire la control, dacă şi acestea acceptă programul dezarmării generale. Hotărîrea guvernului sovietic privind reluarea tratativelor de la Geneva în problema încetării experienţelor atomice militare precum şi noile propuneri în acest domeniu, reflectă dorinţa Uniunii Sovietice de a nu precupeţi nici un efort pentru a apropia ziua în care arma nucleară va înceta să mai ameninţe omenirea.

Este semnificativă adoptarea recentă de către Adunarea Generală a O.N.U. a unei Declaraţii cu privire la interzicerea folosirii armei nucleare. La acest succes al forţelor păcii s-a ajuns în urma voturilor ţărilor socialiste, ale noilor state independente şi ale unui număr de alte state; în schimb, hotărîrea n-a obţinut sprijinul marilor puteri occidentale. Oglindind schimbările care se produc azi în lume, votul de la O.N.U. a făcut totodată să apară în adevărata lor lumină poziţiile diferitelor state faţă de o problemă vitală pentru omenire, care frămîntă atît de mult popoarele.

Un rol important în însănătoşirea întregii situaţii internaţionale îl poate avea crearea unor zone fără arma atomică. Ideea creării unor asemenea zone, ca o contribuţie la întărirea păcii generale prinde rădăcini tot mai largi în viaţa internaţională; aceasta o arată între altele rezoluţia adoptată recent la O.N.U. cu privire la transformarea Africii într-o zonă denuclearizată. Iată încă o confirmare a oportunităţii şi caracterului actual al propunerilor guvernului romîn cu privire la dezvoltarea unor relaţii de bună vecinătate în Balcani şi crearea unei zone denuclearizate în sud-estul Europei. Cercurile conducătoare din Grecia şi Turcia,

urmînd linia politică a Blocului agresiv N.A.T.O., resping propunerile constructive ale ţărilor socialiste, menite să consolideze pacea în Balcani. În ce ne priveşte, convinşi de marea însemnătate a acestor propuneri pentru popoarele ţărilor balcanice şi pentru pace în Europa, ne vom continua cu perseverenţă eforturile în această direcţie.

Promovînd cu consecvenţă o politică de coexistenţă paşnică, statele socialiste apreciază cu luciditate situaţia internaţională şi, conştiente de răspunderea ce le revine faţă de soarta popoarelor lor şi de interesele păcii în lume, iau măsurile necesare pentru întărirea capacităţii lor de apărare, ca răspuns la pregătirile agresive ale puterilor imperialiste. Cercurile cele mai largi ale opiniei publice s-au putut convinge din experienţa întregii perioade postbelice că Uniunea Sovietică, statele socialiste şi-au pus întotdeauna forţa în slujba apărării păcii, a înfrînării cercurilor agresive imperialiste, a preîntîmpinării unui război mondial distrugător.

Credincioşi misiunii lor istorice, comuniştii ţin ferm în mîinile lor steagul păcii, unind în jurul lor mase mereu mai largi în lupta pentru zădărnicirea uneltirilor agresive ale cercurilor imperialiste, pentru salvgardarea păcii. Cu prilejul Congresului al XXII-lea al P.C.U.S., partidele comuniste şi muncitoreşti şi-au exprimat din nou hotărîrea de a păşi mai departe pe calea luptei pentru apărarea păcii, potrivit intereselor fundamentale ale tuturor popoarelor, ale întregii umanităţi.

Evoluţia evenimentelor internaţionale confirmă justeţea politicii externe a ţărilor lagărului socialist. În calitate de membru al comunităţii frăţeşti a statelor socialiste, ţara noastră va urma şi pe viitor, neabătut, aceeaşi politică de apărare a păcii, şi, în strînsă unire cu toate forţele mondiale ale păcii, va milita pentru zădărnicirea uneltirilor agresive imperialiste, sprijinind orice iniţiativă constructivă şi sporindu-şi propria contribuţie la rezolvarea paşnică a problemelor litigioase. Republica Populară Romînă va depune şi pe viitor eforturi pentru extinderea relaţiilor paşnice şi a schimburilor economice şi culturale cu toate statele, pentru dezvoltarea relaţiilor de bună vecinătate şi a colaborării internaţionale, pentru promovarea perseverentă a principiilor coexistenţei paşnice şi statornicirea unei păci trainice în lume.

*
* *

Tovarăşi,

Programul P.C.U.S. reprezintă pentru poporul nostru întruchiparea propriului său viitor luminos, el răsună pentru oamenii muncii din ţara noastră ca o chemare la muncă şi luptă pentru desăvîrşirea construcţiei socialiste şi crearea condiţiilor de trecere treptată la construirea comunismului în Republica Populară Romînă.

Studierea documentelor Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. de către toţi membrii partidului şi de către oamenii muncii se va face în strînsă legătură cu sarcinile puse de partid în actuala etapă a construcţiei socialiste în ţara noastră, cu sarcinile de perspectivă ale dezvoltării ţării noastre, cu sarcinile generale ale mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale.

Principalele învăţăminte ale construcţiei socialiste şi comuniste subliniate de congres evidenţiază justeţea liniei politice a partidului trasată de Congresul al III-lea al P.M.R., al cărei obiectiv fundamental este dezvoltarea bazei tehnice-materiale a socialismului, creşterea accelerată a forţelor de producţie ale ţării, încheierea procesului de făurire a relaţiilor de producţie socialiste în întreaga economie.

Intrăm în al treilea an al planului de 6 ani cu un bogat bilanţ de realizări în dezvoltarea economiei naţionale, rod al vastei activităţi creatoare desfăşurate de oamenii muncii sub conducerea partidului.

Planul de stat pe 1962 prevede sarcini deosebit de importante pentru creşterea în ritm rapid a industriei, pentru sporirea producţiei industriale şi agricole, ridicarea bunăstării materiale a celor ce muncesc.

În prezent are loc în întreaga țară dezbaterea prevederilor planului pe 1962. Sarcina principală care stă în fața organelor și organizațiilor de partid, a organizațiilor sindicale și de U.T.M., a conducerilor ministerelor și întreprinderilor este de a asigura realizarea și depășirea planului pe 1961, creînd condițiile pentru îndeplinirea ritmică și la toți indicii a planului de stat pe 1962.

Poporul nostru este conștient că realizarea planului de 6 ani va deschide în fața sa noi orizonturi luminoase, va crea condițiile pentru o și mai puternică înflorire a patriei socialiste. Pe baza indicațiilor Congresului al III-lea al P.M.R., care a stabilit liniile directoare ale dezvoltării țării noastre în perspectivă, se elaborează în prezent programul de dezvoltare a economiei naționale pînă în 1980. Obiectivul fundamental al acestui program va fi crearea bazei tehnice-materiale necesare trecerii treptate la construirea comunismului, asigurarea unui avînt uriaș al forțelor de producție pe baza continuării industrializării socialiste, acordîndu-se neabătut prioritate industriei grele și îndeosebi construcțiilor de mașini, dezvoltarea multilaterală a agriculturii socialiste, — în vederea obținerii unui belșug de bunuri.

Muncind cu entuziasm și abnegație pentru dezvoltarea Republicii Populare Romîne, bucurîndu-se de ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice, de avantajele colaborării și întrajutorării dintre toate țările lagărului socialist, poporul nostru își va transforma patria într-o perioadă istorică scurtă într-o țară avansată din punct de vedere al producției și consumului pe locuitor, va păși în comunism, mai mult sau mai puțin în același timp cu toate popoarele marii comunități socialiste.

Condiția de bază a înfăptuirii sarcinilor desăvîrșirii construcției socialiste o constituie ridicarea neîncetată a rolului conducător al partidului în toate domeniile activității economice, politice și social-culturale. Așa cum s-a subliniat la Congresul al III-lea al partidului, este necesar să se acorde și de acum înainte principala atenție întăririi neîncetate a partidului, a rîndurilor sale, aplicării cu consecvență a principiilor și normelor leniniste în viața de

partid, a principiului conducerii colective în toate organele de partid, atragerii și mai active a membrilor de partid la dezbaterea principalelor probleme ale politicii partidului. Să întărim neîncetat disciplina în partid, fermitatea și combativitatea în lupta pentru aplicarea politicii partidului, unitatea și coeziunea întregului partid în jurul Comitetului Central.

Organele și organizațiile de partid au datoria să desfășoare o și mai intensă muncă politică-organizatorică în mase, să întărească neîncetat legăturile partidului cu clasa muncitoare, cu țărănimea, cu intelectualitatea, care urmează cu dragoste și încredere partidul nostru, înfăptuiesc cu hotărîre politica sa.

Trebuie să atragem în și mai mare măsură masele populare la rezolvarea treburilor de stat, preocupîndu-ne de continua sporire a rolului organizațiilor obștești în viața socială, de perfecționarea conducerii și planificării economiei, a formelor și metodelor de muncă ale aparatului de stat.

Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. a acordat o atenție deosebită activității ideologice, muncii pentru făurirea și dezvoltarea conștiinței omului nou, constructor al comunismului. Învățînd din experiența P.C.U.S., va trebui să îmbunătățim neîncetat activitatea ideologică, al cărei rol sporește pe măsura desăvîrșirii construcției socialiste în țara noastră. Organizațiile și organele de partid au datoria de a munci pentru ridicarea necontenită a nivelului politic-ideologic al membrilor lor, în primul rînd al cadrelor de partid, pentru a asigura însușirea cît mai temeinică a învățăturii marxist-leniniste, în strînsă legătură cu sarcinile practice ale construcției socialiste.

Este necesar să desfășurăm o activitate perseverentă în domeniul formării conștiinței socialiste a oamenilor muncii, dezvoltînd în și mai mare măsură activitatea politică-educativă în mase, cuprinzînd în sfera ei cele mai largi pături ale populației, acordînd o deosebită atenție tineretului de la orașe și sate. În centrul acestei activități trebuie să stea cultivarea dragostei și respectului față de muncă și îndatoririle sociale, față de bunurile

obştești, înrădăcinarea normelor și principiilor socialiste de conviețuire în societate. Înfăptuind cu perseverență principiul conducerii de partid a activității ideologice și culturale, trebuie să veghem și pe viitor ca această activitate să fie pătrunsă de partinitate, de intransigență față de orice influență a ideologiei burgheze, în vederea triumfului deplin al ideologiei socialiste.

Fidelitatea nestrămutată a partidului nostru față de învățătura marxist-leninistă, unitatea și coeziunea sa de monolit, experiența bogată pe care a dobîndit-o, devotamentul și abnegația cadrelor și membrilor de partid, încrederea nemărginită cu care partidul este urmat de poporul muncitor reprezintă chezășia îndeplinirii sarcinilor mărețe ale desăvîrșirii construcției socialiste în Republica Populară Romînă.

Învățămintele pe care le tragem din lucrările de însemnătate istorică ale Congresului al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice însuflețesc întregul nostru partid în lupta pentru a asigura deplina victorie a socialismului în țara noastră, a contribui în tot mai mare măsură la întărirea lagărului socialist, la izbînda forțelor păcii și socialismului în lumea întreagă.

„Scînteia" nr. 5 371
din 7 decembrie 1961

CUVÎNTARE ROSTITĂ CU PRILEJUL PREZENTĂRII SCRISORILOR DE ACREDITARE DE CĂTRE AMBASADORUL REPUBLICII CUBA

— 15 decembrie 1961 —

Exprimîndu-și bucuria de a primi scrisorile prin care președintele Republicii Cuba îl acreditează pe Manuel Yepe Menendez în calitate de ambasador extraordinar și plenipotențiar în Republica Populară Romînă și urîndu-i acestuia bun sosit în patria noastră, președintele Consiliului de Stat al R. P. Romîne a spus:

Poporul romîn salută cu însuflețire succesele eroicului popor cuban, care, eliberîndu-se de sub dominația monopolurilor imperialiste, s-a ridicat cu hotărîre la luptă pentru apărarea independenței, pentru democrație și progres.

În zilele grele ale invaziei imperialiste din aprilie, poporul romîn și-a manifestat puternic sentimentele sale de solidaritate cu cauza dreaptă a poporului cuban, care cu arma în mînă și-a apărat libertatea și drepturile cucerite cu atîtea jertfe.

În lupta sa de neînfrînt pentru consolidarea victoriilor de pînă acum, pentru dezvoltarea impetuoasei construcții economice puse în slujba oamenilor muncii din țara dv., pentru apărarea independenței sale, poporul cuban s-a bucurat și se bucură de întregul sprijin al poporului romîn, al Republicii Populare Romîne, așa cum se bucură de întregul sprijin al țărilor socialiste.

Sîntem convinși că în viitor orice plan al cercurilor agresive imperialiste, organizat pentru a smulge poporului cuban drepturile cîștigate, pentru a distruge roadele eforturilor lui de a-și făuri o viață nouă este sortit eșecului.

Președintele Consiliului de Stat al R. P. Romîne a arătat apoi că, sub conducerea guvernului său revoluționar, în frunte cu primul ministru Fidel Castro, poporul cuban a realizat într-o perioadă de timp scurtă transformări revoluționare menite să lichideze înapoierea economică, politică, socială și culturală a Cubei. Succesele dv. în construirea unei țări noi, în apărarea și consolidarea independenței și suveranității naționale sînt succesele unui popor care ne este prieten apropiat și apreciat.

Guvernul Republicii Populare Romîne militează cu consecvență pentru promovarea coexistenței pașnice, pentru rezolvarea pe cale pașnică a tuturor problemelor litigioase și eliminarea războiului și a folosirii forței în relațiile dintre state, pentru colaborare pe bază de egalitate și respect reciproc între state, fie ele mari sau mici. Îmi exprim satisfacția, domnule ambasador, să constat că în probleme internaționale fundamentale poziția țărilor noastre este asemănătoare, guvernele noastre fiind conduse de ideea menținerii și consolidării păcii în lumea întreagă, de ideea zădărnicirii acțiunilor agresive îndreptate împotriva popoarelor, a luptei pentru independență, a apărării dreptului tuturor popoarelor de a dispune singure de soarta lor.

În lumina acestor principii, sub semnul unei strînse prietenii, între Republica Populară Romînă și Cuba s-au statornicit și se dezvoltă relații de colaborare multilaterală, care corespund intereselor popoarelor romîn și cuban și care reflectă în mod clar simpatia caldă care există între popoarele noastre.

Acordurile încheiate între guvernele romîn și cuban și realizările obținute în aplicarea lor ne fac să fim încrezători în posibilitatea dezvoltării multilaterale a relațiilor de prietenie și colaborare între Republica Populară Romînă și Republica Cuba.

Exprimîndu-și apoi convingerea că activitatea ambasadorului extraordinar și plenipotențiar al Cubei în Republica Populară Romînă va contribui la dezvoltarea relațiilor de prietenie și colaborare între poporul romîn și poporul cuban, președintele Consiliului de Stat al R. P. Romîne l-a asigurat pe ambasadorul Cubei de tot

sprijinul din partea Consiliului de Stat, a guvernului Republicii Populare Romîne și a sa personal.

În încheiere, președintele Consiliului de Stat al R. P. Romîne a mulțumit președintelui, dr. Osvaldo Dorticos Torrado, și ambasadorului Cubei pentru mesajul prietenesc și bunele lor urări și l-a rugat pe ambasadorul Cubei să transmită președintelui Republicii Cuba salutul său cordial, precum și cele mai sincere urări de pace și prosperitate guvernului și poporului cuban prieten din partea sa, a guvernului Republicii Populare Romîne și a întregului popor romîn.

„Scînteia" nr. 5 380
din 16 decembrie 1961

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA ÎNCHEIEREA CONSFĂTUIRII PE ŢARĂ A ŢĂRANILOR COLECTIVIŞTI

— 22 decembrie 1961 —

Tovarăşi,

Consfătuirea pe ţară a fruntaşilor agriculturii socialiste îşi încheie lucrările sale cu rezultate deosebit de rodnice. Ea a reunit peste 3 000 de participanţi, dintre care 1 800 de delegaţi ai colectiviştilor — preşedinţi de gospodării colective mai vechi şi mai noi, brigadieri, îngrijitori de animale şi mulgători, fruntaşi ai agriculturii din toate regiunile ţării. La consfătuire au participat ingineri şi tehnicieni agronomi, zootehnişti, mecanizatori, conducători de gostat-uri, oameni de ştiinţă, cadre din institutele de cercetări agricole, din industria constructoare de maşini şi chimică, activişti de partid şi de stat.

Această componenţă a imprimat consfătuirii caracterul de adevărată tribună a experienţei înaintate, prilejuind o analizare multilaterală a problemelor fundamentale ale dezvoltării agriculturii socialiste în ţara noastră.

În adunările generale ale colectiviştilor care au precedat consfătuirea, o dată cu alegerea delegaţilor pentru adunările pe raioane, s-au trecut în revistă realizările obţinute, neajunsurile care mai există şi s-au discutat măsurile pentru îmbunătăţirea continuă a activităţii gospodăriilor colective, s-au scos la iveală posibilităţile de dezvoltare şi rezervele mari de care dispune fiecare dintre ele.

În adunările raionale care au urmat, colectiviştii au făcut un larg schimb de experienţă, au confruntat rezultatele obţinute de

gospodăriile colective din fiecare raion şi au ales din rîndurile lor, ca reprezentanţi la consfătuirea pe ţară, oameni vrednici, activi, cu o bogată şi valoroasă experienţă.

În cuvîntul lor, fruntaşii agriculturii noastre socialiste au împărtăşit rezultatele muncii, planurile şi angajamentele lor de viitor, făcînd numeroase propuneri preţioase, precum şi observaţii critice, menite să ducă la îmbunătăţirea activităţii organelor de stat, centrale şi locale, pe tărîmul agriculturii.

Reprezentanţii gospodăriilor milionare şi multimilionare au povestit aici cu îndreptăţită mîndrie despre succesele admirabile pe care le-au obţinut în sporirea producţiei agricole, despre creşterea continuă a nivelului de trai al colectiviştilor. În acelaşi timp a apărut cu claritate că avem încă numeroase gospodării colective în faţa cărora mai stă sarcina de a se consolida economic şi organizatoric pentru a deveni unităţi socialiste puternice şi înfloritoare.

Fără îndoială că dezbaterile consfătuirii noastre vor constitui un puternic îndemn pentru colectiviştii din gospodăriile fruntaşe de a obţine noi succese, şi mai mari, iar pentru colectiviştii din gospodăriile mai slabe — de a ajunge pe cele fruntaşe, de a se ridica la nivelul acestora şi chiar de a le întrece.

Intervenţiile celor 79 de vorbitori, din cei 162 înscrişi la cuvînt, cuprind învăţăminte bogate, care vor fi de un mare folos în lupta pentru obţinerea de producţii agricole îmbelşugate, pentru dezvoltarea agriculturii şi creşterea bunăstării colectiviştilor.

O caracteristică a tuturor cuvîntărilor constă în faptul că ele s-au axat pe principalele probleme ce decurg din Directivele Congresului al III-lea al partidului : încheierea colectivizării, consolidarea economică-organizatorică a gospodăriilor colective, sporirea producţiei de cereale, dezvoltarea sectorului zootehnic, creşterea producţiei pomiviticole şi legumicole, extinderea mecanizării.

Consfătuirea noastră a avut un caracter de lucru, ceea ce s-a reflectat în însuşi modul ei de desfăşurare. Pentru a se analiza cît mai aprofundat problemele dezvoltării principalelor ramuri ale agriculturii noastre s-au alcătuit şase comisii : pentru producţia de

cereale şi plante tehnice; pentru creşterea animalelor; producţia pomiviticolă; producţia legumicolă; mecanizarea agriculturii şi pentru problemele economice şi organizatorice ale gospodăriilor colective. La lucrările comisiilor au participat 682 de tovarăşi — oameni de ştiinţă, ingineri, tehnicieni, directori de G.A.S., preşedinţi de gospodării colective, activişti de partid; au luat cuvîntul 181 de vorbitori, care au examinat cu competenţă şi simţ de răspundere, sub toate aspectele, problemele supuse dezbaterii. Concluziile discuţiilor au fost sintetizate în referatele prezentate aici, care cuprind recomandări şi propuneri deosebit de valoroase pentru dezvoltarea agriculturii. Sînt de părere că forurile competente vor trebui neapărat să ţină seama de ele.

Cuvîntările participanţilor sînt publicate pe larg de presa noastră, fiind urmărite cu multă atenţie şi comentate în întreaga ţară. Se poate spune că la consfătuirea noastră participă întreaga ţărănime, toţi aceia a căror activitate este legată de dezvoltarea agriculturii.

Tovarăşi,

Mulţi dintre dumneavoastră aţi participat şi la Consfătuirea de la Constanţa. De atunci au trecut mai puţin de 4 ani, dar în acest răstimp în viaţa satelor s-au petrecut mari schimbări. În stadiul în care se afla atunci transformarea socialistă a agriculturii erau predominante întovărăşirile, al căror număr era de 12 000, reprezentînd circa 30% din totalul suprafeţei arabile colectivizabile, în timp ce numărul gospodăriilor colective era de numai 2 700, cuprinzînd doar 19% din această suprafaţă. Totodată, în afara sectorului socialist al agriculturii se mai aflau peste 4 800 000 ha, aparţinînd ţăranilor cu gospodărie individuală, ceea ce reprezenta 49% din suprafaţa arabilă a ţării.

În prezent, gospodăriile colective deţin rolul preponderent în agricultură; ele cuprind 67% din suprafaţa arabilă colectivizabilă, fără localităţile de munte, ceea ce înseamnă peste 5 000 000 ha, şi grupează aproape 2 000 000 de familii de ţărani colectivişti — în timp ce numărul întovărăşirilor s-a micşorat la circa 7 100, avînd 23% din această suprafaţă. Gospodăriile colective şi întovărăşirile, laolaltă cu gospodăriile agricole ale statului, deţin peste 90% din totalul suprafeţei arabile. (Aplauze puternice.) În afara sectorului socialist mai sînt numai 700 000 ha, fără a socoti localităţile de munte.

De la 1 iulie 1960 pînă la 1 decembrie 1961 au intrat în gospodăriile colective 867 000 de familii de ţărani, cu o suprafaţă agricolă de 2 070 000 ha. În ultimele 3 luni, suprafaţa deţinută de gospodăriile colective s-a mărit cu 467 000 ha de teren agricol. Trebuie subliniat că, din numărul total de familii care au intrat în gospodăriile colective în ultimul an şi jumătate, peste 770 000, adică aproape 90%, provin dintre întovărăşiţi; în această perioadă, un număr de 3 350 de întovărăşiri au trecut la gospodăria colectivă.

Procesul de transformare socialistă a agriculturii se desfăşoară mai intens în regiunile cu cea mai mare pondere în producţia agricolă a ţării.

Regiunea Bucureşti, cea mai importantă regiune din punct de vedere al suprafeţei arabile, care deţine 1 582 000 ha, a devenit, după regiunea Dobrogea, cea de-a doua regiune complet colectivizată. Succese frumoase au fost obţinute şi în alte două regiuni importante din punct de vedere agricol: în regiunea Banat — colectivizată în proporţie de 88,7% — şi în regiunea Galaţi — colectivizată în proporţie de 82,5%. În Oltenia, una dintre principalele noastre regiuni cerealiere, sectorul socialist reprezintă 79,8% din suprafaţa arabilă, gospodăriile colective cuprind 485 000 ha, adică 56% din suprafaţa colectivizabilă; în regiunea Iaşi, sectorul socialist reprezintă 91%, iar gospodăriile colective — 51,5% din suprafaţa arabilă. În regiunea Cluj, suprafaţa colectivizată la 1 decembrie reprezenta 75,4%.

Toate acestea confirmă pe deplin justeţea aprecierii făcute de plenara C.C. al P.M.R. din 30 iunie — 1 iulie a.c. că ţărănimea noastră trece în masă spre gospodăria colectivă, urmează cu încre-

dere linia trasată de partid; se poate prevedea că procesul de colectivizare va fi încheiat înainte de 1965. (Aplauze prelungite.)

Un rol hotărîtor în obținerea acestor rezultate l-au avut activitatea politică-organizatorică desfășurată cu perseverență și competență sporită pentru dezvoltarea și consolidarea sectorului socialist de organele și organizațiile de partid, munca entuziastă a activului comitetelor regionale și raionale ale partidului.

În cuvîntările lor, primii secretari ai comitetelor regionale de partid, președinții comitetelor executive ale sfaturilor populare au prezentat un tablou cuprinzător al rezultatelor obținute și al metodelor folosite — între care o importanță deosebită a avut atragerea unui număr însemnat de colectiviști din cei mai buni la munca de lămurire a țărănimii; ei au dat un ajutor efectiv la înființarea noilor gospodării colective.

De o mare eficacitate s-a dovedit organizarea de vizite ale întovărășiților și țăranilor individuali în gospodăriile colective fruntașe, cu o producție multilaterală și venituri mari, care asigură bunăstarea materială și culturală a colectiviștilor; aceasta a exercitat o puternică influență asupra țărănimii, ajutînd-o să înțeleagă însemnătatea și avantajele trecerii la gospodăria colectivă.

Stațiunile de mașini și tractoare, înzestrate cu un număr însemnat de mijloace necesare mecanizării lucrărilor agricole, își îndeplinesc rolul lor organizator în colectivizarea și în creșterea producției agricole. Un sprijin prețios în aplicarea cuceririlor științei și tehnicii înaintate îl dau gospodăriilor colective cadrele noastre valoroase de agronomi, zootehnicieni, medici veterinari, mecanizatori și alți specialiști.

Consfătuirea a confirmat pe deplin importanța deosebită pe care o are în momentul de față concentrarea sistematică și perseverentă a tuturor forțelor pentru continua consolidare organizatorică și economică a gospodăriilor colective. Aceasta este o sarcină care trebuie să stea permanent în centrul atenției noastre în vederea desăvîrșirii construcției socialiste la sate și creșterii neîncetate a producției globale și marfă în fiecare gospodărie.

Una dintre căile principale pentru realizarea acestei sarcini este unirea gospodăriilor colective mici în gospodării mai mari, care asigură condiții optime pentru folosirea rațională a pămîntului, a utilajelor, pentru utilizarea mai eficientă a forțelor de muncă și aplicarea agrotehnicii înaintate.

Experiența arată că în regiunile de șes, unde predomină cultura cerealelor, rezultatele cele mai bune le obțin gospodăriile agricole cu o suprafață între 1 500 și 2 500 ha; în zonele de deal, cerealiere și pomiviticole, cu condiții mai puțin favorabile de mecanizare — gospodăriile cu circa 1 500 ha, iar în localități predominant pomiviticole, unde este necesar un număr însemnat de brațe de muncă — gospodăriile cu o suprafață între 500 și 1 000 ha. În această privință au fost aduse numeroase exemple edificatoare și în cursul consfătuirii noastre.

În procesul de unificare este necesar să se țină seama de particularitățile zonei și de condițiile concrete, economice și naturale ale gospodăriilor, de posibilitățile lor de dezvoltare, de interesele și de dorința colectiviștilor.

Fiecare gospodărie colectivă trebuie să se dezvolte multilateral, complex, să-și creeze și să dezvolte, pe lîngă producția de cereale, care constituie baza întregii producții agricole, și alte ramuri de producție, în primul rînd creșterea animalelor. Aceasta face cu putință valorificarea la un nivel superior a resurselor materiale de care dispun gospodăriile colective, folosirea mai deplină și în tot cursul anului a brațelor de muncă, obținerea unor venituri mari și constante an de an.

Dezvoltarea continuă a proprietății obștești reprezintă izvorul puterii economice a gospodăriilor colective, al creșterii veniturilor gospodăriei și ale colectiviștilor.

În 1960 gospodăriile colective au reținut pentru sporirea proprietății obștești în medie 14% din veniturile bănești. Acolo unde nu se acordă grija cuvenită sporirii continue a avuției obștești, se bate pasul pe loc, gospodăriile rămîn în urmă, nu crește valoarea zilei-muncă.

Mulţi vorbitori s-au referit în consfătuirea noastră la experienţa pozitivă a unui mare număr de gospodării în repartizarea suprafeţelor agricole şi a animalelor pe brigăzi permanente, subliniind că aceasta a contribuit în mod hotărîtor la efectuarea lucrărilor agricole într-un timp mai scurt şi în condiţii de bună calitate, la sporirea însemnată a productivităţii animalelor, la însuşirea experienţei brigăzilor fruntaşe, la un control mai eficace asupra lucrărilor efectuate de către S.M.T.-uri. Organizarea muncii în brigăzi permanente şi echipe face posibilă o mai justă retribuţie a muncii după cantitatea şi calitatea aportului fiecărui colectivist în funcţie de producţia obţinută.

Un factor de mare însemnătate pentru creşterea veniturilor gospodăriilor agricole colective este sporirea producţiei-marfă şi valorificarea ei către stat.

Gospodăriile colective livrează statului cea mai mare parte din surplusul de produse agricole de care dispun, după asigurarea nevoilor proprii ale gospodăriei şi a nevoilor de consum ale colectiviştilor.

Faţă de cantităţile de produse agricole vîndute statului de către întreaga ţărănime, partea gospodăriilor colective a crescut în comparaţie cu anul trecut de la 52 la 64% la grîu, de la 51 la 64% la porumb, de la 50 la 72% la floarea-soarelui, de la 64 la 73% la sfecla de zahăr, iar la lapte — de la 29 la 45%.

Prin sistemul contractărilor cu statul se creează posibilitatea planificării şi organizării producţiei pe termen îndelungat, se asigură desfacerea certă şi avantajoasă a produselor şi creşterea continuă a veniturilor băneşti ale gospodăriei.

Tovarăşi,

Congresul al III-lea al partidului nostru a stabilit ca principală sarcină în domeniul producţiei agricole, în perioada planului de 6 ani, creşterea considerabilă a producţiei de cereale, îndeosebi de grîu şi de porumb.

Grîul se cultivă anual pe aproape o treime din suprafaţa arabilă a ţării, obţinîndu-se an de an recolte sporite. Avînd la dispoziţie maşini agricole moderne, seminţe selecţionate şi aplicînd măsuri agrotehnice corespunzătoare, în 1961 gospodăriile de stat au realizat 1 820 kg de grîu în medie la hectar, gospodăriile colective — aproape 1 400 kg, întovărăşirile — 1 125 kg, în timp ce gospodăriile individuale au realizat numai 850 kg.

Luînd cuvîntul în consfătuire, tov. Ion Vineş, directorul gospodăriei de stat „Scînteia", regiunea Crişana, ne-a înfăţişat pe larg experienţa dobîndită la cultura grîului, metodele folosite şi rezultatele pe care le-aţi auzit : 3 713 kg de grîu la hectar în medie de pe întreaga suprafaţă de 508 ha. E un rezultat frumos, pentru care lucrătorii acestei gospodării merită toată lauda.

Anul acesta 227 de gospodării agricole de stat au produs pe o suprafaţă de 138 000 ha peste 2 000 kg de grîu în medie la hectar, iar dintre acestea 60 de G.A.S.-uri au obţinut de pe 25 800 ha în medie peste 2 500 kg.

De asemenea, 108 gospodării colective au recoltat peste 2 200 kg de grîu în medie la hectar, iar alte 593 au obţinut peste 1 800 kg de grîu la hectar. Aceste rezultate demonstrează că în toate gospodăriile agricole socialiste există posibilităţi mari de sporire a producţiei, care nici pe departe nu sînt încă folosite pe deplin.

Sînt convins că, dacă conducerile unităţilor agricole, sfaturile populare, organele Ministerului Agriculturii, organele şi organizaţiile de partid vor munci cu mai multă perseverenţă pentru a răspîndi metodele înaintate ale gospodăriilor agricole fruntaşe şi vor generaliza experienţa acestor gospodării, unităţile agricole vor realiza, an de an, recolte îmbelşugate.

Plenara C.C. al P.M.R. din 30 iunie—1 iulie a.c. a trasat Ministerului Agriculturii şi institutelor de cercetări sarcina de a îmbunătăţi activitatea în domeniul producţiei de seminţe, astfel încît *întreaga suprafaţă cultivată cu grîu în toamna anului 1962 să fie însămînţată cu seminţe selecţionate din soiurile cu productivitate*

ridicată. Datoria oamenilor de ştiinţă este de a studia temeinic noile soiuri, pentru a cunoaşte bine rezistenţa lor la ger, secetă, cădere, la atacul bolilor şi dăunătorilor.

În introducerea şi generalizarea în producţie a seminţelor selecţionate este necesar ca organele agricole să tragă învăţăminte din neajunsurile de anul trecut, cînd, fără să se facă un studiu temeinic, anumite soiuri de grîu au fost introduse în raioane cu condiţii mai puţin potrivite pentru cultivarea lor, ceea ce a dus la o producţie scăzută. Asemenea practici nu pot decît să slăbească încrederea ţărănimii în soiurile recomandate. Răspîndirea soiurilor noi în gospodăriile de stat şi colective trebuie să se facă cu discernămînt, în mod diferenţiat, pentru a se obţine recolte mari şi stabile.

În toamna aceasta s-au însămînţat cu grîu peste 3 200 000 ha, dintre care 1 800 000 cu soiuri cu productivitate sporită, în condiţii agrotehnice mai bune şi în termene mult mai scurte decît pînă acum, ceea ce a făcut ca semănăturile să răsară normal şi să intre în iarnă întărite şi bine înfrăţite.

Tovarăşi,

Anul acesta s-au cultivat cu porumb pentru producţia de boabe 3 430 000 ha şi s-a obţinut o producţie medie de 1 700 kg la hectar. Faţă de producţiile realizate în trecut este un vădit progres. Dar, ţinînd seama de dotarea tehnică, de pămîntul bun pe care-l avem, de hărnicia ţărănimii noastre, producţia realizată este mică, foarte mică.

Gospodăriile agricole de stat au obţinut de pe întreaga suprafaţă cultivată cu porumb, de 312 000 ha, o producţie medie de aproape 2 500 kg de boabe la hectar. Gospodăriile colective au obţinut 2 000 kg în medie de pe o suprafaţă de 1 255 000 ha. Ceea ce trage în jos media pe ţară sînt producţiile scăzute ale întovărăşirilor şi gospodăriilor individuale. Întovărăşirile agricole au obţinut 1 340 kg la hectar de pe 950 000 ha, iar ţăranii individuali — numai 1 150 kg în medie la hectar pe o suprafaţă de 639 000 ha.

Este neîndoielnic că, *dacă pe toată suprafaţa cultivată cu porumb s-ar aplica întregul complex de măsuri agrotehnice — aşa cum procedează un şir de gospodării fruntaşe —, producţia medie la hectar, în condiţiile unui an normal, ar putea creşte la cel puţin 3 000 kg în gospodăriile colective şi la 3 500 kg în gospodăriile de stat.*

Aceasta o dovedeşte experienţa a numeroase unităţi socialiste din agricultură. Un număr de 150 de gospodării de stat situate în toate zonele pedoclimatice unde se cultivă porumb, au obţinut peste 3 000 kg ; dintre ele, 81 de gospodării au realizat peste 3 500 kg. De asemenea, 450 de gospodării colective au obţinut peste 3 000 kg la hectar.

Experienţa unor gospodării colective — de pildă G.A.C. din comunele Horoatu Crasnei, Fundătura, Bolduţ, Mihai Viteazu din regiunea Cluj — a dovedit că, chiar în condiţiile secetei care a bîntuit anul acesta prin partea locului, se pot recolta 1 800—3 100 kg de porumb-boabe la hectar. Aceasta arată ce importanţă are pentru obţinerea de recolte mari aplicarea măsurilor agrotehnice corespunzătoare, la timp şi în condiţii cît mai bune.

Anul acesta au fost cultivate cu hibrizi dubli de porumb peste un milion ha ; în 1962 se vor însămînţa circa 2 000 000 ha, iar în anii următori sămînţa hibridă se va putea extinde pe întreaga suprafaţă cultivată cu porumb. Raionarea hibrizilor trebuie să se facă în aşa fel încît să nu se mai repete greşelile din anii trecuţi, cînd în unele locuri din partea de sud a ţării, unde verile secetoase sînt mai dese, au fost repartizate varietăţi care nu rezistă la secetă, în timp ce în localităţi din zonele nordice au fost daţi în cultură hibrizi cu vegetaţie prea lungă, care n-au ajuns la coacere deplină.

În lucrările consfătuirii a ocupat un loc important problema densităţii plantelor la hectar. *Experienţele efectuate de institutele de cercetări arată că, asigurîndu-se o densitate optimă a plantelor, producţia de porumb se poate mări cu 25—30% în medie pe ţară.*

Pornind de la realizările remarcabile ale gospodăriilor agricole fruntașe, de la bogata experiență acumulată de lucrătorii din gospodăriile de stat și S.M.T., de colectiviști, a fost făcută recomandarea ca *în fiecare gospodărie să se aleagă loturile cele mai bune pe care să se aplice măsurile indicate de știința și practica înaintată pentru a se obține o recoltă de porumb boabe de peste 5 000 kg la hectar pe terenuri neirigate.* Dacă în 1962 gospodăriile colective ar realiza o producție de 5 000 kg de porumb-boabe în medie la hectar de pe 500 000 ha, s-ar obține, față de 1961, un spor de 1 500 000 de tone de porumb.

Ținînd seama de experiența bogată a țărănimii noastre și pentru acoperirea necesităților de consum ale populației, este necesar ca, pe lîngă sporirea producției de fasole din cultură pură, să dăm o mai mare extindere cultivării fasolei intercalate între porumb. Prin această metodă se pot obține de pe fiecare hectar, pe lîngă recolta de porumb, în jurul a 300 kg de fasole-boabe.

O atenție deosebită s-a dat în dezbaterile consfătuirii, *cultivării plantelor bogate în proteine* pentru furajarea rațională a animalelor și pentru creșterea productivității lor, precum și culturilor de floarea-soarelui, sfeclă de zahăr, cartofi, legume și altele.

În 1962, suprafețele cultivate cu mazăre pot fi mărite pînă la 300 000 ha prin restrîngerea altor culturi mai puțin valoroase, dar care ocupă în unele gospodării colective suprafețe însemnate.

Producția de *floarea-soarelui* a crescut continuu — de la 255 000 de tone pe an în perioada 1956—1958 la 511 000 de tone în perioada 1959—1961. Creșterea s-a produs însă mai mult pe seama extinderii suprafețelor cultivate și în mai mică măsură pe seama sporirii producției la hectar. Este necesar să înmulțim soiurile cu un conținut ridicat de ulei, să cultivăm această plantă în terenuri arate adînc și bine îngrășate, să facem lucrările de semănat și îngrijire a culturii în condiții bune, sporind pe această bază producția medie la hectar la cel puțin 1 500 kg.

Producția de *sfeclă de zahăr* a crescut de la 1 700 000 de tone în 1958 la 2 800 000 de tone în 1961. Recoltele mari obținute de

numeroase gospodării colective ne arată însă că și la această cultură putem ridica în mod simțitor producția, realizînd pînă în 1965 recolte de 25 000 kg în medie la hectar. Sarcina este de a introduce în cultură soiuri cu un conținut mai ridicat de zahăr, de a mări producția la hectar și de a orienta cultivarea acestei plante spre zonele cele mai favorabile.

La *cartofi*, producția medie la hectar se menține de ani de zile la un nivel nesatisfăcător. A întîrziat luarea măsurilor de înmulțire și introducere în cultură a soiurilor valoroase. Pentru obținerea unor producții mari de cartofi este necesar să se aleagă terenurile cele mai potrivite, să se introducă pe scară largă soiuri productive și rezistente la boli.

O problemă care trebuie să preocupe în permanență Ministerul Agriculturii și sfaturile populare este *dezvoltarea zonelor legumicole în jurul orașelor și centrelor muncitorești* pentru a asigura aprovizionarea cît mai abundentă a populației și a evita transportul costisitor de la distanțe mari. S-a arătat în consfătuire ce venituri mari se realizează prin cultura legumelor. Exemplele citate aici sînt concludente.

Considerăm judicioase analiza și recomandările făcute de comisiile formate de consfătuire în problemele viticulturii și pomiculturii, precum și în problema recuperării terenurilor neproductive și combaterii eroziunii solului. Aceste recomandări, conforme cu orientarea dată de congresul partidului, trebuie examinate cu atenția cuvenită de forurile competente.

Tovarăși,

Congresul al III-lea al partidului nostru a trasat sarcina ca pînă în 1965 numărul bovinelor să crească la 5 800 000, al porcinelor la 7 500 000, al ovinelor la 13 000 000 — din care în gospodăriile colective 2 350 000 de bovine, 3 700 000 de porcine, 7 000 000 de ovine.

Sarcina sporirii șeptelului se realizează cu succes. *Pînă la 1 noiembrie 1961, numărul bovinelor din gospodăriile colective a*

crescut la 930 000, din care 265 580 vaci şi 350 000 viţele. Pe lîngă mijloacele proprii investite pentru sporirea şeptelului, gospodăriile colective au primit în 1961 din partea statului credite în valoare de peste 800 000 000 de lei pe termen lung şi fără dobîndă, pentru procurarea de animale şi de materiale necesare construcţiei de adăposturi.

Cu toate acestea, nu sînt folosite încă marile posibilităţi de care dispunem pentru sporirea rapidă a efectivelor de animale. Condiţiile favorabile pentru creşterea animalelor sînt insuficient valorificate în regiunile Braşov, Mureş-Autonomă Maghiară şi în alte regiuni cu întinderi mari de păşuni şi cu o veche tradiţie în zootehnie.

Trebuie relevată atitudinea justă a acelor gospodării care îşi sporesc numărul de vaci din prăsilă proprie. Un exemplu bun în această privinţă îl dă gospodăria colectivă din Hărman, regiunea Braşov; dintr-un efectiv de 526 de vaci, cît are în prezent gospodăria, 326 sînt din prăsilă proprie.

Plenara C.C. al P.M.R. din 30 iunie — 1 iulie a.c. a criticat tendinţa de a neglija unele rase autohtone sub pretextul că sînt slab productive. Experienţele făcute de staţiunile Institutului de cercetări zootehnice cît şi rezultatele multor gospodării de stat şi gospodării colective au arătat că, prin încrucişarea vacilor sure de stepă cu tauri selecţionaţi din rasele Brună de Maramureş, Roşie de Dobrogea şi Bălţată romînească, se obţin metişi, care, bine hrăniţi, dau 2 500—3 200 de litri de lapte.

În consfătuire, mulţi vorbitori au dat exemple convingătoare despre rezultatele pozitive obţinute în gospodăriile lor în ce priveşte *creşterea producţiei de lapte.* Producţii bune s-au obţinut în regiunile Suceava, Dobrogea, Crişana, Braşov şi Banat. La gospodăria colectivă din Comloşu Mare, regiunea Banat, s-au obţinut pînă la 1 decembrie a.c. 3 000 de litri de lapte în medie de la fiecare din cele 194 de vaci furajate; la gospodăria colectivă din Livedea, regiunea Bucureşti — 2 800 de litri în medie de la 103 vaci furajate. 616 gospodării colective au realizat, numai în primele zece luni ale anului, o producţie medie de peste 1 800 de litri de lapte de la fiecare vacă furajată. Cu toate acestea, producţia de lapte în unele gospodării este încă nesatisfăcătoare. Şi anul acesta, un număr important de gospodării, în special în regiunile Argeş, Cluj, Iaşi şi Oltenia, obţin sub 1 000 de litri de lapte în medie de la fiecare vacă furajată; aceasta se datoreşte în primul rînd faptului că vitele nu sînt bine îngrijite şi alimentate cu furaje în cantităţi suficiente şi de bună calitate.

Deosebit de rentabilă pentru gospodăriile colective este *creşterea şi îngrăşarea porcilor,* care constituie sursa principală de sporire a producţiei de carne, aducînd mari venituri băneşti. În 1960 gospodăriile colective au livrat statului 100 000 de porci, iar în 1961 — 250 000; în 1962 ele vor livra pe bază de contract 900 000 de porci.

În ce priveşte *creşterea ovinelor,* numărul lor se menţine în jurul a 11 000 000 de capete. Rezultatele obţinute în creşterea numărului de oi cu lînă fină şi semifină fac posibilă realizarea sarcinii trasate de conducerea partidului de a elimina, începînd din 1962, importul de lînă. La 1 octombrie a.c., din totalul de peste 5 000 000 de ovine în sectorul agricol socialist, cele cu lînă fină şi semifină reprezentau 3 770 000 de capete, adică peste 75%. A sporit de asemenea şi productivitatea lor. Merită să fie menţionate rezultatele unor gospodării colective din Maramureş, Dobrogea şi Crişana, care au obţinut de la un număr mare de oi o producţie de 5—7 kg de lînă fină şi semifină în medie de la fiecare oaie, fapt care arată posibilităţile mari de creştere a producţiei de lînă.

Ca să se realizeze în 1965 numărul de oi necesar producţiei de 27 000 de tone de lînă fină şi semifină, se vor lua măsuri pentru păstrarea mieluţelor din aceste rase şi creşterea pînă în 1963 a unui milion de batali.

O problemă care trebuie să se bucure de o atenţie deosebită este *creşterea păsărilor.*

Aţi ascultat aici expunerea tov. Nicolaie Dogaru de la gospodăria de stat Giarmata, a tov. Gheorghe Hiotu de la gospodăria

de stat Andrăşeşti şi expunerile altor vorbitori, care au arătat ce poate realiza un bun gospodar, pasionat şi conştient de importanţa economică a sectorului avicol. Gospodăria de stat Giarmata creşte anual 100 000 de pui de găină şi 20 000 de pui de curcă, la 100 ha revenind 3 150 de păsări, în afară de încărcătura cu animale mari. De pe urma sectorului avicol gospodăria a obţinut peste plan 2,5 vagoane de carne de pasăre şi 270 000 de ouă. Exemple asemănătoare se găsesc şi în gospodăriile colective.

În consfătuire s-a arătat însă că numeroase gospodării de stat şi colective au doar o pasăre la 2—3 ha. Să punem capăt, tovarăşi, cu hotărîre acestei stări de lucruri intolerabile. *Toate gospodăriile de stat şi colective trebuie să-şi creeze un sector avicol puternic, să crească cel puţin 500—600 de păsări la suta de hectare. În unităţile situate în imediata apropiere a oraşelor şi centrelor muncitoreşti trebuie să se dezvolte creşterea industrială a păsărilor pentru ouă şi carne, să se organizeze crescătorii cu cel puţin 10 000—15 000 de păsări din cele mai bune rase specializate pentru producţia de ouă.*

Tovarăşi,

Pentru a se realiza sarcinile creşterii animalelor, a producţiei de lapte, de carne, lînă şi altele este necesar ca în toate gospodăriile să se manifeste o grijă permanentă, susţinută pentru sporirea *producţiei de furaje*. Ţinînd seama de valoarea deosebită a porumbului însilozat, în primul rînd pentru hrănirea vacilor de lapte, se impune ca problema asigurării acestui furaj să fie mereu în centrul atenţiei organelor de partid şi de stat, a conducerii fiecărei gospodării. În această privinţă, comisia pentru creşterea animalelor a făcut recomandări valoroase, şi consider că aplicarea lor este în interesul fiecărei gospodării.

În ultimii ani s-a extins cultura dublă a plantelor de nutreţ, îndeosebi a porumbului, pe suprafeţele de pe care s-au recoltat secara, orzul, rapiţa etc. Această metodă, care înseamnă de fapt o mărire a suprafeţelor cultivate, trebuie aplicată în anii următori de

toate gospodăriile colective şi de stat, pentru a se obţine cantităţi suplimentare de furaje valoroase.

Păşunile şi fîneţele naturale, care se întind pe mai bine de 4 000 000 ha, sînt o mare bogăţie a ţării noastre, ce trebuie să fie mult mai bine folosită. În consfătuire s-au făcut propuneri folositoare, de care e bine să se ţină seama.

În gospodăriile agricole de stat şi colective trebuie să se organizeze pe scară mult mai largă producerea furajelor combinate, mai ales pentru porci şi păsări, care duc la folosirea mai raţională a nutreţului, la producţii sporite şi la scăderea preţului de cost al produselor animaliere.

Pentru adăpostirea animalelor, gospodăriile colective au primit din partea statului importante credite pe termen lung, materiale la preţuri reduse şi asistenţă tehnică. Executarea la timp a unor construcţii ieftine şi trainice este o problemă care trebuie să se afle în atenţia permanentă a organelor de partid şi de stat. Aici au fost date numeroase exemple de soluţii constructive, economice, potrivite a fi adoptate de gospodăriile colective care au de executat construcţii zootehnice.

Tovarăşi,

Muncitorii, inginerii şi tehnicienii din industria constructoare de maşini asigură, prin munca lor pricepută, într-o măsură tot mai însemnată, dotarea agriculturii cu tractoare, maşini şi utilaje moderne la nivelul tehnicii mondiale şi în numărul cerut de dezvoltarea agriculturii socialiste. *În prezent, pe ogoarele patriei noastre lucrează 52 000 de tractoare fizice, peste 23 000 de combine de cereale păioase, 48 000 de semănători şi alte maşini.*

Industria noastră a produs un tip de combină de recoltat cereale păioase bine apreciată de lucrătorii din gospodăriile de stat şi de colectivişti, noi tipuri de semănători universale cu productivitate sporită, semănători de porumb de mare precizie şi cu randament ridicat; în curînd, agricultura va primi un nou tractor universal de 65 CP, cu înaltă productivitate; vor intra în fabricaţie

de serie o combină de recoltat porumb ştiuleţi, o combină de recoltat porumb siloz.

În faţa industriei stă sarcina de a-şi însuşi şi livra agriculturii maşini pentru mecanizarea lucrărilor de recoltare şi pregătire a furajelor, aprovizionarea cu apă, tunsul mecanic al oilor, mulsul mecanic al vacilor, transportul din interiorul gospodăriei, pentru mecanizarea principalelor lucrări de pomicultură, legumicultură, viticultură.

Dezvoltarea agriculturii noastre a demonstrat rolul mare pe care l-au îndeplinit şi-l îndeplinesc *staţiunile de maşini şi tractoare* în creşterea producţiei. Volumul lucrărilor mecanizate a crescut în 1961 de peste 2 ori faţă de 1959, iar gradul de mecanizare a principalelor lucrări în gospodării colective a fost de peste 90% la arat şi la semănatul cerealelor păioase, de 70% la recoltatul cerealelor păioase, de 76% la semănatul porumbului. Extinderea mecanizării la un număr mare de lucrări şi îmbunătăţirea continuă a calităţii acestora au contribuit la obţinerea de producţii mai mari şi constante de către gospodăriile colective.

Un mijloc important pentru îmbunătăţirea activităţii mecanizatorilor îl constituie permanentizarea brigăzilor de tractoare la gospodăriile agricole colective. Faptul că aceiaşi mecanizatori sînt repartizaţi să lucreze mai mulţi ani la rînd în aceeaşi gospodărie duce la întărirea colaborării dintre brigada de tractoare şi brigăzile de cîmp ale gospodăriei colective, la mărirea spiritului de răspundere al mecanizatorilor faţă de soarta recoltei de pe tarlalele pe care lucrează.

Marea majoritate a mecanizatorilor, muncind conştiincios şi cu spirit de răspundere, efectuează lucrările la timp şi în condiţii de bună calitate, contribuie la creşterea considerabilă a recoltelor. Desigur, mai sînt cazuri cînd unii mecanizatori execută lucrări de calitate nesatisfăcătoare. Conducerile staţiunilor de maşini şi tractoare trebuie să considere drept o sarcină de cinste de a executa numai lucrări de bună calitate. Organele şi organizaţiile de partid

au datoria să exercite un permanent control asupra calităţii lucrărilor executate de S.M.T.

Partidul şi guvernul au încredinţat *gospodăriilor de stat* sarcina de a deveni mari întreprinderi agricole socialiste, care să dea mari cantităţi de produse agroalimentare pentru aprovizionarea populaţiei şi a industriei şi, totodată, să fie un model de agricultură socialistă pentru gospodăriile colective, să le aprovizioneze cu seminţe din soiuri de înaltă productivitate, cu material săditor şi animale de rasă. Putem spune că ele îndeplinesc cu bune rezultate aceste sarcini de răspundere.

Producţia globală agricolă a gospodăriilor de stat a crescut considerabil, a sporit productivitatea muncii şi a scăzut preţul de cost al produselor. În anii 1959—1961, ele au livrat fondului central de două ori mai mult grîu, de trei ori mai mult lapte de vacă, de aproape trei ori mai multă carne şi cu 75% mai multă lînă faţă de anii 1956—1958. Anul acesta, contribuţia lor la fondul central reprezintă la grîu 36%, la porumb 26%, la carne 20%, la lapte de vacă 36%. Totodată, ele au livrat în cursul acestui an gospodăriilor colective peste 150 000 de tone de sămînţă de grîu de calitate superioară, 15 000 de tone de sămînţă de porumb hibrid de mare productivitate, material săditor pomiviticol şi animale de prăsilă.

Nu putem însă trece cu vederea faptul că în toate regiunile mai există gospodării de stat cu producţii scăzute; deseori, în cadrul aceleiaşi gospodării, producţia diferă chiar de la o brigadă la alta.

Gospodăriile agricole de stat dispun de suficiente mijloace mecanice, de numeroşi ingineri şi tehnicieni, de tot ce este necesar pentru a pune capăt acestei situaţii, pentru a asigura dezvoltarea lor multilaterală şi obţinerea unor producţii din ce în ce mai mari.

Consiliile gospodăriilor de stat, muncitorii, inginerii şi tehnicienii trebuie să-şi concentreze eforturile în direcţia folosirii mai raţionale a pămîntului şi a tehnicii de care dispun, să generalizeze şi să introducă pe scară largă în producţie cuceririle ştiinţei şi teh-

nicii agricole înaintate, să pună în valoare toate rezervele pentru creşterea puternică a producţiei vegetale şi animale, să îmbunătăţească continuu organizarea muncii, să respecte şi să întărească disciplina de plan şi financiară, să se preocupe permanent de creşterea productivităţii muncii şi de reducerea preţului de cost al produselor.

Tovarăşi,

În anii puterii populare, numărul inginerilor, tehnicienilor agronomi, zootehnicienilor şi medicilor veterinari a sporit de aproape 9 ori faţă de 1938. Am ascultat cu mult interes cuvîntul mai multor specialişti, agronomi, zootehnişti, care-şi cunosc temeinic profesiunea, au dobîndit o experienţă preţioasă şi muncesc cu devotament pentru realizarea sarcinilor lor.

Nu poate fi satisfacţie mai mare pentru un agronom, zootehnician sau medic veterinar decît aceea de a munci efectiv pe teren, în gospodării de stat şi colective, unde îşi poate valorifica pe deplin cunoştinţele acumulate în anii de studiu şi poate vedea rezultatele concrete ale muncii sale.

Cadrele agricole de care dispunem trebuie folosite în mod raţional, corespunzător cu pregătirea lor şi cu nevoile unităţilor agricole socialiste. Numeroase cadre din agricultură sînt folosite în diferite munci nelegate de specialitatea pentru care s-au pregătit, în timp ce în G.A.S-uri, gospodării colective şi S.M.T.-uri lucrează doar un număr redus de specialişti. În regiunea Bacău, din 395 de ingineri agronomi şi zootehnicieni, numai 107 lucrează în gospodării de stat, colective sau S.M.T.-uri, iar în regiunea Oltenia, din 1 218 specialişti agricoli, numai 409.

Trebuie schimbată radical această stare de lucruri, îndreptînd majoritatea covîrşitoare a cadrelor de specialişti spre munca nemijlocită în unităţile agricole socialiste, acolo unde se hotărăşte soarta recoltei.

Pe lîngă grija de a folosi judicios cadrele agricole existente, sînt necesare eforturi serioase pentru a spori numărul specialiştilor agricoli şi a îmbunătăţi pregătirea lor. Se află în curs de elaborare un plan de măsuri privind dezvoltarea învăţămîntului agricol de toate gradele. Se prevede sporirea numărului studenţilor din institutele de învăţămînt superior şi extinderea reţelei şcolilor destinate formării cadrelor medii. Procesul de studiu în învăţămîntul agricol superior va fi temeinic îmbunătăţit, în scopul asigurării unei mai strînse legături cu producţia agricolă. Programele de studiu vor trebui revizuite, pentru a fi la nivelul celor mai noi cuceriri ale ştiinţei şi practicii agricole. Îmbunătăţiri serioase vor fi aduse şi sistemului de pregătire a cadrelor medii, legînd întregul proces de predare a cunoştinţelor de munca practică în unităţile agricole socialiste, ceea ce va crea condiţii pentru temeinica pregătire teoretică şi practică a elevilor.

Treptat, şcolile tehnice agricole şi institutele de învăţămînt agricol superior vor trebui mutate în cele mai bune gospodării de stat sau staţiuni experimentale, asigurîndu-se aici condiţii necesare bunei desfăşurări a procesului de învăţămînt. Sîntem încredinţaţi că această măsură va ridica la un nivel înalt învăţămîntul agricol şi va fi primită cu satisfacţie de tineret, ca şi de corpul nostru didactic. *(Aplauze.)*

Ritmul rapid al mecanizării agriculturii impune ca în cîţiva ani să se pregătească un număr de peste 60 000 de mecanizatori agricoli. Pentru realizarea acestei sarcini, Ministerul Agriculturii va organiza pe lîngă staţiunile de maşini şi tractoare şi gospodăriile de stat numărul necesar de şcoli profesionale care să pregătească tractorişti mecanizatori.

Dezbaterile consfătuirii reflectă roadele muncii desfăşurate de partid pentru răspîndirea în mase a cunoştinţelor agricole. Această acţiune trebuie să capete o mai mare amploare, astfel încît să cuprindă practic întreaga masă de ţărani colectivişti, acordîndu-se o deosebită atenţie tineretului. Cadrele de specialişti sînt chemate să dea întregul lor sprijin cercurilor de învăţămînt agrozootehnic de masă, precum şi altor forme de răspîndire a cunoştinţelor agricole în rîndurile ţărănimii.

În vederea calificării cadrelor de conducere din gospodăriile colective, Ministerul Agriculturii şi sfaturile populare au datoria să asigure funcţionarea în bune condiţii a cursurilor de pregătire a preşedinţilor de gospodării colective, a brigadierilor şi socotitorilor.

Oamenii de ştiinţă din institutele de cercetări, de învăţămînt superior şi din staţiunile experimentale aduc o mare contribuţie la introducerea în practica agricolă a unor noi hibrizi de porumb şi soiuri de plante de mai mare productivitate, la perfecţionarea maşinilor agricole, ridicarea fertilităţii solului, îmbunătăţirea agrotehnicii culturilor şi la rezolvarea altor probleme ale producţiei vegetale şi animale. Meritele unor cercetători ştiinţifici au fost subliniate de o serie de vorbitori şi reliefate cu prilejul decorării celor care s-au distins în munca de dezvoltare a agriculturii noastre.

Cu toate progresele obţinute, există încă o serioasă rămînere în urmă a ştiinţei agricole din ţara noastră faţă de cerinţele crescute ale agriculturii socialiste. Mai sînt oameni de ştiinţă care desfăşoară o muncă de cabinet, ruptă de teren, iar forurile ştiinţifice conducătoare înclină de multe ori să aprecieze activitatea cercetătorilor numai după numărul de lucrări publicate, fără a ţine seama de eficienţa practică a acestora.

În prezent, majoritatea cercetătorilor ştiinţifici din domeniul agriculturii sînt concentraţi în Bucureşti. Măsurile luate în vederea îndreptării acestei situaţii sînt încă timide. Este necesar ca centrul de greutate al muncii de cercetare ştiinţifică să fie mutat în producţie, unde se verifică practic valabilitatea oricărei concluzii ştiinţifice. *(Aplauze.)* Activitatea de cercetare ştiinţifică trebuie să aducă o contribuţie mai mare în domenii vitale pentru producţia agricolă: ameliorarea plantelor şi a raselor de animale autohtone, elaborarea agrotehnicii culturilor irigate în condiţiile ţării noastre, combaterea bolilor şi dăunătorilor şi altele.

Staţiunile experimentale trebuie legate mai strîns de gospodăriile agricole de stat şi colective, să nu se mărginească doar la recomandări de metode avansate, ci să fie ele însele exemple de

folosire a acestor metode, demonstrînd, prin rezultatele obţinute în producţie, eficacitatea aplicării în practică a ştiinţei şi constituind în acest fel adevărate focare de răspîndire a experienţei înaintate. *(Aplauze.)*

Am ascultat cu satisfacţie cuvîntul academicianului Gh. Ionescu-Siseşti, apelul său către oamenii de ştiinţă de a lega mai strîns cercetarea ştiinţifică de practică. Nu mă îndoiesc că acest apel va găsi răsunetul cuvenit în inimile tuturor cercetătorilor.

Creşterea eficacităţii cercetărilor ştiinţifice în strînsă legătură cu practica, cu producţia, reprezintă una dintre condiţiile de bază pentru atingerea obiectivelor stabilite de partid în dezvoltarea agriculturii socialiste.

Tovarăşi,

Vreau să vă aduc la cunoştinţă o veste care, sînt convins, are să vă bucure pe toţi. Planul producţiei globale industriale pe 1961 a fost îndeplinit la 19 decembrie, cu 12 zile înainte de sfîrşitul anului. (Aplauze furtunoase.) *Aceasta înseamnă că în zilele care au mai rămas pînă la începutul noului an se vor obţine importante depăşiri ale planului de producţie.*

Permiteţi-mi să exprim de la această tribună cele mai calde sentimente de dragoste şi de înaltă preţuire muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor pentru eforturile lor pline de abnegaţie, să felicit din toată inima eroica noastră clasă muncitoare pentru această victorie. (Aplauze puternice, urale. Asistenţa, în picioare, ovaţionează îndelung.)

Se îndeplinesc an de an şi se depăşesc sarcinile prevăzute în Directivele celui de-al III-lea Congres al P.M.R., toate ramurile economiei naţionale se dezvoltă în ritm susţinut, ascendent, lărgind continuu potenţialul economic al ţării noastre.

În siderurgie, construcţii de maşini, în industria chimică — ramuri principale ale industriei grele, hotărîtoare pentru avîntul întregii economii — se obţin ritmuri însemnate de dezvoltare, pro-

ducţia anului 1961 fiind cu aproximativ 50% mai mare decît cea realizată în 1959. Şi în industria bunurilor de consum se înfăptuiesc cu succes sarcinile trasate de partid pentru creşterea producţiei, lărgirea sortimentelor, îmbunătăţirea calităţii produselor. Comerţul socialist este aprovizionat cu o gamă variată de mărfuri de bună calitate, trainice şi atrăgătoare, care satisfac într-o măsură tot mai mare exigenţele crescînde ale populaţiei.

Realizările însemnate obţinute în creşterea producţiei materiale sporesc posibilităţile statului de a aloca fonduri din ce în ce mai importante pentru noi obiective industriale, pentru lărgirea bazei tehnice-materiale a agriculturii şi transporturilor, pentru extinderea acţiunilor destinate ridicării nivelului de trai. În primii doi ani ai planului de 6 ani s-au investit în întreaga economie peste 50 de miliarde de lei, cu 50% mai mult decît în perioada anilor 1958—1959. În întreaga ţară se desfăşoară un vast program de construcţii, se ridică noi fabrici şi uzine, se dezvoltă şi se reutilează pe baza tehnicii moderne numeroase întreprinderi existente.

În agricultură, în prima jumătate a planului de 6 ani, investiţiile din fondurile statului depăşesc cu aproape 3 miliarde de lei prevederile din Directive, ajungîndu-se astfel ca volumul investiţiilor pe anul 1962 să se apropie de nivelul prevăzut pentru anul 1965. Fonduri suplimentare au fost alocate în principal pentru intensificarea acţiunii de mecanizare a agriculturii, dezvoltarea zootehniei, lucrări de hidroamelioraţii, dezvoltarea pomiculturii. O dată cu consolidarea economică a gospodăriilor agricole colective sporesc investiţiile acestora din fonduri proprii.

Sînt condiţii ca în 1962 investiţiile finanţate din resursele G.A.C. să ajungă la 2 miliarde de lei, faţă de circa 600 000 000 de lei în 1959. Tot mai numeroase sînt gospodăriile agricole colective care în momentul de faţă îşi dezvoltă capacitatea de producţie fără a mai recurge la credite din partea statului.

Pe măsura dezvoltării economiei naţionale, creşte sistematic nivelul de trai al celor ce muncesc. În ultimii doi ani, salariul real

a sporit cu 16%. Creşterea puterii de cumpărare a oamenilor muncii de la oraşe şi sate se reflectă în volumul sporit al vînzărilor prin comerţul socialist, care în 1961 depăşeşte cu o treime nivelul realizat în 1959.

Acţiunile social-culturale se extind continuu, lărgindu-se baza tehnică-materială a învăţămîntului, culturii şi ocrotirii sănătăţii, se realizează cu succes programul construcţiilor de locuinţe şi de înfrumuseţare a oraşelor. *Pentru construcţiile de locuinţe, statul a alocat în anii 1960—1961 suma de 3,5 miliarde de lei, cu 750 000 000 mai mult decît prevedeau pentru această perioadă Directivele Congresului al III-lea ; ca urmare, în aceşti doi ani au fost date în folosinţa oamenilor muncii peste 65 000 de apartamente.*

Economia noastră naţională se caracterizează printr-o dezvoltare proporţională, prin creşterea continuă şi valorificarea superioară a resurselor ţării, printr-o situaţie financiară trainică.

Succesele obţinute în realizarea planului de 6 ani constituie premise favorabile pentru dezvoltarea în continuare, pe linie ascendentă, a economiei naţionale. Planul pe anul 1962 prevede un nou avînt al industriei şi agriculturii, creşterea însemnată a volumului de investiţii, ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii. Producţia industrială va creşte cu 13,5% faţă de realizările din 1961, depăşind cu circa 6,5 miliarde de lei prevederile din Directive. În anul următor, volumul investiţiilor din fondurile statului este de aproape 6 ori mai mare decît în 1950. Ca urmare a dezvoltării economiei naţionale, numărul salariaţilor va ajunge în 1962 la 3 660 000, cu 200 000 mai mult decît se prevede în Directive.

Importantele realizări obţinute, avîntul şi hotărîrea cu care oamenii muncii de la oraşe şi sate luptă pentru îndeplinirea prevederilor planului de 6 ani sînt o chezăşie că măreţul program al desăvîrşirii construcţiei socialiste va fi înfăptuit cu deplin succes. Patria noastră va cunoaşte o şi mai mare înflorire, spre binele şi fericirea poporului. (Aplauze vii, puternice.)

Tovarăşi,

Lucrările consfătuirii noastre vor constitui un îndemn puternic pentru organele de partid şi de stat, pentru toţi cei ce lucrează în domeniul agriculturii de a-şi concentra eforturile pentru consolidarea economică-organizatorică a gospodăriilor colective, pentru dezvoltarea lor multilaterală, întărirea proprietăţii obşteşti, creşterea producţiei globale şi a producţiei-marfă. Să muncim neobosit pentru ca fiecare gospodărie colectivă să devină o unitate socialistă puternică şi înfloritoare, care să asigure colectiviştilor o viaţă îmbelşugată şi să constituie un exemplu viu, însufleţitor, pentru întreaga ţărănime! *(Aplauze puternice.)*

Îndeplinirea marilor sarcini dezbătute în consfătuirea noastră cere îmbunătăţirea întregii activităţi de conducere a agriculturii socialiste. În această privinţă, un rol important revine Ministerului Agriculturii. El trebuie să-şi îmbunătăţească stilul şi metodele de muncă, să devină un adevărat centru organizatoric de generalizare în producţia agricolă a ştiinţei şi practicii înaintate, a metodelor folosite de fruntaşii producţiilor mari, să contribuie mai activ la introducerea noului în agricultură. Ministerul are datoria să studieze temeinic problemele economice, tehnice-ştiinţifice şi organizatorice ale agriculturii noastre socialiste, atrăgînd în această muncă cele mai competente cadre din unităţile agricole socialiste, cadrele de specialişti de la raioane şi regiuni şi din institutele de cercetări şi de învăţămînt agricol.

Sarcini de mare răspundere revin sfaturilor populare. Ele sînt chemate să se ocupe îndeaproape de întreaga activitate a gospodăriilor colective şi să rezolve cu competenţă, operativ, toate problemele privind întărirea lor economică-organizatorică.

Organele regionale şi raionale de partid au sarcina să desfăşoare o intensă muncă politică şi organizatorică în rîndul ţărănimii şi al tuturor oamenilor muncii de la sate, să studieze şi să organizeze răspîndirea largă a experienţei înaintate, să asigure îndrumarea permanentă, concretă, a activităţii sfaturilor populare şi a conducerilor gospodăriilor colective.

Tovarăşi,

Consfătuirea a scos la iveală rezervele mari ale agriculturii noastre, a pus în lumină comoara nesecată a experienţei acumulate de ţăranii colectivişti, de lucrătorii din gospodării de stat şi S.M.T.-uri, de specialişti şi oameni de ştiinţă, de organele de partid şi sfaturile populare.

Ne exprimăm convingerea că participanţii la consfătuire, întorcîndu-se la locurile lor, vor face larg cunoscute întregii ţărănimi, tuturor lucrătorilor din agricultură, cele dezbătute aici şi vor munci activ pentru aplicarea recomandărilor ce s-au elaborat. *(Vii aplauze.)*

Ne mai despart cîteva zile de Anul nou. Permiteţi-mi să vă adresez cu acest prilej calde felicitări tovărăşeşti şi să vă urez din toată inima vouă, şi prin voi tuturor lucrătorilor din agricultură, multă sănătate, fericire şi putere de muncă pentru ca anul care vine să fie un an de noi realizări în dezvoltarea agriculturii socialiste şi în creşterea continuă a producţiei agricole, de noi şi tot mai mari succese în lupta pentru construirea socialismului în patria noastră, pentru bunăstarea şi fericirea poporului! Spor la muncă, tovarăşi! *(Aplauze puternice, prelungite; toţi se ridică în picioare, minute în şir răsună urale şi ovaţii.)*

„Scînteia" nr. 5 387
din 23 decembrie 1961

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA POSTURILE DE RADIO ŞI TELEVIZIUNE CU PRILEJUL ANULUI NOU

— *1 ianuarie 1962* —

Dragi tovarăşi şi prieteni,

Cetăţeni ai Republicii Populare Romîne,

Ne mai despart cîteva clipe de Anul nou.

Reuniţi în această noapte în mijlocul celor dragi, al familiilor, prietenilor şi tovarăşilor de muncă, în faţa aparatelor de radio sau de televiziune, aşteptăm sosirea Anului nou într-o atmosferă sărbătorească, plină de veselie şi voie bună.

Bucuria noastră este pe deplin îndreptăţită. Anul pe care-l încheiem a fost un an de mari înfăptuiri, roadele muncii poporului nostru — deosebit de bogate.

Cunoaşteţi tabloul impresionantelor realizări în toate domeniile de activitate social-economică, înfăţişat la recenta sesiune a Marii Adunări Naţionale. Planul producţiei industriale pe anul 1961 a fost îndeplinit cu 12 zile înainte de termen.

Muncitorii, inginerii şi tehnicienii pot privi cu satisfacţie rezultatele muncii lor pline de abnegaţie. În toate ramurile economiei au fost puse în funcţiune noi capacităţi de producţie. Economia naţională a primit mai mult metal, mai multe maşini, mai mult petrol, cărbune, minereu, energie electrică, produse ale industriei chimice, bunuri de larg consum.

În toate regiunile şi oraşele ţării iscusiţii noştri constructori au ridicat noi clădiri industriale, cartiere de locuinţe, aşezăminte de învăţămînt, sănătate, cultură.

Milioane de ţărani, uniţi în gospodării colective, au cules rod bogat; se schimbă întreaga înfăţişare a satului şi felul de trai al ţărănimii. Ţăranii muncitori, lucrătorii din gospodăriile de stat şi S.M.T.-uri muncesc cu spor pentru a da patriei un belşug de produse necesare bunului trai al populaţiei.

Cadrele noastre didactice din învăţămîntul de toate gradele, lucrătorii din institutele de cercetări ştiinţifice, din domeniul culturii şi creaţiei artistice au muncit cu devotament pentru educarea tineretului — schimbul nostru de mîine, pentru pregătirea de specialişti, pentru dezvoltarea ştiinţei şi culturii noastre socialiste.

Tuturor celor care prin munca lor însufleţită contribuie la înflorirea patriei, la avîntul economiei şi culturii, la făurirea bunăstării poporului le adresăm calde felicitări, urări de noi realizări şi spor la muncă.

Avem neclintita convingere că eroica noastră clasă muncitoare, care îşi îndeplineşte cu cinste misiunea de clasă conducătoare a societăţii, ţărănimea noastră, care a păşit cu hotărîre pe calea agriculturii socialiste, oamenii de cultură care şi-au pus cunoştinţele şi forţele creatoare în slujba poporului vor adăuga în anul ce vine noi şi noi victorii celor obţinute pînă acum.

Încrezător în capacităţile sale creatoare, în viitorul său însorit, mîndru de succesele obţinute, poporul nostru, sub conducerea partidului, va păşi cu elan la înfăptuirea obiectivelor planului de stat pe anul 1962, muncind în toate ramurile de activitate cu entuziasmul propriu unui popor liber, stăpîn pe soarta sa şi pe roadele muncii sale.

Dragi tovarăşi,

Anul 1961 a fost marcat de un eveniment epocal — Congresul al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, care a adoptat noul său Program, arătînd popoarelor calea spre o so-

cietate unde toate resursele materiale, toate cuceririle rațiunii umane sînt puse în slujba omului și a bunăstării lui, calea spre o lume fără războaie, spre triumful socialismului și comunismului pe tot globul pămîntesc.

Mărețele victorii ale poporului sovietic în construirea comunismului, realizările remarcabile ale celorlalte țări ale lagărului socialist demonstrează cu putere superioritatea socialismului asupra capitalismului, dau forțe noi luptei oamenilor muncii din țările capitaliste pentru interesele lor vitale, pentru democrație și progres social, însuflețesc popoarele în lupta pentru lichidarea definitivă a rușinosului sistem colonial, pentru dreptul fiecărui popor de a dispune în mod liber de destinele sale.

Năzuința cea mai fierbinte a întregii omeniri este asigurarea unei păci trainice în lume. Faptul că în 1961 pacea a fost menținută este o nouă dovadă că forțele păcii sînt astăzi mai puternice ca oricînd, cercurile imperialiste agresive tot mai izolate, politica lor tot mai compromisă în ochii popoarelor. Marea Uniune Sovietică și alături de ea celelalte țări ale lagărului socialist țin sus steagul luptei pentru pace, care unește în jurul său mase imense de pe toate continentele. Avem convingerea că prin lupta unită și hotărîtă a popoarelor, pacea va triumfa și omenirea va fi ferită de ravagiile pustiitoare ale unui nou război mondial.

Romînia își va aduce și pe viitor întreaga ei contribuție la întărirea păcii, la victoria politicii de coexistență pașnică între toate statele, fără deosebire de sistem social.

În același timp avem îndatorirea de a ține trează vigilența, de a întări puterea de apărare a patriei, înconjurînd cu dragoste pe ofițerii și ostașii Forțelor Armate ale Republicii Populare Romîne, care stau neclintit de strajă independenței patriei și cuceririlor revoluționare ale poporului.

În pragul Anului nou adresez, în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, al Consiliului de Stat și al

guvernului Republicii Populare Romîne, calde felicitări oamenilor muncii din patria noastră, urîndu-le sănătate, fericire și noi succese în munca rodnică pe care o desfășoară.

În clipa cînd se vestește începutul noului an, să închinăm paharul pentru patria noastră dragă, pentru prosperitatea harnicului nostru popor, constructor al socialismului!

La mulți ani, iubiți tovarăși și prieteni!

„Scînteia" nr. 5 396
din 2 ianuarie 1962

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA CONFERINŢA PE ŢARĂ A SCRIITORILOR

— *24 ianuarie 1962* —

Dragi tovarăşi şi prieteni,

Am deosebita plăcere şi bucurie de a mă afla în mijlocul reprezentanţilor de seamă ai literaturii noastre şi de a aduce Conferinţei pe ţară a scriitorilor un salut călduros din partea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, a Consiliului de Stat şi a Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Romîne. *(Aplauze furtunoase.)*

Dezbaterile acestei conferinţe s-au caracterizat prin spirit principial, combativitate, ţinută înaltă, tratînd multilateral problemele creaţiei literare şi ale activităţii Uniunii scriitorilor. Ele ilustrează rodnica dezvoltare a literaturii noastre în cei 5 ani care despart conferinţa actuală de primul Congres al scriitorilor.

În această perioadă, proza, poezia, dramaturgia s-au îmbogăţit cu opere valoroase. Inspirată din actualitate, din munca avîntată a poporului, tematica nouă şi-a cîştigat locul de frunte în literatură. Scriitorilor aparţinînd generaţiilor mai vîrstnice li s-au alăturat numeroase talente tinere, formate în anii orînduirii populare.

Însufleţiţi de chemarea Congresului al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn de a făuri opere la nivelul înaltelor exigenţe artistice şi ideologice ale partidului şi poporului, oamenii de litere şi-au înmănuncheat puterile creatoare pentru a răspunde cu

cinste aşteptărilor şi cerinţelor milioanelor de cititori pe care-i are astăzi literatura.

Exemplu de înaltă măiestrie, de dragoste pentru chemarea lor de scriitori, de conştiinţă patriotică, le este tuturor oamenilor de litere opera străluciţilor reprezentanţi ai literaturii romîne clasice şi contemporane — Mihail Sadoveanu şi Tudor Arghezi. *(Aplauze.)*

Trăim epoca cea mai bogată în înfăptuiri din istoria ţării noastre. În toate domeniile vieţii sociale au loc profunde transformări revoluţionare. Clasa muncitoare, ţărănimea, intelectualitatea îşi consacră în întregime energia şi capacitatea lor de creaţie grandioasei opere de desăvîrşire a construcţiei socialiste şi de creare a condiţiilor în vederea trecerii treptate la comunism.

În această etapă istorică de dezvoltare a societăţii noastre, literaturii îi revine misiunea de mare răspundere de a contribui prin toată forţa ei de înrîurire la formarea şi dezvoltarea conştiinţei socialiste, la făurirea omului nou, a moralei socialiste, a atitudinii noi faţă de muncă şi societate, la înlăturarea din conştiinţa oamenilor a influenţelor ideologiei şi educaţiei burgheze. Creaţia literară are menirea de a reflecta puternicul avînt al construcţiei economiei şi culturii socialiste, schimbările în modul de viaţă al poporului, de a zugrăvi chipul luminos al muncitorului, al ţăranului colectivist, al intelectualului, de a cultiva în inimile oamenilor mîndria patriotică, îndemnîndu-i la noi fapte eroice pentru triumful celor mai înaintate idei ale timpului nostru, ideile comunismului.

Realitatea noastră este un izvor viu de inspiraţie pentru făurirea de opere literare la un înalt nivel artistic. Scriitorii noştri cei mai buni îşi datorează succesele străduinţei de a cunoaşte mai bine realitatea, de a pătrunde mai adînc în viaţa interioară a oamenilor muncii, constructorii societăţii socialiste.

Opere care să-şi croiască drum spre inima oamenilor, înfruntînd cu trăinicia lor timpul, nu pot fi scrise din fuga condeiului, ci sînt rezultatul cunoaşterii adînci, al studiului îndelungat al

realităţilor, al unui susţinut efort artistic, al muncii de migală a creatorului, pătruns de modestie şi exigenţă faţă de roadele trudei sale.

Lenin spunea că arta aparţine poporului, trebuind să pătrundă prin rădăcinile ei cele mai adînci în masele largi ale oamenilor muncii, să fie pe înţelesul lor, iubită şi apreciată de ele, să le unească sentimentele, gîndirea şi voinţa.

Nu poate fi mulţumire mai mare pentru un scriitor al timpurilor noastre decît ca în opera lui cititorul, făurar al noii orînduiri, să recunoască propria sa viaţă, gîndurile şi năzuinţele sale.

Principiile realismului socialist sînt călăuza sigură a scriitorilor noştri în activitatea lor creatoare. Ele deschid scriitorului o perspectivă istorică justă, îl feresc de prezentarea deformată, unilaterală, plată, a fenomenelor vieţii, îi dau putinţa de a înfăţişa cu pasiune realitatea în procesul complex al dezvoltării ei, al luptei dintre vechi şi nou, al afirmării a ceea ce este nou şi înaintat.

Literaturii îi revine un rol de seamă în formarea şi educarea tineretului. Tînăra noastră generaţie are nevoie de opere care întruchipează idealurile pline de măreţie ale epocii noastre, evocînd tradiţiile glorioase de luptă ale poporului, ale clasei muncitoare, cultivînd dragostea de patrie, de muncă, năzuinţa tineretului spre mari înfăptuiri.

Literatura epocii noastre trebuie să însemne şi ca măiestrie un mare pas înainte în dezvoltarea şi îmbogăţirea literaturii romîne. Continuînd tradiţiile marilor înaintaşi, valorificînd critic moştenirea literară, scriitorii sînt chemaţi să creeze opere care vor da o nouă strălucire comorilor limbii noastre.

Tinerii scriitori, urmînd îndemnul fruntaşilor scrisului nostru, să se deprindă, în munca grea asupra paginii, să facă „ucenicie neîntreruptă, pe toată viaţa" pentru a-şi perfecţiona măiestria. Criteriul de apreciere al unei opere de artă nu este numărul de pagini, ci mesajul şi fondul ei de idei, strălucirea ei artistică.

Armă de luptă pentru o literatură bogată în idei, pentru o măiestrie înaltă a operelor literare, critica — dezvoltînd realizările obţinute în ultimii ani — trebuie să manifeste combativitate în tratarea problemelor creaţiei literare. Nu pot sluji dezvoltării literaturii tendinţele de ocolire a problemelor ei arzătoare, subiectivismul, tonul apologetic, cît şi poziţiile neconstructive, negativiste, spiritul de grup. Literatura noastră are nevoie de o critică principială, pătrunsă de spiritul de partid, receptivă faţă de tot ce este valoros şi merită sprijinit şi promovat, faţă de operele care abordează temele realităţii noastre contemporane.

Critica literară, publicaţiile Uniunii scriitorilor să combată ruptura de realitate, de clocotul vieţii, încercările sterile de cultivare a unei literaturi cu tematică minoră, destinată unui cerc îngust de pretinşi rafinaţi, influenţele literaturii decadente şi ermetismului, refugierea în abstracţiuni nebuloase sau în trecutul îndepărtat, ce se manifestă uneori în poezie.

O sarcină importantă a criticilor şi a tuturor celor ce activează pe tărîmul teoriei şi istoriei literare este întocmirea Istoriei literaturii romîne, care să întreprindă o analiză riguros ştiinţifică a bogatului tezaur al literaturii noastre şi a etapelor ei de dezvoltare.

Rodnica desfăşurare a activităţii literare depinde într-o însemnată măsură de munca Uniunii scriitorilor, avînd în centrul preocupărilor ei dezbaterea problemelor fundamentale ale creaţiei literare, continua consolidare a coeziunii tuturor forţelor literaturii pe temelia ideologiei marxist-leniniste, creşterea cu dragoste şi atenţie a tineretului scriitoricesc.

În operele scriitorilor din ţara noastră se reflectă nobilele idei ale luptei pentru salvgardarea omenirii de calamităţile unui nou război mondial, pentru consolidarea păcii şi colaborării dintre toate popoarele, pentru progres social, caracteristice întregii politici a partidului, a statului nostru. *(Aplauze.)* În spiritul acestor idei, Uniunea scriitorilor este chemată să dezvolte şi în viitor legăturile de prietenie cu scriitorii din ţările socialiste, cu scriitorii progresişti din toate ţările.

Partidul Muncitoresc Romîn dă o înaltă preţuire muncii creatoare şi activităţii obşteşti a scriitorilor patriei noastre, considerîndu-i drept ajutoare ale sale de nădejde în opera măreaţă pe care o durează poporul nostru. *(Vii aplauze.)* Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn vă doreşte, dragi tovarăşi, noi şi însemnate succese în realizarea unor opere de valoare, care să îmbogăţească patrimoniul literaturii noastre şi să contribuie activ la triumful socialismului. *(Aplauze puternice, îndelung repetate.)*

„Scînteia" nr. 5 419
din 25 ianuarie 1962

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA CONFERINŢA ORGANIZAŢIEI ORĂŞENEŞTI DE PARTID BUCUREŞTI

— *28 ianuarie 1962* —

Luînd cuvîntul, tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej a apreciat că desfăşurarea conferinţei a prilejuit o trecere în revistă a marilor succese obţinute în dezvoltarea economică şi culturală a capitalei patriei noastre, a evidenţiat maturitatea şi capacitatea de mobilizare a organizaţiilor de partid, spiritul de răspundere, însufleţirea şi hotărîrea cu care comuniştii, în fruntea oamenilor muncii, luptă pentru înfăptuirea politicii partidului.

Darea de seamă prezentată de tov. F. Dănălache şi dezbaterile care au avut loc pe marginea acestei dări de seamă au făcut o analiză cuprinzătoare a muncii vaste desfăşurate în toate domeniile de organizaţia de partid a capitalei, în frunte cu comitetul orăşenesc, au examinat lipsurile ce s-au manifestat în munca organelor şi organizaţiilor de partid, au fixat sarcinile în vederea îmbunătăţirii continue a activităţii de partid, de stat, economice, social-culturale.

Înainte de a mă referi la unele aspecte ale activităţii organizaţiei de partid din capitală mă voi opri asupra rezultatelor obţinute de oamenii muncii din patria noastră în realizarea obiectivelor planului de 6 ani.

În primii 2 ani — 1960 şi 1961 — ai planului, sarcinile prevăzute în Directivele congresului pentru această perioadă au fost îndeplinite şi depăşite. Volumul global al producţiei industriale a crescut în aceşti 2 ani cu peste 35%. Cele mai de seamă realizări au fost obţinute în ramurile principale ale industriei, de care

depinde dezvoltarea proporţională, mereu ascendentă a întregii economii naţionale, continua înflorire social-economică a ţării. Volumul producţiei în industria construcţiilor de maşini, care stă la baza progresului tehnic al tuturor celorlalte ramuri de producţie, a crescut cu 45%, în industria chimică — cu 50%, în industria energiei electrice — cu 33%. Muncitorii, tehnicienii, inginerii au realizat peste plan în aceşti doi ani o producţie în valoare de 6,5 miliarde de lei. Economia naţională a primit peste prevederile planului un plus de 123 000 de tone de oţel, 103 000 de tone de laminate, 721 000 de tone de cărbune, motoare electrice cu o putere de 93 000 kW, mobilă în valoare de 328 000 000 de lei, 15 600 000 m^2 de ţesături, 1 400 000 de perechi de încălţăminte şi multe altele. Reducînd consumurile specifice şi folosind mai bine capacităţile de producţie, oamenii muncii din industrie au realizat economii peste plan în valoare de 1,7 miliarde de lei.

În 1962, potrivit planului, volumul producţiei industriale va atinge un nivel cu 54% mai mare decît în 1959. Numai depăşirea prevederilor Directivelor pe primii trei ani ai planului cu 14 miliarde de lei reprezintă aproape întreaga producţie industrială a anului 1938.

Şi pe frontul transformării socialiste a agriculturii şi al sporirii producţiei agricole s-au obţinut succese importante. Consfătuirea pe ţară a ţăranilor colectivişti a prilejuit o analiză multilaterală a problemelor fundamentale ale agriculturii, a constituit o tribună a experienţei înaintate a gospodăriilor colective. Lucrările consfătuirii au fost urmărite cu imens interes de întreaga ţărănime şi au dat un puternic avînt mişcării ţărănimii pentru terminarea colectivizării. Numai în ultimele două luni — decembrie şi ianuarie — au intrat în gospodării colective un număr de circa 205 000 de familii ţărăneşti, cu o suprafaţă de aproape 600 000 ha de teren agricol.

Presa noastră a adus la cunoştinţa opiniei publice că, după regiunile Dobrogea şi Bucureşti, colectivizarea agriculturii s-a încheiat şi în regiunile Cluj şi Banat.

Procesul de colectivizare este într-o fază foarte înaintată în regiunile Galaţi, Hunedoara, Iaşi, Oltenia şi altele.

În numele Comitetului Central al partidului, felicit din toată inima pentru această victorie ţărănimea din regiunile Cluj şi Banat, pe inginerii, mecanizatorii şi agronomii din staţiunile de maşini şi tractoare şi din gospodăriile agricole de stat şi pe lucrătorii din sfaturile populare care au adus o mare contribuţie la îndrumarea ţărănimii pe calea agriculturii socialiste, organele şi organizaţiile de partid şi activul de partid.

În faţa organelor de partid şi a sfaturilor populare din aceste regiuni — ca şi din regiunile Dobrogea şi Bucureşti — stă sarcina de mare răspundere de a îndruma şi ajuta concret şi operativ gospodăriile colective în activitatea lor economică şi organizatorică, repartizînd în acest sector cadre bune şi competente. Toate forţele ţărănimii, ale tuturor lucrătorilor din agricultura acestor regiuni complet colectivizate trebuie acum concentrate pentru consolidarea şi dezvoltarea economică a gospodăriilor colective.

Posibilităţile nelimitate de sporire a producţiei agricole deschise de încheierea colectivizării vor fi pe deplin valorificate dacă colectiviştii din aceste regiuni şi organele de partid vor înţelege să treacă la unirea gospodăriilor colective mici şi crearea de unităţi agricole mari, capabile să asigure folosirea raţională a pămîntului, aplicarea metodelor agrotehnice înaintate, utilizarea mai eficace a mijloacelor mecanizate, îmbinarea culturii cerealelor cu creşterea animalelor şi cu alte ramuri de producţie agricolă.

În continuare, tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej a subliniat că datorită creşterii acumulărilor statului a devenit posibilă alocarea pentru investiţii în anii 1960—1962 a peste 83 de miliarde de lei, depăşindu-se nivelul prevăzut în Directive. Nicicînd ţara noastră nu a avut posibilitatea de a asigura o creştere atît de mare a resurselor economiei, care să permită dublarea investiţiilor într-o perioadă de numai 3 ani.

Realizările obţinute s-au reflectat în sporirea însemnată a veniturilor şi în creşterea puterii de cumpărare a populaţiei, în asi-

gurarea unui volum de mărfuri cu 18 miliarde de lei mai mare în 1962 față de 1959, de o varietate largă de sortimente și de calitate superioară. În întreaga țară s-au construit și se construiesc sute de noi unități comerciale înzestrate cu utilaje moderne, îmbunătățindu-se permanent deservirea populației.

Toate acestea sînt rodul muncii devotate și pline de abnegație a muncitorilor, țăranilor și intelectualilor și ilustrează justețea liniei politice a partidului nostru, creșterea rolului conducător al organizațiilor de partid în toate domeniile vieții sociale.

La înfăptuirea acestor rezultate, care constituie un titlu de mîndrie pentru poporul nostru, o contribuție de seamă au adus oamenii muncii din capitală.

În întreprinderile orașului București — centrul politic, cultural, științific al țării și cel mai important centru economic — se realizează mai mult de o cincime din întreaga producție industrială a țării: 28% din construcțiile de mașini, 32% din producția chimică, 30% din textile, 37% din confecții, 27% din producția de pielărie și încălțăminte.

Volumul producției industriale a orașului București depășește cu 20% întreaga producție din 1938 a industriei Romîniei.

Cu îndreptățită satisfacție arată darea de seamă prezentată conferinței de comitetul orășenesc de partid că în primii 2 ani ai planului de 6 ani întreprinderile din capitală și-au îndeplinit planurile anuale înainte de termen, mărind producția industrială cu 35,6% față de 1959 și realizînd produse peste plan în valoare de 1,5 miliarde de lei.

Răspunzînd cu elan chemării partidului de a lupta pentru descoperirea și valorificarea rezervelor interne și reducerea cheltuielilor de producție, oamenii muncii din București au realizat în 1960—1961 economii peste plan de 1 miliard de lei — cu 200 000 000 mai mult decît se angajaseră.

Rezultatele însuflețitoare dobîndite în dezvoltarea industriei și în ridicarea nivelului ei tehnic, realizările în construcția de locuințe, care împodobesc din ce în ce mai mult cartierele orașului, în lărgirea și perfecționarea deservirii populației au transformat profilul economic și înfățișarea orașului București.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn, Consiliul de Stat și Consiliul de Miniștri dau o înaltă prețuire și felicită din toată inima colectivele de muncitori, ingineri și tehnicieni, pe oamenii de știință și cultură, organizațiile de partid, sindicale și de tineret din București pentru aceste minunate realizări, urîndu-le noi și însemnate succese și îndemnîndu-le să-și înzecească eforturile, să-și mobilizeze toate energiile pentru realizarea și depășirea sarcinilor mari și de răspundere ce le revin în planul de dezvoltare a economiei naționale. *(Aplauze.)*

Ponderea producției din întreprinderile industriei grele din capitală în totalul producției industriale a crescut de la circa 36% în 1950 la peste 50% în 1960; ponderea producției întreprinderilor constructoare de mașini a crescut de la 18,5% la 32%, cea a întreprinderilor din industria chimică de la 5,6% la 10,2%.

La baza dezvoltării cu precădere și în ritm susținut a producției întreprinderilor din industria grea au stat indicațiile partidului privitoare la folosirea avantajelor pe care le oferă adîncirea specializării întreprinderilor acolo unde există condiții optime pentru cooperare. Existența unor astfel de condiții în orașul București a permis crearea unor întreprinderi cu profil bine conturat, reprofilarea multora dintre cele existente și dezvoltarea unor capacități de producție specializate. Datorită profilării și specializării se elimină paralelismele în fabricarea unor produse și cresc posibilitățile întreprinderilor de a introduce tehnica înaintată și a folosi mai complet capacitatea utilajelor, obținînd produse de calitate superioară și la un preț de cost redus. De exemplu, profilarea Uzinei „Semănătoarea" pe 4 tipuri importante de mașini agricole pentru recoltat, prin renunțarea treptată la produsele neomogene fabricate în trecut (pile, dulapuri metalice ș.a.) a permis modernizarea tehnologiei și organizarea în flux continuu a procesului de producție, cu influențe pozitive asupra creșterii productivității muncii și reducerii prețului de cost. Specializarea Uzinei „Tudor Vladimirescu" a constituit un

factor hotărîtor în perfecționarea construcției autovehiculelor, asigurînd acestora condiții superioare de rezistență, stabilitate, confort și estetică.

Avînd un corp tehnic de înaltă calificare și în continuă creștere, o largă bază de cercetări tehnice-științifice, industria capitalei va produce mașini și utilaj de înaltă tehnicitate, agregate de mare productivitate și precizie, instalații de mecanizare și automatizare, necesare ridicării continue a calității produselor și extinderii progresului tehnic în economia națională.

În ce privește industria electrotehnică, întreprinderile din capitală realizează peste 58% din producția pe țară a acestei ramuri. Profilarea și dezvoltarea întreprinderii „Automatica" și a celorlalte întreprinderi electrotehnice fac posibilă înfăptuirea automatizării complexe a unor linii tehnologice, mașini și agregate. Recent au fost automatizate furnalele nr. 1 și 2 de la Combinatul metalurgic Reșița, a fost elaborat sistemul de automatizare a acționărilor electrice care urmează a fi folosite la liniile de ciment, mașini-unelte mari ș.a.

Dezvoltarea în continuare a producției de mașini și aparate electrice, de elemente pentru automatizare — care se prevede să fie în 1965 de peste 3 ori mai mare decît în 1962 — va accelera ritmul de automatizare în industriile siderurgică, chimică, a materialelor de construcție, în industria ușoară și alimentară.

Pe aceeași linie de profilare și specializare s-a dezvoltat și industria chimică a orașului București. Capacitățile de producție ale acestei ramuri au fost orientate îndeosebi spre producția de coloranți, rășini sintetice, mase plastice prelucrate.

Un obiectiv de mare însemnătate, care urmează să intre în producție în 1962, este Fabrica de anvelope Popești-Leordeni, ceea ce impune pregătirea temeinică a producției și asimilarea cunoștințelor necesare fabricării anvelopelor la nivelul calitativ proiectat.

De asemenea și industriile textilă, confecții, încălțăminte, alimentară ale capitalei au înregistrat progrese remarcabile în ceea ce privește volumul, nivelul tehnic, calitatea și varietatea producției. În 1960, în capitală s-au realizat de 2,3 ori mai multe produse textile decît în 1950, de 3 ori mai multe confecții, de circa 3 ori mai multă încălțăminte și produse de piele, de 3,5 ori mai multe preparate de carne, de 3 ori mai multe uleiuri, grăsimi vegetale ș.a.

Planul de 6 ani prevede sporuri însemnate ale capacității de producție prin reechiparea cu utilaje moderne, precum și prin construcția unor noi întreprinderi și secții. Pentru lărgirea producției de stofe, tricotaje și confecții de calitate superioară pe bază de fire fine de tip lînă se va dezvolta și înzestra cu utilaj de mare productivitate filatura de lînă pieptănată. Producția de țesături de mătase va fi îmbogățită cu sortimente de calitate superioară — produse în noua țesătorie de mătase prevăzută a se construi în capitală. Combinatul de cauciuc Jilava își va dubla capacitatea actuală de prelucrare, va asigura îmbunătățirea substanțială a aprovizionării cu articole tehnice și bunuri de consum de cauciuc. În anul acesta se vor încheia lucrările de dezvoltare și utilare a fabricii de ulei și a altor întreprinderi și secții din industria alimentară.

O dată cu dezvoltarea economică a orașului București, numărul salariaților a crescut față de 1956 cu 23%, al muncitorilor din industrie, construcții, transporturi, gospodărie comunală cu 34%.

Inginerii și tehnicienii din capitală rezolvă cu competență sporită sarcinile complexe ale ridicării continue a nivelului tehnic și organizatoric al producției, ale introducerii și extinderii tehnicii noi, modernizării produselor și îmbunătățirii tehnologiei de fabricație.

În această privință pot fi citate numeroase exemple. Recent au fost omologate și urmează să intre în producția de serie la Uzinele „Timpuri noi" noile motoare diesel de 2, 3 și 4 cilindri, — produse la nivelul tehnicii mondiale, care prezintă un pronunțat progres față de caracteristicile seriei vechi și constituie o mîndrie a colectivului întreprinderii. De asemenea, noile motoare asincrone asimilate de uzina de mașini electrice au performanțe comparabile cu cele mai bune realizări pe plan mondial, fiind mult solicitate și la export. Merită a fi subliniate rezultatele frumoase ale colectivului Uzinelor „23 August" în asimilarea noilor linii de ciment de

800 de tone clinker/24 ore şi a presei hidraulice cu 6 etaje pentru industria lemnului, utilaje de nivel tehnic ridicat, care au pus cadrelor tehnice ale uzinei probleme tehnologice complexe.

Cu rezultate deosebite în ridicarea nivelului tehnic şi calitativ al produselor se pot mîndri şi o serie de întreprinderi din industria uşoară şi alimentară. Sînt apreciate modelele reuşite de încălţăminte pentru copii ale întreprinderii „Carmen", ţesăturile de mătase cu desen şi colorit atrăgător produse de „Mătasea populară", noile sortimente ale Fabricii de produse lactate Bucureşti şi multe altele.

Planul de stat pe 1962 prevede pentru întreprinderile din capitală sarcini sporite în ce priveşte dezvoltarea tehnicii noi. În acest an vor fi asimilate maşini şi utilaje la nivel tehnic ridicat: la Uzinele „23 August" — prese hidraulice de 25—100 de tone, maşini de prelucrat mase plastice prin extrudere şi injecţie; la „Timpuri noi" — motoare cu explozie de 9 CP şi 18 CP. Uzinele „Electronica" vor intensifica lucrările pentru asimilarea producţiei de diode şi tranzistori cu germaniu şi a pieselor de radio.

De modul în care întreprinderile constructoare de maşini din capitală vor realiza în 1962 însuşirea în fabricaţie de noi maşini, motoare, instalaţii şi agregate depinde dezvoltarea pînă în 1965 a altor întreprinderi din ţară, inclusiv din oraşul Bucureşti. Se poate aprecia că mai mult de $^1/_5$ din producţia anului 1965 a întreprinderilor constructoare de maşini din Bucureşti se va realiza pe seama utilajelor asimilate în 1962.

Înfăptuirea ritmică a progresului tehnic cere ca întreprinderile constructoare de maşini să asigure trecerea cît mai rapidă de la fazele de proiectare şi executare a prototipurilor la faza de punere în fabricaţie, domeniu în care există o anumită rămînere în urmă, pentru a cărei lichidare trebuie să ne mobilizăm toate forţele.

Succesul în ridicarea nivelului tehnic al producţiei este strîns legat de crearea în întreprinderi a unei opinii de masă pentru asimilarea produselor noi şi de considerarea permanentă a planului tehnic de către cadrele de conducere, ingineri şi tehnicieni ca factorul hotărîtor al dezvoltării producţiei în viitor. Acestea trebuie să se concretizeze în organizarea mai temeinică a serviciilor constructorului-şef şi tehnologului-şef din întreprinderi, în repartizarea celor mai calificate cadre de muncitori şi tehnicieni în secţiile de pregătire a fabricaţiei şi în sculării.

Indisolubil legată de progresul tehnic, calitatea producţiei constituie în prezent unul din obiectivele principale puse de partid în faţa oamenilor muncii. Lupta pentru o calitate superioară a produselor este tot mai mult promovată la nivelul problemelor majore ale activităţii de producţie. Astăzi a devenit însă insuficientă înţelegerea calităţii ca privind numai finisarea îngrijită a produselor sau reducerea remanierilor în cursul procesului de fabricaţie. Fără îndoială că prezentarea, aspectul şi finisajul exterior au o mare importanţă pentru aprecierea calităţii produselor. Cerinţele actuale ale economiei impun însă abordarea mult mai complexă a problemei calităţii şi corelarea acesteia cu toate celelalte aspecte ale activităţii economice, în care un rol determinant îl are nivelul tehnic al producţiei. Prin calitate se înţelege în primul rînd obţinerea unor performanţe superioare: productivitate înaltă, durabilitate, rezistenţă mare la uzură, paralel cu micşorarea greutăţii specifice şi a gabaritelor, ceea ce asigură economisirea materialelor şi reducerea suprafeţelor de producţie. În toate domeniile, criteriul de orientare trebuie să-l constituie modelele cele mai reuşite produse pe plan mondial.

Înzestrarea tehnică a întreprinderilor, nivelul înalt de calificare al cadrelor de muncitori, ingineri şi tehnicieni din industria capitalei pot asigura maşini şi utilaje cu caracteristicile tehnice cele mai înaintate, produse textile mai atrăgătoare şi durabile, încălţăminte mai frumoasă şi mai trainică, aparate de uz casnic moderne, produse alimentare variate şi cu valoare nutritivă ridicată.

O mare atenţie s-a acordat în cuvîntare problemelor construcţiei de locuinţe. Referitor la aceasta, tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej a arătat că grija deosebită a partidului nostru pen-

tru îmbunătățirea condițiilor de locuit în capitală se reflectă în creșterea an de an a volumului construcțiilor de locuințe.

În ultimii 2 ani s-au construit în capitală aproape 23 000 de apartamente, constituind noi ansambluri și grupuri de clădiri care înfrumusețează orașul. Capătă o înfățișare nouă magistralele capitalei — Calea Griviței, șoseaua Ștefan cel Mare și Mihai Bravu, magistrala Nord-Sud și se desăvîrșește închegarea urbanistică a zonei centrale a orașului.

Lucrătorii din construcții au dovedit că pot să realizeze lucrări importante în termene scurte și în condiții de bună calitate, îndeplinind mai bine unul din indicatorii de bază ai planului de investiții : termenul de punere în funcțiune.

Se extind tot mai mult metodele noi de industrializare și de mecanizare a lucrărilor de construcții, ceea ce a permis scurtarea duratei de execuție și realizarea unor importante economii de materiale.

Un exemplu grăitor în această privință îl constituie Pavilionul Expoziției economiei naționale, la care s-au realizat 20 000 m^2 de suprafață utilă numai în 8 luni, ca urmare a folosirii în mare măsură a elementelor prefabricate și a aplicării unor procedee noi în tehnica de execuție.

La blocurile de locuințe din b-dul Dinicu Golescu au fost date în folosință 225 de apartamente cu 68 de zile înainte de termen, la complexul de locuințe Grivița-Ateliere — 192 de apartamente cu 44 de zile înainte de termen ; cele 9 blocuri-cămine pentru 4 000 de studenți au fost executate în mai puțin de 8 luni.

Cu toate aceste rezultate îmbucurătoare, în activitatea organizațiilor de construcții-montaj din capitală se mai constată numeroase cazuri de punere în funcțiune cu întîrziere a unor obiective, de nerealizare a productivității muncii planificate, calitate slabă la unele finisaje, depășiri ale costurilor de deviz. Coordonarea pe același șantier a constructorilor și instalatorilor de specialități diferite lasă de dorit, ceea ce determină numeroase deteriorări și refaceri de săpături, de canalizări și chiar de construcții finisate.

Industrializarea lucrărilor de construcții își face loc într-un ritm mult prea lent, și durata de execuție este prea mare ; de pildă, construirea blocului nr. 9 din ansamblul Șincai — Mărășești, cu 40 de apartamente, a durat circa 12 luni, a blocurilor A. 1 și A. 2, de cîte 40 de apartamente din Drumul Taberei — 8 luni.

Față de progresul realizat în arhitectură și în tehnica construcțiilor de locuințe, criticile cele mai frecvente ale oamenilor muncii care se mută în noile apartamente sînt adresate calității materialelor de instalații și sanitare, articolelor de lăcătușerie pentru uși, ferestre și mobilă executate în mod rudimentar și în cantități insuficiente.

Acestei stări de lucruri i se va pune capăt prin darea în funcțiune a fabricilor, în curs de construcție, pentru producția de radiatoare, băi, articole de lăcătușerie și armături, care vor asigura nevoile economiei naționale cu aceste produse în cantități suficiente și sortimente variate.

Comitetul executiv al Sfatului popular al capitalei trebuie să manifeste o exigență mult sporită față de activitatea din construcții, să înțeleagă importanța pe care partidul și guvernul o acordă construcțiilor de locuințe ca unul din criteriile principale de apreciere a activității economice și gospodărești de către populație și, totodată, ca tablou reprezentativ al forței și progresului economiei.

Conducerea organizațiilor de construcții trebuie să asigure din timp condițiile de execuție : proiecte și amplasamente, organizarea rațională pe bază de grafice a execuției lucrărilor, livrarea la termen a materialelor, recrutarea și calificarea cadrelor necesare, corespunzător volumului sporit de construcții din capitală și exigenței tot mai înalte privind calitatea lucrărilor.

Pentru ridicarea nivelului activității în construcții este necesar ca Sfatul popular al capitalei, cu sprijinul Comitetului de stat pentru construcții, arhitectură și sistematizare, să definitiveze în timpul cel mai scurt planul și detaliile de sistematizare ale orașului București și să întocmească un plan concret pentru creșterea gradului

de industrializare a construcţiilor. Aceasta este cu atît mai urgent cu cît planul de 6 ani prevede darea în folosinţă în capitală a circa 90 000 de apartamente moderne şi confortabile. Construcţia noilor blocuri de locuinţe se va încadra în ansambluri urbanistice, care vor contribui la lichidarea urmărilor dezvoltării anarhice din perioada burgheziei şi a contrastului dintre centru şi periferie. Noile construcţii vor schimba complet înfăţişarea Bucureştiului — cu străzi spaţioase, blocuri primitoare, magazine moderne, cu noi edificii de învăţămînt şi cultură.

Însemnate fonduri materiale şi băneşti sînt prevăzute pentru îmbunătăţirea continuă a transportului în comun, realizarea unor noi construcţii şi dotări edilitare pentru dezvoltarea reţelei de apă, canalizare, modernizarea străzilor, extinderea spaţiilor verzi.

Planul de 6 ani deschide noi şi minunate perspective capitalei patriei noastre, ca şi ţării întregi. Bucureştiul se va înfrumuseţa şi mai mult, va cunoaşte o mare dezvoltare economică, bunăstarea locuitorilor săi va creşte continuu.

La sfîrşitul planului de 6 ani întreprinderile industriale vor da o producţie de peste 2 ori mai mare decît în 1959. Vor intra în funcţiune 19 întreprinderi noi ; vor fi dezvoltate, reutilate şi dotate cu secţii noi un număr de 40 de întreprinderi, ceea ce va ridica potenţialul industrial al oraşului.

În 1962 se investesc în capitală circa 3,2 miliarde de lei. O premisă importantă pentru desfăşurarea normală a planului de investiţii este elaborarea din timp şi la un nivel tehnic ridicat a proiectelor pentru introducerea în plan şi pentru execuţia lucrărilor.

Întrucît majoritatea institutelor de proiectare sînt în Bucureşti, consider necesar să mă opresc asupra cîtorva aspecte legate de munca de elaborare a documentaţiei tehnice pentru lucrările de investiţii. În activitatea de proiectare s-au realizat incontestabil progrese încurajatoare. S-au elaborat proiecte valoroase pentru mari combinate, instalaţii complexe, fabrici şi uzine la nivelul tehnicii moderne, frumoase ansambluri urbanistice.

În acelaşi timp există însă o serie de lipsuri în activitatea de proiectare, ceea ce a făcut ca în anii precedenţi un număr de obiective să nu poată fi introduse în plan.

În multe proiecte trimise spre avizare şi aprobare nu sînt soluţionate probleme esenţiale, procedeele tehnologice proiectate nu sînt clarificate şi aprofundate pe baza realizărilor tehnicii moderne. Din cauza lipsei de legătură între proiectantul general, beneficiar şi organele de proiectare de specialitate, deseori nu sînt corelate soluţiile alimentării cu apă, energie ş.a. ; nu se iau în considerare posibilităţile de cooperare pentru utilităţi şi deserviri.

În multe din documentaţii nu se analizează cu toată seriozitatea eficienţa economică a investiţiilor propuse, volumul acestora fiind exagerat în raport cu rezultatele ce urmează a se obţine.

Faptul că toate aceste documentaţii cu lipsuri serioase au trecut prin consiliile tehnice-ştiinţifice ale ministerelor dovedeşte că nu se lucrează destul de temeinic, iar conducerile unor ministere nu iau măsuri pentru îndrumarea şi coordonarea activităţii proiectanţilor.

Comitetul orăşenesc de partid, conducerile organizaţiilor de proiectare trebuie să manifeste un înalt simţ de răspundere, să se ocupe mult mai îndeaproape de problemele proiectării şi avizării, să îndrepte eforturile spre tratarea aprofundată a aspectelor eficienţei economice prin sporirea pe toate treptele a exigenţei faţă de calitatea proiectelor şi printr-o mai bună coordonare a activităţii de proiectare, în vederea soluţionării operative, pe parcurs, a problemelor legate de întocmirea documentaţiilor.

În dezvoltarea vieţii sociale şi economice a oraşului Bucureşti, un rol important îl ocupă comerţul socialist.

Pentru satisfacerea cerinţelor în continuă creştere ale populaţiei au fost puse la dispoziţia Sfatului popular al capitalei fonduri însemnate de investiţii pentru asigurarea reţelei de desfacere cu spaţii corespunzătoare. S-au construit mari depozite de mărfuri, precum şi un mare număr de unităţi comerciale, care asigură condiţii bune de deservire.

Satisfacerea exigenţelor sporite ale populaţiei capitalei, buna aprovizionare a noilor cartiere, creşterea rentabilităţii comerţului socialist sînt cerinţe care se pot realiza numai în condiţiile unei reţele comerciale raţional dezvoltate, cu un număr suficient de magazine profilate şi bine utilate, distribuite în raport cu densitatea populaţiei şi dimensionate pe baza unor calcule economice care să asigure reducerea cheltuielilor de circulaţie.

Anul 1962, în care am păşit, va încheia prima jumătate a planului de 6 ani. De rezultatele pe care le vom obţine în acest an depinde într-o mare măsură înfăptuirea înainte de termen a planului de 6 ani.

Realizarea sarcinilor ce revin oamenilor muncii din capitală în 1962 cere eforturi serioase din partea lor, precum şi o muncă mai bine organizată, mai calificată din partea organelor şi organizaţiilor de partid.

Sîntem încredinţaţi că oamenii muncii din capitală, sub conducerea organizaţiilor de partid, îşi vor mobiliza toate forţele, toată experienţa şi capacitatea creatoare pentru a asigura îndeplinirea planului pe 1962 la toţi indicii, vor obţine noi şi însemnate succese în lupta pentru dezvoltarea economiei naţionale, pentru făurirea vieţii socialiste, îmbelşugate, a poporului muncitor.

Tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej s-a ocupat apoi de unele probleme ale muncii politice-organizatorice a organelor şi organizaţiilor de partid. Subliniind că organizaţia de partid a oraşului Bucureşti, care grupează peste 122 000 de membri şi candidaţi de partid — aproape a şaptea parte din efectivul partidului — este cea mai mare organizaţie a partidului nostru, vorbitorul a spus:

Aşa cum a reieşit şi din dezbaterile conferinţei, organizaţia de partid a capitalei îşi îndeplineşte cu cinste sarcinile ce-i revin. A crescut rolul organizaţiilor de partid în conducerea activităţii economice, de stat şi social-culturale; în marea lor majoritate, ele îşi concentrează activitatea asupra principalelor probleme ale sectorului în care muncesc, le rezolvă cu mai multă competenţă şi operativitate, desfăşoară o largă muncă politică-organizatorică în rîndul maselor de oameni ai muncii, contribuind într-o mare măsură la succesele despre care s-a vorbit aici.

Măreţele obiective ce stau în faţa noastră impun organelor şi organizaţiilor de partid să asigure participarea activă a tuturor membrilor de partid la lupta pentru realizarea sarcinilor politice-economice, încît fiecare membru al partidului, la locul său de muncă, să fie un militant care să-i mobilizeze şi să-i însufleţească prin exemplul său şi pe ceilalţi oameni ai muncii.

Darea de seamă şi discuţiile din cadrul conferinţei au relevat importanţa deosebită a activului de partid, ale cărui rînduri au sporit în ultimii ani; trebuie însă arătat că în capitală mai există mari posibilităţi, încă nefolosite, de lărgire a activului de partid. Merită să fie extinsă metoda folosită de comitetul orăşenesc, care, sprijinindu-se pe activul de partid, cît şi pe activul fără partid, formează, pentru toate sectoarele de activitate, colective alcătuite din oameni competenţi, specialişti cu o înaltă calificare din diferite domenii — ceea ce asigură studierea aprofundată a problemelor şi elaborarea unor măsuri practice eficace.

În munca de alegere şi creştere a cadrelor, comitetul orăşenesc, comitetele raionale de partid au obţinut bune rezultate, formînd şi promovînd în munci de conducere din toate sectoarele vieţii de partid, de stat, economice, culturale şi obşteşti un mare număr de cadre valoroase.

În această privinţă, conferinţa a scos în evidenţă şi unele lipsuri, care trebuie înlăturate cu toată hotărîrea. A creşte cadre înseamnă nu numai a forma oameni cu o bună pregătire politică şi profesională, care să poată conduce activitatea într-un sector sau altul, ci şi a-i educa în spiritul unei înalte principialităţi partinice, al ideologiei şi moralei socialiste, încît prin întreaga lor comportare să poată sluji drept pildă oamenilor muncii.

Capitala noastră, cu numeroasele ei întreprinderi, instituţii centrale de stat, institute de învăţămînt superior şi de cercetare ştiinţifică, instituţii de artă şi cultură, constituie un uriaş rezervor de cadre. Muncind cu stăruinţă şi pricepere, organele şi organiza-

ţiile de partid din Bucureşti au deplina posibilitate de a asigura cadre corespunzătoare, cu perspective de creştere pentru toate domeniile de activitate.

O atenţie deosebită trebuie acordată şi pe viitor aplicării consecvente a principiilor şi normelor leniniste în viaţa de partid, conducerii colective, întăririi disciplinei de partid, a combativităţii şi intransigenţei faţă de orice abateri de la linia politică a partidului, de la disciplina şi regulile de partid.

Din dezbaterile conferinţei au reieşit unele deficienţe în domeniul organizării şi controlului îndeplinirii hotărîrilor. Ca rezultat, unele hotărîri adoptate de comitetul orăşenesc sînt aduse cu întîrziere la cunoştinţa comitetelor raionale şi organizaţiilor de bază, prevederi importante ale acestora nu se aplică la timp, iar uneori de loc.

Deşi s-a atras atenţia în mod sistematic că organele de partid trebuie să-şi desfăşoare cea mai mare parte a activităţii în mijlocul oamenilor muncii din întreprinderi şi instituţii, acolo unde muncesc membrii de partid, totuşi nu au fost încă eliminate complet tendinţele birocratice, de înlocuire a muncii vii prin şedinţe şi hîrtii. Mai dăinuie practica unor şedinţe care, nefiind temeinic pregătite, se încheie cu hotărîri insuficient documentate şi nu preconizează măsuri concrete, precise, bazate pe un studiu aprofundat al problemelor. Se pierde, de asemenea, mult timp pentru întocmirea a tot felul de informări şi situaţii, adeseori inutile. În perioada ianuarie—septembrie 1961, unui singur comitet raional de partid din capitală i-au fost cerute 66 de informări şi situaţii, totalizînd 320 de pagini. În munca de partid sînt necesare diferite informări, dar aceasta nu înseamnă să se înlocuiască munca cu oamenii prin munca cu hîrtiile ; bună şi utilă este acea informare care se bazează pe cunoaşterea temeinică a realităţilor şi le prezintă într-o formă sintetică.

Aşa cum au arătat dezbaterile conferinţei, organizaţia de partid din Bucureşti a desfăşurat în ultimii ani o activitate bogată şi multilaterală în domeniul muncii ideologice. Organele de partid se

preocupă într-o măsură mai mare de legarea tot mai strînsă a muncii ideologice de sarcinile practice ale construcţiei socialiste ; un număr însemnat de cadre economice, tehnice studiază economia politică şi problemele economiei industriale. Aproape totalitatea membrilor de partid, precum şi alţi oameni ai muncii sînt cuprinşi în învăţămîntul de partid.

Organizaţia de Bucureşti a acumulat o experienţă interesantă în ce priveşte organizarea diferenţiată a muncii de propagandă potrivit cu sfera de preocupări a diferitelor categorii de oameni ai muncii cărora li se adresează — cadre conducătoare din economie, ingineri şi tehnicieni, cadre de partid şi sindicale din întreprinderi, cadre didactice, cercetători ştiinţifici, oameni de artă şi literatură. Această experienţă trebuie să fie mereu îmbogăţită şi perfecţionată, ea contribuind la legarea strînsă a teoriei de practică şi înlăturarea caracterului formal, scolastic pe care-l mai are uneori munca ideologică. Accentul principal în munca de propagandă trebuie pus pe continua ei îmbunătăţire *calitativă*, pe ridicarea nivelului teoretic şi a eficacităţii sale practice. Munca de propagandă trebuie să asigure cunoaşterea aprofundată de către membrii de partid şi de masele oamenilor muncii a liniei şi hotărîrilor partidului, a aprecierilor sale asupra problemelor vieţii interne şi internaţionale, să înarmeze ideologic pe membrii de partid pentru a îndeplini cu succes sarcinile istorice stabilite de Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn.

Pentru conducerea cercurilor şi cursurilor din sistemul învăţămîntului de partid, pentru întocmirea de materiale propagandistice calificate, comitetul orăşenesc, comitetele raionale trebuie să repartizeze un număr mai mare de tovarăşi cu bună pregătire ideologică, legaţi de activitatea practică din diferite domenii ale construcţiei socialiste. Acesta este şi mijlocul principal de înlăturare a tendinţelor de rupere a propagandei de necesităţile practice.

Formarea conştiinţei socialiste a oamenilor muncii este una dintre cele mai complexe sarcini în etapa desăvîrşirii construcţiei socialiste şi trecerii la comunism. Partidul nostru desfăşoară o uriaşă

muncă educativă în rîndul maselor largi ale celor ce muncesc, al cărei rod este nivelul politic din ce în ce mai ridicat, elanul și abnegația, atitudinea nouă față de muncă și îndatoririle sociale, orizontul cultural mai larg — trăsături caracteristice unui număr tot mai mare de oameni ai muncii.

În desfășurarea activității educative de masă, sarcini deosebit de mari au sindicatele. Fără o intensă muncă educativă este cu neputință îndeplinirea de către sindicate a sarcinilor ce le revin în mobilizarea oamenilor muncii la lupta pentru îndeplinirea planului de stat, în atragerea maselor muncitoare la o participare tot mai activă în conducerea economiei. Or, așa cum a reieșit și din intervențiile participanților la discuții, adesea organizațiile sindicale privesc munca educativă izolat de aceste sarcini fundamentale, o neglijează, nu se preocupă să-i asigure un caracter permanent. La unele întreprinderi din capitală munca culturală se duce în mod sporadic, are o sferă de cuprindere restrînsă ; se manifestă o slabă exigență față de conținutul activității culturale, se face puțin pentru organizarea utilă și totodată plăcută a timpului liber al muncitorilor, al familiilor lor, al tineretului.

Organele de partid sînt datoare să îndrume organizațiile sindicale pentru lichidarea hotărîtă a unor asemenea deficiențe. Membrii de partid care activează în organele sindicale trebuie să acționeze cu perseverență pentru ca fiecare organizație sindicală să valorifice multiplele mijloace pe care le are la dispoziție în vederea desfășurării muncii cultural-educative, să folosească din plin puterea ei de influență în scopul educării comuniste a maselor, combaterii stărilor de spirit înapoiate, promovării noului.

O atenție deosebită trebuie să acorde organizațiile de partid tineretului nostru minunat, creșterii noii generații de cetățeni ai patriei socialiste. Factorul hotărîtor al educației comuniste este munca ; neobosit să cultivăm în rîndurile tineretului dragostea de muncă, spiritul de disciplină, hotărîrea de a-și dărui elanul și energia clocotitoare operei de construire a socialismului !

Organizațiile U.T.M., cu sprijinul și sub îndrumarea organizațiilor de partid, trebuie să desfășoare o activitate bogată în conținut, variată și atrăgătoare, ajutîndu-i pe tineri să-și formeze o concepție științifică despre natură și societate, să-și însușească învățătura marxist-leninistă și politica partidului nostru.

Regimul democrat-popular a deschis larg în fața maselor de tineri porțile învățămîntului de toate gradele. În București, ca și în întreaga țară, rețeaua instituțiilor de învățămînt a cunoscut o puternică dezvoltare.

Astăzi învățămîntul de 8 ani și mediu se desfășoară în capitală în 212 școli și cuprinde de 7 ori mai mulți elevi decît în 1938. Numai în ultimii trei ani au fost construite în capitală 39 de localuri noi de școală cu 750 de săli de clasă. Învățămîntul profesional și tehnic este urmat de peste 30 000 de elevi. Peste 15 000 de tineri muncitori îmbină munca în producție cu învățătura, frecventînd cursurile învățămîntului seral.

În București își desfășoară, de asemenea, activitatea 14 institute de învățămînt superior, în care învață peste 40 000 de studenți, o dată și jumătate mai mulți decît erau în întreaga țară în 1938. S-au construit și amenajat cămine studențești cuprinzînd 20 000 de locuri și cantine la care iau masa peste 18 000 de studenți. Pentru următorii ani se prevede construirea unui nou local al Institutului politehnic, cu o capacitate pentru 10 000 de studenți, utilat la cel mai înalt nivel tehnic, precum și alte spații de învățămînt, noi cămine și cantine studențești.

Tineretul studios, folosind condițiile excepționale de învățătură care i-au fost create cu grijă părintească de clasa muncitoare, de partidul și statul nostru, trebuie să muncească cu seriozitate și simț de răspundere pentru a-și însuși temeinic cunoștințele spre a fi cît mai folositor patriei.

Comitetul orășenesc de partid, comitetele raionale trebuie să se preocupe mai sistematic de activitatea școlară. În cadrul dezbaterilor s-a atras atenția asupra unor deficiențe în munca educativă

desfăşurată de cadrele didactice, de organizaţiile U.T.M. din şcoli, de organizaţiile de pionieri. Ele se explică înainte de toate prin lipsurile în munca organelor şi organizaţiilor de partid, care adeseori, absorbite de alte sarcini, nu acordă şcolii atenţia cuvenită. Trebuie asigurată continua îmbunătăţire atît a activităţii didactice cît şi a muncii educative în şcoală — sarcină valabilă şi pentru învăţămîntul superior. Sub conducerea organizaţiilor de partid trebuie unite eforturile cadrelor didactice, ale organizaţiilor U.T.M., ale asociaţiilor studenţeşti, pentru a ridica nivelul însuşirii de către studenţi a cunoştinţelor predate, în strînsă legătură cu cerinţele practicii, a-i educa în spiritul ataşamentului faţă de cauza socialismului, al dragostei faţă de muncă şi de profesiunea aleasă, a forma specialişti bine pregătiţi, cu înaltă conştiinţă cetăţenească, care să facă faţă cu cinste îndatoririlor ce le vor fi încredinţate.

Tînăra noastră intelectualitate, formată în anii puterii populare, este educată de pe băncile şcolii în spiritul învăţăturii marxist-leniniste. În acelaşi timp s-a desfăşurat o largă muncă de răspîndire a ideilor marxism-leninismului în rîndurile intelectualilor de veche formaţie, care, în cea mai mare parte a lor, şi-au pus talentul şi cunoştinţele în slujba construcţiei socialiste şi desfăşoară o multilaterală activitate obştească.

Pentru partidul nostru este un izvor de mare satisfacţie de a auzi reprezentanţi de seamă ai ştiinţei şi artei arătînd cît de rodnice s-au dovedit ideile marxism-leninismului pentru activitatea lor, cum îi ajută să găsească răspuns la problemele filozofice complexe care decurg din dezvoltarea ştiinţei contemporane, ca şi la cele ale creaţiei artistice. Nu e de mirare că poziţia ideologică a intelectualilor noştri, faptul că ei urmează cu încredere politica partidului stîrneşte furia duşmanilor socialismului şi ai ţării noastre de dincolo de graniţă, a feluriţilor transfugi, care şi-au renegat patria şi poporul şi care încearcă să defăimeze nume scumpe întregului nostru popor, glorii ale culturii romîneşti.

O impresionantă manifestare a ataşamentului profund al oamenilor de cultură faţă de partid şi faţă de cauza socialismului, a hotărîrii lor de a crea opere de valoare, demne de poporul nostru făuritor al noii orînduiri, a fost recenta Conferinţă pe ţară a scriitorilor. Sîntem convinşi că această conferinţă şi cele ale altor uniuni de creatori care-i vor urma vor contribui la un nou avînt al creaţiei artistice, la îmbogăţirea continuă a culturii noastre socialiste.

Partidul, oamenii muncii dau o înaltă apreciere contribuţiei aduse de oamenii de cultură la cauza construirii socialismului, a înfloririi patriei şi ridicării nivelului de trai material şi spiritual al întregului popor.

Avînd drept ghid indicaţiile Congresului al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn cu privire la munca în rîndurile oamenilor de cultură, organizaţiile de partid din institutele de ştiinţă şi artă, din uniunile de creaţie au sarcina să intensifice activitatea de răspîndire a marxism-leninismului, să combată concepţiile idealiste, retrograde, burgheze, să militeze pentru ca munca de cercetare, activitatea didactică şi creaţia artistică să răspundă în tot mai mare măsură cerinţelor construcţiei socialiste.

În încheierea cuvîntării, tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej a subliniat că în conferinţa organizaţiei de partid Bucureşti, ca şi în conferinţele tuturor organizaţiilor regionale, a fost relevată însemnătatea deosebită a plenarei C.C. al P.M.R. care a dezbătut învăţămintele ce se desprind din lucrările Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. pentru activitatea partidului nostru.

Strîns unit, legat indisolubil de masele cele mai largi ale oamenilor muncii, partidul nostru este astăzi mai puternic ca oricînd. Fidelitatea nestrămutată a partidului faţă de învăţătura marxist-leninistă, faţă de cauza socialismului, combativitatea şi intransigenţa sa faţă de orice manifestări străine, încrederea cu care partidul este urmat de poporul muncitor sînt chezăşia îndeplinirii măreţelor sarcini ale desăvîrşirii construcţiei socialiste.

Ne exprimăm convingerea că puternica organizație de partid a capitalei, împreună cu întregul partid va ști să ridice nivelul activității sale în toate domeniile și va munci cu pasiune și abnegație pentru a aduce o contribuție cît mai valoroasă la continua întărire a partidului și a rolului său conducător, la înfăptuirea mărețului program de desăvîrșire a construcției socialiste în țara noastră.

(Cuvîntarea, ascultată cu deosebită atenție, a fost subliniată cu vii și puternice aplauze.)

„Scînteia" nr. 5 424 din 30 ianuarie 1962

RAPORT CU PRIVIRE LA ÎNCHEIEREA COLECTIVIZĂRII ȘI REORGANIZAREA CONDUCERII AGRICULTURII PREZENTAT LA SESIUNEA EXTRAORDINARĂ A MARII ADUNĂRI NAȚIONALE

— *27 aprilie 1962* —

Tovarăși,

Sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale este consacrată unui măreț eveniment istoric în viața poporului nostru: terminarea colectivizării agriculturii. În Republica Populară Romînă socialismul a învins definitiv la orașe și sate. (Aplauze puternice, îndelungate.)

Această victorie ridică pe o treaptă mai înaltă alianța muncitorească-țărănească și unitatea moral-politică a întregului popor. Cele două clase sociale prietene, clasa muncitoare, conducătoare a tuturor oamenilor muncii, și clasa țărănimii colectiviste, împreună cu intelectualitatea, merg umăr la umăr înainte, sub conducerea încercată a partidului, spre desăvîrșirea construirii societății socialiste și trecerea treptată la construirea comunismului. (Aplauze puternice.)

Sectorul socialist din agricultură deține astăzi 96% din suprafața arabilă și 93,4% din suprafața agricolă a țării; gospodăriile colective cuprind 3 201 000 de familii, aproape totalitatea familiilor țărănești. *Obiectivul stabilit de Congresul al III-lea al P.M.R. în domeniul transformării socialiste a agriculturii a fost realizat cu aproape 4 ani înainte de termen.* (Aplauze puternice.)

Permiteți-mi, tovarăși, ca de la tribuna acestei sesiuni extraordinare a Marii Adunări Naționale, în numele Comitetului Central al partidului, al Consiliului de Stat și al guvernului, să felicit din toată inima harnica noastră țărănime, care a urmat cu ho-

tărîre calea arătată de partid, organele şi organizaţiile de partid, sfaturile populare, activul de partid şi de stat, care au desfăşurat o muncă politică şi organizatorică de mare amploare ; pe inginerii agronomi, zootehnici, hortiviticoli, mecanizatori, lucrători din gospodăriile de stat şi din staţiunile de maşini şi tractoare pentru munca lor plină de entuziasm şi devotament. *(Aplauze îndelungate.)*

Eroica noastră clasă muncitoare, întregul popor sărbătoresc cu mare bucurie victoria obţinută. Mîndru de succesele sale, încrezător în viitor, poporul nostru munceşte cu nesecată putere de creaţie pentru ca ziua lui de mîine să fie însorită şi înfloritoare ca această primăvară minunată. *(Vii aplauze.)*

MARI SUCCESE ÎN DEZVOLTAREA ÎNTREGII ECONOMII NAŢIONALE

Tovarăşi,

La lucrările sesiunii noastre participă, alături de deputaţii Marii Adunări Naţionale, 11 000 de invitaţi : preşedinţii tuturor gospodăriilor colective, specialişti care lucrează nemijlocit în producţia agricolă, lucrători din gospodăriile de stat şi din staţiunile de maşini şi tractoare, oameni de ştiinţă, ingineri şi muncitori fruntaşi din uzinele constructoare de maşini agricole şi din industria chimică, lucrători de partid şi de stat.

Acest caracter cu adevărat reprezentativ al sesiunii de faţă oglindeşte profundul democratism al regimului nostru, participarea nemijlocită la conducerea statului a poporului muncitor, făuritor al destinelor sale.

Sesiunea va face bilanţul uriaşei activităţi desfăşurate de oamenii muncii, sub conducerea partidului, pe tărîmul transformării socialiste a agriculturii ; vom avea de dezbătut problemele privind creşterea continuă a producţiei agricole, reorganizarea conducerii agriculturii corespunzător cu cerinţele noii sale etape de dezvoltare, asigurarea agriculturii socialiste cu cadre de specialişti. Adoptarea măsurilor supuse dezbaterii Marii Adunări Naţionale va aduce o preţioasă contribuţie la ridicarea agriculturii pe o treaptă superioară, la consolidarea victoriei repurtate prin înfăptuirea colectivizării.

Profundele transformări revoluţionare care au avut loc la sate s-au înfăptuit în condiţiile dezvoltării întregii economii naţionale pe o linie mereu ascendentă, echilibrată, toate ramurile crescînd armonios, în ritm susţinut.

În cei 13 ani de economie planificată, partidul a urmat consecvent politica leninistă de industrializare socialistă, punînd în centrul atenţiei dezvoltarea industriei grele şi în primul rînd a industriei constructoare de maşini, factor hotărîtor în crearea bazei tehnice-materiale a socialismului, în dezvoltarea tuturor ramurilor economiei.

Producţia industrială a fost în 1961 de aproape 5 ori şi jumătate mai mare decît în 1949. În 1961 producţia industriei constructoare de maşini, a industriei energiei electrice şi a materialelor de construcţii este de peste 12 ori mai mare decît în 1938, iar a industriei chimice de peste 14 ori.

În perioada 1949—1961 au fost reutilate, modernizate şi dezvoltate aproape 500 de întreprinderi existente şi au fost construite în industria republicană peste 280 de întreprinderi şi secţii noi.

Promovarea cu consecvenţă a progresului tehnic în toate ramurile economiei, înzestrarea întreprinderilor cu utilaje moderne, de mare randament, a permis ca o parte tot mai mare din sporul de producţie să se realizeze pe seama creşterii productivităţii muncii.

Realizările primului trimestru al acestui an, care va încheia prima jumătate a planului de 6 ani, depăşesc prevederile planului şi înregistrează faţă de perioada corespunzătoare a anului trecut un spor de circa 13% pe ansamblul industriei. Am produs în trimestrul I al acestui an de 2—3 ori mai multă energie electrică, fontă, oţel, produse sodice şi altele decît în tot anul 1938.

Rezultatele obţinute pînă în prezent în realizarea planului de 6 ani arată că sarcinile stabilite de cel de-al III-lea Congres al P.M.R. vor fi îndeplinite cu succes.

Dezvoltarea multilaterală a economiei, ritmul înalt de creştere a producţiei în toate ramurile industriei au dus an de an la extinderea relaţiilor economice externe, la creşterea şi îmbunătăţirea structurii exportului, la lărgirea volumului şi nomenclaturii importului. În prezent ţara noastră are relaţii comerciale cu peste 80 de ţări ; volumul total al comerţului exterior a sporit între anii 1949 şi 1961 de peste 4 ori.

În agricultură media anuală a producţiei totale de cereale în anii 1956—1960 a depăşit cu 1 170 000 de tone, iar în 1961 cu 2 600 000 de tone media anilor 1934—1938 ; la floarea-soarelui producţia totală a fost în 1961 de 10 ori, la sfecla de zahăr de 7 ori şi jumătate, iar la cartofi de 2,2 ori mai mare decît media producţiei totale a anilor 1934—1938.

În ce priveşte creşterea animalelor, din datele recensămîntului rezultă că la începutul acestui an numărul bovinelor a fost de 4 707 000, cu peste 1 055 000 mai mare decît în 1938, numărul vacilor de 2 144 000, cu 357 000 mai mare, al porcinelor de 4 665 000, cu aproape două milioane mai mare, iar al ovinelor de 12 846 000, cu circa 2 400 000 mai mare. Dacă se are în vedere că războiul şi anii de secetă 1946—1947 au cauzat pierderi considerabile efectivului de animale, rezultatele obţinute în sporirea şeptelului apar şi mai remarcabile.

Ca urmare a creşterii numărului animalelor din rasele ameliorate şi a îmbunătăţirii furajării şi îngrijirii lor s-au obţinut an de an sporuri însemnate la principalele produse animale. În 1961 producţia de lapte a fost cu 57,5%, de lînă cu 47,4%, de carne în greutate vie cu 54%, iar producţia de ouă cu 136% mai mare decît în 1950.

Sporirea producţiei agricole vegetale şi animale a asigurat satisfacerea nevoilor crescînde de consum ale populaţiei şi a cerinţelor aprovizionării industriei cu materii prime.

Potenţialul economic al ţării noastre se reflectă în venitul naţional, care în 1961 a fost de peste 3 ori şi jumătate mai mare decît în 1949. Datorită sporirii resurselor materiale şi financiare ale ţării a fost posibil ca în această perioadă să se investească pentru dezvoltarea economiei naţionale peste 180 miliarde de lei, de aproape 10 ori mai mult decît întregul buget al statului din anul 1950. Ca urmare a creşterii acumulărilor, volumul investiţiilor prevăzut pe anul în curs este de peste 8 ori mai mare decît cel din anul 1949.

Rezultatele remarcabile obţinute în dezvoltarea economiei naţionale şi în creşterea productivităţii muncii asigură ridicarea continuă şi sistematică a nivelului de trai al oamenilor muncii. În ultimii 12 ani, salariul real a crescut de două ori, cheltuielile statului pentru acţiuni social-culturale de 5 ori ; au luat un mare avînt construcţiile de locuinţe ; volumul desfacerilor de mărfuri prin comerţul socialist a sporit în 1961 de aproape 5 ori faţă de 1949.

Realizările de seamă dobîndite prin munca entuziastă şi plină de abnegaţie a poporului nostru sînt strîns legate de sprijinul frăţesc, multilateral, pe care ni-l acordă Uniunea Sovietică, de colaborarea şi întrajutorarea tovărăşească cu ţările socialiste. *(Aplauze puternice.)*

Ţările lagărului socialist lărgesc şi perfecţionează coordonarea planurilor de dezvoltare economică, specializarea şi cooperarea în diferite ramuri de producţie, schimbul de experienţă în domeniul realizărilor tehnice-ştiinţifice, adîncind diviziunea internaţională socialistă a muncii şi valorificînd mai bine avantajele sistemului economic socialist. Aceasta contribuie la întărirea economiei naţionale a fiecărei ţări, la accelerarea progresului tehnic, la realizarea unor ritmuri înalte de dezvoltare şi prin aceasta la întărirea sistemului mondial socialist, la victoria lui în întrecerea paşnică cu capitalismul. *(Aplauze.)*

VICTORIA SOCIALISMULUI LA SATE — O CONFIRMARE STRĂLUCITĂ A JUSTEŢEI POLITICII PARTIDULUI

Tovarăşi,

Lupta partidului nostru pentru înfăptuirea obiectivului său strategic, victoria deplină a socialismului, a cunoscut după eliberarea ţării cîteva etape.

În prima etapă a revoluţiei populare, partidul a pus în centrul programului de transformare democratică a ţării lupta pentru exproprierea pămîntului moşieresc şi împărţirea lui ţărănimii muncitoare. În focul ei s-a închegat alianţa trainică dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare. Lichidarea prin reforma agrară a rămăşiţelor feudale în agricultură şi desfiinţarea moşierimii ca clasă au însemnat rezolvarea sarcinii fundamentale a desăvîrşirii revoluţiei burghezo-democratice, au creat premisele pentru trecerea la înfăptuirea revoluţiei socialiste.

O mare contribuţie la făurirea alianţei muncitoreşti-ţărăneşti, la realizarea reformei agrare şi instaurarea puterii populare a adus-o organizaţia largă a ţărănimii, care în întreaga ei activitate a urmat partidul comunist, Frontul plugarilor, condus de eminentul om de stat şi înflăcăratul patriot dr. Petru Groza.

Într-un termen istoriceşte extrem de scurt, sub conducerea partidului, clasa muncitoare, aliată cu ţărănimea, a înfrînt şi a izgonit de la putere clasele exploatatoare, a cucerit întreaga putere, a naţionalizat principalele mijloace de producţie şi a trecut la construirea societăţii socialiste. (Aplauze.)

În noua etapă a revoluţiei, partidul nostru s-a călăuzit neabătut după învăţătura lui Lenin care arată că mica producţie de mărfuri generează în mod inevitabil în proporţie de masă capitalism şi burghezie, că pentru victoria deplină a noii orînduiri, socialismul trebuie construit nu numai la oraşe, ci şi la sate.

Mica gospodărie ţărănească face cu neputinţă mecanizarea şi organizarea pe baze ştiinţifice a producţiei agricole, frînează înşăşi dezvoltarea industriei şi creşterea continuă a pieţei interne, naşte contradicţii între ritmul înalt de creştere a industriei şi starea de înapoiere a agriculturii, împiedică dezvoltarea planificată, armonioasă a întregii economii.

Singura cale de lichidare a acestei contradicţii este transformarea socialistă a satului, treptata înlocuire a micii producţii de mărfuri prin marea gospodărie socialistă.

Realizarea acestei sarcini are o uriaşă importanţă economică, politică şi socială pentru fiecare ţară care trece de la capitalism la socialism şi îndeosebi pentru ţări cu o ţărănime numeroasă şi o pondere însemnată a agriculturii în ansamblul economiei naţionale.

Linia trasată de partid acum 13 ani, la istorica plenară din martie 1949 a Comitetului Central, a stat la temelia întregii munci desfăşurate de atunci şi pînă astăzi în transformarea socialistă a agriculturii.

Aplicînd creator la condiţiile ţării noastre planul cooperatist al lui Lenin, învăţînd din bogata experienţă a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în construcţia socialistă la sate, partidul a desfăşurat o muncă îndelungată şi răbdătoare pentru a convinge ţărănimea muncitoare să-şi unească micile gospodării în mari gospodării agricole socialiste.

Politica consecventă de întărire a alianţei cu ţărănimea săracă şi mijlocaşă a dus la crearea şi dezvoltarea sectorului socialist din agricultură. Faţă de chiaburime, partidul a adoptat politica de îngrădire, care a dus la micşorarea treptată a puterii ei economice, la îngustarea continuă a sferei ei de exploatare şi la lichidarea ei ca clasă. Prin aceasta s-a pus capăt pentru totdeauna exploatării omului de către om.

Caracteristic pentru procesul de transformare socialistă a agriculturii a fost înaintarea treptată, continuă, pe măsura convingerii ţărănimii de a trece pe drumul agriculturii socialiste şi pe măsura creării bazei tehnice-materiale necesare.

Un rol deosebit de important l-au avut la noi întovărăşirile agricole, ca formă simplă, intermediară de cooperare socialistă în producţia agricolă. Întovărăşirile s-au dovedit a fi o adevărată şcoală, care a educat masele ţărăneşti în spiritul muncii în comun, le-a deprins cu organizarea socialistă a muncii, a înlesnit trecerea lor la gospodăria colectivă.

În 1949 se numărau în total 3 067 000 de gospodării individuale. De la constituirea în 1949 a primelor gospodării agricole colective — pionierii agriculturii noastre socialiste — sectorul colectivist a crescut treptat, ajungînd să cuprindă în 1952 un număr de 166 000 de familii, cu 664 000 ha suprafaţă arabilă.

Începînd din 1952 s-a luat curs spre înfiinţarea întovărăşirilor agricole, care au cuprins chiar în primul an 84 000 de familii, cu 188 000 ha suprafaţă arabilă. În anii următori, ritmul transformării socialiste a agriculturii s-a accentuat; întovărăşirile au crescut mult mai repede decît gospodăriile colective, cuprinzînd tot mai multe familii şi suprafeţe tot mai mari de teren.

În 1959, în întovărăşiri se aflau 1 767 000 de familii, cu 2 988 000 ha teren arabil. În cadrul sectorului cooperatist din agricultură ele erau preponderente ca suprafaţă şi număr de familii, cuprinzînd de peste două ori mai multe familii decît se aflau în gospodăriile colective. În acel an, începînd mişcarea de trecere în masă a ţărănimii spre forma superioară a cooperaţiei agricole, au intrat în gospodăriile colective mai multe familii decît au intrat în cei zece ani de la începerea colectivizării. Este deosebit de instructiv că imensa majoritate a acestor familii ţărăneşti a trecut prin şcoala întovărăşirilor.

Perioada de după Congresul al III-lea al partidului se caracterizează prin ritmul mult mai intens de creştere a gospodăriilor colective.

Trecerea în masă a ţărănimii spre colectivizare s-a accentuat după plenara C.C. din 30 iunie—1 iulie 1961 şi mai ales după Consfătuirea pe ţară a colectiviştilor din decembrie 1961. Lucrările Consfătuirii şi chemarea adresată de colectivişti au avut un mare ecou în rîndurile întregii ţărănimi.

Munca politică desfăşurată de organele şi organizaţiile de partid, de întregul activ de partid pentru lămurirea şi convingerea ţărănimii a luat caracterul uneia dintre cele mai largi acţiuni politice şi organizatorice de masă a partidului.

O trăsătură fundamentală a politicii noastre la sate constă în faptul că partidul a concentrat permanent eforturile principale în direcţia consolidării economice a gospodăriilor colective, astfel ca ele, prin exemplul viu al rezultatelor obţinute în producţie şi în ridicarea nivelului de trai al colectiviştilor, să devină un mijloc puternic de convingere a maselor ţărăneşti că numai acesta este drumul pe care trebuie să-l urmeze.

Încheierea colectivizării spulberă definitiv teoriile reacţionare că ţărănimea ar fi, chipurile, refractară socialismului.

Ştirea trecerii în masă a ţărănimii pe calea colectivizării a fost primită cu mare dezamăgire şi amărăciune de foştii exploatatori, de ideologii capitalismului, pentru că această măreaţă victorie a socialismului înseamnă năruirea pentru totdeauna a speranţelor lor în restabilirea vechilor rînduieli. *(Aplauze.)*

Transfugii pripăşiţi la posturile de radio imperialiste deplîng trecerea ţărănimii pe făgaşul socialismului şi vorbesc cu nostalgie despre „amintirea evocatoare a unui trecut fericit", despre „satul pitoresc şi patriarhal de altădată". Cum arăta satul acesta „pitoresc şi patriarhal", care era trecutul acesta „fericit" ? Ţărănimea îşi aminteşte foarte bine de anii cînd muncea din zori pînă în noapte pe pămîntul moşierilor şi chiaburilor, neavînd nici cele mai elementare condiţii de viaţă omenească; de lipsa de pămînt, apăsarea moşierului, cămătarului, perceptorului, biciul vătafului şi patul de armă al jandarmului; de înăbuşirea în sînge a răscoalelor, cînd cuţitul ajungea la os şi ţărănimea se ridica împotriva stăpînirii boiereşti, ca în 1907 cînd au fost ucişi 11 000 de ţărani, iar alte zeci de mii au umplut ocnele şi închisorile.

Recensămîntul din 1930 a găsit 700 000 de familii țărănești fără nici un petic de pămînt; alte 610 000 de familii nu aveau, în medie, decît un pogon. În același timp însă, un număr de 12 200 de moșieri stăpîneau o suprafață arabilă mai mare decît 2 460 000 de familii țărănești laolaltă.

Statistica făcută de Ministerul Agriculturii în 1935 a arătat că aproape 37% din gospodăriile țărănești nu aveau nici o vită de muncă, o treime nu aveau nici o vacă, aproape o jumătate nici un porc și nici o oaie. Monografia făcută de Institutul de științe sociale în 1938 a găsit un plug la 3 gospodării, o grapă la 4 gospodării cu suprafețe între 1 și 3 ha. Milioane de țărani, care nu își puteau asigura pe mica proprietate de pămînt existența lor și a copiilor, erau îndatorați pînă în gît la bancheri și cămătari din cauza ratelor pe care trebuiau să le plătească pentru așa-zisa împroprietărire, a împrumuturilor făcute pentru cumpărarea de vite sau unelte, a impozitelor și dobînzilor. În 1929, după datele economiștilor burghezi, aproape 2 500 000 de mici gospodării țărănești aveau datorii de 37,4 miliarde de lei.

După datele oficiale ale vremii, analfabetismul cuprindea mai mult de jumătate din totalul populației rurale, iar asistența medicală la sate lipsea aproape cu desăvîrșire; 20% din copiii pînă la un an mureau cu zile din cauza bolilor sociale și a lipsei de hrană.

Acesta era satul „pitoresc", „viața patriarhală și fericită" a țărănimii din trecut.

Revoluția socialistă, înfăptuită de clasa muncitoare în alianță cu țărănimea, sub conducerea partidului nostru, a pus capăt pentru totdeauna, ca unui vis urît, acestei stări de lucruri, schimbînd radical viața maselor țărănești. (Aplauze prelungite.)

Statul a îndreptat spre agricultură, în ultimii 12 ani, investiții în valoare de peste 23 miliarde de lei, din care cea mai mare parte pentru mașini și utilaje. Agricultura dispune astăzi de 54 000 de tractoare fizice, 50 000 de semănători mecanice, 25 000 de combine pentru păioase și alte mașini agricole. Sta-

țiunile de mașini și tractoare își îndeplinesc cu cinste sarcinile trasate de partid și guvern, ajută gospodăriile colective în organizarea și planificarea producției, în executarea lucrărilor agricole la timp și în bune condiții agrotehnice, ceea ce a permis țărănimii să obțină recolte tot mai mari.

Creditele acordate de stat în condiții avantajoase gospodăriilor colective pentru dezvoltarea multilaterală a producției, întărirea economică și creșterea averii obștești se ridică numai în ultimii trei ani la peste 1 726 000 000 de lei.

Partidul și guvernul au acordat o atenție permanentă cointeresării materiale a țărănimii în creșterea producției agricole-marfă. O importanță deosebită în aplicarea acestei politici a avut-o desființarea cotelor obligatorii și așezarea, la temelia relațiilor economice între stat și țărănime, a contractelor pentru vînzarea produselor agricole la prețuri avantajoase. Sistemul de contractări — pregătit prin măsuri introduse treptat din 1953 — a contribuit în măsură considerabilă la creșterea an de an a producției agricole și a volumului de produse agricole intrate în fondul central. Numai în 1961 veniturile bănești ale țărănimii provenite din vînzări către stat s-au ridicat la 9 miliarde de lei.

Au crescut continuu puterea de cumpărare și nivelul de trai material și cultural al țărănimii, care se hrănește și se îmbracă mai bine decît în trecut, consumă mai multă carne, zahăr, lapte, cumpără mai multe produse industriale, textile, încălțăminte, mobilă, produse electrotehnice și alte mărfuri de uz casnic. În ultimii trei ani, numai prin rețeaua rurală a cooperației de consum au fost vîndute mărfuri în valoare de 31 miliarde de lei. În perioada 1956—1961 s-au construit la sate peste o jumătate de milion de case de locuit; pînă la sfîrșitul anului 1962 numărul satelor electrificate va ajunge la aproape 4 500.

Pe lîngă extinderea rețelei de spitale orășenești și din centre raionale, astăzi funcționează în mediul rural 2 000 de case de nașteri și aproape 3 000 de circumscripții medico-sanitare, cu peste 6 600 de medici.

Analfabetismul a fost lichidat încă în cursul primului cincinal. În ultimii trei ani au fost construite la sate circa 7 300 de săli de clasă ; întregul tineret sătesc de vîrstă școlară, în număr de 1 860 000, a fost cuprins în învățămîntul general de 7 ani ; statul asigură fiilor de țărani largi posibilități de a ajunge pînă la cele mai înalte trepte ale învățămîntului și culturii. Peste 11 600 de cămine culturale și case de citit, mai mult de 3 300 de cinematografe, mii și mii de formații artistice și teatrale de amatori fac să înflorească zi cu zi viața culturală a satelor noastre.

CĂILE CREȘTERII CONTINUE A PRODUCȚIEI AGRICOLE VEGETALE ȘI ANIMALE

Tovarăși,

Una din trăsăturile cele mai importante ale procesului construcției socialiste la sate o constituie creșterea continuă în întreaga această perioadă a producției agricole vegetale și animale.

S-a dezvoltat în mod deosebit cultura cerealelor, în primul rînd a grîului și porumbului, care ocupă aproape 72% din suprafața arabilă. Au cunoscut o puternică dezvoltare culturile de floarea-soarelui, sfeclă de zahăr, cartofi și legume.

Potrivit Directivelor celui de-al III-lea Congres al partidului, pînă în 1965 va trebui să ajungem, în condiții climatice normale, la o producție medie la hectar de 1 800 kg la grîu, 2 500—2 800 kg la porumb, cel puțin 1 500 kg la floarea-soarelui, 25 000 kg la sfecla de zahăr, peste 15 000 kg la cartofi.

Rezultatele obținute pînă acum sînt încurajatoare. Multe gospodării colective și gospodării de stat din toate regiunile țării au realizat încă în 1961 producțiile medii stabilite de congres pentru 1965.

738 de gospodării colective au recoltat peste 1 800 kg de grîu în medie la hectar, iar 60 de gospodării de stat au depășit producția medie de 2 500 kg de grîu la hectar.

La porumb, 931 de gospodării colective au obținut peste 2 600 kg la hectar, iar 81 de gospodării de stat au depășit media de 3 500 kg de boabe la hectar. Gospodăriile colective din Sîntana — regiunea Crișana, Plopu — Galați, Siminoc — regiunea Dobrogea, Miloșești — regiunea București, Seaca de cîmp — Oltenia, gospodăriile agricole de stat Ion Roată și Mărculești — regiunea București, Ovidiu — Dobrogea, Grabăț — Banat și altele au recoltat în medie de pe toată suprafața cultivată peste 5 000 kg de porumb-boabe la hectar pe terenuri neirigate.

Aceste rezultate arată cît de uriașe sînt rezervele de sporire a producției de care dispune întreaga agricultură. Experiența gospodăriilor fruntașe dovedește că, organizînd temeinic munca pentru valorificarea deplină a acestor rezerve, generalizînd sistematic și perseverent experiența înaintată, toate gospodăriile colective și gospodăriile de stat vor putea realiza producții la nivelul sarcinilor stabilite de congres.

Numeroase gospodării colective și de stat și-au propus ca în acest an să obțină, pe o suprafață de 600 000 ha, recolte de porumb-boabe de peste 5 000 kg la hectar pe terenuri neirigate.

Consfătuirea pe țară a țăranilor colectiviști care a avut loc la sfîrșitul anului trecut a examinat cu competență și spirit de răspundere, în ședințele plenare și pe comisii, problemele creșterii producției de cereale și plante tehnice și, pe baza realizărilor științei și a experienței gospodăriilor fruntașe, a făcut recomandări deosebit de prețioase. Așa cum s-a subliniat la Consfătuire, pentru obținerea unor recolte bogate trebuie dată o deosebită atenție pregătirii și fertilizării solului, folosirii semințelor din soiuri superioare, semănatului la timpul optim și în condiții bune, asigurării unei densități optime de plante la hectar și executării la timp a lucrărilor necesare de îngrijire și recoltare a culturilor.

În toamnă s-au însămînțat 3 200 000 ha cu grîu, din care 1 800 000 ha cu semințe din soiuri de mare productivitate. Semănăturile au ieșit din iarnă fără pierderi și se prezintă bine dezvoltate. Pe o suprafață de peste 4 000 000 ha s-au făcut arături

adînci de toamnă, ceea ce permite ca cea mai mare parte a porumbului, florii-soarelui, sfeclei de zahăr, cartofilor şi a altor culturi să se însămînţeze în bune condiţii. Vor fi însămînţate 3 900 000 ha cu porumb, din care aproape 2 000 000 ha cu sămînţă hibridă ; la floarea-soarelui s-au asigurat pentru întreaga suprafaţă seminţe din soiuri selecţionate, productive şi bogate în ulei.

Oamenii de ştiinţă şi specialiştii cu multă experienţă, ţărănimea apreciază că rezervele de umiditate acumulate pînă acum în sol, mult mai mari decît în alţi ani datorită zăpezilor şi ploilor abundente din iarnă şi primăvară, oferă condiţii favorabile pentru dezvoltarea culturilor. Întreaga ţărănime colectivistă, mecanizatorii, specialiştii şi toţi oamenii muncii din agricultură muncesc cu entuziasm, folosind toate mijloacele de care dispun, pentru terminarea grabnică a însămînţărilor, pentru executarea tuturor lucrărilor la timp şi la un înalt nivel agrotehnic.

Una din ramurile aducătoare de mari venituri, care permite gospodăriilor colective folosirea mai bună a forţei de muncă şi a experienţei ţărănimii colectiviste, este *legumicultura*. Se pot da numeroase exemple edificatoare cu privire la veniturile însemnate realizate de gospodăriile colective din cultura legumelor cu care aprovizionează oraşele şi centrele muncitoreşti. Astfel, gospodăria colectivă Dobroeşti, din zona de aprovizionare a oraşului Bucureşti, a cultivat cu legume în 1961 o suprafaţă de 63 ha, realizînd venituri de 1 740 000 de lei, revenind în medie 27 600 de lei de hectar. Suma încasată din vînzarea legumelor a reprezentat 68% din totalul veniturilor gospodăriei. Valoarea unei zile-muncă a fost de 32,27 de lei, din care 31 de lei în bani.

Este un fapt pozitiv că aproape 1 600 de gospodării colective din regiunile Bucureşti, Oltenia, Galaţi şi Banat au organizat producerea de legume timpurii, iar suprafaţa ocupată cu culturile de legume în sectorul colectivist a ajuns la circa 100 000 ha. Un număr de 44 de gospodării colective din raionul Arad au luat măsuri organizatorice pentru cultivarea în acest an a 1 132 ha cu legume, din care 655 ha cu roşii timpurii.

Există toate condiţiile ca legumicultura să cunoască un nou şi puternic avînt chiar în cursul acestui an, asigurînd realizarea unor venituri sporite de către ţărănimea colectivistă şi aprovizionarea populaţiei orăşeneşti cu produse proaspete, variate şi de bună calitate în tot timpul anului.

În domeniul *viticulturii*, obiectivul principal este, aşa cum am mai arătat şi cu alte ocazii, extinderea suprafeţei cu viţă nobilă din soiuri de mare productivitate şi de calitate superioară, din care 30% struguri de masă. În prezent suprafaţa totală a viilor este de 306 000 ha. Din acestea 124 000 ha sînt plantate cu viţă nobilă. Restul de 182 000 ha sînt ocupate cu hibrizi producători direcţi. Circa 50% din plantaţiile de viţă altoită au goluri în proporţie de peste 30%, ceea ce împiedică obţinerea de producţii la nivelul potenţialului podgoriilor noastre. Pentru realizarea sarcinii ce ne stă în faţă, este necesar să se planteze noi suprafeţe cu viţă nobilă din soiuri de masă şi vin. Noile plantaţii trebuie făcute în podgoriile cu tradiţie, pe suprafeţe mari, după un plan general de sistematizare, care să permită în perspectivă mecanizarea principalelor lucrări agrotehnice. Viile hibride şi cele nobile îmbătrînite şi cu procent mare de goluri vor fi defrişate pe măsura executării noilor plantaţii şi a intrării acestora pe rod, în aşa fel încît producţia totală de struguri să nu scadă. Plantaţiile trebuie făcute pe terenurile în pantă pe cît posibil amenajate în terase, care asigură conservarea solului şi executarea mecanizată a lucrărilor de îngrijire a viei.

Pentru aprovizionarea populaţiei cu struguri de masă pe o perioadă cît mai îndelungată este necesar să se extindă soiurile timpurii în zonele cele mai favorabile. O dată cu mărirea suprafeţei cu vii trebuie îmbunătăţită substanţial agrotehnica viticolă, aplicîndu-se pe scară largă experienţa gospodăriilor fruntaşe şi recomandările oamenilor de ştiinţă, astfel încît să se ajungă pînă în 1965 la o producţie de cel puţin 1 400 000 de tone de struguri.

În ceea ce priveşte *pomicultura*, sarcina este de a realiza o suprafaţă de 300 000 ha de livezi, extinzîndu-se speciile cele mai

valoroase. Planul general de dezvoltare a pomiculturii trebuie să țină seama de repartizarea fiecărei specii în cele mai potrivite zone, creîndu-se bazine specializate în cultura mărului, părului, piersicului, cireșului și vișinului. O atenție sporită trebuie acordată piersicului, cultură foarte valoroasă, care intră repede pe rod și dă o producție eșalonată pe o perioadă lungă, din iunie pînă în octombrie. Plantarea noilor livezi trebuie făcută pe terenuri în pantă. Intervalele dintre rîndurile de pomi trebuie folosite pentru culturi furajere și alimentare.

Tovarăși,

În perioada colectivizării agriculturii, așa cum am mai arătat, *a crescut numărul de animale la toate speciile, a sporit producția de lapte, carne, lînă și ouă.*

Datorită sprijinului puternic acordat de stat prin credite în condiții avantajoase și materiale de construcții și prin folosirea mijloacelor proprii, gospodăriile colective au mărit numărul animalelor proprietate obștească în ritm rapid, ajungînd în luna aprilie a acestui an la 1 145 000 de bovine, față de numai 92 100 în februarie 1958, la 940 000 de porcine față de 88 500 și la 4 380 000 de ovine față de 835 000.

Potrivit prevederilor Congresului al III-lea al partidului, în 1965 trebuie să se realizeze o densitate medie la suta de hectare de 40 de bovine, din care 20 de vaci, 70 de porcine, 91 de ovine — diferențiat în funcție de condițiile concrete ale fiecărei zone, iar gospodăriile colective trebuie să ajungă la o densitate a animalelor proprietate obștească de 23 de bovine, din care 11 vaci, 33 de porcine, 80 de ovine.

Realizarea acestor sarcini este condiționată de asigurarea bazei furajere corespunzătoare, de crearea în fiecare gospodărie a unui efectiv corespunzător de animale-matcă din cele mai bune rase, de sporirea continuă a productivității animalelor.

Folosind din plin ajutorul acordat de stat, mijloacele financiare proprii și resursele locale de materiale de construcții, gospodăriile colective și gospodăriile de stat trebuie să execute construcții trainice și igienice, cu cheltuieli reduse și pe terenuri care nu sînt potrivite culturilor, în apropierea resurselor de apă și a drumurilor de acces. La amplasarea și execuția construcțiilor este necesar să se înlăture cu toată hotărîrea orice risipă de pămînt arabil, de fonduri și materiale, adoptîndu-se numai proiecte ieftine.

Existența unui efectiv mai mare de animale, sprijinul acordat de stat pentru creșterea animalelor creează condiții pentru sporirea continuă a producției și a fondului de stat la carne. Această sporire trebuie să se realizeze la toate speciile — bovine, porcine, ovine, păsări.

Creșterea efectivelor de bovine va permite să se obțină în 1965 o producție anuală de circa 600 000 de tone carne, care să asigure livrarea la fondul de stat a cel puțin 530 000 de tone de carne în viu.

Calea cea mai economică pentru a obține în condițiile noastre o cantitate cît mai mare de carne de la vitele destinate tăierii este sporirea simțitoare a greutății acestora, corespunzător cu rasa animalelor.

Gospodăriile colective, folosind în mod rațional pășunile ce li s-au pus la dispoziție, pot obține de la fiecare animal un spor însemnat de greutate cu cheltuieli reduse de furajare și de forță de muncă. Livrarea tineretului la o greutate medie de 300 kg la rasele ameliorate și 200 kg la rasele neameliorate este în interesul gospodăriei, care realizează în acest fel un plus însemnat de venituri. De exemplu, o gospodărie colectivă primește pentru un vițel crescut la 250 kg și adus la calitatea I un preț de aproape două ori mai mare decît pentru același animal contractat la 180 kg calitatea a II-a.

Pentru multe gospodării colective, în special din zonele greu mecanizabile, este avantajoasă îngrășarea boilor, după ce aceștia au fost folosiți timp de cîțiva ani ca animale de muncă. Un bou îngrășat, a cărui valoare a fost amortizată prin muncă, poate să

aducă gospodăriei un plus de venit de aproape 3 500 de lei şi o cantitate de carne pentru fondul de stat egală cu cea obţinută de la doi mînzaţi.

O sursă de venituri pentru ţărănime, care poate în acelaşi timp să aducă un spor important de carne, este îngrăşarea viţeilor din gospodăriile personale ale colectiviştilor. Se apreciază că în 1965 vor fi aproape 1 500 000 de vaci în proprietate personală a colectiviştilor ; ele vor produce cel puţin 1 100 000 de viţei, din care circa 500 000—600 000 vor fi destinaţi tăierii.

Creşterea acestor viţei la greutăţi cît mai mari se poate realiza în gospodăriile personale ale colectiviştilor. Este necesar însă ca acele animale care nu pot fi îngrăşate în gospodăria personală să fie contractate de întreprinderile statului la greutăţile efective pînă la care pot fi aduse de către producători şi apoi crescute şi îngrăşate în continuare în gospodării de stat, în îngrăşătoriile Ministerului Industriei Alimentare şi în gospodăriile colective din comunele care au tradiţie în creşterea vitelor.

O sursă care asigură obţinerea într-un termen mai scurt a unei producţii sporite de carne este *creşterea porcilor.* În acest domeniu, gospodăriile agricole colective au obţinut rezultate bune în ultimii ani : de la 23 000 de tone de carne vîndute statului în 1961, ele vor ajunge la circa 70 000 de tone în 1962, valorificînd pe această cale în condiţii avantajoase porumbul şi celelalte furaje.

Gospodăriile colective au toate posibilităţile să ajungă pînă în 1965 la o producţie-marfă de 2 000 000—2 500 000 de porci îngrăşaţi, care va asigura gospodăriilor colective venituri anuale de circa 2 miliarde de lei.

Pentru a atinge asemenea niveluri de creştere a porcilor este necesar ca gospodăriile colective să-şi constituie o matcă de circa 300 000—320 000 de scroafe. Această sarcină este pe deplin realizabilă, ţinînd cont că gospodăriile colective au avut în aprilie 155 000, iar la sfîrşitul acestui an vor ajunge la un efectiv de 200 000—220 000 de scroafe.

Fiecare gospodărie colectivă trebuie să-şi întocmească planuri concrete de creştere a porcilor pînă în 1965, prevăzînd îmbunătăţirea continuă a procesului de reproducţie şi îngrăşare, ameliorarea condiţiilor de adăpostire, corelarea planului producţiei de carne cu cel al producţiei de furaje şi asigurîndu-şi rezervele necesare.

Gospodăriile de stat ating în 1962 o încărcătură de 100 de porci graşi livraţi la 100 ha arabil ; prin concentrarea în continuare a creşterii şi îngrăşării porcilor în gospodării mari şi specializate, ele vor trebui să ajungă în 1965 la un număr de două milioane de porci graşi.

În ultimii ani, multe gospodării de stat au obţinut rezultate frumoase în creşterea şi îngrăşarea porcilor. Însuşindu-şi experienţa gospodăriilor fruntaşe şi organizînd mai bine creşterea şi îngrăşarea porcilor, gospodăriile de stat au toate condiţiile pentru a îndeplini această sarcină de mare răspundere.

Un mijloc deosebit de important de creştere a producţiei de carne îl constituie *sporirea însemnată a efectivelor de păsări.*

După datele ultimului recensămînt, numărul de păsări a ajuns la peste 44 500 000, faţă de 37 000 000 existente în 1960, iar producţia de ouă a crescut în 1961 la 2 600 de milioane.

Rezultă din aceste date că efectivul de păsări necesar realizării producţiei de 120 000 de tone de carne de pasăre în 1965, prevăzută în Directivele celui de-al III-lea Congres, există chiar în momentul de faţă. Aceasta înseamnă că sarcinile pe care ni le-am propus în domeniul producţiei de carne de pasăre pot fi cu mult depăşite în anii ce urmează ; se va putea asigura astfel o creştere însemnată a ponderii cărnii de pasăre în producţia totală de carne. La aceeaşi concluzie se poate ajunge dacă examinăm numărul cu totul scăzut de păsări din gospodăriile colective şi de stat faţă de suprafaţa pe care o deţin. Recensămîntul a arătat că la începutul anului 1962 au existat în gospodăriile de stat numai 1 237 000 de păsări, iar în gospodăriile colective 1 600 000. În fiecare gospodărie colectivă şi de stat există toate condiţiile

pentru a crește într-un termen scurt cel puțin 500—600 de păsări la suta de hectare.

În acest an, cele mai multe gospodării colective au prevăzut în planurile de producție crearea și dezvoltarea fermelor de păsări. Peste 2 500 de gospodării și-au organizat de pe acum asemenea ferme, folosind construcții ieftine realizate în cea mai mare măsură cu mijloace locale și valorificînd pentru hrana păsărilor resursele furajere de care dispun. Merită să fie evidențiat exemplul gospodăriei colective Ceacu din raionul Călărași, regiunea București, care la o suprafață de peste 3 000 ha și-a propus să sporească efectivul de păsări de la 600 la suta de hectare în 1961 la 1 200 în 1962. Pentru realizarea acestei creșteri importante, gospodăria și-a organizat un incubator propriu de tip cameră, ce poate fi făcut cu cheltuieli minime în orice gospodărie și în care se produc 6 000 de pui în fiecare serie. Ea a vîndut anul trecut, în afară de puii de o zi, peste 15 000 de păsări și aproape 60 000 de ouă, realizînd numai din creșterea păsărilor un venit total de peste 200 000 de lei.

Comitetul regional de partid București și sfatul popular regional au luat măsuri pentru extinderea experienței pozitive a gospodăriei Ceacu și la alte 150 de unități, ceea ce va da posibilitatea să se organizeze ferme de păsări în marea majoritate a gospodăriilor colective din regiune, să se obțină încă în acest an o producție de 5 000 000 de păsări.

În ceea ce privește gospodăriile de stat, a fost întocmit un program de sporire a efectivelor de păsări la toate unitățile, care să permită creșterea producției de carne de pasăre (găini, curci, rațe, gîște) de la 3 000 de tone în viu planificat în 1962 la 9 500 de tone în 1965, iar a producției de ouă, de la 73 000 000 la 155 000 000.

În afară de acțiunea pentru dezvoltarea creșterii păsărilor în toate unitățile gospodăriilor de stat, un număr de 51 de gospodării din jurul orașelor și centrelor muncitorești vor fi organizate ca mari unități specializate de tip industrial pentru incubație,

producție de carne și producție de ouă; ele vor fi deservite de 7 fabrici de nutrețuri combinate. Pentru această acțiune se vor aloca pînă în 1965 investiții suplimentare de 265 000 000 de lei, ceea ce va permite să se obțină în aceste unități o producție de 12 500 de tone de carne și de 300 000 000 de ouă peste prevederile planului.

De o mare însemnătate pentru sporirea producției de carne de pasăre și ouă este organizarea creșterii păsărilor pe lîngă morile aparținînd Ministerului Industriei Alimentare și sfaturilor populare, precum și pe lîngă silozurile Comitetului de stat pentru valorificarea produselor agricole. Toate aceste unități trebuie să-și întocmească un program concret de creștere a păsărilor pe diferite specii și a producției de ouă, cu ajutorul unor amenajări simple, ieftine, executate cu mijloace locale, folosind deșeurile rezultate din activitatea morilor și silozurilor.

Prin măsurile arătate se va putea realiza pînă în 1965 o producție totală de carne la toate speciile de circa 1 500 000 de tone viu, respectiv o creștere de circa 50% față de anul 1961.

Conducerile gospodăriilor colective și ale gospodăriilor de stat trebuie să folosească rezultatele bune obținute în unitățile cu cea mai înaintată experiență, să sporească productivitatea animalelor, să elimine pierderile, să valorifice cît mai bine furajele, astfel încît sporirea producției de carne să aibă loc în condițiile unei sistematice reduceri a prețurilor de cost și măririi continue a veniturilor obținute din acest domeniu de activitate.

Producția de lapte de vacă a crescut în 1961 la 25 500 000 hectolitri, față de 21 300 000 realizat în 1959.

Se poate aprecia că pe baza efectivului de vaci ce-l vom avea în 1965 — 2 900 000 de capete — producția de lapte va crește la circa 40 000 000—43 000 000 hectolitri.

Există numeroase exemple încurajatoare în gospodăriile colective și în gospodăriile de stat care permit să apreciem că sarcinile ce ni le-am propus cu privire la creșterea producției de lapte vor putea fi îndeplinite. Astfel, gospodăriile colective au

obţinut în 1961 de la vacile proprietate obştească, în medie, cîte 1 652 de litri de lapte, iar gospodăriile de stat 3 000 de litri. Un număr de 58 de gospodării de stat au realizat de la 13 000 de vaci în medie peste 3 500 de litri de lapte, iar 113 gospodării agricole colective au obţinut peste 2 500 de litri de lapte la fiecare vacă furajată.

Este instructiv să arătăm situaţia producţiei de lapte la un număr de gospodării de stat din punct de vedere al efectivelor de vaci, al producţiei medii şi al preţului de cost realizat în 1961.

G. A. S.	Nr. de vaci	Producţia medie litri	Preţ de cost lei/litru
Peştera — Dobrogea	110	4 053	1,05
Andrăşeşti — Bucureşti	99	4 198	1,07
Coţuşca — Suceava	218	4 052	0,95
Sălard — Crişana	287	3 114	1,06
Variaş — Banat	194	4 716	1,30

După cum se vede, aceste gospodării au obţinut producţii mari la un număr important de vaci.

Preţul de cost mediu realizat de aceste gospodării pe litru de lapte a fost de 1,09 lei, ceea ce, desigur, reprezintă încă mult faţă de posibilităţile mari de reducere a preţului de cost care există în gospodăriile de stat.

Gospodăria agricolă de stat Grabăţ, regiunea Banat, a obţinut în 1961 o producţie medie şi mai mare decît cele arătate mai sus, şi anume de 5 036 de litri de la un număr de 188 de vaci, producţie pe care am dori s-o obţină toate gospodăriile de stat şi colective. Analizînd însă preţul de cost înregistrat în bilanţul acestei gospodării, se constată că acesta a fost de 2,75 lei pe litru faţă de 1,08 lei planificat, deci aproape de trei ori mai mare. Aceasta este de neînţeles. Dacă ar fi să dăm crezare celor cuprinse în bilanţul gospodăriei Grabăţ, ar trebui să admitem

că creşterea producţiei medii de lapte este însoţită de o creştere şi mai mare a preţului de cost. Este necesar să fie examinate temeinic cauzele care au umflat preţul de cost şi să se ia măsuri ca această gospodărie, care a obţinut atît de frumoase rezultate în creşterea producţiei de lapte, să poată deveni un exemplu şi în domeniul costurilor de producţie.

Ţinînd seama de consumul crescînd de lapte la oraşe şi sate, de necesitatea aprovizionării ritmice cu materie primă a fabricilor de produse lactate puse în funcţiune şi a celor pe care le vom construi, a asigurării unor cantităţi din ce în ce mai mari de lapte tras pentru creşterea tineretului bovin şi porcin, trebuie să ne concentrăm atenţia în direcţia sporirii însemnate a producţiei de lapte în toate gospodăriile colective şi de stat.

Ele vor trebui să asigure din prăsilă proprie şi achiziţii de viţele din rase de mare productivitate încărcătură cu vaci prevăzută la suta de hectare, îmbunătăţirea continuă a calităţii animalelor, furajarea judicioasă şi generalizarea experienţei unităţilor fruntaşe. Îngrijirea vacilor trebuie încredinţată unor cadre bine pregătite, cu experienţă, pasionate în căutarea şi aplicarea celor mai avansate metode de creştere a producţiei de lapte cu un conţinut mare de grăsime şi la un preţ de cost redus. *(Aplauze.)*

Tovarăşi,

Realizarea sarcinilor privind creşterea importantă a numărului de animale, precum şi sporirea producţiei de carne, lapte, lînă, ouă este condiţionată în mod nemijlocit de dezvoltarea considerabilă a *bazei furajere.*

Efectivele de animale calculate în unităţi vită mare se vor mări de la 6 987 000 la începutul anului 1962, la 7 985 000 în 1965.

Avem toate condiţiile pentru a asigura din abundenţă, cantitativ şi pe sorturi, nutreţurile pentru furajarea şeptelului, precum şi rezervele necesare, dispunem de o puternică bază cerea-

lieră și în primul rînd de porumb, care ocupă ponderea cea mai mare în furajarea animalelor. Să dăm deci cea mai mare atenție sporirii producției la hectar a porumbului pentru boabe, siloz și masă verde, astfel ca în următorii ani să dublăm producția.

Pentru o furajare echilibrată a animalelor este necesar să se dea o deosebită atenție plantelor bogate în proteină și în special culturilor de mazăre, soia, trifoi și lucernă, la care trebuie extinse suprafețele și sporită simțitor producția la hectar.

O rezervă importantă în sporirea producției de furaje este extinderea culturilor duble și în primul rînd a porumbului pe terenurile de pe care s-a strîns recolta de mazăre și cereale păioase.

Țărănimea noastră are o îndelungată experiență în cultivarea printre porumb a *dovleacului* și *fasolei*. Anul trecut la gospodăria colectivă din comuna Siminoc, regiunea Dobrogea, de pe 150 ha în cultură intercalată s-a obținut o recoltă de 5 100 kg de porumb-boabe și 180 kg de fasole în medie la hectar; gospodăria colectivă din Valea Măcrișului, raionul Urziceni, a recoltat de pe o suprafață de 50 ha, în afară de 4 900 kg de porumb-boabe, cîte 480 kg de fasole în medie la hectar.

Din calculele făcute pe baza producțiilor realizate de un număr mare de gospodării colective din toate regiunile țării rezultă că din cele 3 900 000 ha cu porumb, dacă s-ar cultiva intercalat pe 1 000 000 ha dovleci și fasole — socotind numai o producție de 3 000 kg dovleci la hectar — s-ar realiza un surplus de furaje de 3 000 000 de tone; folosite în hrana porcilor ele ar da circa 66 000 de tone de carne în valoare de 594 000 000 de lei. Totodată s-ar obține o cantitate de 90 000 de tone de semințe de dovleci, care, transformate în ulei, ar aduce un venit de circa 216 000 000 de lei. La fasole, socotind o producție de 200 kg la hectar, s-ar realiza 200 000 de tone, care, la prețuri de contractare, reprezintă un venit de 460 000 000 de lei; în afară de aceasta, fasolea lasă în pămînt o cantitate de azot care aduce o contribuție importantă la sporirea producției culturilor următoare.

După cum se vede, cultivarea dovleacului și fasolei între porumb poate aduce la fiecare hectar un venit suplimentar de 1 350 de lei.

Merită oare să depunem toate eforturile pentru a extinde chiar din primăvara aceasta cultura de dovleci și fasole intercalată printre porumb? Desigur că da. *(Aplauze.)*

Fiecare gospodărie colectivă poate să cultive dovleci și fasole printre porumb pe suprafețe întinse. Lucrările de arat, semănat, prașila întîi și chiar a doua se pot face mecanizat, iar pentru celelalte lucrări gospodăriile colective dispun de forțele de muncă necesare.

Cea mai ieftină resursă de furaje este suprafața de peste 4 000 000 ha cu *pășuni* și *fînețe*, care reprezintă aproape 30% din suprafața agricolă a țării. În regiunea Hunedoara, pășunile și fînețele ocupă peste 60% din suprafața agricolă, în regiunea Cluj 50%; întinderi mari de pășuni și fînețe sînt și în Maramureș, Suceava, Mureș-Autonomă Maghiară, Brașov și în alte regiuni. Țărănimea noastră a prețuit întotdeauna pășunile, pentru că ele asigură animalelor timp de 5—6 luni de zile pe an nutrețuri bogate în substanțe hrănitoare, dau posibilitatea să se obțină cantități mari de lapte, carne și lînă la un preț de cost scăzut.

Din păcate însă, această importantă bază furajeră este folosită în măsură insuficientă din cauză că nu se manifestă grija necesară pentru continua îmbunătățire a stării pășunilor și fînețelor și pentru ridicarea sistematică a productivității lor. Acolo unde s-au luat măsurile corespunzătoare au fost obținute sporuri importante de produse.

Pe pășunea din Munții Tarcăului, regiunea Mureș-Autonomă Maghiară, prin lucrări simple de curățire, îngrășare și însămînțare, producția de iarbă a crescut de la 4 200 kg la 14 000 kg la hectar. Se pot da și alte exemple care arată că pe aceeași suprafață se poate asigura creșterea unui număr dublu de animale. Este necesar să se pornească cu toată hotărîrea la acțiunea de sporire considerabilă a producției de furaje pe pășuni și fînețe, prin lu-

crări simple de curăţire şi reînsămînţare cu ierburile cele mai valoroase, fertilizarea cu îngrăşăminte naturale şi, pe măsura posibilităţilor, cu îngrăşăminte minerale.

Consiliile de conducere ale gospodăriilor colective, consiliile G.A.S., comitetele executive ale sfaturilor populare, organele şi organizaţiile de partid trebuie să se preocupe de valorificarea tuturor posibilităţilor de care dispun pentru creşterea cît mai rapidă a bazei furajere.

FIECARE GOSPODĂRIE COLECTIVĂ — O UNITATE PUTERNICĂ, ÎNFLORITOARE

Tovarăşi,

Dezvoltarea economică şi consolidarea fiecărei gospodării colective trebuie să se desfăşoare potrivit unui plan de perspectivă, pe o durată de mai mulţi ani, fundamentat multilateral, pe baza studierii atente a tuturor factorilor care acţionează asupra producţiei : mărirea suprafeţelor, structura culturilor, căile de sporire a recoltelor la hectar, dezvoltarea şeptelului şi a productivităţii lui, asigurarea bazei furajere optime. Toate acestea trebuie să se reflecte în creşterea producţiei globale şi a producţiei-marfă a gospodăriei, în sporirea avutului obştesc şi a veniturilor colectiviştilor.

O preocupare principală a gospodăriilor colective trebuie să fie luarea tuturor măsurilor pentru folosirea cu grijă şi cît mai eficientă a pămîntului. Se cere punerea în valoare a tuturor terenurilor neproductive sau cu productivitate scăzută, organizarea în cel mai scurt timp a teritoriului, astfel încît să se asigure utilizarea mai deplină a mijloacelor mecanizate pe tarlale mari, repartizarea în funcţie de criterii bine chibzuite (sol, relieful terenului, apropierea de căi de comunicaţie şi altele) a suprafeţelor pe diferite culturi şi utilităţi, urmărindu-se reducerea la strictul necesar

a suprafeţelor destinate altor utilizări decît cele direct legate de producţie.

Terminarea colectivizării creează condiţii favorabile pentru o largă acţiune de mobilizare a maselor ţărănimii la executarea lucrărilor de combatere a eroziunilor, de desecare a terenurilor cu exces de apă, de îndiguire a suprafeţelor inundabile, de punere în cultură a terenurilor nisipoase şi a sărăturilor, ridicîndu-se pe toate căile fertilitatea solului. În fiecare gospodărie va trebui elaborat un program special în vederea efectuării lucrărilor pe etape şi în perioadele cînd muncile din agricultură nu sînt intense.

Puterea economică a gospodăriilor colective este indisolubil legată de creşterea avutului obştesc. Alocarea an de an a unor fonduri sporite din veniturile realizate de gospodărie şi mărirea fondului obştesc raportat la suta de hectare suprafaţă reprezintă indicatorii principali care arată progresul realizat de gospodărie şi forţa sa economică.

Sursele şi căile de realizare a fondului obştesc sînt precizate în statutul gospodăriilor colective ; el se formează din veniturile în bani şi în natură ale gospodăriei, care constituie sursa principală de creştere a avutului obştesc, precum şi din creditele acordate de stat. Cea mai mare parte a resurselor fondului obştesc sînt folosite de gospodăria colectivă pentru mărirea efectivelor de animale, construirea adăposturilor necesare şi a altor construcţii gospodăreşti, procurarea de inventar agricol.

Alocînd an de an sume tot mai mari pentru creşterea fondului obştesc, gospodăriile colective şi-au dezvoltat mijloacele de producţie — condiţie fundamentală a sporirii veniturilor proprii şi a valorii zilei-muncă. Astfel, fondul de bază mediu raportat la suta de hectare a crescut de la 72 000 de lei în 1959 la aproape 81 000 de lei în 1961. Corespunzător, veniturile la suta de hectare realizate de gospodăriile colective au crescut de la 93 900 de lei la 108 500 de lei. În felul acesta, în medie pe ţară, fiecare colectivist a primit pentru munca în gospodăria colectivă la o zi-

muncă 6 kg de cereale, însemnate cantități de legume, fructe, zahăr, ulei, precum și 7,50 lei. Un număr de 870 de gospodării au dat, în afară de produse în natură, mai mult de zece lei la fiecare zi-muncă.

Este instructiv să arătăm modul în care sporirea avutului obștesc, raportat la suta de hectare, influențează pozitiv creșterea veniturilor gospodăriilor colective și a valorii zilei-muncă.

Gospodăria colectivă Recaș din regiunea Banat, spre exemplu, și-a sporit an de an proprietatea obștească, ajungînd la sfîrșitul anului 1961 la un fond de bază de 4 484 000 de lei, ceea ce revine la o sută de hectare teren agricol 186 000 de lei față de 148 700 de lei în 1960 și 97 400 de lei în 1959. Un loc principal în avutul obștesc îl ocupă animalele, al căror număr era la 1 ianuarie 1962 de 455 de taurine, din care 242 de vaci și juninci, 1 189 de porcine, din care 100 de scroafe, 1 060 de ovine.

Sporirea continuă a avutului obștesc a dus la creșterea veniturilor gospodăriei la o sută de hectare teren agricol de la 165 400 de lei în 1959 la 228 000 de lei în 1961.

Rezultatele obținute de această gospodărie apar și mai concludente dacă le comparăm cu cele obținute de gospodăria colectivă vecină Bazoșul Vechi, care, deși are o serie de realizări, nu a folosit pe deplin posibilitățile existente pentru dezvoltarea proprietății obștești. Aici fondul de bază la o sută de hectare reprezintă 97 800 de lei față de 186 000 de lei la gospodăria Recaș; ca urmare, veniturile realizate la o sută de hectare au fost în 1961 de numai 111 450 de lei față de 228 000 în gospodăria Recaș, iar valoarea zilei-muncă de numai 15 lei față de 30 lei la cealaltă gospodărie.

Gospodăria colectivă din Palazu-Mare, regiunea Dobrogea, și-a sporit continuu proprietatea obștească, ajungînd la sfîrșitul anului 1961 la un fond de bază de 4 906 600 de lei, revenind 337 000 de lei la o sută de hectare teren agricol, față de 272 000 de lei în 1960 și 219 000 de lei în 1959. Gospodăria avea la 1 ianuarie 1962 un număr de 536 de taurine, din care 206 vaci. Veniturile gospodăriei la o sută de hectare teren agricol au crescut sistematic de la 181 700 de lei în 1959, la 238 300 de lei în 1960 și 304 400 de lei în 1961.

Consiliile de conducere ale unor gospodării colective au o atitudine cu totul nejustificată față de problema avutului obștesc, considerînd fără temei că prin alocarea unor sume sporite din veniturile gospodăriei pentru creșterea fondului de bază se vor reduce sumele alocate plății zilei-muncă. Aceasta înseamnă pur și simplu să-ți furi singur căciula. A menține la un nivel scăzut proprietatea obștească, a nu asigura resursele necesare creșterii mijloacelor de producție, sporirii efectivelor de animale, plantațiilor pomiviticole, amenajării de suprafețe pentru cultura legumelor înseamnă a nu crea baza trainică și sigură pentru sporirea veniturilor gospodăriei și implicit a veniturilor pe zi-muncă.

Desigur că pentru sporirea mijloacelor de producție, gospodăriile colective beneficiază și vor beneficia și în viitor de importante sume alocate de stat sub formă de credite cu dobîndă foarte redusă și chiar fără dobîndă, însă toate acestea trebuie să fie plătite, rambursate la scadență. Numeroase gospodării consolidate au renunțat să mai facă apel la credite din partea statului și își alocă singure fondurile necesare lărgirii însemnate a avutului obștesc.

Consiliile de conducere ale gospodăriilor colective, toți țăranii colectiviști trebuie să se îngrijească de creșterea cît mai rapidă a avutului obștesc, ca principala cale de sporire a veniturilor gospodăriilor, de întărire a puterii lor economice, de ridicare a bunăstării materiale a colectiviștilor. *(Aplauze.)*

O mare atenție trebuie acordată folosirii chibzuite a fondului de zile-muncă de care dispune fiecare gospodărie, combătîndu-se risipa, cheltuirea lor pentru activități neproductive sau stabilirea unui număr prea mare de zile-muncă pentru diferite treburi administrative. Un număr exagerat de zile-muncă se alocă în momentul de față președinților, brigadierilor și contabililor din gospodării. În regiunea Dobrogea, spre exemplu, în 1961 numă-

rul mediu de zile-muncă pe un colectivist a fost de 195, în timp ce zilele-muncă alocate preşedinţilor în medie pe regiune au fost de 711 ; în regiunea Banat, la 187 de zile-muncă medie pe un colectivist s-au alocat preşedinţilor 572 de zile-muncă.

Asemenea situaţii arată că actualele norme de retribuire a preşedinţilor, brigadierilor şi contabililor din gospodării colective sînt necorespunzătoare, deoarece determină disproporţii nejustificate între veniturile acestora şi veniturile colectiviştilor. Aceasta creează o situaţie neplăcută pentru preşedinte, îi scade autoritatea, îl rupe de masa colectiviştilor, în rîndul cărora se pot crea nemulţumiri justificate. Situaţia a fost sesizată de numeroşi preşedinţi de gospodării colective. Fără îndoială că pentru munca lor de mare răspundere, preşedinţii trebuie să primească un număr de zile-muncă în plus peste media realizată de colectivişti, fără însă ca aceasta să ducă la exagerări. Este necesar ca normele existente să fie revăzute în cel mai scurt timp şi să se adopte o reglementare mai justă a acestei probleme. *(Aplauze.)*

În ultimii ani în majoritatea gospodăriilor colective s-a încetăţenit metoda de a se acorda periodic colectiviştilor avansuri băneşti pentru zile-muncă, ceea ce dă acestora posibilitatea să obţină venituri în tot cursul anului. În 1961, aproape 2 300 de gospodării colective au acordat membrilor lor asemenea avansuri, care în primele trei trimestre ale anului s-au ridicat la aproximativ 900 000 000 de lei. Aceasta reprezintă o formă foarte avantajoasă de retribuire a muncii în gospodăria colectivă.

Calea cea mai importantă de asigurare a fondurilor necesare pentru plata periodică a avansurilor în bani o constituie contractarea de produse agricole cu întreprinderile statului, care acordă gospodăriilor colective arvune şi credite în contul producţiei contractate, astfel încît acestea să primească însemnate sume de bani chiar din primele luni ale anului. În 1961 statul a acordat gospodăriilor colective sub formă de arvune şi credite pentru contractări de cereale, legume, carne şi alte produse — în afara creditelor de producţie şi de investiţii — suma de 1,1 miliarde de lei, iar pentru

anul 1962 s-a prevăzut în acelaşi scop suma de aproape 2 miliarde de lei.

Este necesară îmbunătăţirea sistemului de arvune şi credite şi elaborarea unei reglementări unitare a sistemului de avansuri pentru zile-muncă pe baza experienţei gospodăriilor fruntaşe, spre a se asigura colectiviştilor venituri băneşti regulate în tot cursul anului.

Izvorul principal de venituri pentru ţăranii colectivişti este munca în gospodăria colectivă. Mijloacele de producţie de care dispun gospodăriile colective, suprafeţele întinse de teren, sprijinul din partea staţiunilor de maşini şi tractoare, îndrumarea tehnică şi organizatorică pe care o dau cadrele de specialişti, ajutorul material şi financiar acordat de stat creează condiţiile cele mai favorabile pentru ca fiecare gospodărie să realizeze venituri crescînde şi să asigure o retribuţie tot mai mare a muncii colectiviştilor.

În afară de veniturile primite pentru munca în gospodăria colectivă, ţăranii colectivişti mai au în gospodăria personală 862 000 ha de teren agricol, peste 1 000 000 de vaci, peste 2 000 000 de porci, circa 5 500 000 de oi, circa 30 000 000 de păsări, ceea ce le aduce însemnate venituri suplimentare. Trebuie acordată o mare importanţă folosirii din plin a gospodăriei personale pentru sporirea la maximum a producţiei de carne, lapte, păsări, ouă, legume, fructe şi altele, în scopul completării nevoilor proprii ale familiilor de colectivişti şi creării de disponibilităţi, care să fie valorificate în principal pe calea contractelor cu statul.

O problemă importantă este asigurarea existenţei materiale la bătrîneţe sau în caz de invaliditate. În legătură cu aceasta s-au purtat discuţii în adunările generale şi s-au pus numeroase întrebări cu ocazia constituirii noilor gospodării colective.

Cum trebuie asigurată la sate bătrîneţea şi invaliditatea ? Această întrebare ce preocupă în mod justificat pe colectiviştii bătrîni ca şi pe cei tineri, care ştiu că va veni un timp cînd şi ei vor fi bătrîni, trebuie să primească răspuns. Fără îndoială, dragostea

copiilor pentru părinți este un sentiment firesc, iar grija față de părinți va fi întotdeauna o îndatorire a lor. Nu se poate însă trece cu vederea că tinerii își întemeiază propriile lor familii, au la rîndul lor copii, au griji și sarcini sporite; pe de altă parte, este întru totul legitimă dorința bătrînilor de a avea propriile lor mijloace de existență.

Statutul model al gospodăriei colective prevede posibilitatea creării unui fond pentru ajutorarea bătrînilor sau a celor care nu mai pot munci. De mai mulți ani, unele gospodării colective au și început să aplice, cu bune rezultate, sisteme proprii de ajutorare a bătrînilor și a celor inapți de muncă. La gospodăriile din Grindu, regiunea București, Oltina din Dobrogea, Salonta și Mădăraș din Crișana, colectiviștii bătrîni primesc în fiecare an, în medie, între 250 și 400 kg de cereale, în afară de legume, cartofi și alte produse, precum și anumite sume de bani.

Terminarea colectivizării agriculturii și întărirea economică-organizatorică a gospodăriilor colective face cu putință să fie elaborat, cu participarea colectiviștilor înșiși, un sistem unitar de asigurare materială la bătrînețe și în caz de invaliditate, care să garanteze tuturor țăranilor colectiviști o bătrînețe liniștită, fără griji. *(Aplauze.)*

REORGANIZAREA CONDUCERII AGRICULTURII LA NIVELUL CERINȚELOR NOII ETAPE DE DEZVOLTARE

Tovarăși,

Încheierea construcției socialiste la sate face necesară reorganizarea conducerii agriculturii corespunzător noii etape de dezvoltare a ei.

Actuala formă organizatorică a conducerii agriculturii, începînd de la minister și pînă la organele de jos, mai păstrează anumite

trăsături proprii condițiilor cînd în agricultură predomina proprietatea individuală. Această formă organizatorică depășită a condus la un stil de muncă și la metode birocratice, funcționărești, îngust administrative. Ministerul și organele sale nu reușeau să acorde un ajutor eficace unităților de producție. În locul unei munci permanente, desfășurate nemijlocit pe teren, cadrele ministerului și ale organelor din subordinea lui se limitau adeseori la întocmirea de directive, instrucțiuni, recomandări, evidențe statistice, elaborate din birou, fără participarea specialiștilor din producție chemați să le aplice în practică.

S-a manifestat o puternică tendință de umflare a aparatului administrativ, care absorbea aproape 40% din totalul specialiștilor cu studii agricole superioare. Or, ținînd seama de marea complexitate a problemelor agriculturii, este evident că acestea nu puteau fi rezolvate numai cu forțele aparatului, oricît de numeros ar fi fost el. Este greu de închipuit că acești specialiști puteau conduce cu eficiență treburile agriculturii din birourile ministerului sau ale sfaturilor populare. Locul specialiștilor, locul celor chemați să conducă agricultura este în gospodăriile colective și în gospodăriile de stat, acolo unde se hotărăște soarta producției agricole. *(Aplauze.)*

Se impune adoptarea unei noi concepții organizatorice, care să asigure agriculturii o conducere științifică, competentă și unitară, capabilă să facă față cu succes noilor sarcini de mare răspundere privind dezvoltarea continuă a agriculturii socialiste. Noua formă de organizare va trebui să creeze condiții pentru participarea la conducerea agriculturii a cadrelor celor mai pregătite, care lucrează nemijlocit în producție.

În acest scop se propune înființarea *Consiliului Superior al Agriculturii*, ca organ al Consiliului de Miniștri, cu un comitet executiv al cărui președinte va fi membru al guvernului. De asemenea, se propune înființarea Consiliilor agricole regionale și raionale, ca organe ale sfaturilor populare.

Consiliul Superior al Agriculturii va fi alcătuit din cele mai calificate cadre de ingineri agronomi, zootehnicieni, mecanizatori, medici veterinari care lucrează nemijlocit în producţie, directori ai gospodăriilor agricole de stat şi ai staţiunilor de maşini şi tractoare, preşedinţi de gospodării colective cu studii superioare agricole, oameni de ştiinţă din institutele de cercetări şi din învăţămînt cu o înaltă pregătire şi experienţă.

Consiliul Superior al Agriculturii analizează problemele dezvoltării agriculturii în ansamblu, pe ramuri sau sectoare de producţie, stabileşte măsurile cele mai indicate, dă directive şi dispoziţii obligatorii pentru comitetele executive ale sfaturilor populare, pentru consiliile agricole regionale şi raionale.

El va îndruma munca de întărire economică-organizatorică a gospodăriilor colective şi va conduce activitatea de producţie şi economică a gospodăriilor de stat şi a staţiunilor de maşini şi tractoare ; va colabora cu Comitetul de Stat al Planificării la elaborarea planurilor anuale şi de perspectivă pentru întreaga agricultură ; va îndruma activitatea de cercetare ştiinţifică din domeniul agriculturii şi va organiza introducerea şi generalizarea în producţie a realizărilor ştiinţei şi practicii înaintate din ţara noastră şi de peste hotare ; va răspunde, în colaborare cu Ministerul Învăţămîntului, pentru pregătirea de cadre agricole superioare, va asigura pregătirea cadrelor agricole medii, justa repartizare a specialiştilor în producţie.

Consiliul Superior al Agriculturii îşi va desfăşura activitatea pe secţiuni, corespunzător principalelor ramuri şi probleme ale agriculturii — fond funciar, cereale şi plante tehnice, hortiviticultură, creşterea animalelor, mecanizarea agriculturii, învăţămînt şi propagandă, gospodării agricole de stat.

Consiliul Superior va avea o comisie pentru coordonarea şi elaborarea planului de dezvoltare a agriculturii şi pentru problemele economice.

Consiliile agricole regionale şi raionale vor fi alcătuite din ingineri agronomi, zootehnicieni, medici veterinari, ingineri mecanizatori din unităţile agricole de producţie şi staţiunile experimentale, preşedinţi de gospodării colective, fruntaşi în producţie. Ele vor răspunde de conducerea agriculturii pe plan regional şi raional potrivit cu directivele şi dispoziţiile Consiliului Superior al Agriculturii şi ale comitetelor executive ale sfaturilor populare.

Dezbaterea în Consiliul Superior al Agriculturii şi în Consiliile agricole regionale şi raionale a celor mai înaintate metode agrotehnice, izvorîte din rezultatele cercetărilor ştiinţifice şi din practica înaintată, va permite un larg şi sistematic schimb de experienţă, cunoaşterea şi generalizarea celor mai bune rezultate obţinute în producţie, găsirea celor mai eficiente căi de sporire a producţiei agricole.

În scopul asigurării unei conduceri, îndrumări şi coordonări unitare a întregii activităţi ştiinţifice din agricultură, se va înfiinţa *Institutul central de cercetări agricole*. El va elabora planul unic de cercetări, concentrînd forţele ştiinţifice asupra celor mai actuale probleme ale agriculturii, cum sînt : crearea unor noi soiuri de plante şi rase de animale mai productive, stabilirea metodelor agrozootehnice înaintate care să asigure valorificarea rezervelor de creştere a producţiei din gospodăriile de stat şi colective, perfecţionarea continuă a tractoarelor şi maşinilor agricole. Cercetătorii din domeniul economiei agrare trebuie să studieze temeinic problemele de organizare şi retribuire a muncii, căile de creştere a eficienţei economice a investiţiilor, de ridicare a productivităţii muncii şi reducere a preţului de cost al producţiei agricole.

Înfăptuirea măsurilor propuse va duce la lărgirea atribuţiilor, creşterea iniţiativei şi a răspunderii conducerii unităţilor agricole socialiste, a organelor locale de partid şi de stat, pentru rezolvarea competentă, la timp şi în bune condiţii a problemelor producţiei, pentru întărirea continuă a unităţilor agricole.

CADRE DE SPECIALIŞTI ÎN FIECARE GOSPODĂRIE COLECTIVĂ

Tovarăşi,

În scopul asigurării gospodăriilor colective cu cadre de specialişti, C.C. al P.M.R. şi Consiliul de Miniştri au hotărît redistribuirea cadrelor cu studii superioare agricole, astfel ca majoritatea covîrşitoare a inginerilor agronomi, zootehnişti şi medici veterinari să fie repartizaţi în unităţile agricole de producţie.

Aceste măsuri vor asigura încadrarea gospodăriilor de stat în medie cu cel puţin 5 specialişti cu studii superioare agricole şi a fiecărei gospodării colective cu un inginer agronom ; un medic veterinar va deservi 3—4 gospodării colective.

Încă în acest an în gospodăriile de stat vor lucra 3 200 de specialişti, în gospodăriile colective circa 6 000, în S.M.T. — 600, iar la circumscripţiile veterinare — 1 600, ceea ce reprezintă peste 76% din specialiştii cu studii superioare. Inginerii agronomi, zootehnicienii, medicii veterinari, lucrînd permanent în gospodăriile colective sau de stat, vor avea în faţă un cîmp larg de activitate creatoare ; aici îşi vor putea perfecţiona şi aplica pe scară largă cunoştinţele căpătate în anii de studii.

Inginerii şi medicii veterinari care trec în unităţile de producţie vor primi în continuare salariul tarifar pe care l-au avut la locul lor de muncă, precum şi indemnizaţii lunare pînă la mutarea familiei ; toţi specialiştii din gospodăriile agricole colective şi din gospodăriile agricole de stat beneficiază de concediul de odihnă, alocaţie de stat pentru copii, pensie. Pentru copiii inginerilor agronomi şi ai celorlalţi specialişti din unităţile de producţie, care învaţă în şcoli medii şi superioare, se vor acorda burse şi locuri în cămine pe toată durata şcolarizării. *(Aplauze.)*

Comitetele executive ale sfaturilor populare, organele şi organizaţiile de partid au datoria să asigure locuinţe corespunzătoare acestor specialişti şi familiilor lor. Este bine venită şi trebuie încurajată iniţiativa gospodăriilor colective din numeroase comune

ale regiunilor Bucureşti, Dobrogea şi altele care au prevăzut în planurile lor construirea de locuinţe pentru specialişti.

Redistribuirea cadrelor agricole şi trimiterea a numeroşi specialişti la sate constituie un mare sprijin dat ţărănimii colectiviste. Dar a crede că problemele mari ale agriculturii în noua etapă a dezvoltării ei pot fi rezolvate numai cu forţele specialiştilor ar însemna a nu vedea întreaga importanţă şi complexitate a acestor probleme. Într-un fel se muncea în mica gospodărie individuală şi altfel se munceşte în gospodăria mare socialistă. În noile condiţii ale agriculturii socialiste trebuie muncit într-un mod nou, mai productiv, corespunzător cu îndrumările ştiinţei agricole.

Fiecare ţăran colectivist, întreaga masă a ţărănimii colectiviste trebuie să fie pe deplin pregătită pentru a munci în felul acesta nou, să-şi însuşească temeinice cunoştinţe agrotehnice privind diferite ramuri ale producţiei agricole.

Organizarea învăţămîntului agrozootehnic pentru masele largi de ţărani colectivişti este una din cele mai importante şi urgente sarcini ale momentului de faţă.

În ultimii ani s-a acumulat în această privinţă o experienţă pozitivă, numărul ţăranilor cuprinşi în învăţămîntul agrozootehnic fiind de peste 570 000. Este necesar ca încă în acest an, în perioada dintre terminarea lucrărilor agricole de toamnă şi începerea lucrărilor de primăvară, să se treacă la organizarea de cursuri agrozootehnice de masă pentru ţăranii colectivişti cu durata de 3 ani.

Programele şi manualele pentru aceste cursuri vor trebui elaborate de cele mai competente cadre din toate ramurile agriculturii. Lecţiile vor fi predate de specialişti agricoli. Ţărănimea noastră colectivistă este dornică să-şi îmbogăţească cunoştinţele şi va primi cu bucurie şi satisfacţie hotărîrea privind organizarea învăţămîntului agrozootehnic de masă. Nu ne îndoim că rezultatele acestui învăţămînt vor fi deosebit de rodnice, că el va contribui la înrădăcinarea în practica agricolă a metodelor ştiinţifice avansate, la sporirea productivităţii muncii agricole.

O dată cu aceasta trebuie să ne preocupăm de pregătirea agrozootehnică a elevilor din clasele V—VII (VIII) a școlilor de cultură generală din mediul sătesc. Un început s-a făcut în această privință încă din anul 1959. Ar fi rațional ca din noul an școlar să se predea în ultimele clase ale tuturor școlilor elementare de la sate, începînd cu clasa a V-a, „Agricultura", obiect căruia să i se rezerve un loc de seamă în cadrul procesului de învățămînt. *(Aplauze.)*

Vor trebui întocmite manuale care să cuprindă un ansamblu de cunoștințe de bază din toate ramurile agriculturii, în strînsă legătură cu experiența înaintată, cu progresele științei agricole. În predarea altor obiecte — științe naturale, chimie, precum și în problemele de matematică trebuie să se reflecte mai deplin preocupările legate de dezvoltarea agriculturii socialiste.

Predarea problemelor agriculturii va cere eforturi și o pregătire corespunzătoare din partea cadrelor didactice din mediul rural.

Ministerul Învățămîntului în colaborare cu Consiliul Superior al Agriculturii vor trebui să se îngrijească atît de ridicarea nivelului de cunoștințe agricole al cadrelor didactice care activează în prezent în învățămînt, cît și de o temeinică pregătire agrozootehnică a viitoarelor cadre de învățători și profesori, formate în institutele pedagogice și universități.

ÎMBUNĂTĂȚIREA ORGANIZĂRII ȘI CONȚINUTULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI AGRICOL

În ultimii 15 ani au fost pregătite pentru agricultură peste 14 000 de cadre cu studii superioare, 25 000 de cadre tehnice medii și peste 100 000 de mecanizatori și alți muncitori calificați prin școli profesionale și cursuri de calificare. În prezent, în școlile agricole și în institutele agronomice învață circa 50 000 de elevi și studenți.

Trebuie temeinic îmbunătățite organizarea și conținutul învățămîntului agricol de toate gradele.

În vederea asigurării pînă în 1970 a necesarului de aproape 59 000 de cadre tehnice-agricole cu o pregătire medie, față de circa 21 000 cîte sînt în prezent, învățămîntul mediu agricol va trebui să capete o largă dezvoltare, creîndu-se pe lîngă gospodăriile agricole de stat și stațiunile experimentale o rețea de școli tehnice agricole cu durata de 4 ani, în care se vor primi absolvenți ai școlilor de 7 (8) ani. La întocmirea planurilor și programelor de învățămînt se va avea în vedere ca elevii să primească temeinice cunoștințe practice, încît, după absolvirea școlii, să devină ajutoare directe ale inginerilor agronomi și zooveterinarilor.

Pentru îndrumarea și conducerea calificată a tuturor ramurilor agriculturii va trebui să pregătim în aceeași perioadă atîtea cadre încît de la 16 600 la sfîrșitul anului 1961 să ajungem la 23 500, ceea ce ne va permite să încadrăm fiecare gospodărie agricolă de stat în medie cu 7 cadre, iar fiecare gospodărie colectivă cu 3 cadre cu studii superioare agricole.

Consiliul Superior al Agriculturii și Ministerul Învățămîntului vor trebui să procedeze neîntîrziat la reexaminarea și îmbunătățirea planurilor și programelor de învățămînt, asigurînd ca noul an școlar 1962—1963 să se desfășoare pe baza programelor revizuite.

Învățămîntul în institutele agronomice se va organiza în așa fel încît în fiecare an practica în producție a studenților să se facă în funcție de calendarul muncilor agricole. Studenții vor participa direct la efectuarea acestor munci, practica organizîndu-se în unitățile agricole de producție și stațiunile experimentale multilateral dezvoltate.

Pentru a asigura o exploatare rațională și economicoasă a parcului de mașini și a efectua lucrări de înaltă calitate este necesar să dispunem în 1970 de peste 150 000 de mecanici agricoli, față de 53 000 cîți avem în prezent, circa 4 000 de maiștri mecanici, față

de 1 500, şi 3 000—3 500 de ingineri mecanici, faţă de 1 300 existenţi.

Pentru creşterea numărului de mecanici agricoli în ritmul corespunzător înzestrării agriculturii cu maşini este necesar să se lărgească sistemul de şcoli profesionale cu durată de 3 ani, pe lîngă staţiunile de maşini şi tractoare, uzine de reparaţii şi gospodării agricole de stat ; se va crea de asemenea un număr de centre şcolare în afara acestor unităţi, situate în zonele cu un pronunţat caracter cerealier, unde e nevoie mai mare de mecanici agricoli.

Şcolile de maiştri mecanici vor trebui să asigure ca în 1970 să existe cîte un maistru la fiecare secţie şi atelier de reparaţii la gospodăriile de stat, iar la staţiunile de maşini şi tractoare cîte unul la fiecare 50 de tractoare.

Acestea sînt în linii mari problemele care stau în faţa agriculturii în noua etapă de dezvoltare. Sîntem convinşi că ţărănimea muncitoare, specialiştii agricoli, activul de partid şi de stat vor munci cu avînt şi abnegaţie pentru ridicarea continuă a agriculturii socialiste, pentru înflorirea patriei. *(Aplauze îndelungate.)*

CAUZA PĂCII ŞI SOCIALISMULUI ESTE DE NEÎNVINS

Tovarăşi,

Sesiunea noastră are loc în ajunul măreţei sărbători a solidarităţii internaţionale a celor ce muncesc — ziua de 1 Mai —, pe care muncitorii, ţăranii, intelectualii, masele largi ale oamenilor muncii o întîmpină cu noi şi remarcabile succese în toate domeniile construcţiei socialiste.

Poporul romîn se poate mîndri că prin munca sa creatoare, prin încheierea colectivizării agriculturii, prin rezultatele dobîndite în dezvoltarea tuturor ramurilor economiei naţionale îşi aduce contribuţia la creşterea forţelor sistemului socialist mondial.

Cu minunate realizări întîmpină ziua de 1 Mai şi popoarele celorlalte ţări socialiste frăţeşti. Socialismul se afirmă ca sistemul social tînăr, plin de vigoare şi forţe creatoare, care se dezvoltă într-un ritm furtunos. Înfăptuind măreţul Program al P.C.U.S., poporul sovietic construieşte victorios comunismul. Nu este departe momentul cînd U.R.S.S. va întrece şi lăsa în urmă S.U.A., cînd sistemul mondial socialist va depăşi sistemul capitalist în domeniul producţiei de bunuri materiale, demonstrînd astfel întregii lumi superioritatea comunismului — orînduirea care instaurează pe pămînt Pacea, Munca, Libertatea, Egalitatea, Frăţia şi Fericirea tuturor popoarelor. *(Aplauze puternice.)*

De 1 Mai clasa muncitoare internaţională, oamenii muncii de pretutindeni, popoarele de pe întregul glob pămîntesc îşi manifestă hotărîrea de luptă pentru salvgardarea păcii, pentru realizarea năzuinţei lor de progres social şi viaţă mai bună, pentru înnoirea lumii.

Niciodată problema păcii nu a fost atît de arzătoare pentru întreaga omenire ca în zilele noastre. În lumea de azi s-au acumulat stocuri de arme cu o asemenea putere nimicitoare, încît o scînteie poate provoca un incendiu mondial de proporţii fără precedent, o catastrofă termonucleară care ar şterge de pe faţa pămîntului ţări şi popoare întregi, ar pricinui distrugeri practic incalculabile. *Se impune de aceea înţelepciune şi chibzuinţă în politică, cea mai mare grijă pentru întărirea păcii şi eliminarea pericolelor care planează asupra popoarelor — şi de la înţelegerea acestei necesităţi trebuie să pornească orice guvern, orice om de stat cu sentimentul răspunderii faţă de propriul popor şi faţă de toate popoarele.*

Merite deosebite şi-a cîştigat în faţa popoarelor U.R.S.S., care luptă cu o energie şi cu un spirit de iniţiativă neobosit pentru unirea forţelor păcii şi statornicirea principiilor coexistenţei paşnice.

Împreună cu celelalte ţări socialiste şi R. P. Romînă îşi aduce contribuţia la cauza apărării păcii, militează cu perseverenţă pentru dezarmarea generală şi totală, pentru soluţionarea paşnică a pro-

blemelor litigioase, pentru dezvoltarea colaborării şi apropierea între popoare.

Poziţia ţărilor socialiste, pătrunsă de grijă pentru destinele popoarelor, îşi găseşte o nouă ilustrare la conferinţa de la Geneva, unde reprezentanţii lor depun, cu tenacitate, toate eforturile pentru înfăptuirea dezarmării generale şi totale, ca problemă-cheie a apărării păcii.

Republica Populară Romînă sprijină cu hotărîre proiectul de tratat prezentat la conferinţa de la Geneva de U.R.S.S. — program realist şi eficace, care prevede măsuri precise şi atotcuprinzătoare de dezarmare, cu aplicarea, etapă cu etapă, a unui riguros control internaţional.

Ţările socialiste nu şi-au făcut niciodată iluzia că drumul spre dezarmare va fi neted. Chiar în această fază de început a conferinţei reprezentanţii puterilor occidentale au ridicat nu puţine obstacole în calea tratativelor — încercări de a tergiversa abordarea concretă a problemelor de fond şi de a abate lucrările spre aspecte lăturalnice şi discuţii sterile. Proiectul de tratat prezentat de S.U.A. conferinţei nu aduce, din păcate, elemente noi, menţinînd ideea inacceptabilă a controlului în condiţiile cursei nestingherite a înarmărilor şi a inspecţiilor teritoriale în ţările socialiste, ceea ce ar însemna o legalizare a spionajului militar.

După cum vă este cunoscut, chiar zilele acestea, sfidînd cerinţele opiniei publice mondiale iubitoare de pace şi respingînd memorandumul statelor neutre în problema încetării experienţelor atomice — memorandum acceptat ca bază de tratative de ţările socialiste —, S.U.A. au reluat experienţele cu arma nucleară în atmosferă. Nici un fel de argumente nu pot acoperi în faţa popoarelor contradicţia flagrantă dintre declaraţiile pe care le fac reprezentanţii puterilor occidentale că doresc dezarmarea şi hotărîrea de reluare a experienţelor nucleare, dintre vorbele acestora la Geneva despre pace şi ecoul exploziilor atomice din Pacific.

Prin reluarea experienţelor, S.U.A. îşi asumă în faţa întregii omeniri răspunderea unei noi intensificări a înarmărilor atomice. Uniunea Sovietică a arătat că nu va admite ca S.U.A. să-şi creeze prin noua serie de experienţe avantaje militare şi că va fi nevoită să răspundă la acestea prin efectuarea de experienţe proprii, pentru întărirea securităţii sale şi a celorlalte ţări socialiste.

Cine este interesat în declanşarea unei noi faze a înarmărilor nucleare ? Poporul american sau celelalte popoare din ţările N.A.T.O., care suportă pe umerii lor povara unor uriaşe cheltuieli militare ? Desigur că nu. Într-un studiu publicat de o revistă americană de politică internaţională se arată că „omenirea cheltuieşte 14 000 000 de dolari pe oră pentru armamente şi armată. Dacă aceşti bani ar fi folosiţi în scopuri paşnice, venitul mediu anual în numerar al unui număr de 1 miliard 200 milioane de oameni, care obţin mai puţin de 100 de dolari pe an, ar putea fi mai mult decît dublat, s-ar putea construi locuinţe pentru 240 000 000 de familii în ţările slab dezvoltate... Ar putea fi înlăturată foametea în rîndul celor 3 miliarde de locuitori ai pămîntului şi cei bolnavi ar putea primi îngrijire medicală. Dacă s-ar pune capăt cursei înarmărilor, un număr de 75 000 000 de oameni ar putea trece la muncă paşnică".

În cursa înarmărilor sînt interesate numai marile trusturi capitaliste, care obţin din aceasta profituri uriaşe. Chiar în ziua în care delegaţia americană a prezentat conferinţei de la Geneva un proiect de tratat cu privire la dezarmare, Camera reprezentanţilor a S.U.A. a adoptat un buget militar record pentru timp de pace, care prevede cheltuieli în scopuri militare de peste 55 miliarde de dolari.

Pe lîngă comenzile de armament, cursa înarmărilor dă monopolurilor şi numeroase alte forme de a stoarce dividende de miliarde. Există un vechi dicton care spune că timpul e bani ; dar afaceriştii care speculează isteria războinică au descoperit că şi spaima e bani, că şi din ea se pot scoate dolari. Recent, o ştire arăta că în laboratoarele universităţilor din Chicago şi din Texas se lucrează de zor la prepararea unor „pastile antiatomice" ; s-a făcut mare reclamă, s-au obţinut credite, presa a publicat articole cu

titlul „luați o pilulă și veți face față bombelor". E drept, directorul unuia din institutele de cercetări care lucrează la acestea a făcut o declarație în care arăta : „oamenii care cunosc această activitate spun că mai degrabă și-ar săpa o groapă decît să se bizuie pe rețetele noastre" — dar „în definitiv, cu nimic sau fără nimic, e la fel, iar o groapă cere și timp s-o sapi !"

Există o „rețetă" eficace împotriva primejdiilor războiului atomic, un mijloc sigur de securitate pentru oricare popor : lichidarea armamentelor, interzicerea armelor de exterminare în masă ! *(Aplauze.)*

Întețind cursa înarmărilor, S.U.A. și aliații lor din N.A.T.O. urmăresc să obțină superioritatea militară asupra țărilor lagărului socialist. Țările socialiste nu amenință pe nimeni ; dar ele se îngrijesc permanent de asigurarea capacității lor de apărare și posedă tot ce este necesar pentru a da o ripostă zdrobitoare oricărui agresor. *(Aplauze.)*

În problema lichidării rămășițelor celui de-al doilea război mondial, poziția țării noastre, ca și a celorlalte țări socialiste, este bine cunoscută : trebuie încheiat tratatul de pace german, asigurîndu-se pe această bază transformarea Berlinului occidental dintr-un focar de încordare și o sursă de primejdii pentru pace într-un oraș liber, demilitarizat, cu o atmosferă curățită de miasmele războiului rece. (Aplauze.)

Esențial pentru rezolvarea acestei probleme este să se pornească de la faptul istoric al existenței celor două state germane, să se asigure stricta respectare a suveranității R. D. Germane și să se pună capăt regimului de ocupație din Berlinul occidental. Pînă acum, în cursul tratativelor sovieto-americane care se desfășoară de mai mult timp, s-au conturat anumite progrese ; Uniunea Sovietică s-a situat consecvent la aceste tratative pe poziții constructive. Dacă din partea S.U.A. s-ar menține în continuare acele tendințe care denotă o poziție mai rațională, ar fi posibil să se ajungă la rezultate pozitive, în interesul păcii și micșorării încordării internaționale.

În întreaga lume cîștigă teren ideea că la destinderea internațională ar aduce o importantă contribuție realizarea unor acorduri regionale, inclusiv crearea unor zone denuclearizate.

Propunînd în 1957 realizarea unei înțelegeri internaționale între statele balcanice, guvernul R. P. Romîne a militat continuu pentru transformarea Balcanilor și Adriaticii într-o regiune a relațiilor de bună vecinătate, pace și colaborare. (Aplauze.) *Aceste propuneri s-au bucurat de sprijinul statelor socialiste din Balcani, au găsit o largă aprobare în opinia publică din celelalte țări balcanice și continuă să se afle în actualitatea vieții politice a acestora.*

Spre regretul nostru, cercurile conducătoare din Grecia și Turcia continuă să aibă o poziție negativă față de aceste propuneri. În ultimul timp puterile occidentale împing tot mai mult aceste țări pe panta înarmărilor și războiului rece. Insula Creta este transformată într-o bază de rachete a N.A.T.O. ; se țin lanț vizitele conducătorilor militari ai N.A.T.O. ; flota a 6-a americană și-a găsit ca loc de exerciții vecinătatea țărmurilor Greciei.

Cine are nevoie de încordare și material inflamabil în această parte a lumii, cui servesc acțiunile contrarii intereselor destinderii ? Ce aduc ele acestor țări decît creșterea poverilor legate de cursa înarmărilor, și, desigur, riscul de a se vedea antrenate în aventuri războinice ? În cursul ultimilor 10 ani Grecia a cheltuit în scopuri militare 40 de miliarde de drahme (peste 1,3 miliarde de dolari) ; în prezent numai cheltuielile militare directe înghit 49% din bugetul ei, iar pentru 1962 se prevede un deficit bugetar de peste 4,7 miliarde de drahme. Concomitent cu creșterea cheltuielilor militare, care se vor cifra la 6 miliarde de drahme, va spori și suma totală a impozitelor pe venituri și a impozitelor indirecte percepute de la oamenii muncii — cu peste un miliard de drahme față de 1961.

În Turcia, potrivit declarațiilor secretarului general al partidului popular republican, deficitul bugetului a ajuns la suma astronomică de 1 200 000 000 de lire turcești. Chiar zilele acestea ziarul turc „Vatan" descria astfel situația din țară : „Industria este aproape

inexistentă. Starea agriculturii se înrăutăţeşte continuu. Datoriile externe sînt mai mari decît «datoriile de stat» ale imperiului otoman. Petrolul, care din toate bogăţiile subsolului ţării poate deveni cea mai rentabilă sursă de venituri, se află în stăpînirea monopolistă a societăţilor străine. O treime din buget este folosită pentru achiziţionarea de armament, pe care ni-l vînd aliaţii din N.A.T.O. Turcia nu va fi salvată de acordarea pe datorie a surplusurilor produselor agricole americane, de vasele învechite din efectivul flotei engleze sau de construirea în cele mai critice regiuni a platformelor şi bazelor de lansare a rachetelor".

Este departe de noi orice intenţie de a ne amesteca în treburile interne ale altora, dar socotim util ca opinia publică din ţara noastră să cunoască aceste stări de lucruri. Sperăm că în cele din urmă în relaţiile interbalcanice se va impune înţelegerea intereselor comune ale popoarelor din această parte a lumii, dornice de pace, linişte şi prosperitate. *(Aplauze.)*

Linia încordării, linia militarismului, oricîte profituri ar aduce cercurilor interesate în războiul rece, nu contribuie la înlăturarea bolilor de nelecuit care macină capitalismul, ci le agravează. În lumea capitalistă se succed la scurte intervale de timp crize economice, mari capacităţi de producţie sînt nefolosite, inflaţia creşte, se adîncesc deficitele bugetare.

Sub diferite forme se înteţeşte ofensiva monopolurilor împotriva nivelului de trai al oamenilor muncii, se intensifică exploatarea clasei muncitoare. Şomajul condamnă la mizerie permanentă milioane de oameni dornici de muncă, iar cei ocupaţi în producţie sînt loviţi de creşterea continuă a costului vieţii.

Grea este şi situaţia ţărănimii. În ţările capitaliste are loc concentrarea pămînturilor aparţinînd gospodăriilor mici şi mijlocii în mîna marilor gospodării capitaliste. Într-un raport prezentat Bundestagului se arăta că în R.F.G. „concentrarea în domeniul agriculturii a dus la o schimbare considerabilă a structurii gospodăriilor agricole. Din 1949, numărul gospodăriilor dispunînd de 0,5 ha pînă la 10 ha s-a redus cu circa 400 000", în Italia, după cum a arătat

preşedintele Uniunii Naţionale a ţăranilor italieni, în ultimii ani peste un milion de ţărani au trebuit să-şi părăsească pămînturile, plecînd în pribegie pentru a-şi căuta mijloace de trai.

Mai bine de jumătate din totalul suprafeţei agricole din America Latină este stăpînită de un mic grup de mari proprietari, reprezentînd doar 1,5% din totalul celor ce se ocupă cu agricultura. Din totalul gospodăriilor ţărăneşti din Argentina, 72% lucrează pămînt care nu le aparţine; în statul Ecuador venitul pe o zi al unei familii de ţărani indieni de patru persoane este mai mic decît alocaţia de întreţinere prevăzută de guvern pentru un cal al armatei, iar în asemenea condiţii trăiesc 1 200 000 de oameni. Aceasta, în timp ce faimosul trust „United Fruit Company" obţine numai dintr-o singură ţară — Guatemala — un profit anual de peste 40 000 000 de dolari! Se înţelege de ce popoarele acestor ţări spun că ele au nenorocul de a fi prea departe de dumnezeu şi prea aproape de Statele Unite!

Bolile care macină sistemul capitalist se dovedesc de nelecuit. În ciuda tuturor eforturilor pe care le fac apologeţii capitalismului, feluritele „trusturi ale creierului" şi „Birouri de strategie psihologică" pentru a-i ascunde racilele şi a-l înfrumuseţa în ochii popoarelor, se înmulţesc recunoaşterile pline de amărăciune că Occidentul pierde o bătălie hotărîtoare — lupta pentru minţile oamenilor. Cum să convingi oamenii că-i mai bună societatea împărţită în exploatatori şi exploataţi, unde huzurul unui mănunchi de oameni se clădeşte pe lipsurile şi suferinţele celor mulţi, unde muncitorul este jefuit de capitalist şi ţăranul robeşte pe pămînt străin, cum să convingi că este mai bună orînduirea care nu dă oamenilor muncii altă alegere decît a munci pentru îmbogăţirea bancherilor şi latifundiarilor sau a pieri de foame şi lipsuri. Aceasta e la fel cum ai încerca să convingi pe cineva că este mai bine să fii bătrîn şi bolnav decît tînăr şi sănătos!

Astăzi ideile socialismului, ideile marxism-leninismului cuceresc tot mai mult conştiinţa popoarelor. În ciuda oricăror oprelişti ele se răspîndesc necontenit, creşte puterea lor de atracţie, căci ele ex-

primă interesele vitale ale popoarelor, cerinţele mersului înainte al omenirii. *(Aplauze puternice.)*

În lumea de azi, imperialismul nu mai poate hotărî după bunul său plac soarta popoarelor. Recent, preşedintele S.U.A., d-l Kennedy, spunea: „Trebuie să respingem teoriile suprasimpliste despre viaţa internaţională — teoria că puterea Americii este nelimitată sau că misiunea Americii este de a transforma lumea după chipul şi asemănarea ei". Aceasta corespunde realităţii şi cu o astfel de afirmaţie nu poţi, desigur, să nu fii de acord. Important însă ar fi ca şi în acţiunile practice, în problemele politicii mondiale, ale dreptului popoarelor de a dispune singure de propria lor soartă să nu se mai pornească de la asemenea teorii suprasimpliste, cum le denumeşte d-l Kennedy. Aceasta ar fi numai în interesul păcii şi colaborării internaţionale.

În epoca noastră superioritatea în raportul de forţe este de partea socialismului, care devine factorul hotărîtor al dezvoltării istorice. Unitatea de nezdruncinat a ţărilor socialiste, unitatea şi coeziunea partidelor comuniste şi muncitoreşti sub steagul marxism-leninismului şi al internaţionalismului proletar este principala chezăşie a creşterii şi întăririi forţelor păcii, democraţiei şi socialismului în lumea întreagă. (Aplauze puternice.)

O uriaşă forţă a contemporaneităţii este mişcarea de eliberare a popoarelor. Un miliard şi jumătate de oameni s-au eliberat din lanţurile robiei coloniale; numai în ultimii 7 ani şi-au cucerit independenţa politică 30 de state. Creşte avîntul luptei popoarelor din ţările Americii Latine, însufleţite de exemplul Cubei eroice, pentru eliberarea din dependenţa străină. Acordul de la Evian dintre Franţa şi Republica Algeria a însemnat o mare victorie a popoarelor algerian şi francez, a mişcării de eliberare şi a cauzei păcii. La orice mijloace ar recurge puterile coloniale, lupta de eliberare a popoarelor, dreptul lor la autodeterminare nu mai pot fi reprimate, rînduielile colonialiste sînt definitiv condamnate de istorie.

În lumea capitalului se intensifică lupta clasei muncitoare şi ţărănimii pentru drepturile lor vitale, pentru democraţie şi un trai mai bun; mişcarea mondială pentru pace cuprinde pături populare din cele mai largi. Măreţul proces de transformare revoluţionară a societăţii, mersul înainte al omenirii este realitatea fundamentală a timpurilor noastre.

Socialismul şi comunismul sînt de neînvins. Azi stă în puterea popoarelor ca, luptînd strîns unite, umăr la umăr, să-şi îndeplinească cele mai scumpe năzuinţe ale lor: pacea trainică, libertatea şi fericirea celor ce muncesc! (Aplauze puternice, prelungite.)

Tovarăşi,

Sesiunea de faţă va rămîne înscrisă pentru totdeauna în analele istoriei noastre. Victoria socialismului la sate va exercita o profundă înrîurire asupra tuturor domeniilor vieţii social-economice a ţării, va da un puternic avînt muncii creatoare a poporului nostru pentru desăvîrşirea construcţiei socialismului.

Noi, cei prezenţi în această sală, ne vom reaminti cu îndreptăţită mîndrie că am luat parte la lucrările forului suprem al puterii de stat din ţara noastră, consacrate acestei victorii.

Să ne dăm toate forţele şi cunoştinţele, să muncim cu pasiune şi elan revoluţionar pentru a face patria noastră iubită tot mai fericită şi îmbelşugată, mergînd cu paşi siguri, sub conducerea încercată a partidului, pe drumul însorit al socialismului! (Aplauze puternice, prelungite, urale; asistenţa în picioare ovaţionează îndelung.)

„Scînteia" nr. 5 512
din 28 aprilie 1962

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA ÎNCHEIEREA DISCUŢIEI GENERALE LA SESIUNEA EXTRAORDINARĂ A MARII ADUNĂRI NAŢIONALE

— *30 aprilie 1962* —

Tovarăşi deputaţi şi invitaţi,

Lucrările sesiunii noastre au ajuns la sfîrşit. Au fost patru zile de însufleţitoare dezbateri, de schimburi de idei impresionant de bogate, de schimburi de experienţe extrem de valoroase prin învăţămintele lor practice.

Această minunată construcţie, care a adunat sub cupola ei toată lumina şi tot seninul cerului acestei primăveri — operă minunată a arhitecţilor şi constructorilor noştri —, a fost parcă anume concepută cu un sens adînc simbolic pentru acest mare sfat al poporului, adunat pentru a sărbători una din strălucitele sale izbînzi. *(Aplauze puternice.)*

Însufleţiţi de entuziasmul victoriei, am hotărît aici, tot în atmosferă sărbătorească, şi sarcinile de îndeplinit mai departe, şi mijloacele de consolidare a realizărilor obţinute, şi perspectivele celor ce vor urma.

S-au perindat la această tribună preşedinţi de gospodării colective, mai vechi şi mai noi, mecanizatori şi directori de gospodării agricole de stat, agronomi şi cercetători, reprezentanţi străluciţi ai intelectualităţii, activişti de partid şi de stat.

Opiniile şi propunerile făcute ne sînt de mare preţ pentru rezolvarea justă şi eficace a marilor probleme ridicate de etapa actuală de dezvoltare a societăţii noastre.

Toţi vorbitorii, ca un singur glas, au adus o înaltă preţuire şi o aprobare deplină politicii Partidului Muncitoresc Romîn, Comitetului său Central, guvernului Republicii Populare Romîne. *(Aplauze.)*

Pentru partidul nostru şi conducerea sa nu există nimic mai scump decît această preţuire a aleşilor şi trimişilor poporului nostru muncitor, mărturie a legăturii depline şi de nezdruncinat între popor şi partid. *(Aplauze puternice.)*

Această preţuire i-a revenit partidului şi guvernului pentru devotamentul şi consecvenţa cu care slujesc neobosit înflorirea economică şi culturală, bunăstarea poporului, viitorul său fericit, triumful deplin al socialismului şi comunismului spre ridicarea pe cea mai înaltă treaptă a patriei noastre socialiste. *(Aplauze prelungite.)*

Partidul nu cunoaşte nepotrivire între vorbă şi faptă. Poporul nostru a fost necontenit şi umilitor înşelat de nesfîrşitul şir de guverne care s-au perindat în trecut la cîrma ţării şi ale căror promisiuni se desfăceau în vînt, uşoare ca puful de păpădie.

Partidul nostru, partid al clasei muncitoare, trup din trupul poporului, schimbă aidoma în faptă fiecare literă din programul său. El nu face promisiuni ci planuri ; el transformă consecvent, an de an, în realitate vie visurile generaţiilor de oameni ai muncii, pentru care atîţia luptători şi-au vărsat sîngele. *(Aplauze.)*

Aţi văzut cu toţii aici, din tabloul vieţii din ţara noastră, întregit de mărturiile vorbitorilor, cum, sub conducerea partidului, ţărănimea noastră colectivistă, într-un înălţător avînt al muncii creatoare, şi-a înmănuncheat forţele pe calea arătată de minunata noastră clasă muncitoare, forţa conducătoare a societăţii.

Oraşe şi sate îşi schimbă înfăţişarea de la o zi la alta. Oriunde ne aruncăm privirea, în orice colţ al ţării, vedem noi uzine şi fabrici, noi schele şi tot mai întinse şi mai rodnice ogoarele gospodăriilor colective şi de stat. *(Aplauze.)*

Sesiunea de faţă va fi un nou îndemn şi va da un şi mai puternic avînt muncii pline de măreţie a poporului nostru, pornit cu tot sufletul la construirea socialismului. *(Aplauze puternice.)*

Ecoul celor înfăţişate aici a răsunat de sub această cupolă peste mări şi ţări. Prieteni şi neprieteni au urmărit, cei dintîi cu dragoste, cei de-ai doilea cu nu mai puţin interes, lucrările noastre şi rezonanţa lor puternică în opinia publică din multe ţări.

Au asistat, auzind totul şi văzînd cu ochii cine sînt vorbitorii, mulţi ziarişti străini.

I-am primit cu ospitalitate pentru a ne cunoaşte cu adevărat şi oamenii şi faptele, ca să-şi dea seama de munca noastră paşnică, creatoare, de tot ce dorim să înălţăm aici, de tot ce voim în viitor. *(Aplauze.)*

Sesiunea noastră a fost închinată unei mărețe victorii a poporului nostru. Ea a fost cu putinţă numai prin munca încordată a organelor noastre de partid şi de stat, a nenumăraţilor lucrători de partid şi fără partid care nu au cruţat nimic pentru a duce la îndeplinire misiunile ce le-au fost încredinţate.

Sesiunea aceasta a fost şi ea o sesiune de lucru, de mare folos prin contribuţia directă şi fără preţ a lucrătorilor din agricultură. Ea a pus temelia şi a orînduit o nouă etapă a muncii noastre, a tuturor. Ea ne cere noi eforturi. Nimeni dintre dv. nu-şi închipuie, fireşte, că de acum ne punem pe odihnă.

Hotărîrile ce vor fi adoptate de sesiune cer în continuare o muncă şi mai intensă, ale cărei roade vor fi şi mai strălucite. În această muncă trebuie să se considere mobilizate mai departe masele muncitoare, organele de partid şi de stat, cu toţii laolaltă rîvnind să-şi îmbunătăţească munca. În fiecare gospodărie colectivă şi de stat, în fiecare brigadă să fie prezentă chemarea partidului, sufletul său.

Organelor locale ale puterii de stat, sfaturilor populare le vor reveni, prin hotărîrile acestei sesiuni, noi sarcini de mare răspundere. Ele vor avea de dezbătut temeinic şi amănunţit toate aceste hotărîri, luîndu-şi fiecare partea ce i se cuvine, cu

gîndul mereu treaz de a întări şi dezvolta gospodăriile noastre colective, de a le asigura recolte tot mai bogate, de a realiza noi şi noi progrese în toate sectoarele activităţii economice şi social-culturale.

Oamenii muncii de la oraşe şi sate întîmpină ziua de 1 Mai, sărbătoarea muncii, cu succese remarcabile în toate ramurile economiei şi culturii.

Sîntem convinşi că eroica noastră clasă muncitoare, harnica ţărănime, intelectualitatea, însufleţite de măreţul program al desăvîrşirii construcţiei socialiste adoptat de Congresul al III-lea al partidului, vor munci şi pe viitor cu entuziasm, perseverenţă, patriotism înflăcărat pentru realizarea planului de 6 ani, pentru continua dezvoltare a industriei, pentru avîntul agriculturii, pentru înflorirea culturii noi, spre a face patria noastră socialistă tot mai bogată, traiul celor ce muncesc tot mai îmbelşugat şi mai fericit. *(Aplauze puternice, prelungite.)*

Dragi tovarăşi,

Toată politica noastră internă şi toate preocupările de a spori continuu bunăstarea poporului sînt organic legate de grija pentru îndeplinirea năzuinţei supreme a întregii omeniri, apărarea şi consolidarea păcii între popoare, condiţie fundamentală pentru ca toate popoarele să facă prin munca lor acest pămînt mereu mai luminos, pentru ca imensele resurse ale ştiinţei şi tehnicii, ale geniului uman să nu slujească nimicirii vieţii milioanelor de oameni şi distrugerii tezaurului de nepreţuit adunat de omenire de-a lungul atîtor veacuri, ci progresului spre culmile cele mai înalte şi mereu mai înalte ale civilizaţiei umane. *(Aplauze puternice.)*

Această nobilă năzuinţă se află la temelia muncii poporului nostru, a luptei sale, alături de celelalte ţări socialiste, pentru pace trainică, pentru coexistenţă paşnică între toate statele lumii, pentru excluderea războiului din viaţa societăţii. *(Aplauze puternice.)*

Daţi-mi voie, dragi tovarăşi, ca acum, la încheierea lucrărilor noastre, să vă urez spor la muncă, succes în îndeplinirea sar-

cinilor voastre, fericire şi bucurie. *(Vii aplauze.)* Pasul de aici, din sesiune, duce direct pe ogoare, unde acum încolţeşte sămînţa.

Duceţi în satele voastre imaginea nepieritoare a acestui mare sfat, la care poporul însuşi prin cei mai vrednici fii ai săi a luat hotărîri de seamă pentru fericirea tuturor. *(Aplauze.)*

Spuneţi acolo tovarăşilor colectivişti că aici aţi găsit laolaltă, întruniţi în acelaşi gînd de propăşire a patriei, colectivişti din toată ţara, muncitori din uzine şi fabrici, intelectuali şi că aţi simţit marea forţă de neînvins pe care o reprezintă poporul nostru astfel întrunit, sub conducerea înţeleaptă a partidului. *(Aplauze puternice, îndelungi.)*

Să o spuneţi ca să o simtă şi să o ţină minte şi copiii voştri! *(Aplauze.)*

Trăiască patria noastră, Republica Populară Romînă! *(Aplauze furtunoase, urale.)*

Trăiască clasa muncitoare, ţărănimea colectivistă, intelectualitatea, toţi oamenii muncii constructori harnici ai socialismului! *(Aplauze îndelungi, urale.)*

Trăiască pacea şi socialismul! *(Aplauze furtunoase, îndelung repetate. Participanţii la sesiune, în picioare, ovaţionează minute în şir.)*

„Scînteia" nr. 5 515 din 1 mai 1962

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA ADUNAREA FESTIVĂ A TINERETULUI DIN CAPITALĂ CU PRILEJUL CELEI DE-A 40-A ANIVERSĂRI A CREĂRII UNIUNII TINERETULUI COMUNIST DIN ROMÎNIA

— *2 mai 1962* —

Dragi tovarăşi şi tovarăşe,

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn transmite membrilor organizaţiei revoluţionare a tineretului, întregii generaţii tinere din patria noastră un salut fierbinte cu ocazia aniversării a 40 de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist şi a sărbătoririi „Zilei tineretului din Republica Populară Romînă". *(Aplauze puternice.)*

Minunatul nostru tineret a participat cu elan la lupta poporului pentru libertate şi progres social, a adus o mare contribuţie la toate bătăliile duse de partid, de clasa muncitoare din Romînia la înfăptuirea tuturor victoriilor noastre.

În anii avîntului mişcării muncitoreşti din Romînia, partidul comunist a creat Uniunea Tineretului Comunist, organizînd în rîndurile sale partea cea mai înaintată, mai conştientă şi mai combativă a tineretului. U.T.C.-ul a chemat masele de tineri să ia parte activă la lupta de eliberare a celor ce muncesc, la făurirea unei societăţi mai bune şi mai drepte.

Înfruntînd teroarea şi închisorile regimului burghezo-moşieresc, dăruindu-se trup şi suflet cauzei poporului muncitor, sacrificîndu-şi chiar viaţa, mulţi tineri comunişti au intrat pentru totdeauna, prin faptele lor, în istoria eroică a luptei revoluţionare din ţara noastră. La chemarea partidului, tineretul a participat cu bărbăţie, împreună cu masele largi ale poporului, la înfăptuirea actului istoric de la

23 August, care a eliberat pămîntul patriei de sub jugul fascist; mii şi mii de tineri au luptat în rîndurile forţelor patriotice şi ale armatei pentru victoria finală asupra fascismului.

Tineretul muncitoresc, sătesc şi studios s-a avîntat în iureşul luptei revoluţionare pentru înfrîngerea reacţiunii şi cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare aliată cu ţărănimea muncitoare, a muncit plin de abnegaţie pentru vindecarea rănilor războiului, făcînd să răsune văile şi munţii în epopeea tinerească a brigăzilor de muncă patriotică de la Agnita-Botorca, Bumbeşti-Livezeni şi Salva-Vişeu.

Revoluţia socialistă, epoca înfăptuirii marilor planuri elaborate de partid pentru dezvoltarea industriei şi agriculturii, pentru înflorirea ştiinţei şi culturii socialiste, au dat şi mai mult elan energiei creatoare a tineretului. Ataşamentul faţă de partid, dragostea fierbinte faţă de popor, dorinţa de a săvîrşi fapte mari spre binele patriei, optimismul şi încrederea nestrămutată în viitor — iată ce caracterizează tineretul ţării noastre. *(Aplauze.)*

Organizaţie revoluţionară a întregului tineret din patria noastră, Uniunea Tineretului Muncitor, ţinînd sus steagul glorios de luptă al U.T.C.-ului, îndeplineşte cu cinste sarcinile încredinţate de partid, de educare şi mobilizare a tineretului în opera de construire a socialismului. U.T.M.-ul şi-a cîştigat pe merit dragostea şi preţuirea partidului şi poporului nostru. *(Aplauze.)*

Tovarăşi,

Sărbătorim aniversarea împlinirii a 40 de ani de la crearea Uniunii Tineretului Comunist în plină desfăşurare a luptei oamenilor muncii de la oraşe şi sate pentru desăvîrşirea construirii socialismului.

Primăvara aceasta va rămîne scrisă cu litere nepieritoare în Cartea de Aur a poporului romîn. Pe întreg cuprinsul ţării, la oraşe şi sate, socialismul a învins definitiv. *(Aplauze furtunoase.)* Această măreaţă victorie umple de bucurie şi mîndrie inimile tuturor oamenilor muncii, fie ei tineri sau vîrstnici, reprezintă înfăptuirea celor mai înalte aspiraţii ale maselor muncitoare, întruchiparea idealurilor pentru care au luptat şi s-au jertfit cei mai buni fii ai poporului.

Recenta plenară a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn şi sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naţionale au făcut bilanţul minunatelor succese ale poporului nostru, stabilind sarcini corespunzătoare noii etape de dezvoltare în care a intrat ţara noastră. Toate acestea, dragi tovarăşi, privesc nemijlocit şi tineretul, chemat să săvîrşească fapte mari, să-şi dăruiască cu generozitate energia şi talentul cauzei înfloririi patriei, bunăstării şi fericirii poporului. *(Aplauze.)*

Organizaţiile U.T.M. trebuie să pregătească tineri constructori activi şi conştienţi ai socialismului, animaţi de patriotism socialist, de hotărîrea de a pune în slujba patriei toată energia şi elanul tineresc, de a fi gata oricînd să o apere la nevoie.

Dezvoltarea impetuoasă a industriei noastre socialiste pune în faţa tineretului muncitoresc sarcina de cinste de a-şi însuşi cu pasiune comunistă tehnica nouă, de a lupta cu perseverenţă, alături de muncitorii vîrstnici, învăţînd de la ei, pentru promovarea a tot ceea ce este înaintat în producţie. Un cîmp vast de activitate creatoare se deschide tineretului nostru de la sate, care este chemat să muncească cu hărnicie pentru consolidarea economică-organizatorică a gospodăriilor agricole colective şi întărirea tuturor unităţilor socialiste din agricultură. Tinerii au datoria să-şi ridice necontenit nivelul cunoştinţelor agrotehnice, să aplice în producţie cele mai noi cuceriri ale ştiinţei, să muncească într-un mod nou, corespunzător cerinţelor marii agriculturi socialiste.

Partidul şi guvernul au deschis în faţa tineretului nostru posibilitatea de a cuceri cele mai înalte culmi ale ştiinţei, de a-şi îndeplini visurile cele mai cutezătoare. Este o adevărată bucurie să înveţi în orînduirea noastră socialistă, care creează asemenea posibilităţi pe care nici nu le poate visa tineretul din ţările capitaliste.

Elevii şi studenţii, studiind cu conştiinciozitate, trebuie să se pregătească pentru a deveni muncitori şi intelectuali cu o înaltă

calificare, capabili să rezolve problemele complexe ale construcției economice și culturale, să-și aducă contribuția activă acolo unde vor fi trimiși să muncească, în fabrici, mine, pe șantiere, în agricultură, în instituțiile de artă și cultură. Cadrelor didactice, organizațiilor U.T.M. și de pionieri le revine o mare răspundere în pregătirea temeinică a tineretului din școli și institute de învățămînt superior, în îmbinarea strînsă a studiului teoretic cu practica, în educarea tinerilor în spiritul dragostei față de muncă, dezvoltîndu-le dorința de a lucra nemijlocit în producție, acolo unde se făuresc bunurile materiale ale societății. *(Aplauze.)*

Utemiștii, toți tinerii trebuie să fie oameni de voință și caracter, cinstiți și modești, pregătiți să lupte cu orice greutăți, prezenți mereu acolo unde se hotărăște îndeplinirea sarcinilor, intransigenți față de concepțiile înapoiate, față de orice manifestare a ideologiei burgheze.

Tovarăși,

În competiția dintre socialism și capitalism pe plan mondial, socialismul se afirmă tot mai mult ca factor hotărîtor al dezvoltării istorice, cucerind inimile și mințile milioanelor de oameni de pretutindeni. Creșterea continuă a forțelor păcii și socialismului creează tot mai multe posibilități pentru preîntîmpinarea războiului, pentru însenînarea orizontului vieții internaționale și dezvoltarea colaborării pașnice între state.

Tineretul reprezintă un detașament puternic al luptei pentru triumful cauzei socialismului și păcii în lumea întreagă.

Dorința cea mai arzătoare a tinerei generații, care a dat întotdeauna în războaie cel mai greu tribut de sînge, este de a împiedica o conflagrație termonucleară, de a instaura o pace trainică pe pămînt.

Însuflețit de principiile coexistenței pașnice, tineretul țării noastre aduce, alături de tinerii de pe toate meridianele pămîntului, o contribuție importantă la triumful cauzei păcii și prieteniei între popoare. Uniunea Tineretului Muncitor, în strînsă și frățească

prietenie cu tineretul Uniunii Sovietice și al celorlalte țări socialiste, militează neobosit pentru întărirea continuă a colaborării internaționale cu tinerii din toată lumea în lupta pentru zădărnicirea războiului, pentru lărgirea și consolidarea marelui front mondial al păcii. *(Aplauze prelungite.)*

Dragi tovarăși, tineri și tinere,

Uniunea Tineretului Muncitor a fost decorată prin hotărîrea conducerii de partid și de stat cu Ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne" clasa I, ca semn de înaltă prețuire a contribuției aduse la lupta revoluționară a oamenilor muncii, la opera de făurire a orînduirii socialiste.

De acum înainte, această distincție va străluci pe drapelul roșu al Uniunii Tineretului Muncitor, simbolizînd patriotismul fără margini al tineretului nostru, crescut cu dragoste și grijă părintească de partid și de clasa muncitoare. *(Aplauze furtunoase.)*

De asemenea, au fost decorați cu ordine și medalii un mare număr de activiști ai U.T.M.-ului care s-au distins în activitatea lor. Tuturor le urăm spor la muncă și noi succese ! *(Aplauze.)*

Fiți demni de această cinstire, imbold pentru a munci cu și mai mult elan, cu pasiune tinerească pentru cea mai frumoasă și mai nobilă cauză din cîte a cunoscut vreodată omenirea — triumful socialismului și comunismului, al păcii și frăției între popoare. *(Aplauze.)*

Pentru a-și îndeplini marile sarcini ce-i revin, ca ajutor de nădejde al partidului în educarea și mobilizarea tineretului la opera de desăvîrșire a construirii socialismului, Uniunea Tineretului Muncitor trebuie să-și lărgească rîndurile cu cei mai buni tineri de la orașe și sate, să ridice pe o treaptă mai înaltă întreaga sa muncă politică și organizatorică în rîndurile celor mai largi mase de tineret.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn își exprimă convingerea că Uniunea Tineretului Muncitor se va dovedi și de aici înainte la înălțimea glorioaselor sale tradiții revoluționare, că

din rîndurile sale se vor ridica mii şi mii de tineri demni de a primi înaltul titlu de membri ai partidului. (*Aplauze.*) Tineretul va înscrie noi şi noi pagini eroice în lupta întregului popor pentru triumful politicii partidului, pentru desăvîrşirea construirii socialismului şi trecerea treptată la comunism. (*Aplauze.*)

Trăiască Uniunea Tineretului Muncitor şi întregul tineret al patriei noastre ! (*Aplauze prelungite.*)

Trăiască iniţiatorul şi organizatorul tuturor victoriilor, conducătorul înţelept şi încercat al întregului popor în lupta pentru victoria deplină a socialismului — Partidul Muncitoresc Romîn !

(*Întreaga asistenţă, în picioare, ovaţionează şi aplaudă îndelung.*)

„Scînteia" nr. 5 517
din 3 mai 1962

SALUTUL ADRESAT ZIARULUI „PRAVDA" CU PRILEJUL CELEI DE-A 50-A ANIVERSĂRI

— 5 mai 1962 —

Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, poporul sovietic sărbătoresc a 50-a aniversare a „Pravdei" leniniste. Această aniversare este marcată de toate partidele comuniste şi muncitoreşti frăţeşti, de popoarele ţărilor socialiste, de oamenii muncii de pretutindeni.

Înalt exemplu pentru întreaga presă comunistă, „Pravda" este purtător de cuvînt credincios al politicii Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi a Statului sovietic, tribună a ideilor marxism-leninismului, înflăcărat luptător pentru victoria comunismului şi păcii, pentru eliberarea şi independenţa naţională a popoarelor subjugate, pentru democraţie şi progres social.

Cunoscută muncitorilor revoluţionari, comuniştilor din Romînia, încă din anii întunecaţi ai ilegalităţii, „Pravda" ducea vestea măreţelor victorii ale primului stat socialist din istoria omenirii. Ea are cititori şi prieteni în întreaga lume, bucurîndu-se, ca şi la noi în ţară, de un mare prestigiu şi de o meritată consideraţie.

Urăm colectivului redacţional al „Pravdei", tuturor lucrătorilor ei, noi succese în îndeplinirea misiunii de cinste ce le este încredinţată de partid, iar tuturor oamenilor sovietici — noi şi strălucite victorii în construirea comunismului.

„Scînteia" nr. 5 519
din 5 mai 1962

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA CONFERINŢA NAŢIONALĂ A FEMEILOR

— 14 iunie 1962 —

Dragi tovarăşe şi tovarăşi,

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn, Consiliul de Stat şi guvernul Republicii Populare Romîne transmit un cald salut participantelor la Conferinţa naţională a femeilor, milioanelor de femei de pe întreg cuprinsul ţării noastre. *(Aplauze furtunoase.)*

Conferinţa naţională a femeilor are loc în condiţiile puternicului avînt în muncă al întregului nostru popor pe toate fronturile construcţiei socialiste, ale entuziasmului determinat de măreţul eveniment istoric — încheierea colectivizării agriculturii, care a marcat victoria definitivă a socialismului la oraşe şi sate. *(Aplauze.)* Înfăptuind politica partidului, oamenii muncii obţin importante succese în dezvoltarea industriei şi agriculturii, în înflorirea ştiinţei şi culturii, în ridicarea nivelului de trai, îndreptîndu-se cu paşi siguri spre desăvîrşirea construcţiei socialiste.

Socialismul a adus, împreună cu celelalte adînci prefaceri revoluţionare din ţara noastră, şi schimbarea radicală a situaţiei femeii în societate. Lichidînd complet şi pentru totdeauna rădăcinile inegalităţii, asupririi şi umilirii femeilor, puterea populară le-a asigurat, o dată cu deplina egalitate în drepturi, respectarea demnităţii de om şi cetăţean, posibilităţi nelimitate de dezvoltare şi afirmare a aptitudinilor şi capacităţii lor creatoare. *(Aplauze.)*

În anii regimului nostru, din rîndurile poporului s-au ridicat mii şi mii de femei care, îndeplinind funcţii de răspundere în între-

prinderi, instituţii, gospodării colective, în organizaţiile de partid, de stat şi obşteşti, şi-au atras respectul şi stima oamenilor muncii prin abnegaţia şi priceperea lor. Peste 39 000 de femei sînt deputate în sfaturile populare, aproape 15 000 inginere şi tehniciene, 7 000 medici, 90 000 lucrează în învăţămînt, 17 000 au munci de conducere în gospodării colective.

Milioane de femei muncitoare, ţărănci, intelectuale, gospodine au adus o mare contribuţie la toate victoriile obţinute de poporul nostru pe drumul construcţiei socialiste.

Partidul, guvernul şi poporul nostru dau o înaltă apreciere muncii creatoare, luptei avîntate pe care milioanele de femei din ţara noastră o desfăşoară, alături de toţi oamenii muncii, pentru întărirea puterii economice a patriei, creşterea bunăstării celor ce muncesc, apărarea păcii în lume. *(Aplauze.)*

Consiliul naţional al femeilor, comitetele şi comisiile de femei, sprijinindu-se pe ajutorul celor aproape o jumătate de milion de activiste obşteşti, desfăşoară sub conducerea partidului o vastă activitate organizatorică şi educativă în rîndurile femeilor de la oraşe şi sate.

Pentru rezultatele rodnice obţinute, le transmitem tuturor, de la această tribună, calde felicitări şi urări de noi succese în munca lor însufleţită, plină de abnegaţie. *(Aplauze prelungite.)*

Tovarăşe,

Prin marea forţă socială pe care o reprezintă, femeile sînt chemate să aducă o contribuţie deosebit de însemnată la opera de desăvîrşire a construcţiei socialiste.

Muncitoarele, inginerele şi tehnicienele care lucrează cu hărnicie şi conştiinciozitate în diferite ramuri ale industriei, dînd numeroase dovezi de eroism în muncă, de devotament faţă de patria socialistă, au un rol de seamă de îndeplinit în lupta pentru dezvoltarea economiei naţionale, pentru înfăptuirea măreţului program trasat de Congresul al III-lea al partidului nostru. *(Aplauze.)*

Este o înaltă îndatorire a conducerii întreprinderilor, a organelor sindicale de a se preocupa de ridicarea pregătirii profesionale a femeilor muncitoare, de a le ajuta să-şi însuşească tehnica înaintată pentru a putea obţine rezultate tot mai bune în producţie. Sindicatele trebuie să manifeste o permanentă grijă pentru îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă şi de muncă ale femeilor muncitoare.

Femeile de la sate sînt chemate să participe cu toate forţele lor la întărirea şi dezvoltarea gospodăriilor agricole colective, la creşterea avuţiei lor obşteşti, la sporirea continuă a producţiei agricole vegetale şi animale, la crearea unui belşug de produse agroalimentare.

Femeile care muncesc pe tărîmul ştiinţei, culturii şi artei, al învăţămîntului şi sănătăţii publice, a căror activitate şi-a cîştigat de mult aprecierea poporului, au un vast cîmp de aplicare a cunoştinţelor lor în munca pentru continua dezvoltare a economiei, înmulţirea valorilor ştiinţifice şi culturale ale patriei, răspîndirea culturii în masele largi.

Lucrătoarelor din comerţul de stat şi cooperatist le revine îndatorirea de a asigura deservirea tot mai bună a oamenilor muncii, funcţionarea civilizată a unităţilor comerciale, domeniu în care mai sînt încă multe de făcut.

Femeile au nobila misiune de a creşte şi educa copiii, schimbul nostru de mîine, care va trăi şi va munci în condiţiile comunismului ; de ele depinde în primul rînd sădirea în sufletele copiilor a patriotismului fierbinte, a devotamentului faţă de cauza partidului, a dragostei de muncă şi respectului faţă de cei ce muncesc, a sentimentului solidarităţii frăţeşti cu oamenii muncii de pretutindeni. *(Aplauze.)*

Organele şi organizaţiile de partid, organele de stat, organizaţiile obşteşti au datoria să se ocupe îndeaproape de promovarea în funcţii de conducere a cît mai multe femei, corespunzător cu aptitudinile şi pregătirea lor, acordîndu-le un sprijin permanent în activitatea lor. Sub conducerea organizaţiilor de partid, mişcarea de masă a femeilor, sindicatele şi celelalte organizaţii obşteşti, organele de stat şi instituţiile de învăţămînt şi cultură, au datoria să desfăşoare, cu forţe unite, o intensă activitate cultural-educativă în vederea lărgirii orizontului cultural al maselor de femei de la oraşe şi sate şi dezvoltării trăsăturilor politico-morale, proprii omului nou, constructor activ şi conştient al societăţii socialiste. *(Aplauze.)*

Tovarăşe,

Apărarea păcii constituie pentru întreaga omenire problema cea mai arzătoare a zilelor noastre. Ca urmare a cursei nebuneşti a înarmărilor, provocate de cercurile imperialiste agresive, s-au acumulat stocuri de arme termonucleare care pot duce la transformarea oricărui război într-un cataclism fără precedent în istoria omenirii. Puterea crescîndă a statelor socialiste, care stau cu hotărîre de strajă păcii, întărirea continuă a forţelor păcii în lumea întreagă creează tot mai multe posibilităţi pentru înfrînarea agresorilor, pentru destinderea încordării internaţionale, pentru preîntîmpinarea unui nou război mondial.

Femeile din toată lumea reprezintă o forţă uriaşă, vital interesată în apărarea păcii, dorinţa lor cea mai fierbinte fiind aceea de a apăra viaţa copiilor cărora le-au dat fiinţă, a-i feri de grozăviile războiului. *(Aplauze.)*

Alături de întregul popor, mişcarea de masă a femeilor din ţara noastră sprijină cu toată hotărîrea politica externă de pace şi coexistenţă paşnică promovată de partidul şi statul nostru ; ele îşi unesc acţiunile cu cele ale femeilor din celelalte ţări în cadrul uriaşei mişcări mondiale pentru pace, militînd cu energie pentru zădărnicirea uneltirilor războinice, pentru înfăptuirea dezarmării generale şi totale, pentru soluţionarea paşnică a problemelor litigioase, pentru pace şi prietenie între popoare. *(Aplauze.)*

Consiliul naţional al femeilor, comitetele de femei sînt chemate să contribuie şi mai activ la antrenarea milioanelor de femei din ţara noastră în acţiunile de apărare a păcii, să dezvolte legăturile de strînsă prietenie cu femeile din Uniunea Sovietică şi din celelalte ţări socialiste, colaborarea cu organizaţiile femeilor din toate

țările, să-și sporească aportul la activitatea Federației Democrate Internaționale a Femeilor, să întărească solidaritatea cu femeile de pretutindeni în lupta pentru pace și progres social, pentru liniștea căminelor și viitorul fericit al copiilor. *(Aplauze.)*

Comitetul Central al partidului, Consiliul de Stat și guvernul Republicii Populare Romîne își exprimă convingerea fermă că masele de femei de la orașe și sate, răspunzînd cu entuziasm la chemarea partidului, nu-și vor precupeți nici de acum înainte eforturile pentru ca, împreună cu toți oamenii muncii, să facă patria noastră mereu mai puternică, mai înfloritoare. *(Aplauze îndelungate.)*

Trăiască femeile muncitoare din țara noastră, participante active la opera de desăvîrșire a construcției socialiste, la lupta pentru pace și prietenie între popoare! *(Aplauze.)*

Trăiască harnicul nostru popor și conducătorul său în lupta pentru socialism și comunism — Partidul Muncitoresc Romîn! *(Aplauze puternice, prelungite.)*

Trăiască și înflorească patria noastră — Republica Populară Romînă! *(Aplauze puternice, urale.)*

„Scînteia" nr. 5 560 din 15 iunie 1962

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MITINGUL DE LA UZINELE „GRIVIȚA ROȘIE" DIN CAPITALĂ CU PRILEJUL VIZITEI ÎN ȚARA NOASTRĂ A DELEGAȚIEI DE PARTID ȘI GUVERNAMENTALE A UNIUNII SOVIETICE

— *19 iunie 1962* —

Dragi tovarăși,

Sînt două zile de cînd în mijlocul poporului romîn se află scumpii noștri oaspeți, solii marelui popor sovietic, delegația de partid și guvernamentală, în frunte cu primul secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și șeful guvernului sovietic, militant neobosit pentru triumful ideilor marxism-leninismului, tovarășul Nikita Sergheevici Hrușciov. *(Urale prelungite.)*

Pretutindeni, oamenii muncii i-au întîmpinat pe membrii delegației sovietice într-o atmosferă sărbătorească, exprimînd sentimentele de stimă și dragoste frățească ale poporului romîn față de poporul sovietic, marele și încercatul nostru prieten.

Convorbirile între delegația romînă și delegația sovietică se desfășoară în spiritul deplinei înțelegeri reciproce, care a caracterizat întotdeauna relațiile frățești dintre partidele noastre, dintre țările noastre socialiste.

Tradiția prieteniei și solidarității cu Patria lui Octombrie, cu gloriosul partid al lui Lenin, străbate ca un fir roșu întreaga istorie a mișcării muncitorești revoluționare din Romînia, a partidului nostru. Din primele zile după victoria Revoluției din Octombrie, clasa noastră muncitoare a fost stegarul luptei pentru prietenie cu Uniunea Sovietică. Într-unul din primele manifeste ale comuniștilor romîni se spunea: „Vom întinde deasupra cape-

telor unor oligarhii învechite în rele și crime și deasupra uneltirilor lor criminale pentru un nou măcel — mîna noastră, zdravănă și bătătorită, de solidaritate și frăție, fraților ruși, care duc cea mai eroică luptă pentru eliberarea tuturor popoarelor". *(Aplauze vii, puternice.)* Cuvinte emoționante, pornite din inimă, în care-și găseau ecoul dragostea fierbinte și admirația față de poporul sovietic, care, pășind primul pe căi neexplorate ale istoriei, deschidea în fața întregii omeniri calea viitorului.

De-a lungul anilor grei ai stăpînirii burghezo-moșierești, înfruntînd cu eroism temnițele și plutoanele de execuție, comuniștii au răspîndit în mase adevărul despre primul stat al muncitorilor și țăranilor. Veștile despre primele cincinaluri, despre realitățile din țara fără șomaj și exploatare erau urmărite cu arzător interes de muncitori, țărani, de intelectualitatea înaintată. Fiecare victorie a poporului sovietic în construirea noii orînduiri sociale insufla comuniștilor și celorlalți oameni ai muncii din țara noastră curaj și încredere în propriile lor forțe, le întărea convingerea în biruința cauzei socialismului.

În anii grei ai războiului hitlerist, strălucitele victorii ale Armatei Sovietice insuflau un puternic avînt luptei patrioților romîni, care, în frunte cu comuniștii, luptau cu abnegație împotriva dictaturii militare-fasciste și războiului antisovietic, luptă care a culminat cu insurecția armată din august 1944, răsturnarea regimului fascist și întoarcerea armelor de către Romînia împotriva Germaniei hitleriste. Niciodată nu va uita poporul nostru că în lupta sa pentru eliberarea patriei de sub jugul fascist a primit puternicul sprijin frățesc, internaționalist al poporului sovietic. *(Aplauze îndelungi, urale.)* Nicicînd nu se va șterge din inima poporului romîn recunoștința fierbinte față de eroicii ostași și ofițeri ai glorioasei Armate Sovietice care și-au vărsat sîngele pentru eliberarea țării noastre.

În anii puterii populare s-au închegat între Romînia și Uniunea Sovietică relații de sinceră prietenie și frăție, așa cum pot exista numai între popoare care pășesc umăr lîngă umăr spre

același țel. Prietenia de nezdruncinat dintre Republica Populară Romînă și Uniunea Sovietică este cauza scumpă a întregului popor romîn.

Dragi tovarăși,

Alături de muncitorii, inginerii și tehnicienii Uzinelor „Grivița Roșie" ne exprimăm marea bucurie de a avea aici, în mijlocul nostru, pe tovarășul Nikita Sergheevici Hrușciov, delegația de partid și guvernamentală a Uniunii Sovietice. *(Urale.)* Grivița a fost centrul marilor bătălii proletare din februarie 1933, organizate de Partidul Comunist Romîn împotriva exploatării capitaliste și înfeudării țării monopolurilor imperialiste, împotriva fascismului și a pregătirilor de război antisovietic.

Luptele din februarie 1933, îndreptate împotriva jafului capitalist și politicii de fascizare a țării, reprezintă, prin întreaga lor desfășurare, ca și prin urmările lor, un moment de cotitură în istoria partidului și a întregii mișcări muncitorești. Ele au sporit imens prestigiul clasei muncitoare ca cea mai înaintată forță socială, prevestind luptele ce aveau să ducă la cucerirea puterii de către oamenii muncii de la orașe și sate.

În acele zile a răzbătut pînă la noi glasul clasei muncitoare sovietice, care și-a exprimat solidaritatea de clasă cu muncitorimea romînă, cu lupta sa eroică.

Eroismul și spiritul de sacrificiu al ceferiștilor „Griviței Roșii" s-au manifestat din plin în perioada răsturnării dictaturii fasciste, în lupta dîrză pentru instaurarea puterii populare, ca și în munca plină de abnegație din anii regimului democrat-popular pentru refacerea și dezvoltarea economică a țării.

Din rîndurile ceferiștilor s-au format sute și sute de cadre valoroase, care își îndeplinesc cu devotament și înalt spirit de răspundere datoria în aparatul de partid, de stat și economic.

Pentru colectivul Uzinelor „Grivița Roșie" se deschid acum noi perspective de afirmare a muncii sale creatoare pe frontul construcției socialiste. Ținînd seama de cerințele noi de dezvol-

tare ale economiei noastre naţionale, Uzinele „Griviţa Roşie" se reprofilează în vederea construcţiei de maşini pentru industria chimică. Sîntem convinşi, dragi tovarăşi, că veţi îndeplini cu cinste noile sarcini de mare însemnătate încredinţate de partid şi guvern, dovedindu-vă şi de acum înainte la înălţimea glorioaselor voastre tradiţii revoluţionare, scumpe clasei noastre muncitoare, întregului popor. *(Aplauze puternice.)*

Tovarăşi,

Oamenii muncii din ţara noastră urmăresc cu admiraţie munca poporului sovietic, care, însufleţit de perspectiva ca încă actuala generaţie să trăiască în comunism, traduce în viaţă politica leninistă a partidului comunist, înfăptuind cu avînt planul grandios de construire a societăţii comuniste.

Victoriile Uniunii Sovietice în realizarea sarcinilor istorice stabilite de cel de-al XXII-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, realizările sale epocale în domeniul ştiinţei şi tehnicii, al folosirii energiei nucleare în scopuri paşnice şi al cuceririi cosmosului, ritmul susţinut de dezvoltare a economiei, demonstrează întregii lumi superioritatea orînduirii socialiste faţă de orînduirea capitalistă, uriaşele posibilităţi pe care le creează socialismul şi comunismul pentru înaintarea omenirii spre cele mai înalte culmi ale civilizaţiei. Nu mai este departe vremea cînd Uniunea Sovietică va cuceri primul loc în lume în ce priveşte producţia calculată pe cap de locuitor, ceea ce va însemna o victorie istorică a socialismului în întrecerea cu capitalismul. *(Vii aplauze.)* Întreaga politică a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice este îndreptată spre înfăptuirea ţelului suprem al politicii sale — ridicarea bunăstării poporului, satisfacerea cît mai deplină a cerinţelor materiale şi spirituale ale oamenilor sovietici.

În prevederile Programului Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, oamenii muncii din toate ţările găsesc pentru întîia oară tabloul concret al societăţii comuniste, căile sigure care duc la comunism, la instaurarea pe pămînt a domniei Păcii, Muncii, Libertăţii, Egalităţii, Frăţiei şi Fericirii tuturor popoarelor. *(Aplauze prelungite.)*

Poporul sovietic, cu preţul multor sacrificii şi biruind nenumărate greutăţi, a acumulat în construcţia socialismului şi comunismului o uriaşă experienţă, care constituie o cucerire din cele mai preţioase ale mişcării comuniste şi muncitoreşti mondiale. Experienţa istorică a Uniunii Sovietice a pus pentru prima oară în evidenţă şi a verificat în practică legile generale obiective ale transformării socialiste a societăţii. Experienţa Romîniei şi a celorlalte state socialiste a confirmat, în condiţiile concrete specifice fiecăreia dintre ele, caracterul universal valabil al acestor legi.

Minunatele înfăptuiri ale poporului sovietic, strîns unit în jurul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, al Comitetului său Central leninist, în frunte cu tovarăşul Nikita Sergheevici Hruşciov, sporesc mereu forţa de atracţie a socialismului în întreaga lume. *(Urale.)*

Tovarăşi,

Poporul romîn păşeşte cu hotărîre pe calea deschisă de Marele Octombrie, ideile atotbiruitoare ale leninismului triumfă şi în patria noastră.

Plenara recentă a Comitetului Central al partidului şi sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naţionale, consacrată terminării colectivizării agriculturii, au consfinţit victoria definitivă a socialismului la oraşe şi sate. *(Urale.)* Obiectivele stabilite de Congresul al III-lea al partidului se îndeplinesc cu succes.

Eforturile pline de abnegaţie ale clasei muncitoare, ţărănimii, intelectualităţii îşi arată roadele oglindite în creşterea producţiei industriale şi agricole potrivit prevederilor planului de stat, în dezvoltarea echilibrată a tuturor ramurilor economiei naţionale şi ridicarea sistematică a nivelului de trai al celor ce muncesc. Producţia industrială globală realizată în primele cinci luni ale acestui an este cu peste 14% mai mare decît producţia din perioada corespunzătoare a anului trecut. O muncă plină de avînt

se desfăşoară pe ogoare pentru asigurarea unei recolte bogate. Partidul continuă cu consecvenţă politica leninistă de dezvoltare a bazei tehnice-materiale a socialismului, pe calea creşterii susţinute a forţelor de producţie, perfecţionarea neîncetată a producţiei prin promovarea tehnicii celei mai înalte, sprijinindu-se în primul rînd pe valorificarea cît mai deplină a resurselor materiale ale ţării.

Din experienţa Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi din propria noastră experienţă am învăţat să rezolvăm problemele complexe ale construirii noii orînduiri potrivit cerinţelor fiecărei etape, biruind greutăţile inerente şi ţinînd seama necontenit de schimbările care au loc în economie, în conştiinţa oamenilor, în întreaga societate.

Poporul romîn este conştient că succesele obţinute în dezvoltarea economiei şi culturii socialiste, în ridicarea nivelului său de trai sînt indisolubil legate de relaţiile de colaborare şi întrajutorare statornicite între ţările socialiste, şi în primul rînd de sprijinul multilateral, cu adevărat frăţesc primit din partea Uniunii Sovietice în toate domeniile de activitate şi, îndeosebi, în dezvoltarea forţelor de producţie ale ţării. *(Aplauze puternice.)*

Poporul romîn înaintează, în strînsă unire cu celelalte ţări ale lagărului socialist, spre măreţul ţel comun — construirea socialismului şi comunismului. Sistemul socialist mondial a devenit forţa hotărîtoare a dezvoltării societăţii. Prin munca sa creatoare, poporul nostru îşi aduce contribuţia la întărirea forţei economice a lagărului socialist, la eforturile comune ale ţărilor sistemului socialist mondial pentru a obţine victoria socialismului în întrecerea economică cu capitalismul.

Partidul Muncitoresc Romîn, călăuzindu-se cu neabătută consecvenţă după ideile Declaraţiilor Consfătuirilor de la Moscova din 1957 şi 1960, consideră ca o înaltă datorie să militeze cu consecvenţă pentru întărirea continuă a lagărului socialist mondial, a mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale sub steagul atotbiruitor al marxism-leninismului. *(Aplauze.)* Forţa noastră

stă în coeziunea de monolit a popoarelor de peste un miliard de oameni care construiesc noua orînduire socială, a zecilor de milioane de comunişti din întreaga lume pe care îi unesc principiile internaţionalismului proletar, comunitatea de idei şi măreţul ţel comun. Întreaga desfăşurare a evenimentelor internaţionale demonstrează că existenţa şi întărirea continuă a sistemului mondial socialist este cea mai puternică chezăşie a victoriei socialismului şi păcii.*(Aplauze furtunoase.)*

Tovarăşi,

Strălucitele realizări ale Uniunii Sovietice, înfăptuirile celorlalte ţări socialiste sînt cel mai convingător propagandist pentru socialism, ele îmbărbătează popoarele în lupta pentru progres social, pentru o viaţă mai bună.

Victoriile socialismului, orînduirea tînără, viguroasă, fac să apară şi mai evidente bolile de nevindecat ale capitalismului. În ultimul timp, apologeţii capitalismului folosesc adesea cuvîntul „miracol", referindu-se la o oarecare înviorare a afacerilor în unele ţări occidentale. Crahul de la bursa din New York, urmat de puternice oscilări la alte burse, care au produs nelinişte în lumea oamenilor de afaceri, demonstrează sugestiv instabilitatea economică proprie sistemului capitalist.

Chiar dacă în unele ţări capitaliste se ajunge pentru scurtă vreme la o conjunctură „mai bună", cine profită de pe urma acestei situaţii ? Cum se spune : unii cu foloasele, alţii cu ponoasele. Marii monopolişti îşi sporesc şi mai mult cîştigurile, iar masele largi ale oamenilor muncii suportă povara cheltuielilor militare, care se ridică la sume fabuloase, urmările scumpetei provocate de inflaţie, sînt victime ale măsurilor de intensificare a ritmului muncii, de „perfecţionare" a sistemului de exploatare.

Aceste realităţi crude spulberă basmele cu privire la „armonia de clasă", la „statul bunăstării generale". Grevele muncitoreşti împotriva exploatării capitaliste au luat în ultimii ani o mare amploare în ţările capitaliste ; numărul greviştilor a crescut de la

23 000 000 în 1957 la 53 000 000 în 1960 şi peste 60 000 000 în 1961. Eroica luptă a proletariatului spaniol, care a zguduit odiosul regim al călăului Franco, a arătat că un sfert de veac de crîncenă dictatură fascistă n-a putut îngenunchea un popor însetat de libertate. *(Aplauze.)* Clasa muncitoare din ţara noastră urmăreşte cu un sentiment de caldă simpatie şi solidaritate lupta clasei muncitoare din ţările capitaliste, pentru interesele ei vitale, pentru drepturi şi libertăţi democratice, pentru o viaţă mai bună. *(Aplauze.)*

Tovarăşi,

Popoarele ţărilor socialiste, consacrîndu-şi toate forţele muncii creatoare pentru înflorirea patriilor lor, luptă fără preget pentru statornicirea unei păci trainice, pentru relaţii de colaborare şi prietenie între toate popoarele. *(Aplauze.)* Linia generală a politicii externe a ţărilor lagărului socialist este politica coexistenţei paşnice, singura alternativă raţională a unui război termonuclear, a unei catastrofe cu urmări incalculabile pentru omenire. Această politică corespunde aspiraţiilor şi intereselor vitale ale întregii omeniri, în promovarea ei sînt interesate toate popoarele.

Cu cîteva zile în urmă, vorbind în faţa noii promoţii de ofiţeri ai Academiei militare de la West Point, preşedintele Kennedy a afirmat că „problemele fundamentale care stau în faţa lumii nu sînt susceptibile de a primi o soluţie militară." Iată consideraţii realiste care ar găsi pretutindeni un ecou favorabil, cu condiţia ca faptele, acţiunile practice să corespundă vorbelor — acesta fiind singurul criteriu pe baza căruia popoarele judecă politica guvernelor. Evoluţia evenimentelor internaţionale este însă departe de a confirma existenţa unei concordanţe între vorbele şi faptele forurilor conducătoare din Occident. După cum ştiţi, cercurile agresive din S.U.A. şi aliaţii lor din cadrul N.A.T.O. întreţin în diferite părţi ale lumii focare de încordare, intensifică cursa înarmărilor, au reluat experienţele nucleare, tergiversează realizarea unui acord în cadrul tratativelor pentru dezarmare de la Geneva. Pe insula Christmas din Oceanul Pacific se succed exploziile nucleare, iar recent, la numai cîteva zile după ce guvernul american şi-a afirmat solemn dorinţa de a ajunge la o înţelegere cu privire la elaborarea unui program de folosire a spaţiului cosmic exclusiv în scopuri paşnice, Washingtonul a anunţat că se pregăteşte să efectueze explozii nucleare şi în cosmos, ceea ce a stîrnit o puternică mînie şi indignare în toate ţările. Prin aceasta guvernul american şi-a asumat o grea răspundere. Este întru totul justă poziţia Uniunii Sovietice, care a arătat că va fi nevoită să ia măsuri corespunzătoare pentru asigurarea ţărilor socialiste şi a tuturor ţărilor iubitoare de pace.

Sînt încă vii în amintirea voastră suferinţele şi distrugerile pricinuite de războiul dezlănţuit de Germania hitleristă. Împingerea Romîniei în criminalul război antisovietic a avut consecinţe dezastruoase pentru poporul nostru. Economia naţională a fost înfeudată Germaniei hitleriste, petrolul, grîul şi alte bogăţii ale ţării — jefuite pentru nevoile maşinii de război fasciste, floarea tineretului — trimisă să moară pentru o cauză străină şi potrivnică intereselor naţionale ale poporului romîn. După eliberarea ţării de sub jugul fascist, poporul nostru a muncit cu abnegaţie pentru a lecui rănile pricinuite de războiul hitlerist şi de dictatura fascistă. Aţi ridicat din ruine, cu mîinile voastre, atelierele „Griviţa". Calea Griviţei, pe care războiul a pustiit-o, nu numai că a renăscut din cenuşă, dar, cu noile ei blocuri de locuinţe, a devenit una din podoabele capitalei, simbolizînd schimbarea la faţă a întregii ţări sub razele soarelui dătător de viaţă al socialismului. *(Urale prelungite.)* În strînsă unire cu popoarele Uniunii Sovietice, ale celorlalte ţări socialiste, poporul nostru este hotărît să apere munca sa paşnică şi creatoare !

O problemă internaţională care se află în centrul atenţiei opiniei publice mondiale este problema germană. A venit timpul ca prin lichidarea rămăşiţelor celui de-al doilea război mondial să îndepărtăm norii ce întunecă cerul Europei. Exprimînd voinţa popoarelor ţărilor socialiste, Comitetul politic consultativ al sta-

telor participante la Tratatul de la Varşovia a reafirmat hotărîrea fermă de a asigura reglementarea paşnică germană prin încheierea unui tratat de pace, lichidarea pe această bază a regimului de ocupaţie în Berlinul occidental şi transformarea acestuia în oraş liber. Reglementarea paşnică cu Germania, crearea unui climat de pace şi securitate în centrul continentului european corespund intereselor tuturor popoarelor europene — atît din Răsărit cît şi din Apus.

Prestigiul internaţional al Uniunii Sovietice, al ţărilor socialiste este azi mai mare ca oricînd. Popoarele lumii s-au convins pe baza propriei lor experienţe că lagărul socialist este principala forţă care se ridică în apărarea păcii. Ele nutresc o recunoştinţă fierbinte faţă de Uniunea Sovietică şi celelalte ţări socialiste, care, prin politica lor externă, activă şi clarvăzătoare, contribuie la izolarea continuă a cercurilor agresive, la unirea tot mai strînsă a forţelor păcii. Politica externă leninistă a ţărilor socialiste, îmbinînd o înaltă principialitate cu elasticitatea în folosirea tuturor posibilităţilor practice de slăbire a încordării internaţionale, este caracterizată printr-un inepuizabil spirit de iniţiativă şi o neslăbită perseverenţă în soluţionarea paşnică a problemelor internaţionale. Aducîndu-şi propria contribuţie la lupta pentru apărarea păcii, Republica Populară Romînă sprijină cu hotărîre acţiunile de uriaşă însemnătate întreprinse de Uniunea Sovietică, pentru realizarea unui climat de înţelegere şi cooperare între state, pentru dezarmarea generală şi totală, pentru crearea unei lumi fără războaie şi fără arme. *(Vii aplauze.)*

Viaţa însăşi dovedeşte că în epoca noastră, datorită raportului de forţe pe arena internaţională, este pe deplin posibilă preîntîmpinarea războiului mondial. Avem convingerea că raţiunea şi chibzuinţa se vor impune în relaţiile internaţionale, că uneltirile cercurilor agresive vor fi înfrînte. Chezăşie stă lupta unită într-un singur front al uriaşelor forţe mondiale ale contemporaneităţii care se ridică în apărarea păcii. Popoarele vor şti să-şi impună voinţa. Pacea va birui. *(Urale.)*

Dragă tovarăşe Hruşciov, scumpi tovarăşi,

Nu ne îndoim că vizita dumneavoastră în Republica Populară Romînă va întări şi mai mult legăturile de prietenie şi colaborare între partidele noastre, între ţările şi popoarele noastre, strîns unite în cadrul lagărului socialist.

Trăiască marea Uniune Sovietică şi gloriosul ei popor, constructor al comunismului!

Trăiască eroicul Partid Comunist al Uniunii Sovietice, Comitetul său Central, în frunte cu Nikita Sergheevici Hruşciov!

Trăiască în veci prietenia romîno-sovietică!

Trăiască pacea în lumea întreagă!

(Ovaţii, urale prelungite.)

„Scînteia" nr. 5 565
din 20 iunie 1962

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MITINGUL DE LA LUPENI CU OCAZIA VIZITEI DELEGAŢIEI DE PARTID ŞI GUVERNAMENTALE A UNIUNII SOVIETICE ÎN ŢARA NOASTRĂ

— *21 iunie 1962* —

Dragi tovarăşi,

Însufleţirea cu care aţi întîmpinat delegaţia de partid şi guvernamentală a Uniunii Sovietice, cuvintele calde de salut rostite aici exprimă prietenia fierbinte pe care poporul romîn o nutreşte faţă de poporul sovietic.

Republica Populară Romînă şi Uniunea Sovietică, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice şi Partidul Muncitoresc Romîn, guvernele celor două ţări sînt legate prin trainice relaţii frăţeşti în cadrul marii familii socialiste ; unitatea noastră este indestructibilă, deoarece avem aceeaşi orînduire şi aceleaşi interese, ne călăuzim neabătut după atotbiruitoarea ideologie marxist-leninistă, luptăm pentru ţeluri comune — triumful comunismului şi păcii. *(Urale.)*

Victoriile mărețe obținute de poporul sovietic în înfăptuirea Programului Partidului Comunist al Uniunii Sovietice sînt o strălucită dovadă a justeţei liniei politice a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi a încercatei sale conduceri leniniste ; ele exercită o profundă înrîurire asupra întregii omeniri.

La realizarea obiectivelor construcţiei comuniste îşi aduc contribuţia şi minerii sovietici, prin a căror muncă harnică Uniunea Sovietică a ajuns încă de acum cîţiva ani pe primul loc din lume în ce priveşte producţia de cărbune. Într-un singur an — 1961 — ei au extras peste o jumătate de miliard de tone de cărbune !

Tovarăşi,

Bazinul carbonifer al Văii Jiului este cunoscut nu numai prin importanţa lui economică şi munca harnică a destoinicilor muncitori mineri, ci şi prin tradiţiile sale revoluţionare.

Nu departe de locul unde se ţine mitingul nostru au căzut eroic, cu 33 de ani în urmă, zeci de mineri grevişti care — în frunte cu comuniştii — se ridicaseră împotriva cruntei exploatări capitaliste şi a condiţiilor neomeneşti de muncă şi de trai.

Prin amploarea, forţa şi combativitatea ei, greva de la Lupeni din 1929 a înscris o pagină memorabilă în istoria mişcării muncitoreşti revoluţionare din ţara noastră. Represiunea sîngeroasă, teroarea dezlănţuită de guvernanţii reacţionari n-au fost în stare să înăbuşe lupta eroică a minerilor din Valea Jiului împotriva jugului burghezo-moşieresc.

Atît în trecut cît şi în anii puterii populare, minerii s-au dovedit unul din detaşamentele de frunte ale clasei noastre muncitoare. În trecut, minerii fuseseră aduşi de stăpînirea exploatatorilor şi de războiul hitlerist într-o stare neînchipuit de grea. La Petrila, Petroşeni, Lupeni, minerii intrau în şut doar cu cîţiva cartofi în traistă. Pe creasta muntelui de la Petrila, în locul numit „barabe", minerii trăiau în bordeie îngropate în pămînt, unde puteai intra numai tîrîndu-te în genunchi.

După eliberarea ţării de sub jugul fascist, Partidul Comunist Romîn a adresat minerilor chemarea de a depune toate eforturile pentru ridicarea producţiei de cărbune, necesar refacerii transporturilor, asigurării nevoilor frontului antihitlerist, operei de reconstrucţie a ţării. În acea perioadă de ruină şi lipsuri din cele mai grele, partidul a sădit în inimile minerilor încrederea că Valea Jiului, pe care burghezia o transformase într-o Vale a plîngerii, va deveni o Vale a bucuriei.

Minerii au răspuns cu avînt chemării partidului, manifestîndu-şi din plin patriotismul şi înalta lor conştiinţă de clasă. Prin munca lor harnică, plină de abnegaţie, au fost refăcute minele, a sporit an de an producţia de cărbune. Valea Jiului — principal centru car-

bonifer al țării, care are un rol de seamă în opera de industrializare socialistă — s-a schimbat din temelii. Prin grija partidului și guvernului s-au făcut însemnate investiții în industria carboniferă, s-au dat în producție noi mine, au fost redeschise un șir de mine lăsate în părăsire de capitaliști, exploatările miniere au fost înzestrate cu utilaje moderne, care au creat condiții pentru creșterea continuă a gradului de mecanizare a muncii. Ca rezultat al aplicării acestor măsuri, producția de cărbune a Romîniei a fost anul trecut de 3 ori mai mare decît în 1938.

Cu totul altele sînt acum condițiile de trai ale minerilor. Au crescut continuu cîștigurile lor, au fost majorate pensiile, mii de familii de mineri s-au mutat în locuințe noi. Pe harta țării au apărut noi orașe miniere, iar cele vechi își schimbă tot mai mult aspectul, devenind orașe moderne, demne de făuritorii lor, de constructorii socialismului. Toate acestea sînt rodul politicii partidului nostru, a statului democrat-popular, politică al cărei scop suprem este bunăstarea și fericirea celor ce muncesc! *(Aplauze puternice, urale.)*

În înfăptuirea obiectivelor stabilite de Congresul al III-lea al partidului, sarcini deosebit de importante revin bazinului carbonifer din Valea Jiului, care trebuie să asigure materia primă pentru producția de cocs. Sîntem încredințați că printr-o tot mai bună folosire a utilajului cu care sînt înzestrate minele noastre, prin răspîndirea experienței muncitorilor fruntași, prin valorificarea rezervelor interne și o mai bună organizare a muncii, veți extrage cantități tot mai mari de cărbune, veți obține noi realizări în creșterea productivității muncii și reducerea continuă a cheltuielilor de producție, aducînd o contribuție tot mai importantă la dezvoltarea bazei energetice a economiei naționale, la desăvîrșirea construcției socialiste în țara noastră. *(Aplauze puternice.)*

Tovarăși,

Poporul nostru, care muncește cu entuziasm pentru înflorirea patriei sale, este vital interesat în asigurarea păcii și înțelegerii între toate popoarele. În condițiile de acum, cînd în cazul izbucnirii unui război termonuclear nici o țară nu poate fi ferită de groaznice distrugeri și pierderi de vieți, crește pe zi ce trece lupta popoarelor pentru instaurarea unei păci trainice în lume.

Un rol deosebit de important în lupta pentru statornicirea unei păci trainice îl are înfăptuirea propunerilor Uniunii Sovietice cu privire la dezarmarea generală și totală, precum și politica tuturor țărilor socialiste, îndreptată spre soluționarea problemelor internaționale pe calea tratativelor, lichidarea focarelor de încordare și încheierea tratatului de pace cu Germania, lichidarea totală a sistemului colonial, dezvoltarea colaborării între state, extinderea schimburilor economice și culturale.

Sub steagul luptei pentru pace se strîng forțe uriașe: țările lagărului socialist și alte state iubitoare de pace, clasa muncitoare internațională, mișcarea de eliberare națională a popoarelor coloniale și dependente, larga mișcare a partizanilor păcii. Acțiunile unite ale forțelor mondiale ale păcii fac pe deplin posibil să se bareze calea războiului, să se asigure triumful principiilor coexistenței pașnice.

Sîntem convinși, tovarăși, că vizita delegației de partid și guvernamentale sovietice va înscrie o nouă pagină luminoasă în cartea de aur a prieteniei dintre poporul romîn și cel sovietic, dintre statele și partidele noastre, va contribui la întărirea continuă a unității de nezdruncinat a lagărului socialist și a mișcării comuniste mondiale, la consolidarea păcii în lume. *(Aplauze puternice, urale.)*

Să trăiască și să înflorească în veci prietenia între poporul romîn și popoarele Uniunii Sovietice!

Trăiască lagărul socialismului, mișcarea comunistă și muncitorească internațională, strîns unite sub steagul marxism-leninismului! *(Aplauze prelungite, urale.)*

„Scînteia" nr. 5 568
din 23 iunie 1962

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MARELE MITING AL OAMENILOR MUNCII DIN CAPITALĂ ÎNCHINAT PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE

— 24 iunie 1962 —

Scumpe tovarăşe Hruşciov,

Dragi oaspeţi, membri ai delegaţiei sovietice,

Dragi tovarăşi cetăţeni ai capitalei,

Vă rog să-mi îngăduiţi să adresez în numele tuturor celor ce participă la acest miting, în numele întregului popor, un salut călduros delegaţiei de partid şi guvernamentale sovietice care ne vizitează ţara. *(Aplauze puternice, urale.)*

Pretutindeni pe pămîntul ţării noastre, în oraşul şi regiunea Bucureşti, la Iaşi, Borzeşti, Hunedoara, Lupeni, Craiova, Constanţa, oamenii muncii au întîmpinat delegaţia sovietică exprimîndu-şi sentimentele de caldă şi sinceră prietenie faţă de poporul sovietic, faţă de înfăptuirile grandioase ale poporului sovietic, constructor al comunismului.

Convorbirile pe care le-am avut cu delegaţia de partid şi guvernamentală sovietică au reflectat preocupările noastre comune: înflorirea ţărilor noastre, asigurarea unei vieţi îmbelşugate celor ce muncesc, întărirea continuă a prieteniei dintre popoarele noastre şi a unităţii întregului lagăr socialist, triumful cauzei comunismului, lupta perseverentă pentru promovarea relaţiilor de înţelegere şi colaborare cu toate ţările, pentru pace şi colaborare între popoare. *(Aplauze.)*

Poporul sovietic, înfăptuind Programul adoptat de cel de-al XXII-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice asigură, în procesul făuririi bazei tehnice-materiale a comunismului, o dezvoltare impetuoasă a forţelor de producţie. Numai în perioada 1953—1960, volumul producţiei industriale a crescut cu 109%. Depăşirea simţitoare a sarcinilor de plan deschide perspectiva ca la sfîrşitul septenalului, în 1965, volumul producţiei industriale a Uniunii Sovietice să fie de două ori mai mare decît în 1959. Rezultate mari a înregistrat agricultura Uniunii Sovietice, producţia globală de cereale sporind din 1953 cu 66%. Noi şi importante măsuri au fost luate în ultimul timp în vederea unei tot mai depline satisfaceri a cerinţelor mereu crescînde de produse agricole.

Succese grandioase au repurtat ştiinţa şi tehnica sovietică; cultura şi învăţămîntul cunosc un avînt fără egal în lume. În ce priveşte creşterea nivelului de trai al maselor, în Uniunea Sovietică s-a realizat cea mai scurtă zi de muncă din lume, se alocă fonduri imense pentru satisfacerea tot mai mare a cerinţelor social-culturale ale oamenilor muncii — făurirea bunăstării poporului fiind ţelul suprem al politicii Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Viaţa de stat a Uniunii Sovietice se caracterizează prin continua lărgire şi perfecţionare a democraţiei socialiste, se desfăşoară o activitate intensă pentru formarea conştiinţei comuniste a poporului, pentru dezvoltarea multilaterală a personalităţii umane.

Succesele Uniunii Sovietice în construcţia comunistă sînt rodul muncii eroice a poporului sovietic, care aplică cu fermitate linia leninistă a P.C.U.S.

Spiritul creator, slujirea devotată a intereselor poporului şi a cauzei comunismului în întreaga lume — aceasta caracterizează activitatea Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, a Comitetului său Central, în frunte cu încercatul conducător al poporului sovietic, fruntaş eminent al mişcării comuniste internaţionale, al luptei pentru pace, tovarăşul Hruşciov. *(Aplauze, urale.)*

Datorită succeselor dobîndite în construirea noii societăţi de Uniunea Sovietică, de celelalte ţări socialiste, ideile marxism-leninismului exercită pretutindeni o influenţă din ce în ce mai mare. Exemplul construirii societăţii comuniste în U.R.S.S. arată tuturor popoarelor calea spre comunism, spre lumea de mîine — lumea păcii şi a muncii, a libertăţii şi egalităţii, a frăţiei şi fericirii tuturor popoarelor!

Tovarăşi,

Poporul romîn munceşte cu însufleţire pentru realizarea măreţului program trasat de Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn, programul înfloririi patriei, al desăvîrşirii construcţiei socialiste. Ne amintim că tovarăşul Hruşciov, participînd la congres, spunea că cifrele Directivelor planului pentru 6 ani sună ca o simfonie. Acum s-ar putea spune că acordurile acestei simfonii răsună din plin în ţara noastră. Economia se dezvoltă armonios, multilateral, pe o linie continuu ascendentă, fără opriri şi fără salturi. Cresc necontenit forţele de producţie ale ţării, partidul nostru concentrînd principalele eforturi ale poporului spre crearea şi dezvoltarea bazei tehnice-materiale a socialismului, prin aplicarea consecventă a politicii de industrializare socialistă, de dezvoltare a industriei grele, a construcţiei de maşini. Este de subliniat că în primii 2 ani ai şesenalului ritmul mediu de creştere a industriei a fost de peste 16%. În primele 5 luni ale acestui an a avut loc o creştere de peste 14% faţă de realizările perioadei corespunzătoare a anului trecut.

O preocupare de bază a partidului nostru o constituie promovarea progresului tehnic prin utilarea economiei naţionale cu cele mai moderne şi perfecţionate mijloace de producţie. Pentru oamenii muncii din ţara noastră este limpede că asigurarea unei temelii trainice pentru ridicarea nivelului de trai este posibilă numai printr-o înaltă productivitate a muncii, perfecţionarea continuă a orga-

nizării producţiei şi ridicarea calificării profesionale, prin eforturi permanente de a înzestra economia naţională cu mijloace tehnice la nivelul realizărilor mondiale.

În ce priveşte agricultura s-au obţinut rezultate încurajatoare. Producţia totală de cereale a depăşit în 1961 cu 2 600 000 de tone media anilor 1934—1938, şeptelul a înregistrat o creştere continuă, fiind cu mult superior efectivului de animale din perioada antebelică. Acum, după încheierea colectivizării, s-au deschis noi şi mari posibilităţi pentru creşterea producţiei şi productivităţii muncii în toate sectoarele agriculturii. În faţa noastră stă sarcina consolidării economice şi organizatorice a gospodăriilor colective, ridicarea considerabilă a producţiei agricole vegetale şi animale, în interesul ţărănimii colectiviste şi al tuturor celor ce muncesc.

Unii vizitatori din Occident, manifestîndu-şi surprinderea faţă de rezultatele obţinute în dezvoltarea ţării, în ridicarea sistematică a nivelului de trai al poporului, atribuie aceste rezultate doar resurselor naturale existente în ţara noastră. Se ştie însă foarte bine că aceleaşi resurse naturale au existat şi în trecut, pe timpul stăpînirii burghezo-moşiereşti şi al înfeudării ţării de către statele imperialiste, dar pe timpurile acelea poporul romîn trăia în cea mai cumplită mizerie, iar ţara noastră era una din cele mai înapoiate din Europa. Rezultatele sînt dobîndite prin muncă entuziastă, prin eforturile de zi cu zi ale întregului popor, care vede, pe drept cuvînt, în politica partidului nostru, propria sa politică. *(Aplauze prelungite.)*

Cinste eroicei noastre clase muncitoare, ţărănimii colectiviste, intelectualităţii, care muncesc cu abnegaţie pentru îndeplinirea planului de 6 ani, pentru desăvîrşirea construcţiei socialiste, pentru bunăstarea poporului nostru! *(Aplauze, urale.)*

Rezultatele obţinute în dezvoltarea ţării noastre sînt inseparabil legate de avantajele relaţiilor de colaborare şi întrajutorare tovărăşească din cadrul lagărului socialist şi în mod deosebit de marele

sprijin pe care Uniunea Sovietică îl acordă țării noastre, ca și celorlalte țări socialiste.

Mă folosesc de acest prilej pentru a mulțumi încă o dată partidului comunist, guvernului și poporului sovietic pentru acest sprijin frățesc. *(Aplauze, urale.)*

Relațiile de colaborare dintre țările lagărului socialist, continua perfecționare a cooperării și diviziunii internaționale socialiste a muncii constituie un factor de seamă în dezvoltarea lor economică. Acestui scop îi servesc hotărîrile adoptate la recenta Consfătuire a reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești din țările membre ale C.A.E.R.

Adîncirea colaborării prin coordonarea planurilor economice, prin specializarea și cooperarea în producție permite dezvoltarea mai rapidă a economiei fiecărei țări și a economiei comunității socialiste în ansamblu, grăbind victoria socialismului în întrecerea pașnică cu capitalismul.

Partidul Muncitoresc Romîn consideră ca o înaltă îndatorire internaționalistă de a contribui la întărirea continuă a coeziunii lagărului socialist, a unității mișcării comuniste, la aplicarea liniei elaborate în comun de partidele frățești la Consfătuirile de la Moscova din 1957 și 1960, la apărarea cu fidelitate a marxism-leninismului. *(Aplauze îndelungi.)*

Comunicatul comun semnat astăzi între delegațiile de partid și de stat romînă și sovietică consfințește din nou deplina unitate de vederi care a existat întotdeauna între partidele și guvernele noastre în problemele dezvoltării relațiilor între Republica Populară Romînă și Uniunea Sovietică, ale mișcării comuniste mondiale și vieții politice internaționale.

Comunicatul comun este un document al dezvoltării necontenite a prieteniei frățești romîno-sovietice și a coeziunii lagărului socialist, în interesul cauzei socialismului și păcii. *(Aplauze puternice.)*

Tovarăși,

Multe probleme se pun în zilele noastre în fața popoarelor, dar nici una dintre ele nu este atît de arzătoare ca problema păcii. Preîntîmpinarea unui nou război mondial este o problemă de viață, problema salvării omenirii de distrugerile unui război termonuclear.

Țările lagărului socialist, apărînd interesele fundamentale ale tuturor popoarelor, se află în fruntea giganticei bătălii pentru a asigura pacea, liniștea, munca oamenilor de pe toate continentele.

Merite imense și-a cucerit în fața popoarelor Uniunea Sovietică prin perseverența cu care promovează politica leninistă de coexistență pașnică, prin fermitatea și principialitatea cu care demască uneltirile cercurilor agresive, prin aportul hotărîtor pe care îl aduce la cauza păcii în lume. *(Aplauze puternice.)*

Țările socialiste, manifestînd o profundă grijă și răspundere pentru destinele omenirii, acordă cea mai mare atenție problemei dezarmării generale și totale, ca sarcină cu caracter de neîntîrziat a zilelor noastre.

Conferința de la Geneva a arătat încă o dată tenacitatea cu care țările socialiste depun eforturi pentru rezolvarea acestei probleme-cheie. Rezultatele de pînă acum ale conferinței sînt departe de a fi satisfăcătoare ; după mai bine de 3 luni de discuții nu este definitivat nici măcar preambulul tratatului, care cuprinde principiile generale. Dacă lucrurile vor continua într-un asemenea ritm, capitolele de sfîrșit ale tratatului ar ajunge în discuția nepoților actualilor participanți la tratative !

Răspunderea acestei situații revine cercurilor guvernamentale din Occident. Reprezentanții acestora au rostit multe cuvîntări în care s-au declarat în favoarea dezarmării. Dar în practică ei s-au pronunțat sistematic împotriva propunerilor concrete, realizabile și eficace prezentate de Uniunea Sovietică și sprijinite de țările socialiste și de alte state, propuneri care arată calea sigură spre înfăptuirea dezarmării sub un strict control internațional.

După cum vă este cunoscut, în timp ce la Geneva se duceau tratativele pentru dezarmare, Statele Unite ale Americii efectuau în serie, în zona Oceanului Pacific, experienţele cu arme atomice. Mai mult, ele au încercat în două rînduri să efectueze explozii atomice în spaţiul cosmic şi trebuie spus că numai datorită defecţiunilor rachetelor americane n-au avut loc aceste explozii cu consecinţe grave pentru condiţiile de viaţă de pe planeta noastră.

Linia celor mai agresive cercuri ale reacţiunii imperialiste, care nu vor să renunţe la folosirea războiului ca instrument al politicii, le-a adus acestora şi le va aduce şi în viitor mari înfrîngeri politice şi morale. Reprezentanţii ţărilor socialiste au arătat nu o dată că politica noastră de pace nu izvorăşte din teamă sau slăbiciune. Lagărul ţărilor socialiste dispune de tot ce este necesar pentru a da riposta cuvenită oricărui agresor, pentru a apăra independenţa şi suveranitatea noastră, viaţa luminoasă care înfloreşte în ţările noastre sub cerul libertăţii! *(Aplauze îndelungi.)*

Menţinîndu-şi trează vigilenţa faţă de acţiunile potrivnice păcii ale cercurilor agresive, ţările socialiste militează pentru soluţionarea prin tratative constructive a problemelor litigioase, pentru stingerea focarelor de încordare din lume.

De mult este timpul să-şi găsească rezolvarea problema lichidării rămăşiţelor celui de-al doilea război mondial în Europa, prin încheierea unui tratat de pace cu Germania, încetarea pe această bază a regimului de ocupaţie din Berlinul occidental şi transformarea acestuia într-un oraş liber, demilitarizat.

Şedinţa Comitetului politic consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varşovia a precizat clar poziţia ţărilor socialiste: este necesar să se continue tratativele sovieto-americane, dar aceste tratative nu trebuie tergiversate la infinit; nu ne-am cramponat de termene fixe, însă dacă se va dovedi că puterile occidentale urmăresc în continuare tactica tărăgănării pînă-n pînzele albe, nimeni şi nimic nu va putea opri ţările socialiste să semneze tratatul de pace cu Republica Democrată Germană, în interesul întă-

ririi păcii pe continentul nostru şi în întreaga lume! *(Aplauze puternice.)*

Întărirea păcii este o operă care cere eforturi din partea tuturor statelor. Desigur, marile puteri au şi mari răspunderi, dar este evident că şi ţările mici au şi ele îndatorirea să-şi aducă propria contribuţie la destinderea internaţională.

De la acest considerent a pornit guvernul romîn, propunînd în 1957 realizarea unei înţelegeri între statele balcanice, militînd continuu pentru transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii şi colaborării. Din păcate, guvernele Greciei şi Turciei au manifestat o atitudine negativă faţă de această iniţiativă. Aceeaşi poziţie au adoptat-o cercurile conducătoare din Grecia şi Turcia şi faţă de propunerea formulată, în numele guvernului sovietic, de tovarăşul Hruşciov, cu privire la transformarea Balcanilor şi a bazinului Mării Mediterane într-o zonă denuclearizată, lipsită de arma atomică şi baze pentru rachete, propunere întărită ulterior de apelul U.R.S.S. către marile puteri, pentru garantarea în comun a securităţii şi independenţei ţărilor acestei zone. Mai mult, în ultimul timp, puterile occidentale împing tot mai departe aceste ţări pe panta cursei înarmărilor şi războiului rece. Se instalează baze ale N.A.T.O. pentru rachete, cresc cheltuielile militare, au loc diferite manevre militare. La recenta sesiune a N.A.T.O., liderii occidentali au adresat Greciei şi Turciei „felicitări" pentru faptul că, deşi au un nivel de trai dintre cele mai scăzute între ţările N.A.T.O., se află în fruntea acestora prin proporţia cheltuielilor militare.

Convins că este în asentimentul popoarelor acestei regiuni, guvernul Republicii Populare Romîne adresează din nou chemarea ca toate ţările balcanice să-şi unească eforturile pentru încheierea unui tratat de înţelegere şi securitate colectivă a acestei regiuni, pentru transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii, fără arme nucleare şi rachete, o zonă a prieteniei şi colaborării, a muncii paşnice şi prosperităţii, spre binele tuturor popoarelor din această parte a lumii! *(Aplauze îndelungate, urale.)*

În lumea contemporană, forțe uriașe activează pentru pace și progresul omenirii. Alături de țările lagărului socialist, noile state independente din Asia, Africa, America Latină joacă un rol tot mai activ în viața internațională, aduc contribuții constructive la cauza întăririi păcii.

Asemenea evenimente, cum sînt Conferința din India pentru problemele luptei împotriva înarmărilor nucleare, Adunarea internațională care s-a deschis zilele acestea în Ghana sub lozinca „O lume fără bombe!", arată că în statele neangajate, în noile țări independente crește hotărîrea de luptă pentru o lume fără arme, în care să existe mai multe fabrici și tractoare, școli și spitale — o lume a progresului economic și cultural al tuturor popoarelor.

Crește tot mai puternic avîntul mișcării de eliberare. Poporul romîn își manifestă simpatia și solidaritatea cu lupta popoarelor pentru independența națională, pentru progres social.

O uriașă amploare cunoaște mișcarea mondială pentru pace. Acțiunile de masă în apărarea păcii antrenează pături din cele mai largi ale populației; în opinia publică mondială au loc continue deplasări în favoarea politicii de coexistență pașnică.

Toate acestea, tovarăși, sînt semne ale timpurilor noi, semne ale epocii noastre mărețe, în care sistemul socialist, forțele păcii exercită o influență tot mai puternică asupra evoluției omenirii. Acesta este factorul fundamental care face cu putință ca marile probleme ale contemporaneității să fie rezolvate potrivit intereselor popoarelor.

Procesul de transformare revoluționară a societății, de înnoire a lumii este de neoprit.

Tovarăși,

Oamenii muncii din toate țările manifestă dragoste și admirație față de eroicul popor sovietic, față de gloriosul Partid Comunist al Uniunii Sovietice, care aproape de 6 decenii ține sus, neabătut, steagul marxism-leninismului.

Noi vă rugăm, dragi oaspeți, să duceți poporului sovietic mesajul de sinceră prietenie al poporului romîn, să-i transmiteți simțămintele cele mai calde și urările noastre pentru cucerirea de noi și strălucite victorii în construirea comunismului, în înfăptuirea Programului Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, spre fericirea sa și spre binele păcii și comunismului. *(Aplauze puternice, prelungite.)*

Trăiască Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, Comitetul său Central leninist și guvernul Uniunii Sovietice, în frunte cu tovarășul Hrușciov!

Trăiască prietenia romîno-sovietică!

Trăiască unitatea lagărului socialist și a mișcării comuniste internaționale!

Trăiască pacea în lumea întreagă!

(Aplauze furtunoase, care se prelungesc minute în șir, ovații puternice, urale.)

„Scînteia" nr. 5 570
din 25 iunie 1962

SUCCES DEPLIN CONGRESULUI MONDIAL PENTRU DEZARMARE GENERALĂ ŞI PACE!

Răspunsurile la întrebările ziarului „Izvestiia" şi ale postului de radio Moscova

— 7 iulie 1962 —

ÎNTREBARE : *Noi, ziariştii sovietici, am avut fericirea să însoţim delegaţia de partid şi guvernamentală sovietică, în frunte cu tovarăşul N. S. Hruşciov, în vizita prin Republica Populară Romînă. Am văzut cu ochii noştri marile succese obţinute în dezvoltarea economiei naţionale, în înflorirea ştiinţei şi culturii. Ne-am convins cît de mare este năzuinţa de pace a poporului romîn.*

Vă rugăm să ne spuneţi ce este necesar să se facă — după părerea dumneavoastră — pentru asigurarea păcii în Balcani şi pentru preîntîmpinarea unui nou război ?

RĂSPUNS : În zilele noastre, cînd în lume s-au acumulat arme cu o forţă de distrugere fără precedent, asigurarea păcii a devenit cea mai arzătoare năzuinţă a omenirii. Pentru menţinerea şi consolidarea păcii în lume există o cale sigură : înfăptuirea dezarmării generale şi totale, soluţionarea exclusiv pe cale paşnică a problemelor litigioase, dezvoltarea colaborării între toate ţările fără deosebire de sistem social, pe baza principiilor coexistenţei paşnice. Aceasta este linia pe care Republica Populară Romînă, ca şi celelalte state socialiste, o promovează în mod consecvent în politica internaţională.

Toate statele, mari sau mici, sînt interesate în prevenirea unei catastrofe termonucleare — şi fiecare are îndatorirea să acţioneze în vederea înfăptuirii unei păci trainice în lume. Crearea unor zone fără arme racheto-nucleare ar constitui, fără îndoială, o valoroasă contribuţie la destinderea încordării şi consolidarea păcii.

Sînt cunoscute propunerile guvernului Republicii Populare Romîne cu privire la transformarea Balcanilor într-o zonă a relaţiilor de înţelegere şi colaborare, lipsită de arme atomice şi baze pentru rachete, o zonă a muncii paşnice, spre binele popoarelor din această regiune şi în interesul păcii generale.

Aceste propuneri îşi păstrează pe deplin actualitatea. Militînd cu consecvenţă pentru realizarea lor, considerăm că toate statele balcanice trebuie să-şi unească eforturile în vederea încheierii unui tratat de înţelegere şi securitate colectivă a acestei regiuni ; trebuie să se pună capăt orientării periculoase, pe care principalele puteri ale N.A.T.O. caută s-o imprime ţărilor balcanice-membre ale acestei organizaţii ; să se asigure o largă dezvoltare a schimburilor comerciale reciproc avantajoase şi a legăturilor culturale între aceste ţări. De o deosebită importanţă ar fi acceptarea propunerilor U.R.S.S. cu privire la garantarea în comun, de către marile puteri, a securităţii şi independenţei ţărilor acestei zone şi la transformarea Mării Negre într-o mare a păcii şi prieteniei între popoare.

ÎNTREBARE : *Întreaga lume este preocupată de problema dezarmării şi a încetării experienţelor cu armele termonucleare. Sînteţi amabil să ne expuneţi punctul dumneavoastră de vedere asupra mersului tratativelor internaţionale de la Geneva în această problemă şi ce este necesar de făcut — după părerea dumneavoastră — pentru a face să înceteze mai repede experienţele cu arma termonucleară, cursa înarmărilor şi a asigura dezarmarea generală şi totală ?*

RĂSPUNS : În ce priveşte conferinţa pentru dezarmare de la Geneva nu putem decît să regretăm că pînă acum lucrările ei nu au dus la rezultate concrete.

Evident, măsuri ca reluarea experienţelor nucleare de către S.U.A. şi hotărîrea guvernului american de a efectua asemenea experienţe şi în cosmos au fost departe de a contribui la crearea unui climat propice tratativelor de dezarmare.

Peste puţine zile, conferinţa de la Geneva îşi va relua lucrările. Există neîndoios posibilitatea de a se obţine rezultate pozitive pe

drumul spre înfăptuirea dezarmării generale şi totale sub un strict control internaţional. Pe masa conferinţei se află proiectul de tratat prezentat de Uniunea Sovietică, proiect sprijinit de celelalte ţări socialiste şi care a găsit un larg ecou în rîndul statelor neangajate. Dacă puterile occidentale se vor situa pe poziţii constructive, se va deschide perspectiva unor progrese reale în desfăşurarea tratativelor, aşa cum doresc şi aşteaptă toate popoarele lumii.

ÎNTREBARE : *După cum este cunoscut, la 9 iulie a.c. la Moscova îşi începe lucrările Congresul mondial pentru dezarmare generală şi pace. Care sînt urările dumneavoastră pentru participanţii la acest forum internaţional ?*

RĂSPUNS : În numele întregului popor romîn transmit participanţilor la acest forum mondial, care reuneşte exponenţi străluciţi ai opiniei publice internaţionale, un călduros mesaj de salut şi urări de succes deplin în lucrările lor consacrate nobilei cauze a întăririi păcii. Sîntem convinşi că, pe deasupra oricăror deosebiri de convingeri politice sau religioase, cu conştiinţa răspunderii pentru destinele omenirii, participanţii la Congresul mondial pentru dezarmare vor da glas voinţei arzătoare a tuturor popoarelor : pace trainică în lumea întreagă !

„Scînteia“ nr. 5 583 din 8 iulie 1962

MESAJUL ADRESAT CELEI DE-A 8-A CONFERINŢE MONDIALE DE LA TOKIO PENTRU INTERZICEREA ARMEI ATOMICE ŞI CU HIDROGEN ŞI PREÎNTÎMPINAREA UNUI RĂZBOI NUCLEAR

— *7 august 1962* —

Doresc să transmit un călduros salut celei de-a 8-a Conferinţe mondiale pentru interzicerea armei atomice şi cu hidrogen şi preîntîmpinarea unui război nuclear şi să asigur participanţii de profunda simpatie pe care poporul şi guvernul romîn o nutresc faţă de iniţiativa convocării conferinţei şi de nobilele sale ţeluri.

Conferinţa dv. din acest an, urmînd tradiţia anilor precedenţi, se înscrie ca un eveniment remarcabil în mişcarea impunătoare ce a cuprins întreaga lume împotriva morţii nucleare, pentru viaţă, pentru pace.

Calea concretă şi eficientă pentru înfăptuirea aspiraţiilor de pace ale întregii omeniri este dezarmarea generală şi totală. Înfăptuirea dezarmării generale şi totale ar permite, totodată, folosirea uriaşelor resurse materiale şi de energie umană, absorbite în prezent de cursa înarmărilor, în scopurile accelerării progresului material şi cultural al întregii omeniri, pentru învingerea bolilor, a sărăciei şi foametei.

Stă în puterea popoarelor lumii, a tuturor oamenilor de bună credinţă, indiferent de convingerile politice sau religioase, de a determina învingerea obstacolelor pe care unele cercuri interesate le ridică în calea înfăptuirii cît mai urgente a dezarmării, pentru ca planeta noastră să nu mai cunoască ororile războiului, pentru ca tragedia suferită de poporul japonez să nu se repete nicăieri şi niciodată.

Guvernul Republicii Populare Romîne, sincer ataşat cauzei păcii, se pronunţă cu consecvenţă pentru semnarea şi punerea în aplicare fără întîrziere a unui tratat de dezarmare generală şi totală care să asigure, încă de la începutul punerii sale în aplicare, îndepărtarea pericolului războiului nuclear şi stăvilirea cursei înarmărilor. Pentru atingerea acestui scop, Republica Populară Romînă va face şi pe viitor tot ce-i stă în putinţă şi îşi va aduce întreaga sa contribuţie la triumful cauzei păcii, la crearea unei lumi fără arme şi fără războaie.

Urez din toată inima deplin succes conferinţei în realizarea sarcinilor generoase pe care şi le-a propus.

„Scînteia" nr. 5 613 din 7 august 1962

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MITINGUL OAMENILOR MUNCII DIN CAPITALĂ CU PRILEJUL VIZITEI DELEGAŢIEI DE PARTID ŞI GUVERNAMENTALE A R. D. GERMANE ÎN ŢARA NOASTRĂ

— 19 septembrie 1962 —

Dragă tovarăşe Ulbricht,
Dragi tovarăşi şi prieteni,

De cîteva zile se află în ţara noastră, într-o vizită de prietenie, delegaţia de partid şi guvernamentală a Republicii Democrate Germane, în frunte cu prietenul şi tovarăşul nostru Walter Ulbricht, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Socialist Unit din Germania, preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Democrate Germane. *(Aplauze puternice.)*

Această vizită a prilejuit o caldă şi puternică manifestare a prieteniei şi alianţei de nezdruncinat care leagă popoarele noastre, animate de aceleaşi interese şi ţeluri — construirea socialismului şi apărarea păcii. Pretutindeni pe unde a trecut — la Bucureşti, în regiunea Ploieşti, la Braşov, în gospodăria colectivă din Hărman, la Combinatul chimic de la Borzeşti, în oraşul Oneşti — delegaţia Republicii Democrate Germane a fost întîmpinată cu inima deschisă, cu căldură şi ospitalitate.

Poporul romîn preţuieşte şi stimează harnicul şi înzestratul popor german, care a adus de-a lungul istoriei o mare contribuţie la îmbogăţirea tezaurului civilizaţiei mondiale şi din sînul căruia s-au ridicat oameni de ştiinţă şi cultură eminenţi, mulţi luptători de frunte pentru progresul omenirii. Poporul german i-a dat lumii pe Goethe, Schiller, Bach, Beethoven, pe genialii întemeietori ai comunismului ştiinţific, Karl Marx şi Friedrich Engels, a crescut con-

ducători şi militanţi curajoşi ai clasei muncitoare ca August Bebel, Karl Liebknecht, Clara Zetkin, Ernst Thälmann, Wilhelm Pieck şi alţii.

În anii întunecaţi ai regimului hitlerist, fiii cei mai buni ai clasei muncitoare, patrioţi adevăraţi din Germania, în primul rînd comuniştii, au înfruntat eroic sălbatica represiune nazistă, şi-au primejduit şi jertfit viaţa pentru a-şi salva ţara de urgia fascismului.

După zdrobirea hitlerismului a apărut, pentru prima oară în istoria poporului german, un stat al muncitorilor şi ţăranilor, care a păşit pe un drum cu totul nou — al păcii, democraţiei, libertăţii şi socialismului. Aceasta constituie o uriaşă cucerire revoluţionară a poporului german, o cotitură radicală în viaţa acestuia, un eveniment de mare importanţă internaţională.

În Republica Democrată Germană au avut loc profunde transformări politice, economice şi sociale. Au fost lichidate pentru totdeauna dominaţia marilor concerne industriale şi bancare capitaliste, marile latifundii şi, o dată cu aceasta, au fost stîrpite rădăcinile economice ale imperialismului. Întreaga putere politică şi economică se află în mîinile clasei muncitoare, aliată cu ţărănimea şi ceilalţi oameni ai muncii, care urmează cu încredere Partidul Socialist Unit din Germania. *(Aplauze puternice.)*

Eliberaţi de exploatarea omului de către om, de şomaj şi nesiguranţa zilei de mîine, oamenii muncii din Republica Democrată Germană trăiesc o viaţă nouă, bucurîndu-se de rezultatele dezvoltării continue a economiei socialiste, de înfăptuirile statului popular pe tărîm social-cultural.

În acelaşi timp, în cealaltă parte a Germaniei — Republica Federală Germană — reînvie militarismul şi revanşismul, marile monopoluri interesate în cursa înarmărilor îşi exercită din plin influenţa lor nefastă, foşti generali şi ofiţeri hitlerişti, nazişti notorii ocupă funcţii de răspundere în aparatul de stat, drepturile democratice ale oamenilor muncii sînt ştirbite sistematic, iar luptătorii

pentru pace şi progres social sînt persecutaţi, mulţi dintre ei fiind aruncaţi în închisori.

Republica Democrată Germană este citadela şi reazemul de nădejde al forţelor progresiste din întreaga Germanie. *(Aplauze.)* Oamenii muncii înaintează cu succes pe drumul construcţiei socialiste. Creşterea producţiei industriale, progresul rapid obţinut în ramura construcţiei de maşini şi a construcţiilor navale, crearea unei baze metalurgice proprii, precum şi a unor noi ramuri industriale, construirea a numeroase combinate şi uzine moderne, trecerea ţărănimii pe făgaşul agriculturii socialiste constituie realizări remarcabile ale Republicii Democrate Germane. Într-un singur deceniu, 1950—1960, producţia industrială a Republicii Democrate Germane a sporit de aproape trei ori, producţia de oţel a crescut aproape de trei ori şi jumătate, cea de energie electrică de peste două ori, producţia de ciment de peste trei ori.

În vederea continuei dezvoltări a forţelor de producţie ale ţării, Partidul Socialist Unit din Germania şi conducerea statului au luat măsuri pentru înnoirea, reconstrucţia şi modernizarea întreprinderilor pe baza noilor cuceriri ale ştiinţei şi tehnicii, pentru creşterea productivităţii muncii şi sporirea producţiei agricole. Toate aceste realizări au transformat Republica Democrată Germană într-un stat înaintat, care ocupă un loc de frunte în Europa.

Desăvîrşirea construcţiei socialiste — obiectivul pentru care luptă oamenii muncii din Republica Democrată Germană — va întări şi mai mult în toate domeniile puterea statului muncitoresc-ţărănesc, în interesul şi spre binele întregului popor german. *(Aplauze.)* Prin activitatea sa politică şi economică, Republica Democrată Germană îşi aduce contribuţia la întărirea neîncetată a lagărului socialist, la creşterea forţelor păcii în lume.

Noi ne bucurăm din toată inima de realizările obţinute de oamenii muncii din Republica Democrată Germană şi le dorim noi succese în opera de desăvîrşire a construcţiei socialiste. *(Aplauze prelungite.)*

Dragi oaspeţi,

În scurta dv. vizită aţi putut cunoaşte viaţa poporului romîn, munca lui entuziastă pentru dezvoltarea economiei şi culturii.

Poporul romîn îşi consacră toate forţele operei de desăvîrşire a construcţiei socialiste. Se înfăptuiesc cu succes sarcinile planului şesenal adoptat de Congresul al III-lea al Partidului Muncitoresc Romîn. În primii 2 ani ai şesenalului, producţia industrială a crescut în medie cu peste 16 %, iar sarcinile de plan pe opt luni ale anului în curs au fost îndeplinite în proporţie de 102,6 %, producţia industrială crescînd cu 14,7 % faţă de perioada corespunzătoare a anului trecut. Într-o serie de ramuri industriale importante — energie electrică, construcţia de maşini, industria chimică — creşterile au fost de peste 20 %.

Dotarea economiei naţionale cu tehnică nouă, înaintată, înzestrarea noilor întreprinderi şi reutilarea celor existente cu maşini, utilaje şi instalaţii la nivelul ultimelor cuceriri ale tehnicii mondiale, în vederea ridicării rapide a productivităţii muncii, constituie o preocupare de prim ordin a partidului şi statului nostru, o premisă fundamentală a realizării şi depăşirii planului de 6 ani.

După încheierea colectivizării şi reorganizarea conducerii agriculturii, eforturile principale ale ţărănimii colectiviste, ale tuturor lucrătorilor de la sate sînt îndreptate în direcţia ridicării agriculturii pe o treaptă mai înaltă, a dezvoltării ei multilaterale, a sporirii continue a producţiei agroalimentare.

În pas cu progresele obţinute în dezvoltarea economiei naţionale, cu creşterea venitului naţional, creşte nivelul de trai material şi cultural al oamenilor muncii.

Întregul popor înfăptuieşte neabătut politica Partidului Muncitoresc Romîn, care exprimă interesele lui cele mai vitale. Unitatea moral-politică a poporului nostru, dragostea şi încrederea sa faţă de partid sînt o chezăşie a înfăptuirii ţelului nostru măreţ: desăvîrşirea construcţiei socialismului şi crearea condiţiilor pentru trecerea treptată spre comunism. *(Aplauze puternice.)*

Tovarăşi,

Ţările noastre construiesc socialismul în strînsă unire frăţească cu Uniunea Sovietică şi celelalte state socialiste. Poporul sovietic, sub conducerea încercată a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, dezvoltă în ritm rapid giganticul potenţial economic al ţării, acordă un sprijin internaţionalist multilateral celorlalte ţări socialiste. Se lărgeşte şi se întăreşte colaborarea frăţească între ţările socialiste.

Este îmbucurător să constatăm că relaţiile dintre Republica Populară Romînă şi Republica Democrată Germană, bazate pe principiile internaţionalismului socialist, se dezvoltă continuu în spiritul Declaraţiei comune semnate la Berlin în 1957. *(Aplauze.)*

Ca urmare a intensificării schimburilor comerciale de mărfuri şi produse necesare economiilor naţionale ale ambelor noastre ţări, între 1957 şi 1961 volumul schimburilor dintre Republica Populară Romînă şi Republica Democrată Germană a crescut de circa două ori. Acordul comercial încheiat între ţările noastre pentru anii 1961—1965 prevede o creştere a livrărilor de mărfuri de circa 50 % în comparaţie cu perioada 1956—1960.

Un exemplu de colaborare economică multilaterală îl constituie Combinatul de industrializare a stufului de la Brăila, construit cu eforturi comune de ţara noastră, Republica Democrată Germană, Polonia şi Cehoslovacia în spiritul avantajelor şi intereselor reciproce.

Se lărgesc mereu schimbul de informaţii şi colaborarea tehnică-ştiinţifică, în special în industria constructoare de maşini şi industria chimică; continuă să se întărească legăturile pe plan cultural şi artistic.

Convorbirile rodnice care au avut loc zilele acestea între delegaţiile noastre au relevat că dezvoltarea în perspectivă a celor două ţări creează noi posibilităţi de a lărgi şi mai mult relaţiile economice, colaborarea frăţească în toate domeniile. De comun acord am stabilit ca, în vederea dezvoltării acestor relaţii, să creăm o comisie guvernamentală mixtă de colaborare economică.

Partidul Muncitoresc Romîn, guvernul Republicii Populare Romîne își aduc întreaga lor contribuție la consolidarea și dezvoltarea colaborării bi și multilaterale dintre toate țările socialiste, acționînd în spiritul principiilor fundamentale ale diviziunii internaționale socialiste a muncii, elaborate de sesiunea a XV-a a Consiliului de Ajutor Economic Reciproc. Adîncind colaborarea, perfecționînd coordonarea planurilor, specializarea și cooperarea, creăm condiții pentru avîntul rapid al economiei fiecărei țări în parte, pentru creșterea forței întregului sistem mondial socialist și pentru egalizarea treptată a nivelurilor de dezvoltare economică a țărilor socialiste. Îmbunătățirea continuă a colaborării economice între țările socialiste va duce, o dată cu dezvoltarea producției, la satisfacerea mai deplină a nevoilor de trai ale populației cu cheltuieli minime de muncă socială, va constitui un factor esențial al succesului în întrecerea pașnică cu capitalismul.

Între partidele noastre există unitate de vederi în toate problemele fundamentale ale mișcării comuniste și ale vieții internaționale contemporane ; ele se conduc neabătut după hotărîrile luate în comun la Consfătuirile de la Moscova din 1957 și 1960 și militează cu consecvență pentru apărarea purității marxism-leninismului, pentru întărirea unității și coeziunii lagărului socialist, a mișcării comuniste și muncitorești internaționale. *(Aplauze puternice.)*

Tovarăși,

Salvgardarea păcii este problema fundamentală a zilelor noastre. În rezolvarea ei sînt interesate toate popoarele, întreaga omenire. În actualele condiții de dezvoltare a tehnicii militare, un nou război mondial — în mod inevitabil termonuclear — ar aduce cu sine calamități incomparabil mai mari decît războaiele trecute.

Apărînd interesele vitale ale tuturor popoarelor, statele socialiste nu-și precupețesc eforturile pentru apărarea păcii, promovează consecvent politica leninistă de coexistență pașnică, militează perseverent pentru soluționarea pașnică a problemelor internaționale litigioase.

Merite de neprețuit și-a cîștigat în fața omenirii Uniunea Sovietică prin consecvența și energia cu care apără interesele popoarelor, prin inițiativa ei inepuizabilă pe arena internațională și prin înaltul spirit de răspundere pe care-l manifestă în toate situațiile complexe ale vieții internaționale. *(Aplauze puternice.)*

În calea statornicirii unei păci trainice mai sînt încă serioase obstacole. Cercurile agresive din Statele Unite, sprijinindu-se pe militariștii vest-germani și ceilalți aliați din Blocul Atlanticului de nord, continuă politica de intensificare a cursei înarmărilor, de agravare a încordării internaționale.

Romînia, ca și celelalte state socialiste, consideră că drumul cel mai sigur pentru înlăturarea pericolului de război și asigurarea unei păci trainice este dezarmarea generală și totală. La Comitetul celor 18 state, Republica Populară Romînă și-a adus contribuția activă în sprijinul propunerilor cuprinse în proiectul sovietic de tratat cu privire la dezarmarea generală sub un strict control internațional. După cum se știe, lucrările comitetului nu au dat pînă acum rezultate concrete datorită poziției neconstructive a statelor occidentale. Din aceeași cauză nu s-a putut ajunge și la un acord privind interzicerea experiențelor nucleare în toate mediile. Recenta declarație cu privire la reluarea într-un viitor apropiat de către Statele Unite ale Americii a experiențelor nucleare în atmosferă, inclusiv la mare altitudine, denotă limpede că ele n-au intenția reală de a ajunge la un acord în această problemă, deși el este pe deplin posibil și necesar.

Poporul romîn condamnă acțiunile agresive ale Statelor Unite împotriva eroicei Cube, acțiuni ce constituie nu numai încălcări ale drepturilor popoarelor la libertate și independență națională, ci și provocări care pot împinge lumea la o catastrofă, la un război racheto-nuclear. Un atac împotriva Cubei ar fi un atentat împotriva păcii generale, care ar stîrni mînia legitimă a popoarelor, le-ar ridica în apărarea bravului popor cuban. *(Aplauze puternice.)*

Declarația agenției TASS din 11 septembrie care precizează poziția guvernului sovietic față de pregătirile militare desfășurate

de Statele Unite ale Americii împotriva Cubei reprezintă un act pătruns de spiritul înaltei răspunderi faţă de soarta păcii, un avertisment serios dat adepţilor politicii de aventură, un apel adresat guvernului Statelor Unite ale Americii la raţiune şi luciditate. Poporul şi guvernul romîn sprijină pe deplin această Declaraţie, afirmîndu-şi, alături de celelalte ţări socialiste, de toate forţele iubitoare de pace, solidaritatea cu cauza dreaptă a Cubei libere. *(Aplauze prelungite.)*

Lichidarea rămăşiţelor celui de-al doilea război mondial prin încheierea tratatului de pace german şi reglementarea pe această bază a situaţiei Berlinului occidental constituie una din problemele fundamentale ale vieţii internaţionale. Caracterul agresiv, primejdios, al politicii duse în această problemă de puterile occidentale în alianţă cu militariştii vest-germani îşi găseşte expresie în situaţia din Berlinul occidental, care, sub ocupaţia trupelor americane, engleze şi franceze, a devenit un focar permanent de tulburări şi acţiuni ostile împotriva Republicii Democrate Germane şi a altor state socialiste, s-a transformat într-un cap de pod militar al N.A.T.O. pe teritoriul unei ţări socialiste. În ultimele săptămîni, elementele fasciste din Berlinul occidental, instigate de revanşarzii vest-germani, s-au dedat la noi acte provocatoare. Singura cale pentru însănătoşirea climatului internaţional în centrul Europei constă în lichidarea regimului de ocupaţie, evacuarea trupelor puterilor occidentale şi transformarea Berlinului occidental într-un oraş liber, neutru, demilitarizat.

Iniţiativele şi acţiunile pe care le întreprind Uniunea Sovietică şi Republica Democrată Germană în scopul reglementării paşnice a problemelor privind Germania şi Berlinul occidental se bucură de sprijinul deplin al guvernului ţării noastre. *(Aplauze puternice.)* Opinia publică din ţara noastră a aprobat măsurile luate de guvernul Republicii Democrate Germane pentru a asigura o pază de nădejde şi un control eficace la frontiera cu Berlinul occidental, pentru a lichida activitatea subversivă desfăşurată din Berlinul apusean, a întări securitatea Republicii Democrate Germane.

Sînt cunoscute propunerile repetate ale Republicii Democrate Germane pentru slăbirea încordării şi statornicirea relaţiilor de coexistenţă paşnică între cele două state germane, pentru dezvoltarea contactelor şi a legăturilor dintre ele, pentru crearea unei confederaţii germane, care ar pregăti calea spre unificarea lor deplină.

În condiţiile cînd în Republica Federală Germană cercurile militariste germane devin din ce în ce mai agresive, se fac auzite tot mai des declaraţii revanşarde îndreptate împotriva ţărilor socialiste, se preconizează înzestrarea Bundeswehrului cu arma atomică, politica iubitoare de pace a guvernului Republicii Democrate Germane face să crească continuu prestigiul ţării ca exponent adevărat al intereselor şi năzuinţelor întregului popor german, ca factor activ al vieţii internaţionale şi al luptei popoarelor pentru o pace trainică. *(Aplauze prelungite.)* Nici un fel de perdele de fum ale propagandei reacţionare nu pot ascunde o realitate incontestabilă a lumii contemporane : Republica Democrată Germană există, ea se dezvoltă şi se consolidează neîncetat. Conducători ai numeroase state, oameni politici de vază, cercuri largi ale opiniei publice din diferite ţări ale lumii apreciază astăzi că problemele privind Germania se pot aborda în mod realist numai pornindu-se de la faptul istoric al existenţei celor două state germane şi că a venit de mult timpul ca acestea să fie recunoscute şi primite în Organizaţia Naţiunilor Unite. Ca rezultat al deplasărilor ce au loc în opinia publică, chiar şi în Germania occidentală se ridică tot mai multe voci care condamnă rigiditatea oficialităţii din Republica Federală Germană şi cer să se dea dovadă de mai mult simţ realist, în interesul poporului german însuşi.

Ţările noastre vor continua să depună eforturi pentru ca toate statele participante la coaliţia antihitleristă să ia parte la încheierea tratatului de pace german. Practica internaţională a adus în ultima vreme noi confirmări ale posibilităţii reglementării prin tratative paşnice a unor probleme spinoase, aşa cum s-a întîmplat în problema laoţiană şi a Irianului de Vest. De ce nu s-ar putea obţine

în acelaşi mod şi reglementarea paşnică a problemelor privind Germania ?

Dacă însă puterile occidentale vor persevera pe linia neconstructivă de pînă acum, ţările socialiste vor semna tratatul de pace cu Republica Democrată Germană, cu toate consecinţele care decurg de aici. *(Aplauze puternice.)*

Republica Populară Romînă, Republica Democrată Germană, împreună cu celelalte state ale lagărului socialist vor milita şi pe viitor cu consecvenţă pentru apărarea păcii şi coexistenţă paşnică între state cu sisteme sociale diferite, călăuzite de convingerea că în epoca contemporană, ca urmare a schimbărilor în raportul de forţe pe arena internaţională, prin acţiunea unită a statelor socialiste, a altor state iubitoare de pace, a tuturor forţelor păcii, războiul poate fi preîntîmpinat, pacea poate fi salvgardată şi consolidată. *(Aplauze prelungite.)*

Un factor puternic al păcii şi progresului sînt popoarele care au scuturat jugul robiei coloniale. Ele se conving prin proprie experienţă că prietenia şi colaborarea cu ţările socialiste reprezintă un reazem de nădejde în lupta lor pentru consolidarea independenţei naţionale şi propăşire, împotriva încercărilor colonialiştilor de a-şi redobîndi privilegiile. Lupta popoarelor din Asia, Africa, America Latină pentru independenţă, pentru lichidarea definitivă a robiei coloniale se bucură de caldă simpatie şi de solidaritatea poporului romîn.

Tovarăşi,

În zilele noastre, ideile lui Marx, Engels, Lenin au pus stăpînire pe inimile şi minţile a sute de milioane de oameni de pretutindeni. Puternicul sistem mondial socialist exercită o influenţă hotărîtoare asupra înaintării omenirii spre cele mai înalte culmi ale progresului, spre socialism şi comunism.

Vizita delegaţiei de partid şi guvernamentale a Republicii Democrate Germane în ţara noastră, convorbirile purtate, rezultatele rodnice consemnate în Comunicatul comun pe care l-am semnat

constituie o contribuţie la întărirea legăturilor frăţeşti, internaţionaliste, dintre partidele, statele şi popoarele noastre, a unităţii şi coeziunii puternicului lagăr socialist. *(Aplauze puternice.)*

Vă rugăm, dragi oaspeţi, să transmiteţi oamenilor muncii din Republica Democrată Germană salutul tovărăşesc al poporului romîn şi cele mai calde urări de noi şi mari succese în lupta pentru înflorirea patriei lor socialiste, spre binele întregului popor german, pentru apărarea păcii. *(Aplauze puternice).*

Trăiască în veci prietenia dintre Republica Populară Romînă şi Republica Democrată Germană !

Trăiască harnicul şi talentatul popor german !

Trăiască Partidul Socialist Unit din Germania, Comitetul său Central, în frunte cu tovarăşul Walter Ulbricht, eminent om de stat şi fruntaş al mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale !

Trăiască pacea în lumea întreagă !

(Aplauze puternice — urale. Asistenţa, în picioare, ovaţionează îndelung.)

„Scînteia" nr. 5 657
din 20 septembrie 1962

CUVÎNTARE ROSTITĂ ÎN PARLAMENTUL INDONEZIEI CU PRILEJUL VIZITEI ÎN ACEASTĂ ȚARĂ

— *4 octombrie 1962* —

Stimate domnule președinte,

Stimați domni deputați ai parlamentului,

Luînd cuvîntul în fața dv., încerc un sentiment de mare bucurie pentru cinstea ce ni s-a făcut de a ne adresa acestui înalt for reprezentativ al Indoneziei.

De mii și mii de ani, oamenii au tendința ca, indiferent de distanțele geografice care îi despart, de concepțiile lor despre lume și viață, să se apropie și să se cunoască, să facă schimb de experiență și de păreri, schimb de valori materiale și spirituale. În veacul nostru, cînd omul a ajuns să cucerească cosmosul, cînd mijloacele de transport și comunicație au micșorat într-o atît de mare măsură distanțele geografice, această tendință firească se manifestă cu atît mai puternic atunci cînd există dorința și bunăvoința de a strînge cît mai mult legăturile de prietenie, în interesul comun al păcii și colaborării rodnice între popoare.

Este un moment deosebit de plăcut pentru mine să pot, de la această înaltă tribună, să vă adresez dv., poporului indonezian, prietenului nostru bun, dr. Sukarno, un cald salut frățesc și cele mai bune urări din partea Consiliului de Stat, a Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, a guvernului și poporului romîn. Poporului nostru îi este cunoscută istoria mult zbuciumată a patriei dv. Indonezia este o țară frumoasă, cu o civilizație milenară, cu un popor harnic și talentat, cu o vegetație deosebit de bogată

și variată, cu imense bogății naturale de tot felul. Îmi amintesc că într-una din convorbirile pe care le-am avut cu președintele Sukarno, cu prilejul primei sale vizite în Romînia, cînd noi ne-am exprimat admirația pentru bogățiile solului și subsolului țării dv., a căror valorificare poate face fericită și îmbelșugată viața poporului indonezian, bung Sukarno ne-a spus cu multă durere în suflet că tocmai aceste bogății au fost rîvnite de puterile colonialiste, care au cotropit și jefuit Indonezia, că secole de-a rîndul poporul indonezian a trebuit să ducă o luptă grea, plină de sacrificii, împotriva colonialiștilor.

Puternicele răscoale din Java și Sumatra în secolul trecut și eroica rezistență a populației din Bali și Kalimantan împotriva invadatorilor olandezi, neînfricata mișcare de masă împotriva ocupației japoneze din timpul celui de-al doilea război mondial, marele avînt al mișcării revoluționare de eliberare națională au înscris pagini nemuritoare în istoria poporului indonezian, în istoria luptei popoarelor pentru libertate națională și socială. Lupta dîrză dusă de forțele patriotice indoneziene, sprijinite de întregul popor, a fost încununată de o mare cucerire istorică — proclamarea Republicii Indonezia, stat suveran, care promovează o politică de înțelegere și colaborare internațională, o politică de pace. În felul acesta s-a eliberat de sub jugul colonial una din cele mai mari țări din Asia și din lume, ceea ce a constituit o puternică lovitură dată odiosului sistem colonial al imperialismului, condamnat de istorie să piară de pe fața pămîntului.

Acum, poporul indonezian trăiește un moment măreț: realipirea Irianului de Vest la Indonezia. După cum a spus președintele Sukarno, anul acesta reprezintă pentru dv. „tahun nemenangan" (un an al triumfului). Exprimăm cele mai cordiale felicitări poporului indonezian, Adunării reprezentanților poporului, guvernului indonezian, președintelui Sukarno pentru această nouă și importantă victorie.

Poporul romîn, care el însuși a suferit timp de secole sub dominația străină și a luptat pentru scuturarea jugului apăsător, pen-

tru libertate și independență, este în măsură să înțeleagă și să prețuiască lupta dv. nobilă pentru realizarea năzuințelor naționale. De aici sentimentul de solidaritate cu care lupta poporului indonezian a fost urmărită în țara noastră, dorința poporului romîn de a strînge cît mai mult relațiile de prietenie și colaborare între statele și popoarele noastre.

Noi urmărim cu un deosebit interes și simpatie eforturile poporului indonezian, îndreptate spre lichidarea urmărilor jugului colonialist, spre consolidarea independenței naționale și dezvoltarea economică, culturală a patriei. La noi, în Romînia, sînt apreciate preocupările și realizările dv. în domeniul dezvoltării industriei, agriculturii, valorificării resurselor țării, în domeniul medico-sanitar, al înfloririi culturii și învățămîntului public de toate gradele. Avem convingerea că, prin munca sa însuflețită, poporul indonezian va duce țara mereu înainte pe calea prosperității.

Domnilor deputați,

Îngăduiți-mi acum să vă înfățișez unele din problemele și preocupările poporului romîn. În comparație cu Indonezia, Romînia este o țară mică, cu o suprafață de 237 500 km², cu aproape 19 000 000 de locuitori. Ea este cunoscută ca una din țările europene cu bogate resurse naturale: petrol, gaze naturale, cărbune, sare, lemn, minereuri și altele, cu cîmpii întinse, cultivate cu cereale, dealuri acoperite cu vii și livezi, munți înalți, păduri de o mare frumusețe. Suprafața agricolă totală de 14 600 000 ha cuprinde circa 10 000 000 ha de teren arabil, a căror producție acoperă pe deplin nevoile de aprovizionare ale populației și ale industriei consumatoare de materii prime agricole.

În trecut, Romînia era aservită economicește și politicește marilor monopoluri din țările imperialiste, care acaparaseră principalele bogății, transformînd țara noastră într-un hinterland agrar și o sursă de materii prime și de forță de muncă ieftină. Starea de apăsare și mizerie a vechii Romînii era exprimată plastic în versurile: „Munții noștri aur poartă, noi cerșim din poartă-n poartă".

Romînia a fost tîrîtă de puterile imperialiste în două mari războaie mondiale, care au adus mari jertfe omenești și pagube materiale, înmulțind suferințele poporului.

Revoluția populară începută în august 1944 a răsturnat regimul care aservise țara monopolurilor imperialiste. Poporul, luîndu-și soarta în propriile sale mîini, a instaurat regimul democrat-popular, a proclamat Republica Populară Romînă, a pășit pe calea construirii societății socialiste. De la eliberarea țării noastre au trecut 18 ani. Este o perioadă scurtă în viața unui popor. Dar prin amploarea transformărilor, prin schimbările petrecute în viața de stat, în economie, în cultură, ea nu-și are seamăn în întreaga istorie multiseculară a Romîniei. Folosind bogățiile naturale ale țării în folosul prosperității patriei, bazîndu-ne pe forța și energia descătușată a poporului liber și stăpîn pe destinele sale, colaborînd frățește cu alte țări socialiste și avînd ajutorul multilateral și dezinteresat al marii și puternicei Uniuni Sovietice, construim o viață nouă, socialistă, lăsînd în urmă imaginea vechii Romînii, cu o industrie slab dezvoltată, cu o agricultură înapoiată, cu un mare procent de analfabeți.

Caracteristic pentru dezvoltarea economică a țării noastre este creșterea puternică a forțelor de producție, avîntul general al întregii vieți social-culturale. An de an, industria s-a dezvoltat și se dezvoltă armonios. S-au creat ramuri noi de producție, inexistente înainte, ca industriile de utilaj petrolier, electrotehnic, de tractoare și mașini agricole, îngrășăminte chimice, coloranți, fire și fibre sintetice, mase plastice, medicamente. Producția globală industrială a crescut de circa 6 ori față de anul 1938, anul cu cea mai mare producție a vechii Romînii. Cea mai mare dezvoltare o cunosc ramurile cheie ale industriei. Producția industriei construcțiilor de mașini și producția de energie electrică au sporit de circa 15 ori, producția industriei metalurgice de peste 9 ori, a industriei chimice de circa 18 ori. Înainte vreme, țara noastră importa 95% din utilajul industrial. În prezent, industria proprie satisface cea mai mare parte din necesitățile interne și creează disponibilități pentru export.

Producția industrială globală a crescut în ultimii trei ani într-un ritm mediu anual de 15,8%, ritm superior celui prevăzut în planul de 6 ani (1960—1965). Direcția principală a eforturilor este înzestrarea cu utilaj tehnic de cel mai înalt nivel a industriei, agriculturii, construcțiilor, transporturilor, valorificarea cît mai bună a resurselor țării.

Agricultura urmează linia generală de dezvoltare a economiei naționale. Condițiile obiective create de reorganizarea socialistă a agriculturii, mecanizarea principalelor lucrări agricole, extinderea chimizării au determinat ridicarea nivelului agrotehnic, deschizînd noi perspective pentru creșterea an de an a producției agricole vegetale și animale.

Venitul național a sporit în anii puterii populare de peste trei ori. În întreaga țară viața economică și social-culturală pulsează cu vigoare. Au apărut noi orașe și centre industriale. Moștenirea grea din punct de vedere edilitar și sanitar se lichidează prin opera intensă de construcții de locuințe, spitale, dispensare și case de naștere, școli și instituții de învățămînt superior, așezăminte de știință și artă. Se desfășoară pe scară largă revoluția culturală, s-a generalizat învățămîntul de opt ani, au luat o mare dezvoltare învățămîntul public de toate gradele, formarea cadrelor de specialiști în toate domeniile economiei și culturii, înfloresc știința, arta și literatura. Sînt create condiții prielnice de dezvoltare multilaterală a omului, de îmbunătățire continuă a nivelului de viață și de cultură a poporului. Poporul romîn muncește cu elan pentru prosperitatea țării, privește cu optimism și încredere viitorul său însorit.

Domnilor deputați,

În zilele noastre, problemele păcii și ale războiului preocupă toate popoarele, a căror năzuință supremă este de a nu trăi sub amenințarea apăsătoare a unui nou război, de a vedea o pace trainică instaurată în întreaga lume. Știința și tehnica au atins astăzi culmi fără precedent. Ar fi o catastrofă cum nu a mai cunoscut omenirea dacă aceste uriașe realizări ale geniului uman ar fi uti-

lizate în scopuri de război. De aceea se impune ca problemele preîntîmpinării războiului și salvgardării păcii să fie privite cu simț de răspundere de toate guvernele, ca țeluri de însemnătate capitală pentru toate statele lumii. Țările socialiste, printre care și Republica Populară Romînă, promovează cu consecvență o politică externă de pace, militează cu fermitate pentru destinderea încordării și normalizarea vieții internaționale, pentru zădărnicirea uneltirilor cercurilor agresive și preîntîmpinarea unui nou război mondial.

Voința de pace și dorința de a contribui la promovarea ei apropie popoarele, le unesc pe deasupra oricăror deosebiri de dezvoltare istorică și de orînduire socială. Republica Populară Romînă militează pentru dezvoltarea legăturilor economice între toate țările lumii, fără discriminări și bariere artificiale. Realitatea demonstrează că orice tendințe de a se crea sfere închise în relațiile economice internaționale — cum este Piața comună — sînt în contradicție cu interesele popoarelor de a lărgi schimburile economice internaționale și a instaura relații normale între toate statele. Noi ne declarăm de acord și militām pentru convocarea unei conferințe internaționale în problemele comerțului, unde să se examineze problema creării unei organizații comerciale internaționale care să cuprindă toate regiunile și țările lumii.

Este pentru noi un prilej de sinceră satisfacție că ne aflăm într-o țară care, ca și Republica Populară Romînă, promovează o politică externă călăuzită de ideile coexistenței pașnice și contribuie la aplicarea largă a acestor idei în relațiile internaționale. Principiile elaborate de Conferința de la Bandung, în organizarea căreia țara dv. a avut un rol atît de însemnat, au căpătat o largă răspîndire în lume, se bucură de aprobarea popoarelor de pretutindeni. În condițiile actualului raport de forțe pe arena internațională, aplicarea acestor principii este o necesitate vitală pentru întreaga omenire, este singura alternativă a unui război pustiitor. Ea implică recunoașterea realităților lumii contemporane, a cerințelor popoarelor ca deosebirea dintre orînduirile social-politice ale diferitelor țări, dintre ideologia după care ele se conduc să nu ducă la de-

clanșarea unui conflict militar. Care regim social este mai bun și mai uman ? Care dintre ele asigură popoarelor mai multe bunuri materiale și valori spirituale, o viață tot mai prosperă și demnă de trăit ? S-o dovedească faptele, confruntarea ideilor, întrecerea pașnică pe tărîm economic. Noi sîntem profund convinși că în această întrecere va învinge socialismul.

Problemele internaționale litigioase reclamă o abordare chibzuită, spirit realist, soluționare prin tratative și înțelegere. Oricît de spinoase ar fi aceste probleme, ele pot fi și trebuie rezolvate pe calea tratativelor. În această privință este instructiv felul cum au fost reglementate problema laoțiană și problema Irianului de Vest. Sporirea neîncetată a stocurilor de arme, inclusiv a celor mai distrugătoare, nu poate duce la nimic bun. Oricare scînteie poate duce la declanșarea unei conflagrații mondiale, care în condițiile actualei tehnici militare n-ar cruța nici un colț al lumii, nici un popor. Iată de ce problema-cheie a contemporaneității este dezarmarea generală și totală, pentru a pune capăt cursei nebunești a înarmărilor, a lipsi forțele agresive de posibilitatea de a atenta la viața omenirii, a le răpi mijloacele prin care încearcă să sugrume mișcarea de eliberare națională și lupta popoarelor pentru independență. Resursele uriașe materiale investite astăzi pentru înarmări ar putea fi folosite pentru îmbunătățirea vieții oamenilor, pentru ajutorarea țărilor insuficient dezvoltate și în alte scopuri constructive. Dacă cheltuielile pentru înarmări ar fi utilizate în scopuri productive, în aproximativ 25 de ani avuția existentă pe pămînt ar putea fi dublată, iar dacă a 5-a parte din fondurile destinate ar fi folosite pentru sprijinirea țărilor rămase în urmă din punct de vedere economic, acestea ar căpăta posibilitatea ca în 20—25 de ani să ajungă actualul nivel industrial al unor țări ca Anglia și Franța. Zilele trecute, Uniunea Sovietică a prezentat în fața Organizației Națiunilor Unite proiectul „Declarație cu privire la folosirea în scopuri pașnice a mijloacelor și resurselor devenite disponibile ca urmare a dezarmării". Aplicarea acestei propuneri pătrunse de o înaltă grijă față de soarta popoarelor ar fi de o eficacitate deosebită pen-

tru prosperitatea tuturor țărilor, mari și mici, slab dezvoltate și a celor cu o înaltă dezvoltare economică, pentru colaborarea pașnică și rodnică între toate țările.

Republica Populară Romînă, participantă în Comitetul celor 18 state pentru dezarmare, în cadrul conferinței de la Geneva a depus eforturi perseverente, împreună cu celelalte țări socialiste și alte țări iubitoare de pace, pentru a înlesni progresul tratativelor. Însă, din cauză că puterile occidentale n-au renunțat la vechile lor poziții neconstructive, încă nu s-au putut înregistra rezultate concrete în problema dezarmării. Din aceeași cauză nu s-au obținut progrese vizibile nici în problema interzicerii experiențelor nucleare, deși propunerile celor opt state neutre au creat o bază pentru realizarea unui acord. Noi sîntem deciși să militàm neabătut și pe viitor pentru soluționarea cît mai grabnică a problemei dezarmării generale și totale, încetarea experiențelor cu arme nucleare, interzicerea răspîndirii și folosirii armelor nucleare, crearea de zone denuclearizate.

În condițiile în care adepții cursei înarmărilor resping propunerile raționale în vederea dezarmării și intensifică pregătirile militare, împingînd lucrurile spre război, este evident că țara noastră, ca și celelalte state socialiste, este nevoită a lua măsuri pentru asigurarea securității sale, a muncii pașnice a poporului. Dar noi sîntem oricînd gata să trecem la aplicarea unui acord de dezarmare. În țara noastră nu există nici trusturi interesate în producția de armament, nici categorii sociale care să rîvnească la teritoriile altor țări și avuțiile altor popoare. Dimpotrivă, poporul romîn aspiră la o pace trainică în lume, spre a-și putea consacra în întregime forțele și toate resursele țării operei de prosperitate materială și spirituală.

Înfăptuirea dezarmării este o sarcină pe deplin realistă. Este însă necesar ca toate statele și popoarele iubitoare de pace să depună eforturi continue, neobosite, atît în cadrul organizațiilor și

conferințelor internaționale, cît și în afara lor, pentru traducerea în viață a acestui deziderat al întregii omeniri.

Un proces de o însemnătate covîrșitoare pentru progresul societății omenești este uriașa mișcare de eliberare de sub jugul imperialismului, mișcare care a cuprins și se dezvoltă irezistibil în Asia, Africa și America Latină, formarea a peste 50 de state noi, care au rupt lanțurile coloniale și au pornit pe calea dezvoltării libere, de sine stătătoare. Aceasta reprezintă o măreață victorie a tuturor popoarelor. Ea îngustează mereu sfera de dominație a statelor imperialiste și grăbește procesul inevitabil al înlăturării definitive și totale a sistemului colonial.

Poporul romîn urmărește cu simpatie și solidaritate eforturile pline de însuflețire ale popoarelor eliberate îndreptate spre lichidarea urmelor dominației colonialiste. Așa-zisa „misiune civilizatoare" a statelor imperialiste a însemnat cea mai cruntă exploatare și jefuirea fățișă, fără scrupule și fără limite, a bogățiilor și populației țărilor cotropite, folosirea tuturor mijloacelor, oricît de odioase ar fi fost ele, pentru îmbogățirea marilor concerne din metropole, aducînd în stare tragică de mizerie și înapoiere popoare cu o civilizație milenară.

Pe primul plan al preocupărilor statelor noi care au pornit pe calea dezvoltării de sine stătătoare stă problema consolidării independenței politice, făurirea unei industrii proprii, unei economii naționale independente, dezvoltarea vieții social-culturale și ridicarea nivelului de trai al populației. Este firesc pentru aceste state să se îndrepte cu toată hotărîrea împotriva neocolonialismului, prin care puterile imperialiste încearcă să frîneze independența economică a noilor state libere, să le împiedice de a dezvolta forțele de producție, căutînd să-și mențină și să continue sub forme noi dominația colonială în aceste state.

Popoarele disting după fapte, nu după vorbe, cine le sînt prietenii și cine le sînt dușmanii. Intervenția imperialistă în Vietnamul de sud, care constituie o încălcare a acordurilor de la Geneva din

1954 privitoare la Indochina, organizarea provocărilor împotriva Cambodgiei, menținerea trupelor de ocupație în Coreea de sud arată cît se poate de clar scopurile blocurilor militare S.E.A.T.O., C.E.N.T.O., A.N.Z.U.S., ca instrumente de menținere a colonialismului, constituind o adevărată primejdie pentru independența statelor și pentru menținerea păcii în Asia și în întreaga lume. Colonialismul, lovit de moarte, nu vrea să părăsească de bunăvoie arena istoriei. Provocările Statelor Unite împotriva eroicului popor al Cubei libere, manevrările puterilor occidentale în Congo, represiunile sîngeroase din Angola, politica bestială a rasiștilor din Africa de sud, suferințele popoarelor din Kenya, Rhodesia de nord și de sud, mașinațiile imperialiste îndreptate spre fărîmițarea forțelor anticolonialiste potrivit principiului „divide et impera" demonstrează că popoarele trebuie să-și unească într-un singur mănunchi toate forțele lor pentru a pune capăt o dată pentru totdeauna tuturor formelor de colonialism.

Poporul romîn cunoaște și dă o înaltă prețuire meritelor Republicii Indonezia în lupta împotriva colonialismului, pentru cauza păcii și colaborării între toate popoarele, poziției înaintate, curajoase și luminate a eminentului luptător pentru eliberarea popoarelor de sub jugul colonial, pentru menținerea și consolidarea păcii, dr. Sukarno. Mișcarea de eliberare națională a popoarelor, lupta lor pentru întărirea independenței politice și economice găsesc sprijinul și solidaritatea țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică.

După cum se știe, Uniunea Sovietică este prima țară care s-a rupt din lanțurile imperialismului. Ea și-a îndeplinit și își îndeplinește datoria frățească de a sprijini popoarele care luptă pentru eliberarea de sub dominația imperialistă, pentru dezvoltarea lor politică și economică de sine stătătoare.

Îngăduiți-mi acum, domnilor deputați, să mă refer pe scurt la o problemă care pentru noi, ca europeni, are o însemnătate spe-

cială, dar care afectează totodată în cel mai înalt grad soarta păcii generale. În decursul istoriei contemporane, militarismul german nu o dată a împins omenirea în războaie nimicitoare de jaf și cotropire, provocînd omenirii, mai ales în cel de-al doilea război mondial, imense jertfe, mari suferințe și distrugeri incalculabile. Încă nu s-au vindecat rănile dureroase ale acestui război, de la terminarea căruia au trecut mai bine de 17 ani, dar rămășițele războiului încă n-au fost lichidate și continuă să întunece orizontul internațional. Pacea cu Germania încă nu este reglementată. În Republica Federală Germană a renăscut și crește militarismul în forma lui cea mai agresivă. În conducerea armatei sînt din nou generalii hitleriști, care influențează în mod direct politica statului și cer înarmarea Republicii Federale Germane cu arme atomice, pregătindu-se pentru noi aventuri militare. Berlinul occidental, situat în centrul Republicii Democrate Germane, continuă să aibă un regim de ocupație și este folosit ca bază a N.A.T.O. și centru pentru acțiuni agresive împotriva statelor socialiste, devenind astfel un focar foarte primejdios, care poate arunca Europa și întreaga lume în catastrofa unui război termonuclear.

Poziția guvernului romîn în problema germană pornește de la recunoașterea existenței celor două state germane, a necesității înlăturării regimului de ocupație al Berlinului occidental și a transformării acestuia într-un oraș liber, demilitarizat. O asemenea reglementare realistă a problemei germane ar înlătura unul din cele mai nevralgice puncte de pe glob și ar aduce o mare contribuție la asigurarea păcii în lume. Statele socialiste au manifestat răbdare în reglementarea păcii cu Germania. Ele au militat și militează pentru încheierea unui tratat de pace cu Germania. Desigur însă că încheierea tratatului de pace nu poate fi tărăgănată la nesfîrșit. Dacă puterile occidentale vor dovedi și în viitor că nu doresc o asemenea reglementare coordonată, țările socialiste vor fi nevoite să semneze tratatul de pace cu Republica Democrată Germană împreună cu

alte state care au luptat împotriva Germaniei hitleriste și care vor dori să semneze acest tratat.

Organizația Națiunilor Unite poate și trebuie să joace un rol foarte important în viața internațională. Din păcate, reprezentanții unor puteri occidentale zădărnicesc sau opun rezistență aplicării unor hotărîri de mare însemnătate pentru asigurarea unei păci trainice în lume. Caracterul de universalitate al O.N.U. este puternic știrbit de faptul că drepturile R.P. Chineze în această organizație continuă și acum să fie uzurpate. Oricît ar încerca statele imperialiste să ignoreze existența Chinei populare cu 650 000 000 de locuitori, *ea există*, se dezvoltă necontenit, se numără printre marile puteri ale lumii. Nu va trece multă vreme și Republica Populară Chineză va deveni o imensă forță economică. Nimeni nu poate să nu țină seama de rolul și însemnătatea Chinei populare în rezolvarea marilor probleme ale contemporaneității. Chiar acele state care se opun intrării R.P. Chineze în O.N.U. au fost nevoite ca în anumite momente să trateze cu reprezentanții acesteia probleme importante ale vieții internaționale. Țara noastră, alături de alte state iubitoare de pace, militează pentru a se pune capăt ocupării de către Statele Unite a insulei Taiwan și folosirii acesteia pentru provocări de soiul zborurilor avioanelor de spionaj „U-2". Noi cerem cu toată fermitatea recunoașterea dreptului inalienabil al R.P. Chineze de a-și ocupa locul legitim în O.N.U. Romînia, care în acest an este și membră în Consiliul de Securitate, va continua să acționeze și pe viitor în O.N.U. pentru apărarea libertății și independenței popoarelor, destinderea încordării internaționale, coexistența pașnică între statele cu orînduiri diferite. Schimbările intervenite în O.N.U. prin intrarea noilor state independente, acțiunile statelor iubitoare de pace vor spori prestigiul și eficacitatea acestei organizații. Dezvoltarea colaborării internaționale, schimbul de bunuri materiale, legăturile culturale între state slujesc progresului popoarelor, normalizării situației internaționale, cauzei păcii.

Constatăm cu satisfacţie că schimburile economice şi relaţiile culturale şi ştiinţifice între Romînia şi Indonezia se dezvoltă pe o linie ascendentă. Fără îndoială că în această direcţie sînt încă mari posibilităţi, şi îmi exprim convingerea că aceste schimburi şi relaţii vor cunoaşte în viitor o mare dezvoltare.

Ne amintim cu bucurie şi plăcere de vizitele făcute de preşedintele Sukarno în ţara noastră în aprilie 1960 şi în iunie 1961, de primirea caldă, prietenească pe care i-a făcut-o poporul romîn, de întîlnirile noastre, care au prilejuit schimburi rodnice de vederi, o mai bună cunoaştere, întărirea legăturilor de prietenie şi colaborare romîno-indoneziene.

Vizita în ţara noastră a Excelenţei sale ministrul prim Djuanda, vizitele reciproce ale delegaţiilor parlamentare ale ţărilor noastre au dat o mare şi importantă contribuţie la adîncirea acestor legături. Afecţiunea şi manifestările de prietenie caldă, frăţească cu care am fost întîmpinaţi în Indonezia de persoanele oficiale şi de populaţie ne-au impresionat şi emoţionat profund. Aceste manifestări, convorbirile avute cu conducătorii Indoneziei aduc o nouă şi puternică contribuţie la apropierea şi preţuirea reciprocă dintre ţările şi popoarele noastre, în interesul nostru comun, în interesul păcii şi colaborării internaţionale.

Îngăduiţi-mi, domnilor deputaţi, ca în încheiere să exprim încă o dată încrederea noastră profundă în marea forţă vitală a popoarelor de pretutindeni, în viitorul de pace al omenirii. Niciodată încă forţele mondiale ale păcii nu au fost atît de uriaşe şi atît de puternice ca în zilele noastre. Prin eforturile unite ale ţărilor socialiste, ale statelor care au scuturat jugul colonial, ale altor state iubitoare de pace, ale mişcării partizanilor păcii din lumea întreagă, războiul poate fi şi trebuie să fie preîntîmpinat.

Ca şi domniile voastre, noi considerăm că nu există sarcină mai nobilă, preocupare mai înaltă în domeniul relaţiilor internaţionale decît de a zădărnici planurile agresive ale imperialiştilor, a asigura o pace trainică în lume, a grăbi lichidarea deplină a colonialismului şi triumful mişcării de eliberare naţională şi socială a popoarelor.

Vă mulţumesc, stimaţi membri ai parlamentului indonezian, pentru bunăvoinţa şi atenţia cu care ne-aţi ascultat. Dînd curs gîndurilor şi sentimentelor poporului romîn, vă urăm din toată inima noi succese în activitatea dv. pusă în slujba bunăstării şi fericirii minunatului popor indonezian, pentru înflorirea frumoasei dv. patrii, Indonezia.

Hidup persahabajan abadi raiat Rumania Indonesia!

(Trăiască prietenia trainică dintre popoarele romîn şi indonezian!)

Trăiască pacea în lumea întreagă!

„Scînteia" nr. 5 672 din 5 octombrie 1962

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA UNIVERSITATEA DIN DJAKARTA CU OCAZIA VIZITEI ÎN INDONEZIA

— 4 octombrie 1962 —

Stimați și iubiți prieteni,

Salutul pe care vi-l adresez cu acest prilej dv., reprezentanți ai intelectualității indoneziene, este un salut izvorît din inimă, așa cum din inimă izvorăsc sentimentele de caldă prietenie și solidaritate pe care poporul romîn le nutrește față de Indonezia și de poporul indonezian.

Sîntem fericiți că am putut răspunde amabilei invitații pe care ne-a făcut-o președintele Sukarno cînd a fost în Romînia și că ne aflăm acum pe pămîntul frumoasei Indonezii, în mijlocul harnicului și talentatului ei popor. Ne bucurăm că ne aflăm în fața dv. și putem vorbi despre cîteva probleme care interesează deopotrivă țările noastre.

Intelectualii indonezieni, tineretul studios al Indoneziei se bucură de stima și simpatia tuturor celor care știu ce rol activ au jucat intelectualitatea și tineretul din această țară în mișcarea de eliberare națională a poporului indonezian. Activitatea politică anticolonialistă a intelectualității indoneziene a mers mînă în mînă cu activitatea științifică și cu o creație literar-artistică inspirată din setea de progres, din viața și frămîntările poporului, concepute pentru binele și fericirea lui. Probabil că unii dintre dv. s-au aflat în rîndurile acelor tineri care, împreună cu dr. Sukarno, în memorabila zi de 28 octombrie 1928, au jurat credință unității națiunii și au adoptat hotărîrea ca BAHASAB INDONESIA

să devină un simbol și un instrument al acestei unități. Însuflețite de avîntul și de lupta mișcării de eliberare națională, la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, forțele unite ale poporului indonezian au alungat colonialismul de pe pămîntul patriei, deschizînd porțile unei ere noi în istoria zbuciumată a acestei țări.

În ansamblul națiunilor, care, în decursul ultimilor 17 ani, au pășit pe arena politicii mondiale ca un factor de o deosebită importanță, Indonezia s-a manifestat ca un stat independent, unitar, cu perspective de dezvoltare multilaterală, ca o mare națiune al cărei glas s-a făcut ascultat și stimat. E ceea ce demonstrează și cea mai recentă izbîndă a poporului indonezian — eliberarea de sub colonialism a Irianului de Vest. Victoria aceasta este de natură să bucure pe toți aceia care în mod consecvent au sprijinit revendicările Indoneziei. Printre aceștia se numără, alături de celelalte state socialiste, și Republica Populară Romînă : reprezentanții săi la O.N.U. au luat cuvîntul ori de cîte ori problema acestui teritoriu s-a aflat pe ordinea de zi, susținînd cu însuflețire cauza dreaptă a Indoneziei. Reglementarea problemei independenței Irianului de Vest este un semn al timpurilor noastre : de glasul popoarelor sînt nevoiți să țină seama pînă și cei care pînă nu de mult nu știau decît să le exploateze, să le oprime și să le umilească.

Trăim un nou curs al istoriei umane. Succesele economice ale Uniunii Sovietice și ale celorlalte state socialiste, impetuoasa dezvoltare a științei și tehnicii, realizările în cucerirea cosmosului, apariția pe scena istoriei a popoarelor care s-au eliberat de sub asuprirea colonială — toate acestea au modificat profund raportul de forțe pe arena internațională. Politica de apărare și de întărire a păcii, bazată pe principiile coexistenței pașnice, contribuie la accentuarea acestei schimbări.

Lumea de azi este o lume a interdependențelor. Dar în timp ce imperialismul concepe interdependența ca o subordonare a tot

ceea ce-şi poate subordona, socialismul o concepe ca o largă şi rodnică cooperare internaţională pentru binele tuturor popoarelor, în folosul, şi nu în dauna lor. În virtutea acestui principiu, ţările socialiste colaborează cu ţările în curs de dezvoltare — care o doresc — sub multiple forme: schimburi economice, asistenţă tehnică-ştiinţifică etc., în scopul de a ajuta acestor ţări să-şi întărească temelia economică a independenţei.

Una din direcţiile principale ale politicii noastre externe este cultivarea şi lărgirea continuă a relaţiilor reciproc avantajoase cu tinerele state independente din Asia şi Africa. Colaborarea largă şi multilaterală cu ţările socialiste ajută ţările cu economie în curs de dezvoltare să pună capăt dependenţei economice faţă de imperialişti, să-şi întărească independenţa economică şi politică. Relaţiile economice dintre ţara noastră şi statele independente din Asia şi Africa se dezvoltă atît pe baza acordurilor comerciale şi de plăţi, cît şi pe calea ajutorului şi asistenţei tehnice. Comerţul Romîniei cu statele afroasiatice a crescut mult în aceşti ani. Se dezvoltă continuu relaţiile Republicii Populare Romîne cu Indonezia, India, Birmania, Ceylon, Afganistan, Ghana, Republica Mali, Nigerul, Sudan etc. Aria relaţiilor Republicii Populare Romîne cu ţările celor două mari continente de pe care dispare colonialismul se lărgeşte mereu.

În cadrul O.N.U., reprezentanţii R. P. Romîne au făcut repetate propuneri privind intensificarea colaborării internaţionale, pentru sprijinirea statelor cu o economie în curs de dezvoltare. Încă în 1958, delegaţia romînă a propus o rezoluţie care a fost adoptată de Comitetul nr. 2 al Adunării Generale a O.N.U. privind „stabilirea de contacte cît mai strînse între ţările slab dezvoltate producătoare de petrol şi ţările producătoare de utilaj petrolier în vederea sprijinirii ţărilor slab dezvoltate în cauză, pentru a-şi dezvolta o producţie petrolieră proprie".

O asemenea continuă dezvoltare a unor relaţii constructive este o expresie a politicii de coexistenţă paşnică, piatra unghiulară

a politicii externe a ţării noastre. Alături de relaţiile economice şi comerciale, calea relaţiilor culturale dintre ţări duce şi ea spre acelaşi ţel nobil al întăririi păcii şi prieteniei între popoare.

Stimaţi prieteni,

A devenit o axiomă că, prin cunoaşterea reciprocă, popoarele ajung să se înţeleagă mai bine, să colaboreze mai rodnic.

Iată de ce considerăm ca foarte îmbucurător interesul reciproc pe care popoarele noastre îl manifestă pentru lupta, viaţa şi cultura lor. Să-mi fie deci permis ca în acest for de înaltă cultură care este Universitatea din Djakarta, una din cele 11 mari universităţi indoneziene, să mă refer la unele realizări ale poporului nostru în domeniul învăţămîntului, ştiinţei şi culturii. Aceste realizări au devenit posibile şi sînt în plină dezvoltare datorită în primul rînd eforturilor statului nostru de a crea o puternică bază tehnică-materială. Avîntul întregii economii naţionale, succesele obţinute de poporul nostru în construcţia socialistă, în toate domeniile de activitate, descătuşarea inepuizabilelor energii creatoare ale maselor populare au asigurat condiţii prielnice înfloririi vieţii culturale şi artistice, pătrunderii culturii în masele largi ale poporului.

Pentru noi, ca şi pentru toate ţările care au ales calea socialistă de dezvoltare, revoluţia culturală constituie o parte integrantă şi o necesitate obiectivă a revoluţiei socialiste. Principiile călăuzitoare în construcţia unei societăţi noi, libere şi prospere pot fi înfăptuite numai prin participarea activă, conştientă a milioanelor de oameni care prin munca lor produc bunurile materiale şi spirituale. Construcţia bazei economice a societăţii noi presupune dezvoltarea permanentă a ştiinţei şi tehnicii, stăpînirea şi cunoaşterea temeinică a celor mai noi descoperiri în domeniul ştiinţelor naturii, cunoaşterea tehnicii celei mai moderne şi folosirea ei pe scara întregii economii naţionale. A venit vremea cînd, după cum spunea Karl Marx, ştiinţa se transformă în mod nemijlocit într-o importantă forţă de producţie. Un merit deose-

bit aparţine acelor ramuri ale ştiinţei cum sînt, de exemplu: fizica atomică, ştiinţa semiconductorilor, chimia polimerilor, radio-electronica şi altele, care sînt menite să deschidă perspective noi progresului tehnic şi a căror aplicare în practică trebuie să aibă ca rezultat revoluţionarea întregului proces de producţie şi schimbarea radicală a însuşi caracterului muncii.

În cursul revoluţiei culturale, intelectualitatea noastră din Romînia, în frunte cu cei mai valoroşi reprezentanţi ai ei, s-a angajat în lupta pentru făurirea democraţiei populare şi militează activ pentru dezvoltarea ştiinţei şi culturii progresiste, legate de popor. În rîndul intelectualilor au intrat şi intră zeci de mii de fii de muncitori şi ţărani, care au dobîndit în activitatea practică o vastă experienţă profesională şi tehnică-organizatorică. Un rol important în promovarea de noi cadre de intelectuali îl au măsurile cu privire la dezvoltarea şi îmbunătăţirea învăţămîntului de cultură generală şi superior. Au fost create condiţii favorabile ca salariaţii din întreprinderi şi instituţii să poată urma cursurile şcolare, inclusiv în şcoli superioare, fără a-şi părăsi posturile lor de muncă.

Vă este cunoscut că Romînia a trebuit să păşească pe drumul revoluţiei culturale pornind şi aici, ca şi în alte domenii, de la moştenirea grea lăsată de trecutul regim social-politic. Latifundiarii şi capitaliştii, care stăpîneau odinioară majoritatea bunurilor ţării, aservită de ei intereselor marilor monopoluri imperialiste, aveau tot interesul să menţină masele largi în bezna inculturii. „Boul învăţat nu trage la jug", declara cu cinism un ministru de pe vremuri, iar un ideolog fascist cerea să se restrîngă cît mai mult numărul celor ce învaţă, deoarece cultura produce prea mulţi „iniţiaţi"! Se temeau, fireşte, că o acţiune largă de culturalizare a maselor ar fi dus inerent la trezirea şi creşterea conştiinţei lor revoluţionare, iar aceasta ar fi primejduit situaţia spoliatorilor. De aceea, un recensămînt al populaţiei de dinainte de eliberarea ţării înregistra la capitolul analfabeţi şi semianalfabeţi un număr de 4 000 000 de oameni, adică un sfert

din populaţia ţării. Dintre copiii care terminau şcoala elementară, foarte puţini intrau în învăţămîntul mediu şi cu atît mai puţini ajungeau pînă pe băncile universităţilor. Absolvenţii institutelor de învăţămînt superior erau nevoiţi în multe cazuri să se îndeletnicească cu profesiuni străine de specialitatea lor ori să îngroaşe rîndurile şomerilor.

Am izbutit într-un termen istoric foarte scurt să lichidăm această împovărătoare moştenire a trecutului şi printr-o reformă structurală a învăţămîntului am pus întreaga şcoală pe baze ştiinţifice, legînd-o de practica construcţiei socialiste. Porţile şcolilor sînt astăzi deschise tuturor. Numărul şcolilor de 7 ani a crescut faţă de anul 1938 de aproape 10 ori. În anul acesta vor funcţiona 46 de institute de învăţămînt superior cu 164 de facultăţi, numărul studenţilor ajungînd la 85 000, adică un număr aproximativ egal cu acela pe care îl are Anglia, ţară cu o veche tradiţie universitară şi cu o populaţie de peste trei ori mai numeroasă ca a noastră. În ultimii doi ani au absolvit facultăţile de agronomie un număr de ingineri agronomi egal cu numărul total al celor care au absolvit în decurs de 30 de ani în Romînia veche. A fost generalizat învăţămîntul obligatoriu şi gratuit de 7 ani, iar acum se trece treptat la şcoala de 8 ani, astfel ca durata şcolii medii de cultură generală să devină de 12 ani. Pînă în 1965, sălile de clasă se vor înmulţi cu încă 15 000, dintre care 11 000 în localităţile rurale. Importante măsuri asigură gratuitatea completă a învăţămîntului de toate gradele. Elevii şcolilor de 7 ani primesc gratuit manualele şcolare şi nu peste mult vor primi tot gratuit rechizitele şcolare. Peste jumătate din numărul studenţilor au burse de stat, iar toate centrele universitare au cămine şi cantine moderne, biblioteci, laboratoare, terenuri experimentale, baze cultural-sportive proprii. Punînd accentul pe formarea de cadre tehnice noi, numărul acestora va atinge în 1965 cifra de 100 000, iar al inginerilor de 80 000. În ţara noastră nu există şomaj in-

telectual, după cum nu există în genere nici un fel de şomaj. Absolvenţilor tuturor facultăţilor li se asigură plasarea imediată în funcţii de specialitate pentru care s-au pregătit. Acest fapt dă un impuls deosebit tineretului studios.

Un loc însemnat îl ocupă cercetarea ştiinţifică. Statul pune la dispoziţia institutelor ştiinţifice mijloacele materiale necesare. Academia Republicii Populare Romîne, cel mai înalt for ştiinţific al ţării, dispune de peste 30 de institute şi centre ştiinţifice, în care lucrează peste 2 000 de cercetători şi tehnicieni. Fondurile alocate anual pentru dezvoltarea ştiinţei ating aproape un miliard de lei. Romînia a fost printre primele ţări din lume care au construit instalaţii destinate cercetărilor ştiinţifice în domeniul energiei nucleare. Dezvoltarea economiei naţionale, a diferitelor ramuri noi ale industriei socialiste a determinat lărgirea cercetărilor geologice, fizice, chimice şi agrotehnice. Ştiinţa a dat o contribuţie însemnată la descoperirea de noi şi bogate resurse petroliere în regiuni care altădată n-au cunoscut asemenea exploatări de resurse naturale, la descoperirea de noi zăcăminte de minereuri, la proiectarea şi executarea marilor lucrări de electrificare, la mărirea producţiei. Cu ajutorul oamenilor de ştiinţă capătă azi la noi o dezvoltare considerabilă chimia petrolului şi a gazului metan. Actualmente, cercetarea ştiinţifică se concentrează asupra perfecţionării maşinilor construite în ţară, introducerii şi extinderii automatizării industriale, folosirii energiei nucleare în scopuri paşnice, proiectării şi folosirii maşinilor electronice şi de calcul, utilizării pe scară largă a semiconductorilor, extinderii industriei maselor plastice. Se fac importante cercetări şi se obţin frumoase rezultate şi în multe alte domenii ştiinţifice. Ştiinţele naturii, ştiinţele sociale cunosc azi la noi o mare înflorire.

În îndeplinirea sarcinilor lor patriotice, oamenii de ştiinţă se preocupă ca cercetarea ştiinţifică să răspundă cerinţelor practice ale dezvoltării social-economice şi culturale, să rezolve problemele urgente şi de perspectivă ale producţiei, să dea lucrări la nivelul ştiinţei şi tehnicii mondiale. Desigur, în toate ramurile ştiinţei se acordă atenţia cuvenită cercetărilor cu caracter teoretic, care lărgesc bazele dezvoltării de perspectivă a cercetării ştiinţifice.

Literatura şi artele se bucură tot mai mult de preţuirea maselor populare. Avem astăzi 43 de teatre dramatice, faţă de 16 cîte erau înainte de eliberare. Au luat fiinţă în toate regiunile ţării numeroase orchestre simfonice, teatre dramatice, muzicale, mari ansambluri de cîntece şi dansuri şi formaţii folcloristice. În Romînia nu mai există azi nici o localitate fără cel puţin o casă de cultură. A fost creată o industrie proprie cinematografică pentru filme artistice, documentare şi ştiinţifice. Tirajul cărţilor a ajuns în 1961 la peste 50 000 000 de exemplare, în ultimii zece ani tipărindu-se aproape o jumătate de miliard cărţi şi broşuri. Presa are un tiraj total de 6 000 000 de exemplare zilnic. Cultura în Romînia de azi e o cultură profund democratică prin sursele, ca şi prin destinaţia ei, pătrunsă de spirit umanist şi încredere în viitor, aspirînd spre slujirea valorilor celor mai trainice ale umanităţii, cultivînd idealul păcii şi prieteniei între popoare.

Iubiţi ascultători,

Reprezentanţii Indoneziei care au vizitat Romînia s-au putut convinge de sentimentele de caldă prietenie pe care poporul romîn le nutreşte pentru poporul indonezian. Interesul opiniei publice din ţara noastră pentru „Nusantara“, marea şi frumoasa dv. Indonezie, „ţară a insulelor“, pentru poporul ei de aproape 100 000 000 de oameni izvorăşte din interesul poporului nostru pentru viaţa şi cultura altor popoare, din spiritul lui de solidaritate cu toate popoarele care luptă pentru independenţă, libertate şi progres economic şi social.

Opinia publică din țara noastră a urmărit cu atenție și profundă simpatie lupta prin care indonezienii au sfărîmat cătușele colonialismului. „Insulele fabulos de bogate, cu numeroase orașe comerciale, situate la răsărit de India", despre care scria Ptolomeu la începutul erei noastre și pe care în ultimele patru secole colonialismul le-a jefuit și oprimat fără milă, au intrat acum într-o eră de adevărată renaștere națională. Forța unită a acestui mare popor a zădărnicit cu prețul unor mari sacrificii, și nu o dată cu prețul sîngelui, încercările de subminare a cuceririlor independenței.

Fiecare victorie a poporului indonezian ne-a bucurat sincer. Țările noastre sînt despărțite de o uriașă distanță, dar în istoria și civilizația popoarelor romîn și indonezian există asemănări de natură să ușureze cunoașterea și înțelegerea reciprocă. Poporul romîn a dus și el o luptă grea împotriva dominației politice și economice a puterilor imperialiste și a dat mari jertfe de sînge pentru a-și cuceri libertatea și independența.

În ciuda asupririi coloniale îndelungate, în țara dv. s-a păstrat o cultură originală, o mărturie a durabilității unei mari și străvechi civilizații, a cărei moștenire n-a putut fi complet distrusă de vandalismul asupritorilor străini. Muzeele indoneziene adăpostesc opere de valoare inestimabilă. Sub cerul cristalin al Indoneziei dăinuie și azi construcții cu o minunată arhitectură. Prin expoziții de artă, tălmăciri din literatură, ca și prin alte manifestări, publicul nostru a putut lua cunoștință de bogăția culturii indoneziene, precum și de eforturile dv. pentru dezvoltarea activității științifice. Consiliul de științe al Indoneziei are realizări și programe interesante. Preocupările lui converg spre domenii cărora și noi, în Romînia, le acordăm o deosebită atenție: metalurgie, chimie, electrotehnică, biologie etc.

Cu prilejul vizitei în țara noastră, Universitatea din București a conferit titlul de „doctor honoris causa" doctorului Sukarno, care întrunește însușirile unui eminent om de stat cu talentul de publicist și de iubitor al artelor, publicului nostru fiindu-i deopotrivă cunoscută cartea sa „Indonezia acuză", cît și albumul colecțiilor sale de artă.

Profesorii și învățătorii noștri cunosc și prețuiesc munca plină de abnegație pe care o depun învățătorii și profesorii indonezieni pentru a răspîndi cît mai larg lumina învățăturii și a traduce astfel în viață acel paragraf din Constituția indoneziană care declară că „scopurile învățămîntului și educației tind a forma oameni de caracter, în stare să fie buni cetățeni democrați și să contribuie la progresul bunăstării poporului și al țării".

Indonezia se afirmă pe arena internațională ca un stat independent, iubitor de pace și progres. Numele orașului indonezian Bandung a intrat în istorie prin conferința din 1955, printre ai cărei principali inițiatori a fost președintele Sukarno. Conferința de la Bandung a marcat o etapă nouă în istoria relațiilor internaționale, etapa solidarității afroasiatice, acționînd pe baza principiilor *„pancea șila"* ca un factor pozitiv în politica mondială.

Respingînd consecvent încercările de atragere a ei în blocurile militare agresive controlate de imperialiști, Indonezia s-a afirmat ca o promotoare a coexistenței pașnice, a relațiilor de prietenie cu toate țările. Coexistența pașnică este singura doctrină a relațiilor dintre state cu sisteme sociale diferite care corespunde cerințelor istorice ale epocii noastre și pe temeiul căreia poate fi menținută pacea.

Dezarmarea este consecința logică a politicii de coexistență pașnică, bazată pe renunțarea la folosirea forței militare în rezolvarea litigiilor dintre state. Dezarmarea generală și totală înseamnă a smulge imperialismului armele agresiunii și a-l lipsi deci de unul din mijloacele cele mai importante de dominație asupra popoarelor asuprite, de amenințare a suveranității și independenței lor, înseamnă a reduce considerabil capacitatea pu-

terilor imperialiste de a reprima mişcarea de eliberare şi de a organiza războaie de tip colonial.

Înfăptuirii dezarmării generale şi totale i se opune astăzi politica cercurilor reacţionare legate de interesele oligarhiei imperialiste. Paralel cu politica de interminabilă tergiversare în problema dezarmării şi de împiedicare a încheierii unui acord pentru interzicerea experienţelor cu arma nucleară, aceste cercuri provoacă periodic înveninarea atmosferei internaţionale fie prin ameninţări, fie prin acţiuni agresive, ceea ce a profilat nu o dată imaginea catastrofei.

Ca membră în Comitetul celor 18 state de la Geneva, R. P. Romînă a depus o activitate intensă pentru a contribui la realizarea unui acord în problema dezarmării. Ea s-a încadrat în activitatea complexă desfăşurată de delegaţiile ţărilor socialiste, caracterizată prin spirit de iniţiativă, elasticitate şi dorinţă de a căuta căi de apropiere a poziţiilor, fermitate în respingerea încercărilor de a abate conferinţa de la ţelurile ei, propuneri judicioase, raţionale, într-un cuvînt o poziţie constructivă.

Hotărîtă să depună şi în viitor toate eforturile pentru înfăptuirea dezarmării generale şi totale ca o chestiune de importanţă fundamentală pentru apărarea păcii, ţara noastră se pronunţă de asemenea în sprijinul măsurilor cu caracter parţial care ar contribui la înseninarea relaţiilor internaţionale ; asumarea obligaţiei de a nu se transmite altor ţări arme nucleare sau cel puţin încheierea unui tratat de neagresiune între pactul N.A.T.O. şi Organizaţia Tratatului de la Varşovia, retragerea de către toate statele a trupelor aflate pe teritorii străine, interzicerea propagandei de război.

Unul din obiectivele principale ale politicii imperialiste este acela de a împiedica stabilirea de relaţii prieteneşti între ţările în curs de dezvoltare şi ţările socialiste. Dar propria experienţă a popoarelor din Asia, ca şi din Africa sau America de Sud, este de natură să demonstreze că lupta lor antiimperialistă găseşte un sprijin consecvent în ţările socialiste.

Revendicarea legitimă a poporului indonezian ca Irianul de Vest să fie eliberat de jugul colonialist şi reintegrat patriei s-a bucurat de sprijinul ţărilor socialiste.

Dragi prieteni,

Relaţiile dintre ţările noastre, dintre Republica Indonezia şi Republica Populară Romînă sînt statornicite pe baze trainice şi se dezvoltă. Schimburile economice se desfăşoară reciproc avantajos, pe baza acordului comercial încheiat între guvernele noastre. Sîntem bucuroşi că tehnicienii romîni au putut contribui la rezolvarea unor probleme ale industriei căreia ţara dv. îi pune bazele în cadrul planului de opt ani şi că instituţiile noastre de învăţămînt superior, unde învaţă şi studenţi indonezieni, contribuie la formarea cadrelor de specialişti necesari vieţii economice, sociale şi culturale din Indonezia. În cadrul acordului cultural dintre ţările noastre au şi avut loc diferite acţiuni menite a lărgi cunoaşterea celor două popoare. Ne exprimăm convingerea că schimburile culturale dintre ţările noastre se vor amplifica în mod fructuos. Schimburile de experienţă între oamenii de ştiinţă, ca şi în domeniul artei şi literaturii, vor contribui activ la consolidarea prieteniei romîno-indoneziene.

Iubiţi prieteni,

În puţinul timp de cînd ne aflăm pe pămîntul Indoneziei ne-am întărit şi mai mult convingerea că poporul indonezian are inepuizabile forţe, energii şi încredere în forţele sale şi în posibilitatea de a-şi făuri viitorul pe care-l merită.

Am ţinut să folosesc acest prilej pentru a adresa urarea noastră sinceră de succes în lupta pentru făurirea unei Indonezii înfloritoare.

Vă mulţumesc din inimă pentru bunăvoinţa şi atenţia cu care m-aţi ascultat. În marea luptă a întregii omeniri pentru asigurarea unei păci trainice de care să se bucure toate popoarele de

pe pămînt, Romînia şi Indonezia sînt deopotrivă vital interesate. Este firesc deci ca prietenia sinceră şi durabilă a popoarelor romîn şi indonezian să se întărească în viitor, devenind mai strînsă şi mai rodnică.

Triumful cauzei păcii este idealul comun al tuturor popoarelor. Unirea eforturilor întregii omeniri pentru apărarea păcii, colaborare şi prietenie între popoare este chezăşia victoriei păcii.

În numele vieţii, în numele civilizaţiei şi culturii umane, pacea trebuie să triumfe.

Trăiască prietenia dintre popoarele indonezian şi romîn!

Trăiască pacea în întreaga lume!

„Scînteia" nr. 5 673
din 6 octombrie 1962

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MITINGUL DE LA JOKJAKARTA ÎN CINSTEA PRIETENIEI ROMÎNO-INDONEZIENE

— 8 octombrie 1962 —

Iubite domnule preşedinte,

Alteţă,

Dragi cetăţeni ai Jokjakartei,

Permiteţi-mi ca, luînd cuvîntul la această tribună, să vă mulţumesc fierbinte pentru primirea frăţească, deosebit de cordială pe care ne-aţi făcut-o nouă, reprezentanţi ai poporului romîn, ai Romîniei socialiste.

Cînd am păşit pe pămîntul Indoneziei, preşedintele Sukarno, în cuvîntul de bun sosit, ne-a urat să ne simţim aici ca la noi acasă. Ei bine, dragi prieteni, în cele opt zile de cînd sîntem în ţara dv., ne-am simţit pretutindeni, la Djakarta, Djatiluhur, Bogor, Bandung, aici la Jokjakarta, într-adevăr ca la noi acasă, ca între fraţi şi surori. Manifestările entuziaste prilejuite de vizita noastră le privim ca fiind adresate din suflet poporului romîn şi pot fi caracterizate ca o sărbătoare a prieteniei romîno-indoneziene. Ele ne vor rămîne adînc întipărite în memorie, ca amintiri din cele mai frumoase, de care vom vorbi oamenilor muncii din ţara noastră cînd ne vom întoarce în patrie.

Îmi face o deosebită plăcere să vă transmit dv., locuitori ai Jokjakartei, ca şi întregului popor indonezian, un salut cald din partea poporului romîn, care nutreşte faţă de dv. sentimente de prietenie frăţească. Romînia este foarte departe de aici. Ne despart

mări şi oceane, cîmpii întinse şi munţi uriaşi, dar popoarele noastre se simt foarte aproape unul de altul, inimile noastre bat alături. Sîntem prieteni buni, care-şi întind mîinile şi doresc sincer să întărească mereu şi mereu prietenia lor, în interesul comun al păcii şi colaborării internaţionale.

Este pentru noi o mare bucurie că, la invitaţia amabilă a preşedintelui Sukarno, avem posibilitatea să cunoaştem nemijlocit frumoasa Indonezie, minunatul ei popor şi realizările sale. Poporul romîn, care şi el a suferit secole de-a rîndul asuprirea străină, preţuieşte şi respectă eroica dv. luptă pentru libertate naţională. Ne este bine cunoscut cît de mult aţi avut de îndurat de pe urma colonialiştilor, care timp de peste trei secole şi jumătate au jefuit fără milă bogăţiile ţării, au supus poporul unei sălbatice exploatări, au încercat prin teroare şi represiuni sîngeroase să-i înfrîngă voinţa de libertate. Dar toate acestea au fost zadarnice, căci poporul indonezian a dus o luptă neînfricată împotriva jugului colonial, pentru independenţă. Mulţi fii şi fiice ale acestui popor eroic şi-au jertfit viaţa pentru ca libertatea Indoneziei să triumfe. Pe bună dreptate, populaţia oraşului dv., ca şi întregul popor indonezian, se mîndreşte cu glorioasa răscoală condusă de eroul naţional Diponegoro. Jokjakarta a fost în timpul celui de-al doilea război mondial un puternic centru al mişcării patriotice împotriva cotropitorilor japonezi şi a avut un însemnat rol în lupta revoluţionară pentru alungarea colonialiştilor olandezi.

Ca rezultat al luptei sale grele şi îndelungate, poporul indonezian a repurtat o victorie de importanţă istorică. A fost proclamată Republica Indonezia, care se consolidează şi se dezvoltă ca stat de sine stătător, iar recent străvechiul teritoriu indonezian, Irianul de Vest, a revenit Indoneziei. Aceasta constituie o puternică lovitură dată odiosului sistem colonialist, un strălucit succes al poporului indonezian, ca şi al tuturor forţelor antiimperialiste.

Cunoaştem din propria noastră experienţă cît de greu se şterg urmele unui trecut de înapoiere, de exploatare şi asuprire, cîtă

trudă şi cîte jertfe se cer pentru a urca treptele progresului spre o viaţă luminoasă şi prosperă. Sîntem pe deplin convinşi că optimismul şi încrederea cu care a vorbit preşedintele Sukarno, de Ziua forţelor armate, despre capacitatea poporului de a-şi făuri fericirea, de la Sebang la Merauke, sînt pe măsura posibilităţilor Indoneziei.

Vizitînd patria dv., am putut vedea şi aprecia hărnicia acestui popor talentat, plin de viaţă, entuziast, cu o cultură şi artă milenară. Ne-a făcut o puternică impresie capitala dv., Djakarta, prin armonia arhitectonică a construcţiilor, prin importantele ei lucrări edilitare-gospodăreşti, sîrguinţa cu care muncitorii şi tehnicienii de la şantierul hidroenergetic de la Djatiluhur îşi însuşesc tehnica nouă, vrednicia cu care ţăranii cultivă pămîntul, bogăţia lanurilor de orez, a plantaţiilor de cauciuc şi de ceai, munca pasionată a oamenilor de ştiinţă şi studenţilor, vasta operă de lichidare a neştiinţei de carte, de dezvoltare a învăţămîntului şi culturii.

Ca prieteni şi fraţi, vă dorim ca munca voastră însufleţită să dea roade tot mai bogate în creşterea economiei naţionale, valorificarea imenselor resurse naturale, ridicarea nivelului de trai, înflorirea patriei dv., Republica Indonezia.

Daţi-mi voie acum să vă înfăţişez pe scurt unele din realizările şi preocupările poporului romîn. Au trecut 18 ani de la eliberarea Romîniei de sub jugul fascist. Înlăturînd regimul care aservise interesele ţării monopolurilor imperialiste, poporul romîn şi-a luat soarta în propriile mîini, a lichidat exploatarea omului de către om, construieşte cu succes o orînduire socială nouă, orînduirea socialistă. Republica Populară Romînă este astăzi o ţară cu o industrie în plină dezvoltare, cu o agricultură mecanizată. Înfloresc ştiinţa şi cultura, se îmbunătăţeşte necontenit nivelul de trai al poporului, scopul suprem al politicii statului fiind binele şi fericirea oamenilor.

Liber şi deplin stăpîn pe bogăţiile ţării, pe rodul muncii sale, poporul munceşte cu elan pentru îndeplinirea planului de 6 ani, pentru desăvîrşirea construcţiei socialismului. În realizarea obiec-

tivelor sale, Romînia se bucură de avantajele sistemului economic socialist mondial, de colaborarea şi întrajutorarea frăţească între ţările socialiste. Romînia militează cu consecvenţă pentru cooperare între toate ţările, indiferent de orînduirea lor socială, îşi aduce contribuţia la cît mai buna cunoaştere şi apropiere între popoare. Ţara noastră are în prezent relaţii comerciale cu 87 de state din toate continentele globului.

Între Indonezia şi Romînia s-au statornicit şi se dezvoltă continuu legături de prietenie şi colaborare. Avem între ţările noastre schimburi economice, colaborare tehnică-ştiinţifică şi culturală reciproc avantajoase. În promovarea acestor relaţii, mari merite revin preşedintelui Sukarno, care a fost de două ori oaspetele Romîniei. Sîntem convinşi că vizita noastră în Indonezia va constitui şi ea o nouă şi importantă contribuţie la întărirea şi consolidarea prieteniei romîno-indoneziene.

Ţinem să ne exprimăm de la această tribună satisfacţia că, în convorbirile rodnice cu preşedintele Sukarno, cu colaboratorii săi apropiaţi, am constatat că punctele noastre de vedere în problemele internaţionale cele mai importante coincid, că între Romînia şi Indonezia există mari posibilităţi pentru dezvoltarea relaţiilor economice, în interesul ambelor popoare. Să ne apropiem, să ne unim cît mai mult!

La acest măreţ miting de prietenie flutură laolaltă drapelul alb-roşu al Indoneziei şi drapelul roşu, galben şi albastru al Romîniei. Este un simbol al înfrăţirii a două popoare, care prin relaţiile lor de prietenie şi colaborare aduc o contribuţie la cauza apărării libertăţii, împotriva imperialismului şi colonialismului, pentru asigurarea celei mai arzătoare cerinţe actuale a popoarelor, apărarea păcii, condiţie supremă a progresului, a făuririi unui viitor luminos, spre care cu toţii năzuim.

Romînia, ca şi Indonezia, duce o politică de apărare a păcii, de coexistenţă paşnică şi colaborare internaţională. Numele unuia din frumoasele oraşe ale patriei dv., Bandungul, a devenit un simbol al rolului crescînd pe care Indonezia şi alte ţări din Asia şi Africa îl joacă pe arena internaţională. Principiile elaborate la prima conferinţă a acestor ţări, ţinută la Bandung acum şapte ani, au căpătat o largă răspîndire în lume, se bucură de aprobarea popoarelor de pretutindeni.

Ce trebuie făcut pentru a împiedica izbucnirea unui nou război mondial, război racheto-nuclear, pentru a asigura în lume o pace trainică ? Iată ce întrebări îşi pun oamenii de pe întregul glob. Pătrunse de grijă pentru soarta popoarelor, ţările socialiste şi alte state iubitoare de pace depun toate eforturile pentru reglementarea paşnică, pe calea tratativelor, a problemelor litigioase între state, pentru lichidarea rămăşiţelor celui de-al doilea război mondial, încetarea experienţelor cu arme nucleare, interzicerea răspîndirii şi folosirii armelor nucleare, crearea de zone denuclearizate, înfăptuirea dezarmării generale şi totale. Această politică corespunde intereselor tuturor popoarelor. Miliarde de dolari rămase disponibile de pe urma dezarmării ar putea fi folosite pentru prosperitatea economică şi social-culturală a ţărilor recent eliberate din jugul colonial, pentru progresul tuturor statelor, mai dezvoltate sau mai puţin dezvoltate.

Recent, Uniunea Sovietică a prezentat Organizaţiei Naţiunilor Unite propunerea de a se începe de pe acum consultările cu guvernele ţărilor slab dezvoltate din punct de vedere economic din Asia, Africa şi America Latină în vederea elaborării unui program internaţional de ajutorare a acestor ţări prin folosirea unei părţi a fondurilor care vor deveni disponibile în urma dezarmării generale şi totale. Este o propunere realistă, constructivă, pe care Romînia o susţine cu hotărîre.

Luptînd cu perseverenţă pentru salvgardarea păcii, nu trebuie pierdut din vedere că cercurile agresive imperialiste resping propunerile raţionale în vederea dezarmării, intensifică cursa

înarmărilor, întreţin focare de război în diferite părţi ale globului, organizează blocuri agresive, caută să înăbuşe cu forţa armelor lupta dreaptă a popoarelor pentru libertate. Trebuie să ţinem mereu trează vigilenţa popoarelor pentru a preîntîmpina războiul. De aceea, luăm măsuri de apărare împotriva agresiunii imperialiste, ne îngrijim de întărirea forţelor noastre armate, pavăză a libertăţii cucerite de popoare.

Ţările socialiste, în frunte cu marea şi puternica Uniune Sovietică, au tot ce este necesar pentru a da o ripostă zdrobitoare oricărui agresor. Dar ele nu ameninţă pe nimeni, au nevoie de pace pentru a construi o viaţă fericită popoarelor lor. Dorim să trăim în pace cu toate statele fără să ne amestecăm în treburile lor interne. Nu vrem să impunem nimănui orînduirea noastră socială, fiecare popor alegîndu-şi singur regimul social care-i convine mai bine.

Planurile de război ale cercurilor agresive imperialiste pot să fie zădărnicite. Omenirea poate fi ferită de o catastrofă nucleară care ar şterge ţări întregi de pe faţa pămîntului. Forţele mondiale ale păcii sînt atît de uriaşe şi atît de puternice, încît ele pot să zdrobească încercările imperialiştilor de a dezlănţui un nou război mondial. Prin eforturile unite ale ţărilor socialiste, ale statelor care au scuturat jugul colonial, ale altor state iubitoare de pace, ale mişcării muncitoreşti internaţionale, ale mişcării partizanilor păcii din lumea întreagă, războiul poate fi şi trebuie să fie preîntîmpinat.

Trăim un nou curs al istoriei umane, o epocă în care tuturor popoarelor de pe pămînt le sînt deschise uriaşe perspective de progres.

Iubiţi cetăţeni ai Jokjakartei!

Vă mulţumesc pentru atenţia şi bunăvoinţa cu care m-aţi ascultat şi vă asigur că vom împărtăşi în ţara noastră gîndurile şi sentimentele dv. de prietenie, mesajul dv. frăţesc.

În numele poporului romîn vă urăm:

Trăiască şi înflorească prietenia romîno-indoneziană!

MERDEKA!

SEMOGA SELALU MAKMURLAH RAKJAT INDONESIA JANG RADJIN DAN BERBAKAT! (Să prospere harnicul şi înzestratul popor indonezian!)

Să triumfe pacea în întreaga lume!

„Scînteia" nr. 5 676
din 9 octombrie 1962

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA BANGALORE CU PRILEJUL VIZITEI ÎN INDIA

— *15 octombrie 1962* —

Stimate domnule ministru principal,

Stimate domnule primar,

Stimaţi consilieri ai corporaţiei orăşeneşti Bangalore,

Dragi prieteni,

În primul rînd, aş dori să vă mulţumesc din toată inima pentru primirea călduroasă şi prietenească ce aţi făcut-o delegaţiei noastre în frumosul şi pitorescul oraş Bangalore. Permiteţi-mi să vă transmit dv. şi, prin dv., tuturor locuitorilor acestui oraş un sincer salut de prietenie din partea poporului romîn. Vă sîntem recunoscători pentru cuvintele calde, prieteneşti la adresa ţării noastre şi a poporului romîn, a politicii externe paşnice a Republicii Populare Romîne, precum şi pentru aprecierile făcute persoanei mele şi aceleia a colegului meu, Ion Gheorghe Maurer.

Sîntem bucuroşi că avem prilejul de a vizita această ţară prietenă, de a cunoaşte în mod nemijlocit viaţa şi activitatea poporului indian, aspiraţiile sale de viitor. În cele cîteva zile de cînd sîntem în marea dv. ţară am avut prilejul să admirăm unele din străvechile monumente ale Indiei, frumuseţea şi bogăţia artei populare, vrednicia şi aptitudinile creatoare ale poporului indian, eforturile sale îndreptate spre folosirea bogatelor resurse ale ţării, spre ridicarea standardului său

de viaţă. Ne bucurăm sincer de frumoasele realizări pe care le-au obţinut muncitorii şi inginerii, tehnicienii şi oamenii de ştiinţă de la fabrica de avioane, Institutul indian de ştiinţe şi fabrica de telefoane, care lucrează cu pricepere şi hărnicie, aducînd o contribuţie de seamă la dezvoltarea economiei naţionale a Indiei. Le urăm tuturor succese din ce în ce mai mari în activitatea lor rodnică.

Aş dori să spun cîteva cuvinte despre ţara noastră. Romînia este situată în sud-estul Europei. Ea are o suprafaţă de circa 240 000 km² şi o populaţie de peste 18 500 000 de locuitori. Romînia dispune de suprafeţe întinse de păduri şi păşuni naturale, de circa 10 000 000 ha de teren arabil. Bogăţiile principale ale ţării sînt petrolul, cărbunele, minereul de fier, diverse minereuri neferoase şi altele.

Vechea Romînie, dinainte de eliberarea ţării, era cunoscută ca o ţară slab dezvoltată din punct de vedere industrial, dependentă de marile puteri industriale. Deşi ţară bogată, poporul trăia în mizerie, deoarece principalele sale bogăţii erau jefuite de marile monopoluri şi trusturi străine, care în mod conştient frînau dezvoltarea ţării, ţineau ţara şi poporul într-o stare de înapoiere; Romînia avea înainte de război cel mai mare număr de analfabeţi dintre ţările din sud-estul Europei şi un nivel de trai foarte scăzut.

O dată cu eliberarea ţării, poporul romîn şi-a luat soarta în propriile sale mîini. În 1947 a fost proclamată Republica Populară Romînă. După instaurarea puterii populare s-a trecut la înfăptuirea unei vieţi noi, fericite, la construirea societăţii socialiste.

Marea Adunare Naţională, organul suprem al puterii de stat, are un număr de 465 de deputaţi. Ea este alcătuită din cei mai de seamă reprezentanţi ai poporului — muncitori, ţărani, intelectuali, femei.

Republica Populară Romînă este împărţită în 16 regiuni, 146 de raioane administrative şi circa 4 300 de comune, care sînt

conduse de sfaturi populare, ca organe locale ale puterii de stat. O dată cu eliberarea ţării au fost descătuşate uriaşele forţe ale poporului, care, cu un avînt nemaicunoscut pînă atunci în istoria ţării, a pornit la construirea unei vieţi noi, socialiste. În sfaturile populare au fost aleşi peste 140 000 de deputaţi, dintre care peste 78% sînt muncitori şi ţărani, aproape 18% intelectuali şi peste 27% femei. Pe lîngă sfaturile populare funcţionează un număr de peste 17 000 de comisii permanente şi peste 87 000 de comitete cetăţeneşti, în cadrul cărora activează circa 540 000 de cetăţeni.

În 1948 au fost naţionalizate principalele mijloace de producţie, ele devenind proprietate a întregului popor. Economia ţării a cunoscut după eliberare o puternică dezvoltare. Primele planuri de stat anuale şi cele două planuri cincinale pe care poporul romîn le-a realizat cu succes au transformat Romînia dintr-o ţară cu o industrie slab dezvoltată şi o agricultură înapoiată într-o ţară industrial-agrară dezvoltată. Producţia globală industrială a Romîniei era în 1961 de 5,8 ori mai mare decît în 1938, socotit anul de vîrf în economia vechii Romînii.

Ritmul mediu de creştere a producţiei industriale a fost între anii 1951 şi 1959 de 12,7%, iar în anii 1960-1961 de 15,8%. Numai între anii 1950 şi 1961 producţia industrială a ţării a crescut de 3,9 ori, în timp ce producţia industriei mijloacelor de producţie a crescut de 4,6 ori, producţia de oţel a ţării a crescut de la 555 000 de tone în 1950 la 2 127 000 de tone în 1961, iar producţia de energie electrică a crescut de la 2 miliarde kWh de energie electrică în 1950 la peste 8,5 miliarde kWh în 1961.

Un accent deosebit s-a pus în anii puterii populare pe dezvoltarea industriei petroliere, a industriei chimice şi petrochimice.

Planul de stat pe anii 1960-1965 prevede dezvoltarea în continuare a economiei ţării. Astfel se prevede un ritm mediu anual de creştere a producţiei industriale de 13%. Producţia globală industrială va creşte în 1965 de 2,1 ori, producţia de energie electrică

de 2,7 ori, producţia de oţel de 2,3 ori faţă de 1959. În planul de perspectivă al Romîniei pe perioada 1970-1980 se prevede creşterea producţiei de oţel la peste 10 000 000 de tone. În mod corespunzător se vor dezvolta şi celelalte ramuri ale economiei naţionale, ca industria constructoare de maşini, electrotehnica, chimia, petrochimia, industria carboniferă, producţia de energie electrică, precum şi industria uşoară şi alimentară.

Agricultura Romîniei a cunoscut şi ea o dezvoltare serioasă în anii puterii populare. În primăvara acestui an s-a terminat colectivizarea agriculturii. Ţărănimea muncitoare s-a unit în circa 6 500 de gospodării agricole colective pentru a lucra în comun pămîntul. De asemenea, avem un număr de 590 de gospodării agricole de stat, care deţin peste 13% din suprafaţa agricolă a ţării. Un accent deosebit s-a pus în anii puterii populare pe mecanizarea principalelor lucrări agricole. Astfel, în 1961 agricultura dispunea de peste 77 000 de tractoare convenţionale de 15 CP faţă de numai 4 858 în 1938, iar pînă în 1965 se prevede înzestrarea agriculturii cu circa 150 000 de tractoare convenţionale de 15 CP, 70 000 de semănători pentru cereale, peste 43 000 de combine pentru păioase, 8 200 de maşini de recoltat porumb şi alte numeroase maşini agricole, precum şi importante cantităţi de îngrăşăminte chimice. Practic se poate spune că se va încheia procesul de mecanizare a agriculturii — asigurarea sută la sută cu mecanisme a agriculturii.

În mod corespunzător a crescut şi producţia principalelor culturi agricole. Astfel, producţia medie la hectar a crescut la grîu de la 800 kg în 1950 la 1 340 kg în 1961, producţia de porumb de la 740 kg în 1950 la 1 670 kg în 1961. În planul de perspectivă pînă în 1980 se prevede creşterea de 2-3 ori a producţiei agricole globale faţă de anul 1965. Datorită realizărilor însemnate obţinute, Republica Populară Romînă satisface pe deplin nevoile de hrană, îmbrăcăminte şi încălţăminte ale populaţiei şi dispune în acelaşi timp de importante rezerve pentru export.

Volumul investițiilor făcute de stat în economie s-a cifrat în 1961 la aproape 30 de miliarde de lei, de peste 5 ori mai mult decît în 1950, iar pentru 1962 este planificat un volum de investiții de circa 32 de miliarde. Pe baza dezvoltării impetuoase a industriei și agriculturii a crescut și venitul național al țării. Astfel, în perioada 1950—1961 venitul național al țării a crescut de aproape 3 ori. Aceasta a avut drept rezultat creșterea nivelului de trai material și cultural al poporului.

Salariul real a crescut în 1961 cu 55% față de 1955, volumul desfacerii mărfurilor pentru populație a fost în 1961 de peste 47 de miliarde de lei, cu 15% mai mare decît în 1960, iar în semestrul I 1962 a fost de peste 25 de miliarde de lei, cu aproape 13% mai mult decît în perioada corespunzătoare a anului 1961. Pentru acțiuni social-culturale s-a investit de către stat numai în 1961 suma de 15,6 miliarde de lei.

O atenție deosebită s-a acordat în această perioadă construcției de locuințe. Se reconstruiesc orașele țării. Pe măsura creării de noi întreprinderi industriale, pe harta țării au apărut numeroase orașe noi. În anii puterii populare s-au construit, de asemenea, sute de mii de case noi la sate din fondurile proprii ale țărănimii. Numai în perioada planului de șase ani se prevede construirea din fondurile statului a unui număr de circa 300 000 de apartamente, sarcină care va fi realizată și, desigur, și depășită.

În Romînia a fost complet lichidat analfabetismul și s-a introdus învățămîntul general obligatoriu de 8 ani. Azi funcționează în Romînia 7 637 de grădinițe pentru preșcolari, cu 375 000 de copii, circa 15 000 de școli de 4 și 8 ani, cu peste 2 500 000 de elevi, aproape 600 școli medii de cultură generală de 11 ani cu circa 270 000 de elevi, precum și un număr de 164 de facultăți cu aproape 100 000 de studenți.

Din anul școlar 1960—1961 statul acordă gratuit manualele școlare pentru toți elevii din clasele I—VII. În Romînia, învăță-

mîntul de toate gradele este gratuit, iar statul acordă burse unui număr însemnat de elevi și studenți. De altfel se poate spune că cea mai mare parte a studenților primesc burse. Dacă în 1938, în vechea Romînie existau numai cîteva teatre, azi funcționează un număr de circa 60 de teatre dramatice, opere și teatre muzicale, zece filarmonici, șapte orchestre simfonice. În toate regiunile, în orașe și sate și în numeroase întreprinderi industriale funcționează ansambluri populare de cîntece și dansuri și alte formații artistice.

Iată, dragi prieteni, foarte pe scurt, cîteva din realizările pe care poporul romîn le-a obținut în anii puterii populare.

Problema cea mai arzătoare a zilelor noastre este apărarea păcii. În conformitate cu politica externă pașnică a Republicii Populare Romîne, considerăm că conducătorii de stat trebuie să manifeste înțelepciune, răbdare și perseverență pentru rezolvarea tuturor diferendelor existente pe calea tratativelor. Ne exprimăm convingerea că cel mai rațional și eficace mod de a rezolva neînțelegerile dintre state este calea tratativelor, ceea ce corespunde întru totul intereselor tuturor popoarelor iubitoare de pace.

Republica Populară Romînă sprijină fără rezerve propunerile prezentate de Uniunea Sovietică la Organizația Națiunilor Unite privind dezarmarea generală și totală, împiedicarea răspîndirii armelor nucleare și interzicerea tuturor experiențelor cu arme nucleare. Romînia consideră că propunerile făcute de statele neutre la conferința pentru dezarmare de la Geneva, la care India a avut o contribuție importantă, constituie o bază serioasă pentru încheierea unui acord, pentru rezolvarea acestor probleme vitale.

Colaborarea dintre Romînia și India s-a dezvoltat continuu și rodnic în ultimii ani în folosul celor două popoare. S-au intensificat schimburile comerciale și culturale dintre cele două țări. Sîntem convinși că există numeroase posibilități de a lărgi relațiile dintre țările noastre, iar discuțiile pe care le vom avea cu oamenii de stat ai Indiei vor contribui la întărirea și dezvoltarea pe mai departe a

prieteniei și colaborării multilaterale dintre țările și popoarele noastre, la întărirea cauzei comune a păcii.

În încheiere, permiteți-mi să vă mulțumesc pentru bunăvoința și atenția cu care m-ați ascultat. Urăm din toată inima succes cetățenilor din Bangalore în munca lor constructivă pentru dezvoltarea Indiei.

Fie ca munca dv. să fie încununată de succese cît mai mari, să ducă la progresul continuu al țării, la bunăstarea materială și culturală spre care năzuiește poporul indian.

Să înflorească prietenia romîno-indiană!

Trăiască pacea în lumea întreagă!

„Scînteia" nr. 5 683
din 16 octombrie 1962

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA MAREA ADUNARE CETĂȚENEASCĂ DE LA „FORTUL ROȘU" DE LÎNGĂ DELHI CU OCAZIA VIZITEI ÎN INDIA

— *18 octombrie 1962* —

Este o mare bucurie pentru mine ca de aici, de la „Fortul Roșu", care evocă impresionant lupta grea și îndelungată a poporului indian pentru libertate, a spus la începutul cuvîntării sale tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, să vă transmit dv. și întregului popor al Indiei un salut fierbinte de prietenie și sinceră afecțiune din partea poporului romîn. Vă mulțumesc din toată inima pentru primirea caldă, plină de însuflețire pe care ne-ați făcut-o la Delhi, pentru manifestarea de dragoste frățească cu care ne-ați întîmpinat astăzi la acest miting al prieteniei romîno-indiene.

Încă din ziua cînd, în drum spre Indonezia, am poposit la Calcutta, am simțit cît de vii și de trainice sînt sentimentele pe care le nutrește minunatul dv. popor pentru Romînia. Reîntorși în India, am vizitat marile orașe Bombay, Bangalore, Agra. Pretutindeni am fost primiți cu multă căldură de persoanele oficiale și de populație, care ne-au făcut să simțim aproape de noi inima de frate a indienilor.

Romînia este situată la mii și mii de kilometri de India, dar poporul romîn cunoaște străvechea civilizație indiană, care a dat o mare strălucire istoriei umanității, glorioasa luptă a poporului indian pentru libertate și independență, figura marelui patriot Mahatma Gandhi, alături de care au acționat eminenții săi discipoli și oameni de stat, Excelențele lor Radhakrishnan și Nehru.

Mai departe, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a arătat că poporul romîn, care, ca și poporul indian, a trebuit să lupte timp

îndelungat împotriva cuceritorilor străini, împotriva asupririi și exploatării imperialiste, pentru unitatea și independența sa națională, a privit cu deosebită simpatie și spirit de solidaritate lupta plină de abnegație a indienilor pentru scuturarea jugului apăsător al colonialismului și a salutat cu mare satisfacție restabilirea independenței și proclamarea Republicii India.

Eliberarea de sub jugul imperialist a uriașului teritoriu indian, a poporului său de 440 000 000 a constituit un eveniment de însemnătate istorică mondială, a dat un puternic impuls procesului inevitabil de destrămare a rușinosului sistem colonial, condamnat de istorie la pieire. Lichidarea nefastelor urmări economice și sociale ale dominației colonialiste nu este și nu poate fi un lucru ușor. Ne bucurăm din toată inima, împreună cu dv., a spus tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, de fiecare rezultat pe care îl obțineți în dezvoltarea economică și social-culturală a țării. Poporul romîn urmărește cu mult interes eforturile harnicului și talentatului popor indian pentru înfăptuirea celui de-al treilea plan cincinal, care prevede ca principale obiective industrializarea Indiei, punînd accentul pe dezvoltarea industriei grele, sporirea venitului național, ridicarea nivelului de viață al populației.

În scurtul timp de cînd sîntem în țara dv. am avut prilejul să admirăm bogăția și frumusețea străvechilor monumente ale Indiei, tezaurul artei populare care întruchipează măiestria poporului indian. Vizitînd Fabrica de avioane, Institutul indian de științe și Fabrica de telefoane din Bangalore, reactorul nuclear și ferma de lapte din Bombay, ne-am bucurat de frumoasele realizări ale muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor și oamenilor de știință indieni, am avut via satisfacție de a vedea cu ochii noștri că India este astăzi o țară în plină renaștere.

Ca prieteni sinceri vă dorim din tot sufletul roade bogate în munca dv. pentru dezvoltarea forțelor de producție, pentru crearea unei puternice industrii naționale, care să asigure valorificarea imenselor dv. bogății naturale, ridicarea nivelului agriculturii și satisfacerea în măsură crescîndă a necesităților populației, prosperitatea economică și social-culturală a frumoasei și marii dv. patrii, Republica India.

În continuare tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a vorbit pe larg despre munca și preocupările poporului romîn, care, eliberat de orice asuprire și exploatare, își făurește o viață mereu mai bună, muncind cu elan pentru prosperitatea continuă a patriei sale.

Cea mai arzătoare cerință a tuturor popoarelor, în zilele noastre, a subliniat tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, este apărarea păcii. Guvernul romîn, profund atașat ideilor coexistenței pașnice, consideră că nu există problemă internațională, oricît de controversată ar fi, care să nu poată fi rezolvată pe calea tratativelor.

Arătînd că Republica Populară Romînă se opune oricăror acțiuni menite să rezolve problemele internaționale dintre state pe calea forței, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a spus în continuare: Noi considerăm că modul cel mai înțelept de rezolvare a acestor probleme de către oamenii cu răspundere în state este calea tratativelor. Nu există sarcină mai urgentă și mai nobilă pentru toți cei cărora le este scumpă soarta popoarelor, soarta civilizației, decît aceea de a depune toate eforturile pentru destinderea încordării internaționale, pentru coexistența pașnică și cooperarea între toate statele, indiferent de regimul lor politic și social.

Mijlocul cel mai radical și mai sigur pentru a evita războiul și a menține pacea este dezarmarea generală și totală. Din cauza cursei înarmărilor, omenirea trăiește sub amenințarea apăsătoare a unui nou război. Mijloace materiale și financiare de zeci și sute de miliarde de dolari sînt irosite pentru a stoca armament, munca a zeci de milioane de oameni este cheltuită nu pentru a crea bunuri folositoare, ci mijloace de distrugere. Cu miliardele cheltuite azi pentru înarmări s-ar putea construi sute de uzine metalurgice gigantice, ca cea de la Bhilai, s-ar putea ridica nivelul de viață al multor sute de milioane de oameni din diferite țări ale globului. Guvernul romîn sprijină propunerea Uniunii Sovietice de a se începe de pe acum, sub egida O.N.U., pregătirile pentru întocmirea unui program de ajutorare a țărilor slab dezvoltate prin folosirea unei părți

a fondurilor rămase disponibile de pe urma dezarmării generale și totale.

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a arătat că Romînia și India, în calitatea lor de membre în Comitetul celor 18 state pentru dezarmare, militează, alături de alte state iubitoare de pace, pentru găsirea unor soluții care să ducă efectiv la dezarmare, fără să se creeze avantaje unilaterale sau prejudicii nici unei țări. Sîntem convinși că prin eforturile unite ale tuturor celor cărora le este scumpă pacea poate fi realizată dezarmarea generală și totală, că este pe deplin posibil să creăm o lume fără arme, fără războaie. Un prim pas spre atingerea acestei năzuințe arzătoare a popoarelor l-ar constitui interzicerea experiențelor cu arma nucleară. Țara noastră, a spus tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, apreciază pozitiv propunerea făcută de India și de alte state neutre, membre ale Comitetului celor 18, cu privire la controlul asupra îndeplinirii acordului de interzicere a experiențelor cu arma nucleară. Considerăm că această propunere poate constitui baza pentru realizarea unei înțelegeri. Este profund regretabil că puterile occidentale nu vor să părăsească vechile lor poziții, nu vor să accepte propunerea țărilor neutre ca bază de discuție. Trebuie continuate eforturile în cadrul O.N.U. și al Comitetului celor 18 state, pentru a se ajunge la un acord în această problemă.

După ce a arătat că trăim astăzi epoca lichidării definitive a odiosului sistem colonial, epoca redeșteptării naționale a tuturor popoarelor, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a spus: Colonialismul, lovit de moarte, nu vrea să părăsească însă arena istoriei, caută să reprime mișcarea de eliberare națională, să împiedice prin diferite mijloace consolidarea independenței economice a noilor state libere, încearcă să-și mențină dominația sub forme noi, neocolonialiste.

Republica Populară Romînă, celelalte țări socialiste, precum și toate popoarele iubitoare de pace și libertate sînt profund îngrijorate de încordarea creată în Marea Caraibilor prin provocările puse la cale de cercurile războinice ale Statelor Unite, cu ajutorul

unor mercenari, împotriva independenței și libertății Cubei, deoarece aceste acțiuni constituie în același timp o amenințare împotriva libertății și independenței tuturor popoarelor care s-au eliberat recent de sub jugul colonial, precum și o amenințare directă pentru menținerea păcii în lume.

Menținerea sub jugul colonial a multor popoare din Asia, Africa și din America Latină constituie focare periculoase de neliniște pentru libertatea tuturor popoarelor, pentru pacea lumii. Trebuie depuse toate eforturile pentru lichidarea completă și definitivă a sistemului colonial, pentru aplicarea declarației O.N.U. cu privire la acordarea independenței tuturor popoarelor care se mai află sub dominația colonială, pentru lichidarea oricăror forme de amestec în treburile interne ale popoarelor, singurele în măsură să hotărască asupra regimului social și politic pe care îl doresc.

Dați-mi voie, a spus tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, să mă opresc asupra uneia dintre cele mai acute probleme la ordinea zilei, problema rămășițelor celui de-al doilea război mondial.

După cum vă este cunoscut, în decursul unei singure generații militarismul german a împins omenirea în două războaie mondiale, provocînd imense jertfe și distrugeri incalculabile de care au avut de suferit Uniunea Sovietică, Romînia, Polonia, Franța, Anglia și alte multe popoare. De la terminarea celui de-al doilea război mondial au trecut mai bine de 17 ani, dar pacea cu Germania încă nu este reglementată. Rămășițele războiului încă nu au fost lichidate. Ele continuă să întunece orizontul internațional. Nu este greu de înțeles ce primejdie pentru pacea lumii reprezintă situația actuală a Berlinului occidental, care este situat în centrul Republicii Democrate Germane și continuă să aibă un regim de ocupație militară, este folosit ca centru de provocări împotriva statelor socialiste, devenind unul dintre cele mai periculoase focare de război din lume. Un conflict armat în Europa ar putea degenera într-o conflagrație mondială. Primejdia este cu atît mai mare cu cît unele cercuri preconizează a se pune la dispoziția revanșarzilor germani arme nucleare.

Este în interesul tuturor statelor iubitoare de pace ca problema Berlinului occidental să fie soluţionată. Propunerile cele mai rezonabile, care ţin seama de interesele tuturor părţilor, sînt cele prezentate de guvernul Uniunii Sovietice şi de guvernul R. D. Germane privind încheierea grabnică a tratatului de pace cu Germania, lichidarea pe această bază a regimului de ocupaţie din Berlinul occidental şi transformarea acestuia într-un oraş liber, demilitarizat.

Sîntem recunoscători guvernului Indiei, care apreciază pe drept cuvînt că singurul mod realist de a aborda problema germană este recunoaşterea stării de fapt care s-a creat în urma războiului — existenţa a două state germane.

Dezvoltarea colaborării între state, schimbul de bunuri materiale şi legăturile culturale sînt factori deosebit de puternici în însănătoşirea atmosferei internaţionale, slujesc cauzei progresului popoarelor, cauzei păcii. Orice tendinţe de a crea sfere închise în relaţiile economice internaţionale sînt contrare intereselor destinderii şi normalizării relaţiilor interstatale. Noi, a arătat tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, împărtăşim întru totul părerea guvernului indian că Piaţa comună nu numai că nu contribuie la micşorarea încordării internaţionale şi la reducerea pericolului de război, ci, dimpotrivă, alimentează încordarea între Răsărit şi Apus, fiind totodată o continuare a politicii coloniale. Romînia militează cu fermitate pentru dezvoltarea nestingherită a legăturilor economice între toate ţările lumii, fără bariere artificiale şi discriminări.

Sîntem bucuroşi să constatăm că relaţiile politice, economice şi culturale între Romînia şi India se dezvoltă continuu, în interesul ambelor noastre ţări. Fără îndoială, există încă mari posibilităţi ca aceste relaţii să se lărgească şi mai mult, să capete o amploare crescîndă. Planul de dezvoltare economică a Romîniei, ca şi planul de dezvoltare economică a Indiei, deschid noi perspective care permit o colaborare economică de lungă durată, reciproc avantajoasă, în spiritul păcii şi colaborării internaţionale.

Sîntem convinşi că pacea poate fi apărată şi omenirea poate fi ferită de o catastrofă nucleară. Interesele tuturor popoarelor cer

reglementarea paşnică, pe calea tratativelor, a problemelor litigioase între state, lichidarea rămăşiţelor celui de-al doilea război mondial, încetarea experienţelor cu arme nucleare, interzicerea răspîndirii şi folosirii armelor nucleare, crearea de zone denuclearizate, înfăptuirea dezarmării generale şi totale.

În încheierea cuvîntării sale, tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej a spus : Permiteţi-mi să vă mulţumesc încă o dată pentru primirea caldă ce ni s-a făcut în India şi pentru cuvintele frumoase rostite aici la adresa Romîniei. În numele poporului romîn vă urăm vouă, cetăţeni ai capitalei Indiei, şi întregului popor indian prosperitate, fericire, izbîndă în munca şi lupta voastră nobilă pentru binele Indiei, pentru cauza păcii.

Să trăiască şi să prospere harnicul şi talentatul popor al Indiei libere ! Jai Hind !

Trăiască şi înflorească prietenia şi colaborarea dintre popoarele romîn şi indian, dintre Republica Populară Romînă şi Republica India !

Hindi romuni bhai-bhai !

Să triumfe pacea în întreaga lume !

„Scînteia" nr. 5 687
din 20 octombrie 1962

CUVÎNTARE ROSTITĂ LA RECEPŢIA ORGANIZATĂ CU PRILEJUL CELEI DE-A 45-A ANIVERSĂRI A MARII REVOLUŢII SOCIALISTE DIN OCTOMBRIE

— 7 noiembrie 1962 —

Stimate tovarăşe ambasador,

Dragi tovarăşi şi prieteni,

Doamnelor şi domnilor,

Daţi-mi voie înainte de toate, ca, în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, al Consiliului de Stat, al Consiliului de Miniştri şi în numele întregului popor romîn, să adresez un salut frăţesc şi cele mai calde felicitări Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, Prezidiului Sovietului Suprem, Consiliului de Miniştri şi poporului sovietic cu prilejul celei de-a 45-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie.

Poporul romîn nutreşte un sentiment de profundă bucurie pentru uriaşele realizări obţinute de poporul sovietic în construirea primei societăţi comuniste din lume, realizări care aduc o contribuţie primordială la întărirea forţelor socialismului şi păcii. Transpunerea în viaţă a Programului construirii comunismului, elaborat de Congresul al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, înscrie o nouă pagină glorioasă în istoria progresului social al umanităţii, îmbogăţind inepuizabilul tezaur ideologic şi practic al marxism-leninismului.

Uniunea Sovietică şi celelalte ţări socialiste militează cu fermitate şi consecvenţă pentru destinderea încordării şi normalizarea

vieţii internaţionale, pentru triumful principiilor coexistenţei paşnice.

Poporul nostru a manifestat o adîncă îngrijorare faţă de criza acută care s-a ivit în regiunea Mării Caraibilor, punînd popoarele lumii în pragul unor evenimente de excepţională gravitate. Omenirea putea fi împinsă într-un nimicitor război termonuclear, şi ne dăm seama cu toţii ce distrugeri incalculabile ar provoca un astfel de război. Ne exprimăm satisfacţia că în aceste grave împrejurări simţul de răspundere şi raţiunea au făcut posibilă evitarea acestui dezastru şi că, drept urmare a schimbului de mesaje între Nikita Sergheevici Hruşciov şi preşedintele Kennedy, lucrurile au luat curs spre soluţionarea paşnică a conflictului. Nădăjduim că acest curs va fi dus pînă la capăt, că înţelepciunea politică va triumfa, iar focarul din această parte a lumii va fi stins.

Acordăm o înaltă preţuire iniţiativelor şi măsurilor concrete luate de guvernul U.R.S.S. în vederea soluţionării conflictului din Marea Caraibilor. Aşteptăm ca Statele Unite ale Americii să se conformeze angajamentelor luate privind neinvadarea Cubei, respectarea suveranităţii şi independenţei ei.

În numele întregului nostru popor ne exprimăm încă o dată, cu acest prilej, calda simpatie şi solidaritatea frăţească cu poporul eroic al Cubei libere, care-şi construieşte viaţa nouă, socialistă, şi-şi apără cu fermitate independenţa.

Trebuie depuse eforturi perseverente pentru a se ajunge la însănătoşirea atmosferei internaţionale, la soluţionarea problemelor de însemnătate capitală — dezarmarea generală şi totală, încetarea experienţelor cu armele atomice şi termonucleare, neräspîndirea acestor arme, lichidarea bazelor militare aflate pe teritoriul altor state. Interesele consolidării păcii în Europa cer lichidarea rămăşiţelor celui de-al doilea război mondial prin încheierea tratatului de pace cu Germania şi normalizarea, pe această bază, a situaţiei din Berlinul occidental, reglementarea paşnică a

relaţiilor între ţările participante la Tratatul de la Varşovia şi cele ce fac parte din Pactul Atlanticului de nord.

Aşa cum am subliniat şi cu alte prilejuri, noi considerăm că conducătorii de stat trebuie să manifeste înţelepciune, răbdare şi perseverenţă pentru rezolvarea pe calea tratativelor a tuturor diferendelor existente, în orice parte a lumii s-ar ivi, fără să se recurgă la forţă, ceea ce corespunde intereselor tuturor popoarelor iubitoare de pace.

Romînia, alături de celelalte ţări ce fac parte din lagărul socialist, îşi va aduce şi pe viitor întreaga ei contribuţie în lupta pentru nobila cauză a păcii.

Propun să toastăm pentru poporul sovietic, pentru înflorirea Uniunii Sovietice, pentru Partidul Comunist al Uniunii Sovietice şi Comitetul său Central leninist, în frunte cu tovarăşul Nikita Sergheevici Hruşciov, pentru guvernul şi Sovietul Suprem al Uniunii Sovietice, pentru prietenia de nezdruncinat şi colaborarea frăţească romîno-sovietică, pentru o pace trainică în lumea întreagă, pentru înţelegere şi colaborare între toate popoarele!

În sănătatea dumneavoastră, a tuturor!

„Scînteia" nr. 5 706
din 8 noiembrie 1962

A XV-A ANIVERSARE A REPUBLICII POPULARE ROMÎNE

Expunere făcută la şedinţa solemnă a Marii Adunări Naţionale

— 29 decembrie 1962 —

Tovarăşi,

La 30 decembrie, poporul nostru sărbătoreşte împlinirea a 15 ani de la evenimentul măreţ din istoria ţării noastre — proclamarea Republicii Populare Romîne. Cu prilejul acestei glorioase aniversări permiteţi-mi, tovarăşi deputaţi şi deputate, ca, în numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, al Consiliului de Stat şi al guvernului, să vă adresez călduroase felicitări dumneavoastră şi întregului popor romîn! *(Aplauze puternice, prelungite.)*

A 15-a aniversare a Republicii este întîmpinată de masele oamenilor muncii cu satisfacţia nădejdilor împlinite şi a roadelor bogate care au încununat lupta lor eroică şi eforturile depuse cu tenacitate şi abnegaţie în toţi aceşti ani.

Proclamarea Republicii Populare Romîne a deschis înaintea patriei noastre calea celor mai profunde transformări înnoitoare. Cea mai măreaţă cucerire din această perioadă istorică o constituie victoria deplină a socialismului la oraşe şi sate. *(Aplauze îndelungi.)* A fost lichidată pentru totdeauna exploatarea şi asuprirea omului de către om.

S-a schimbat din temelii înfăţişarea ţării. Puternică, liberă, stăpînă pe soarta sa, Romînia a înflorit în aceşti ani sub soarele Republicii, s-a transformat într-o ţară înaintată, cu o industrie şi o agricultură socialiste în continuă dezvoltare, o ţară în care pul-

sează viguros întreaga viaţă social-culturală. Uzinele şi fabricile moderne, noile sonde, mine şi centrale electrice, gospodăriile colective tot mai puternice, noile cartiere de locuinţe, care întineresc şi înfrumuseţează oraşele, aşezămintele de cultură şi învăţămînt, artă şi sănătate, — toate arată ce forţe creatoare grandioase dobîndeşte un popor care a scuturat jugul capitalist şi este stăpîn pe bogăţiile ţării.

Eroica noastră clasă muncitoare, avangarda de decenii a luptei poporului pentru doborîrea puterii claselor exploatatoare, îşi îndeplineşte cu cinste şi pricepere rolul de forţă conducătoare a societăţii.

Socialismul a transformat ţărănimea într-o clasă nouă, — ţărănimea colectivistă — care şi-a organizat munca şi viaţa pe baza proprietăţii obşteşti asupra mijloacelor de producţie, lucrează cu hărnicie şi avînt în gospodăriile colective, pentru a obţine an de an roade tot mai bogate. Înconjurată de dragoste şi stimă, avînd cele mai prielnice condiţii de creaţie, de neconceput pe vremuri, intelectualitatea aduce o contribuţie de preţ la construcţia economiei şi culturii socialiste. Ca cetăţene egale în drepturi, femeile participă activ la conducerea ţării, la întreaga viaţă social-politică şi culturală. Tineretul ţării noastre, chezăşie de nădejde a viitorului Republicii, îşi pune cu însufleţire întreaga energie creatoare în slujba orînduirii socialiste.

Alianţa muncitorească-ţărănească s-a ridicat pe o treaptă mai înaltă, unitatea moral-politică a întregului popor a devenit o puternică forţă motrice a progresului societăţii.

Oamenii muncii sînt conştienţi că măreţele realizări obţinute în aceşti ani se datoresc politicii înţelepte a Partidului Muncitoresc Romîn, care se călăuzeşte cu fidelitate după învăţătura marxist-leninistă. Întregul nostru popor urmează cu încredere partidul, hotărît să înfăptuiască politica sa, a cărei justeţe s-a verificat în practică.

Intrînd în cel de-al 16-lea an al Republicii, poporul nostru priveşte cu încredere viitorul şi-şi mobilizează toate forţele pentru

realizarea măreţului obiectiv trasat de partid — desăvîrşirea construcţiei socialiste şi crearea condiţiilor pentru trecerea treptată la construirea comunismului! *(Aplauze furtunoase.)*

Tovarăşi,

Acum, cînd sărbătorim a 15-a aniversare a proclamării Republicii, este bine să ne amintim de stările de lucruri ce erau caracteristice monarhiei, regimului burghezo-moşieresc.

Dinastia de Hohenzollern, înscăunată la noi în ţară de cele mai reacţionare cercuri ale burgheziei şi moşierimii în scopul de a sluji ca instrument al dominaţiei lor de clasă, a dus o politică de menţinere a unor puternice rămăşiţe feudale, împletite cu exploatarea capitalistă, şi de frînare a dezvoltării democratice a ţării.

Muncitorii supuşi unei exploatări necruţătoare, loviţi de o teroare sălbatică; ţăranii jefuiţi de moşieri, chiaburi, cămătari, purtînd povara impozitelor şi a datoriilor, lucrînd pămîntul cu mijloace primitive, iar o mare parte a lor lipsiţi de pămînt; cărturarii înjosiţi, lăsaţi pradă mizeriei; foametea, flagelul bolilor endemice şi al mortalităţii infantile, analfabetismul şi înapoierea culturală — astfel arătau realităţile statului „modern", „constituţional" — stat al monarhiei burghezo-moşiereşti.

Istoria anilor de domnie a Hohenzollernilor este scrisă cu sîngele poporului, în filele ei vor rămîne de neşters exterminarea în masă a ţăranilor răsculaţi în 1888 şi 1907, reprimarea sîngeroasă a eroicelor lupte ale clasei muncitoare la Galaţi în 1916, la Bucureşti în Piaţa Teatrului Naţional în 1918, la Lupeni şi Griviţa, aruncarea în închisori, schingiuirea, asasinarea celor mai buni fii ai poporului, luptători neînfricaţi pentru libertatea celor ce muncesc.

Călcînd în picioare interesele naţionale, independenţa şi suveranitatea ţării, monarhia a aservit Romînia capitalului străin, a transformat-o în hinterland agrar al marilor puteri imperialiste, într-un pion al politicii externe reacţionare a acestora.

Sub oblăduirea monarhiei a avut loc înscăunarea dictaturii fasciste şi aruncarea ţării în odiosul război antisovietic, care a adus Romînia în pragul catastrofei naţionale.

Împotriva politicii de trădare a intereselor fundamentale ale ţării, împotriva exploatării hrăpăreţe, lipsei de drepturi cetăţeneşti şi a regimului de teroare ca metodă de guvernămînt au luptat cu eroism şi abnegaţie timp de decenii cei mai buni patrioţi, elementele democratice, forţele progresiste ale poporului în frunte cu clasa muncitoare.

Ţinînd sus steagul luminos al salvării ţării, partidul nostru, în ciuda terorii fasciste, a organizat şi a condus lupta forţelor patriotice populare împotriva dictaturii militare-fasciste, pentru ieşirea din războiul antisovietic, întoarcerea armelor împotriva Germaniei fasciste, pentru eliberarea patriei.

În condiţiile ofensivei victorioase a Armatei Sovietice, ale puternicului avînt al luptei antifasciste a poporului, clasele dominante au fost cuprinse de derută, aparatul de stat al dictaturii militare-fasciste a intrat în descompunere. Partidul nostru, singura forţă politică activă a ţării, polarizînd în jurul lui toate forţele patriotice, antifasciste, a înfăptuit în mod consecvent politica de coalizare a tuturor grupărilor şi cercurilor politice, care, indiferent de motiv, se pronunţau pentru ieşirea Romîniei din războiul fascist. În scopul răsturnării dictaturii antonesciene partidul folosea toate contradicţiile existente în lagărul burghezo-moşieresc, inclusiv contradicţiile dintre rege şi Antonescu.

Desigur, nimeni nu şi-ar putea închipui că în acele împrejurări monarhia ar fi devenit peste noapte „democratică" şi „antifascistă". Dar iminenta zdrobire a armatei hitleriste şi prăbuşirea dictaturii lui Antonescu l-au silit pe rege şi anturajul lui să intre în legătură cu forţele democratice, în frunte cu partidul comunist, pentru a se diferenţia de Antonescu şi a nu împărtăşi soarta inevitabilă a clicii militare-fasciste. Acesta a fost, de altfel, şi principalul motiv al faptului că vîrfurile conducătoare ale partidelor „istorice" — care sprijiniseră regimul antonescian şi războiul

antisovietic — s-au văzut nevoite, în ultimul moment, să accepte formarea, împreună cu P.C.R. şi P.S.D., a Blocului naţional-democrat în vederea ieşirii Romîniei din războiul hitlerist.

După victoria insurecţiei armate, monarhia a devenit curînd centrul principal de raliere a forţelor reacţiunii interne şi externe, care încercau cu îndîrjire să stăvilească lupta revoluţionară a poporului pentru transformări democratice. Palatul devenise un focar al uneltirilor reacţionare şi incitărilor la război civil.

Dar în faţa reacţiunii coalizate se ridicau forţe sociale uriaşe, de nebiruit, în plină ofensivă. Făurirea unităţii de acţiune a clasei muncitoare, închegarea alianţei muncitoreşti-ţărăneşti în focul luptei pentru înfăptuirea reformei agrare şi cucerirea puterii, crearea în jurul clasei muncitoare a unui front democratic cuprinzînd masele cele mai largi ale poporului, au impus la 6 martie 1945 guvernul democratic în frunte cu eminentul patriot şi strălucitul om de stat — dr. Petru Groza, guvern în care clasa muncitoare avea rol precumpănitor.

Regele şi conducătorii partidelor „istorice", clasele exploatatoare, care aveau în mîna lor toate pîrghiile economice, folosindu-se de urmările economice dezastruoase ale războiului şi de efectele secetei din anii 1945—1946, au recurs la măsuri de sabotare a refacerii ţării, de dezorganizare a producţiei, de provocare a haosului şi inflaţiei. Aşa-zisa „grevă regală", pusă la cale la sugestia şi în înţelegere cu puterile occidentale, prin care regele a întrerupt orice contact cu guvernul, refuzînd contrasemnarea legilor, urmărea paralizarea activităţii guvernului democratic, provocarea unei crize politice şi intervenţia puterilor imperialiste în treburile interne ale ţării. Dar această încercare a eşuat, speranţele reacţiunii că guvernul democratic va demisiona au dat greş; sprijinit de masele populare, guvernul şi-a continuat în mod normal activitatea, demonstrînd în fapte cît de bine se poate lipsi ţara de aşa-numitul „factor constituţional", cum obişnuia reacţiunea să denumească monarhia.

După eşecul „grevei regale", la cererea puterilor occidentale, reprezentanţii celor trei mari puteri din coaliţia antihitleristă (S.U.A., Anglia, U.R.S.S.) au stabilit ca în guvernul Groza să fie inclus cîte un reprezentant al celor două partide „istorice" şi să aibă loc alegeri generale, în urma cărora să se constituie un guvern în conformitate cu rezultatul consultării corpului electoral.

Cercurile imperialiste, apreciind greşit raportul de forţe politice din ţară, nutreau speranţa că în alegeri vor ieşi învingătoare partidele reacţionare. Votul poporului a spulberat aceste iluzii. În alegerile parlamentare care au avut loc în noiembrie 1946, Blocul partidelor democrate, în frunte cu partidul nostru, a înfruntat partidele reacţionare sprijinite activ de legionari. În ciuda acţiunilor teroriste, prin care reacţiunea urmărea să exercite presiuni asupra alegătorilor şi să falsifice votul, masele de alegători au votat pentru forţele democratice, pentru guvern. După înfrîngerea zdrobitoare suferită, partidele „istorice" s-au izolat tot mai mult de popor, şi-au pierdut orice bază de masă, s-au demascat ca agenturi de spionaj şi diversiune ale puterilor imperialiste şi au fost înlăturate din viaţa politică a ţării.

Victoria strălucită în alegeri a deschis drum larg înaintării impetuoase a revoluţiei populare. Înfăptuirea unor importante reforme cu caracter democratic, începerea acţiunii de redresare a economiei, îndepărtarea din guvern a ultimilor reprezentanţi ai burgheziei — au constituit verigi ale unui proces revoluţionar neîntrerupt, care întărea pas cu pas poziţiile clasei muncitoare şi aliaţilor ei, creînd premise favorabile pentru doborîrea ultimului pilon al claselor exploatatoare — monarhia.

Ţinînd seama de condiţiile obiective şi subiective create, sprijinindu-se pe masele proletare, pe alianţa muncitorească-ţărănească şi avînd alături de el şi celelalte categorii ale populaţiei muncitoare, precum şi păturile mijlocii de la oraşe, urmat deci, practic, de covîrşitoarea majoritate a poporului, partidul a stabilit ca obiectiv nemijlocit răsturnarea monarhiei şi trecerea la revoluţia socialistă.

Pornind de la raportul de forţe politice-sociale favorabil în mod hotărîtor, partidul a urmărit să înfăptuiască răsturnarea monarhiei pe cale paşnică, să nu permită reacţiunii provocarea unor vărsări de sînge.

Din însărcinarea partidului şi guvernului, şi în numele tuturor forţelor democratice, mi-a revenit mie, împreună cu regretatul Petru Groza, sarcina de a cere regelui să abdice.

Evident, abolirea monarhiei nu era de loc o sarcină simplă; dimpotrivă, cunoscînd mentalitatea şi practicile regelui şi anturajului său, exista pericolul ca regele să recurgă la o aventură, uzînd de prerogativele sale, de şef al statului şi comandant suprem al armatei, sprijinindu-se pe forţele reacţionare, inspirate şi încurajate de cercurile imperialiste străine. Pentru a face faţă unei astfel de eventualităţi, partidul a luat toate măsurile necesare de prevedere şi vigilenţă.

În întrevederea cu regele, în cursul căreia i s-a demonstrat raportul real de forţe din interiorul ţării şi pe arena internaţională, i s-a arătat că abolirea monarhiei şi proclamarea republicii este o necesitate imediată şi o cerinţă imperioasă a celor mai largi mase populare, că orice împotrivire din partea lui este sortită eşecului şi ar avea urmări grave, regele a trebuit să accepte abdicarea, să semneze actul de abdicare ce i s-a înmînat.

La răspîndirea acestei veşti, pretutindeni în ţară, la oraşe şi sate, au avut loc manifestări pline de însufleţire şi entuziasm ale oamenilor muncii, care vedeau în răsturnarea monarhiei şi proclamarea Republicii Populare expresia prăbuşirii definitive a puterii burghezo-moşiereşti. *(Aplauze puternice, îndelungate.)*

Idealurile pentru care au luptat şi şi-au vărsat sîngele cei mai buni fii ai poporului romîn — libertatea şi independenţa patriei, dreptul celor ce muncesc de a fi singurii stăpîni ai destinelor lor — şi-au găsit astfel înfăptuirea. *Proclamarea Republicii Populare a însemnat cucerirea deplină a puterii de către clasa muncitoare în alianţă cu masele largi ale ţărănimii.*

Prin conţinutul de clasă, prin funcţiile sale îndreptate spre slujirea intereselor fundamentale ale poporului, ca şi prin întreaga sa activitate, statul democrat-popular întruchipează puterea politică a oamenilor muncii; formele de organizare a statului şi metodele de exercitare a puterii asigură participarea activă, permanentă, nemijlocită a celor mai largi mase la conducerea treburilor obşteşti. În aceasta constă izvorul forţei de nebiruit a orînduirii noastre de stat. Oamenii muncii, ale căror talente şi capacităţi creatoare au fost înăbuşite şi strivite de stăpînirea claselor exploatatoare, au dovedit că ştiu să conducă incomparabil mai bine decît regii, capitaliştii şi moşierii. *(Vii aplauze.)*

Experienţa partidului nostru a confirmat încă o dată că hegemonia proletariatului, în frunte cu partidul său marxist-leninist, alianţa clasei muncitoare cu masele largi ale ţărănimii, precum şi cu alte pături ale celor ce muncesc, statornicirea într-o formă sau alta a dictaturii proletariatului sînt condiţii obligatorii pentru victoria revoluţiei socialiste.

Instaurarea Republicii Populare Romîne a constituit unul dintre cele mai importante momente ale luptei oamenilor muncii sub conducerea partidului pentru transformarea revoluţionară a Romîniei, a marcat încheierea etapei strategice de desăvîrşire a revoluţiei burghezo-democratice şi trecerea la o nouă etapă istorică — a înfăptuirii sarcinilor revoluţiei socialiste, a construirii socialismului în patria noastră! (Aplauze îndelung repetate.)

Tovarăşi,

Cei 15 ani de la înlăturarea monarhiei şi instaurarea Republicii reprezintă o perioadă de înfăptuiri mărețe, care au transformat Romînia într-o ţară cu o economie socialistă unitară în plină dezvoltare. Profundele schimbări calitative în structura forţelor şi relaţiilor de producţie au făcut posibile ritmuri înalte de creştere în toate ramurile, dezvoltarea echilibrată şi armonioasă a întregii economii, făurirea unei vieţi mereu mai bune, mai îmbelşugate.

Partidul a îndreptat întreaga energie creatoare a poporului spre dezvoltarea bazei tehnice-materiale a socialismului pe calea industrializării — temelia trainică a marilor transformări în procesul construcţiei socialiste. Industria, ramura conducătoare în economie, ocupă locul preponderent în cadrul producţiei materiale, se îmbogăţeşte în fiecare an cu noi întreprinderi moderne, capabile să susţină avîntul întregii economii, să asigure creşterea mai departe a forţelor de producţie şi ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii.

Roadele politicii economice a partidului nostru sînt ilustrate elocvent de faptul că în 1962 producţia globală a industriei este de aproape 8 ori mai mare decît în 1948.

Sarcinile de dezvoltare a economiei stabilite prin planurile de stat au fost în fiecare an îndeplinite şi depăşite. Trebuie să vă fac cunoscut, tovarăşi, că la 24 decembrie a fost realizat planul de stat pe anul 1962 pe ansamblul industriei. *(Vii aplauze.)* Nivelul producţiei este în acest an cu aproape 8 miliarde de lei mai mare decît era prevăzut iniţial şi cu 55% mai mare decît în 1959, în aceşti 3 ani realizîndu-se un ritm mediu de creştere de 15,7% faţă de 13% prevăzut în Directivele Congresului al III-lea al partidului. *(Aplauze puternice.)* Numai sporul obţinut în această perioadă, în valoare de peste 37 de miliarde de lei, reprezintă de două ori şi jumătate întreaga producţie industrială a anului 1948.

Realizările cele mai importante s-au obţinut în ramurile conducătoare ale industriei, care determină progresul întregii economii; astfel, în perioada 1960—1962, producţia siderurgiei şi construcţiilor de maşini a crescut cu peste 70%, a industriei chimice cu peste 80%, producţia de energie electrică şi termică cu 60%; puterea instalată în centralele electrice numai în aceşti trei ani este mai mare decît întreaga putere instalată în timpul regimului burghezo-moşieresc.

Muncitorii, inginerii şi tehnicienii din toate ramurile au cîştigat o experienţă valoroasă şi dispun de capacitatea tehnică şi

organizatorică necesară pentru a face față cu cinste tuturor sarcinilor de creștere în ritm susținut a producției. Industria constructoare de mașini este în măsură să realizeze mașini, utilaje și instalații perfecționate, cu calități și performanțe corespunzătoare cerințelor tehnicii moderne. Este semnificativ că, în timp ce sub regimul trecut țara noastră importa 95% din utilajul industrial, în prezent întreprinderile constructoare de mașini satisfac peste 70% din nevoile interne, mult sporite din punct de vedere al volumului și complexității, și asigură exportul unor mașini și instalații industriale.

Valorificarea superioară a resurselor naturale ale țării a devenit o trăsătură esențială a dezvoltării industriale. În anii 1960—1962, datorită noilor instalații puse în funcțiune, valoarea produselor petroliere obținute dintr-o tonă de țiței a sporit cu aproape 30%, iar combinatele moderne din industria prelucrării lemnului asigură creșterea cu 50% a valorii produselor finite obținute dintr-un metru cub de masă lemnoasă.

În industria bunurilor de larg consum, producția a sporit în prima jumătate a planului șesenal cu aproape 50%, concomitent cu ridicarea continuă a calității produselor și lărgirea sortimentelor.

Partidul și guvernul au urmărit îmbunătățirea repartizării teritoriale a forțelor de producție, ridicarea economică a regiunilor, raioanelor și orașelor rămase în urmă. Întreprinderile industriale din Moldova, de pildă, produc anul acesta mai mult decît întreaga producție a țării din 1948.

În primăvara acestui an s-a terminat colectivizarea agriculturii, consfințind victoria definitivă a socialismului în Republica Populară Romînă. În tot cursul perioadei de transformare socialistă a agriculturii a avut loc creșterea producției agricole, ceea ce constituie un succes deosebit al partidului în înfăptuirea procesului de colectivizare.

Producția agricolă acoperă în întregime consumul populației în continuă creștere și celelalte nevoi ale economiei naționale.

Se înfăptuiesc cu succes sarcinile stabilite de Congresul al III-lea al partidului în ce privește creșterea efectivelor de animale în gospodăriile agricole de stat și colective. În comparație cu 1938, numărul de bovine la începutul acestui an a fost cu aproape 30% mai mare, numărul de porcine cu 70%, de ovine cu circa 22%, de păsări cu peste 63%.

Investițiile statului în agricultură depășesc prevederile Directivelor și ajung în anul acesta la nivelul stabilit pentru anul 1965. În primii trei ani ai șesenalului au fost livrate 33 000 de tractoare, precum și numeroase alte mașini agricole; se asigură an de an cantități mai mari de îngrășăminte chimice.

Un rol deosebit în sporirea producției îl au gospodăriile agricole de stat, care dețin 14% din suprafața arabilă a țării și s-au dezvoltat ca mari unități agricole socialiste, livrînd fondului central al statului, an de an, cantități crescînde de grîu, porumb, carne, lapte și alte produse. Gospodăriile de stat au obținut producții la hectar și randamente în zootehnie superioare celorlalte sectoare, demonstrînd superioritatea producției în mari unități socialiste și constituind un exemplu pentru gospodăriile colective.

Reorganizarea conducerii agriculturii asigură participarea nemijlocită a celor mai calificate și competente cadre la rezolvarea problemelor concrete ale dezvoltării producției agricole. Această nouă formă de organizare se dovedește, pe zi ce trece, un factor activ în întărirea economică și organizatorică a unităților agricole socialiste.

Venitul național a sporit într-un ritm susținut, fiind în acest an de 4,7 ori mai mare decît în 1948, ceea ce a creat resursele pentru creșterea continuă și însemnată a investițiilor și ridicarea sistematică a nivelului de trai al celor ce muncesc. Volumul investițiilor de stat pe anul 1962, care se ridică la 31 de miliarde de lei, este de peste 8 ori mai mare decît în 1949, primul an de economie planificată. Alocarea unor resurse crescînde pentru dezvoltarea economiei a făcut posibil ca numai în ultimii trei ani să se pună în funcțiune, în industria republicană, 180 de întreprin-

deri şi secţii noi, să se dezvolte şi să se reutileze un număr însemnat de întreprinderi existente, concomitent cu lărgirea bazei materiale a celorlalte ramuri din economie şi extinderea acţiunilor social-culturale.

Veniturile salariaţilor au crescut prin sporirea salariilor muncitorilor şi funcţionarilor, reducerea impozitelor pe salarii, majorarea pensiilor, introducerea alocaţiei de stat pentru copii, reduceri de preţuri la mărfurile vîndute prin comerţ, iar veniturile ţărănimii au crescut ca urmare a sporirii producţiei agricole şi a valorificării ei la preţuri stimulatorii îndeosebi pe calea contractărilor cu statul, paralel cu reducerea impozitului agricol. Ridicarea puterii de cumpărare a populaţiei este ilustrată de creşterea volumului mărfurilor vîndute prin comerţ cu peste 50% faţă de 1959, depăşind cu 3,6 miliarde de lei nivelul prevăzut în primii trei ani ai şesenalului.

În anii de după congres s-au dat în folosinţă oamenilor muncii circa 108 000 de apartamente, de două ori mai mult decît în cei trei ani precedenţi.

Fondurile destinate învăţămîntului, culturii, ocrotirii sănătăţii, prevederilor şi asigurărilor sociale reprezintă în 1962 peste 24% din bugetul statului şi sînt cu peste 2 miliarde de lei mai mari decît prevederile iniţiale pentru acest an.

Faţă de anul 1948 a crescut cu circa 60% numărul elevilor din şcolile de cultură generală, iar numărul studenţilor s-a dublat.

În ultimii trei ani s-au construit pentru învăţămîntul de cultură generală peste 11 000 de săli de clasă; s-au înfiinţat noi instituţii de învăţămînt superior şi s-a extins spaţiul de şcolarizare al celor existente; s-au construit grupuri sociale studenţeşti cu o capacitate de peste 17 000 de locuri, ceea ce depăşeşte prevederile Directivelor Congresului al III-lea al partidului pe întreaga perioadă a şesenalului. S-a introdus gratuitatea completă a manualelor pentru elevii claselor I—VII; au fost desfiinţate taxele şcolare pentru toate formele de învăţămînt. Se tipăresc tot mai multe cărţi, reviste şi ziare; a crescut faţă de 1948 de peste 4,5 ori numărul spectatorilor la cinematografe; radiodifuziunea

acoperă întregul teritoriu al ţării, se extinde continuu televiziunea. Se lărgeşte reţeaua de asistenţă medicală, se creează condiţii tot mai bune pentru odihnă şi tratament în staţiunile balneo-climaterice.

Ca urmare a dezvoltării în ritm susţinut a economiei naţionale, se extind relaţiile economice cu alte ţări; volumul schimburilor comerciale externe a crescut de peste 6,5 ori faţă de 1948, paralel cu îmbunătăţirea continuă a structurii comerţului exterior.

Succesele repurtate de poporul romîn sînt indisolubil legate de colaborarea strînsă cu Uniunea Sovietică şi de sprijinul ei frăţesc, de întrajutorarea tovărăşească cu celelalte ţări socialiste. Hotărîrile ultimei Consfătuiri a reprezentanţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti din ţările membre ale C.A.E.R. au adus o nouă şi preţioasă contribuţie la adîncirea colaborării între ţările socialiste. Coordonarea planurilor economice, cooperarea şi specializarea în producţie pe baza principiilor diviziunii internaţionale socialiste a muncii accelerează dezvoltarea fiecărei ţări în parte şi a sistemului mondial socialist în ansamblu, grăbesc victoria socialismului în întrecerea economică paşnică cu capitalismul. *(Aplauze.)*

Îndeplinirea şi depăşirea, an de an, a prevederilor planurilor, nivelul atins de economia naţională în perioada care a trecut de la instaurarea Republicii demonstrează caracterul profund realist al politicii economice a partidului nostru, care îmbină spiritul creator, elanul revoluţionar cu studierea temeinică a realităţii în procesul construcţiei socialiste.

Tovarăşi,

În prezent, oamenii muncii de la oraşe şi sate îşi îndreaptă eforturile spre realizarea obiectivelor planului de stat pe 1963, al patrulea an al şesenalului, la baza căruia stau orientarea generală, ritmurile şi proporţiile fundamentale trasate prin Directivele Congresului al III-lea.

Planurile anuale precizează şi adîncesc prevederile Directivelor, ţinînd seama de elementele noi ivite în economie, de folosirea posibilităţilor suplimentare care apar pe parcurs pentru valorificarea resurselor şi aplicarea unor soluţii îmbunătăţite, în scopul accelerării ritmului de creştere a producţiei.

Analiza făcută de recenta plenară a Comitetului Central, precum şi dezbaterea în întreprinderi a sarcinilor de producţie au confirmat că planul de stat pe 1963 corespunde pe deplin posibilităţilor reale de care dispune economia noastră naţională. El se caracterizează prin ritmuri susţinute de creştere în toate ramurile şi asigură ridicarea pe o treaptă mai înaltă a potenţialului nostru economic şi a bunăstării poporului.

Pe baza realizărilor obţinute pînă în prezent şi prin valorificarea mai eficientă a resurselor a fost posibil ca în domenii principale ale economiei să se prevadă pentru anul viitor o dezvoltare mai accentuată decît s-a avut în vedere iniţial. Faţă de prevederile planului de 6 ani, valoarea producţiei industriale planificată pentru 1963 este mai mare cu aproape 9 miliarde de lei, iar în unele ramuri de bază, cum sînt: industria siderurgică, a construcţiilor de maşini, industria lemnului, producţia va fi cu un an în avans. Investiţiile din fondurile statului ajung la nivelul prevăzut pentru anul 1964, volumul comerţului exterior şi al transporturilor se apropie de sarcinile stabilite pentru ultimul an al şesenalului.

Reflectînd politica neabătută a partidului de dezvoltare continuă a bazei tehnice-materiale a socialismului, planul pe 1963 asigură o creştere a producţiei industriale de peste 12% faţă de realizările din anul 1962; în ramurile producătoare de mijloace de producţie, sporul va fi de 13,3%, iar producţia bunurilor de consum va fi mai mare cu 10%. Creşteri mai accentuate vor cunoaşte îndeosebi industria energiei electrice şi termice — cu aproape 21%, industria chimică — cu peste 26%, industria materialelor de construcţii — cu peste 17%.

Partidul pune în faţa cadrelor din economie, a specialiştilor şi oamenilor de ştiinţă, a tuturor oamenilor muncii, ca sarcină primordială, creşterea şi mai accentuată a productivităţii muncii, factor determinant al dezvoltării economiei socialiste şi ridicării nivelului de trai al poporului. În anul viitor productivitatea muncii va trebui să sporească cu 9,3% în industrie şi cu peste 7% în construcţii.

Realizarea acestor sarcini mobilizatoare nu poate fi obţinută decît prin promovarea sistematică a progresului tehnic în toate ramurile economiei naţionale. Iată de ce partidul nostru pune în centrul politicii economice înzestrarea industriei, agriculturii, construcţiilor, transporturilor cu utilaj tehnic de cel mai înalt nivel, mecanizarea şi automatizarea, îmbunătăţirea organizării producţiei şi ridicarea permanentă a calificării cadrelor.

Dotarea cu tehnică perfecţionată şi progresele obţinute de industria constructoare de maşini permit ca, pe lîngă asigurarea unui ritm mai accelerat de însuşire a noilor maşini şi utilaje de serie, să se realizeze instalaţii şi linii tehnologice complete prin cooperarea unui număr mare de uzine specializate.

Îndeplinirea unor asemenea sarcini necesită ridicarea pe o treaptă superioară a proiectării, a organizării muncii uzinelor chemate să realizeze noile produse. Ministerul Metalurgiei şi Construcţiilor de Maşini, ministerele beneficiare, conducerile întreprinderilor constructoare de maşini trebuie să-şi îndrepte toată atenţia spre realizarea la cel mai înalt nivel tehnic a noilor maşini şi instalaţii industriale, să concentreze în acest scop cele mai competente cadre de ingineri şi tehnicieni, care să rezolve cu pasiune problemele complexe ale însuşirii şi introducerii în producţie a tot ce este mai înaintat în ştiinţa şi tehnica mondială.

Investiţiile din fondurile statului vor creşte în 1963 cu 12% faţă de 1962, ajungînd la 34,6 miliarde de lei. Fondurile prevăzute sînt concentrate în primul rînd spre marile şantiere: Combinatul siderurgic de la Galaţi şi extinderea celui de la Hunedoara; grupul industrial Brăila şi cel de la Craiova; Complexul

petrochimic Brazi, Fabrica de celuloză Călăraşi, centralele de la Luduş şi de pe Argeş, uzinele pentru producţia de aluminiu şi altele.

Pentru realizarea planurilor de investiţii, un element important îl constituie îmbunătăţirea muncii de proiectare, în primul rînd prin folosirea mai raţională a capacităţilor existente şi dezvoltarea în continuare a organizaţiilor de proiectare, dîndu-se o atenţie deosebită institutelor care au în sarcina lor proiectarea instalaţiilor complexe.

Este necesar să fie continuate eforturile pentru lărgirea şi specializarea institutelor de proiectare şi trecerea treptată a elaborării unor proiecte de execuţie de mai mică amploare în sarcina trusturilor şi întreprinderilor de construcţii-montaj.

Cele mai calificate cadre de ingineri şi proiectanţi trebuie concentrate în servicii tehnice, constructoare şi tehnologice ale întreprinderilor constructoare de maşini, pentru a asigura o concepţie tehnică şi economică avansată a noilor maşini şi utilaje.

O preocupare de prim ordin a tuturor ministerelor, a Comitetului de Stat al Planificării şi a întreprinderilor în domeniul investiţiilor trebuie să fie realizarea parametrilor tehnici, a productivităţii muncii şi a preţului de cost prevăzute în proiectele noilor capacităţi ce intră în funcţiune. Totodată este necesar ca lucrările de investiţii propuse spre aprobare să fie bine fundamentate prin studii adîncite şi multilaterale, să se aibă în vedere în mod realist termenele necesare pentru punerea în funcţiune şi atingerea parametrilor proiectaţi.

În anul viitor se prevede realizarea unui volum de economii de circa 3,8 miliarde de lei, din care aproximativ 60% pe seama folosirii mai raţionale a resurselor materiale. Este necesară pentru aceasta o preocupare tot mai calificată în organizarea luptei pentru economii şi reducerea cheltuielilor de producţie, pentru creşterea rentabilităţii întreprinderilor.

Tovarăşi,

În ce priveşte agricultura, în etapa actuală, sporirea în ritm susţinut a producţiei agricole vegetale şi animale constituie o condiţie principală pentru dezvoltarea întregii economii.

În toamna aceasta, întreaga suprafaţă de grîu a fost însămînţată cu mijloace mecanizate şi în perioade optime; s-au folosit seminţe de mare productivitate; de asemenea s-au executat ogoare de toamnă, pe suprafeţe mari, în toate regiunile ţării, ceea ce creează condiţii bune de producţie pentru culturile de toamnă şi primăvară.

Majorarea suprafeţei cultivate cu porumb şi sporirea producţiei la această cultură este un obiectiv deosebit de important pentru anii viitori. În primăvara anului 1963 va trebui să se însămînţeze o suprafaţă de porumb de circa 4 000 000 ha; cultura porumbului se va extinde în toate zonele favorabile şi în special în lunca Dunării, unde pe terenuri neirigate se pot obţine producţii mari la hectar. În anul viitor va fi scoasă de sub inundaţii o suprafaţă de peste 70 000 ha de terenuri fertile, dintre care jumătate vor fi încă din primăvară însămînţate cu porumb.

Partidul nostru a stabilit un şir de măsuri pentru profilarea treptată a unor gospodării agricole de stat, situate în zonele cele mai favorabile, în mari unităţi producătoare de porumb, ceea ce constituie o primă etapă în acţiunea de specializare a tuturor gospodăriilor de stat. Eforturi însemnate urmează a fi făcute de gospodăriile de stat, ele avînd sarcina să sporească în primăvara viitoare suprafaţa cultivată cu porumb pentru boabe la 500 000 ha.

Acţiunea începută în gospodăriile de stat de creştere a păsărilor în unităţi specializate de tip industrial va trebui să fie urmărită cu perseverenţă.

În ce priveşte legumicultura, experienţa dobîndită în regiunea Banat prin dezvoltarea centrului legumicol din Arad ne îndreptăţeşte să extindem şi în alte regiuni cultura legumelor timpurii, în scopul îmbunătăţirii aprovizionării centrelor populate.

Pentru anul care urmează este necesar să se mărească sortimentul de legume, să se extindă perioada de producţie, astfel încît să obţinem legume în tot cursul anului.

Colectivizarea agriculturii a creat mari posibilităţi pentru dezvoltarea viticulturii şi pomiculturii. Prin investiţii susţinute, statul a creat o importantă bază pentru producţia materialului săditor, care trebuie folosită în mod economic pentru plantaţii de vii şi pomi în masiv, în primul rînd în podgoriile şi zonele pomicole consacrate. În felul acesta vom putea obţine plantaţii mari producătoare de marfă, care vor asigura cantităţi crescînde de fructe şi struguri pentru consumul intern şi export.

În consolidarea economică a gospodăriilor agricole colective, un rol important îl are mărirea efectivului zootehnic şi creşterea producţiei animale. Planul pe 1963 prevede o producţie de aproape 1 000 000 de tone de carne, peste 30 000 000 hl de lapte şi 28 000 de tone de lînă.

Statul va sprijini în continuare dezvoltarea agriculturii prin investiţii sporite, prin acordarea de credite, prin dezvoltarea construcţiei de maşini agricole şi a industriei de îngrăşăminte şi insecticide. Agricultura va primi în 1963 un număr de peste 10 000 de tractoare, 10 000 de semănători, 5 500 de combine. Cantităţile de îngrăşăminte chimice ce se vor livra agriculturii vor fi cu 55% mai mari decît în 1962.

Folosirea mijloacelor tehnice, cu care agricultura noastră este înzestrată în proporţii din ce în ce mai mari, şi introducerea în producţie a rezultatelor cercetărilor ştiinţifice necesită cadre calificate şi ridicarea nivelului de cunoştinţe al întregii ţărănimi. Statul a făcut eforturi însemnate pentru organizarea învăţămîntului agricol superior şi mediu. În agricultură lucrează azi aproape 20 000 de ingineri şi cadre cu pregătire superioară şi peste 22 000 de tehnicieni cu pregătire medie. Partidul şi guvernul au elaborat un plan — a cărui realizare a şi început — pentru asigurarea în continuare a agriculturii cu numărul necesar de cadre calificate. Pînă în 1970, agricultura va primi încă circa 30 000 de cadre tehnice agricole cu studii medii, 9 400 de cadre cu pregătire agricolă superioară, circa 105 000 de mecanici agricoli, circa 3 400 de maiştri mecanici, circa 2 400 de ingineri mecanici.

Pentru ridicarea cunoştinţelor agricole au fost introduse în programele de învăţămînt ale şcolilor medii de cultură generală de la sate discipline din domeniul ştiinţelor agricole.

În învăţămîntul agrozootehnic de masă au fost cuprinşi în această toamnă circa 800 000 de ţărani colectivişti, ceea ce reprezintă o acţiune de mari proporţii. Va trebui să dăm o deosebită atenţie bunei organizări a acestei forme de învăţămînt, astfel încît să-l aducem la nivelul interesului pe care îl manifestă colectiviştii pentru îmbogăţirea cunoştinţelor agricole; la toate cursurile vor trebui să fie predate şi dezbătute probleme care interesează pe colectivişti, legate nemijlocit de producţia gospodăriilor agricole colective.

Introducînd în producţie rezultatele cercetărilor ştiinţifice şi generalizînd metodele avansate, ridicînd gospodăriile rămase în urmă la nivelul organizatoric şi de producţie al unităţilor care în condiţii asemănătoare dobîndesc rezultate bune, vom putea obţine într-un termen scurt sporuri însemnate de producţie. Realizările de pînă în prezent sînt un îndemn pentru ţărănimea colectivistă, pentru specialiştii din agricultură de a munci şi de acum înainte cu avînt şi abnegaţie în scopul creării unui belşug de produse, pe calea ridicării continue a agriculturii noastre socialiste. *(Vii aplauze.)*

Creşterea producţiei industriale, agricole şi a celorlalte ramuri ale economiei, mărirea productivităţii muncii şi reducerea preţului de cost vor duce la sporirea venitului naţional, la continua ridicare a nivelului de trai al oamenilor muncii. Potrivit hotărîrii din anul trecut a partidului şi guvernului, începînd din semestrul al II-lea al anului 1961 şi în tot cursul anului 1962 s-au aplicat măsurile pentru îmbunătăţirea salarizării. Ca urmare, ni-

velul salariului real va fi în 1963 cu circa 22% mai mare decît în a doua jumătate a anului 1959. Corespunzător sporirii puterii de cumpărare a populației, vînzările de mărfuri prin comerțul socialist vor crește cu peste 9% față de 1962, fiind cu 1,5 miliarde de lei mai mari decît prevederile pentru anul 1963 din planul șesenal. Se vor desface mai mult decît în anul acesta: carne și lapte cu 11%, țesături cu 10%, aparate de radio cu 24%, televizoare cu aproape 70%, frigidere cu 90%. În 1963 vor fi date în folosință oamenilor muncii 51 000 de apartamente și se vor aloca pentru lucrări de gospodărire comunală peste 1 miliard de lei.

Marea Adunare Națională a dezbătut și aprobat în această sesiune bugetul de stat pe anul 1963. Volumul veniturilor și cheltuielilor statului, ca și structura acestora, reflectă munca pașnică și creatoare a poporului nostru, subliniază caracterul echilibrat și armonios al economiei naționale, stabilitatea monedei noastre.

Îndeplinirea sarcinilor prevăzute pe 1963 necesită în toate domeniile o muncă perseverentă, stăruitoare din partea ministerelor, organelor economice centrale, comitetelor executive ale sfaturilor populare, conducerilor întreprinderilor, ale tuturor unităților socialiste. În aparatul economic și de stat lucrează numeroase cadre cu o temeinică pregătire profesională și cu experiență bogată. Avem toate condițiile să ridicăm în anul viitor pe o treaptă și mai înaltă munca de planificare și conducere a activității economice, să îmbunătățim continuu stilul de muncă, pentru a corespunde într-o măsură și mai mare cerințelor sporite pe care le pune dezvoltarea în ritm susținut a economiei.

Organele și organizațiile de partid trebuie să folosească din plin experiența prețioasă acumulată pînă în prezent în mobilizarea și îndrumarea oamenilor muncii, să concentreze toate forțele spre înfăptuirea sarcinilor prevăzute în planul de stat pe anul 1963.

Tovarăși,

Întreaga desfășurare a vieții internaționale confirmă pe deplin concluziile și aprecierile Declarației Consfătuirii de la Moscova din noiembrie 1960 cu privire la caracterul epocii noastre, la raportul de forțe dintre socialism și capitalism, la transformarea socialismului în factorul hotărîtor al dezvoltării societății omenești.

Realitatea contemporană se caracterizează prin procesul istoric de creștere a forței și influenței sistemului mondial socialist, de prăbușire a colonialismului, de adîncire a contradicțiilor inerente sistemului capitalist, care a intrat într-o nouă etapă a crizei sale generale.

Lumea socialismului cuprinde astăzi o treime din populația globului. Uniunea Sovietică înfăptuiește cu succes construcția desfășurată a comunismului; un șir de țări democrat-populare au intrat în etapa desăvîrșirii construcției socialiste.

Ritmul înalt de dezvoltare a forțelor de producție în țările socialiste asigură sistemului mondial socialist importante succese în întrecerea economică cu capitalismul; în ultimii cinci ani, ritmul mediu anual de creștere a producției industriale în țările lagărului socialist a depășit de trei ori pe cel din țările capitaliste. Se apropie tot mai mult timpul cînd socialismul se va situa pe primul loc în producția mondială de bunuri materiale.

Pe arena internațională a apărut un nou și important factor — marele număr de state independente care au scuturat jugul colonial. Multe dintre aceste state refuză să participe la blocurile militare imperialiste, adoptă o poziție de neutralitate și acționează pentru pace, pentru dezarmare, pentru colaborare internațională.

Dublul proces istoric — crearea sistemului mondial socialist și destrămarea imperiilor coloniale — a redus considerabil sfera de acțiune a imperialismului.

Pentru prima dată în istorie s-a creat posibilitatea ca problemele fundamentale ale vieţii internaţionale să fie rezolvate într-un mod nou, potrivit intereselor popoarelor. În epoca noastră războiul a încetat să fie o fatalitate inevitabilă. Astăzi, ca niciodată în lume, împotriva războiului luptă forţe uriaşe şi organizate ; ele sînt mai puternice decît forţele războiului, pot preîntîmpina izbucnirea unei noi conflagraţii mondiale şi asigura pacea în lume.

Schimbările profunde care au avut loc în ultimii ani, strălucitele succese ale poporului romîn în domeniul economiei, culturii, ridicării nivelului de trai, activa manifestare a Republicii Populare Romîne în toate problemele fundamentale ale politicii externe au determinat o radicală schimbare a situaţiei şi rolului Romîniei în viaţa internaţională, sporirea prestigiului ei pe arena mondială. *(Aplauze vii, puternice.)* Republica Populară Romînă are legături diplomatice, politice şi economice cu un număr de peste 80 de ţări din toate continentele, îşi aduce contribuţia la activitatea Organizaţiei Naţiunilor Unite şi în alte organizaţii şi foruri internaţionale. Desemnarea Romîniei ca membru în Comitetul celor 18 state pentru dezarmare constituie o recunoaştere a rolului jucat de ţara noastră în promovarea relaţiilor de pace şi colaborare între popoare.

Piatra unghiulară a întregii activităţi a Republicii Populare Romîne pe plan internaţional este politica de prietenie, alianţă şi colaborare frăţească cu Uniunea Sovietică şi cu celelalte ţări socialiste, politica de întărire continuă a unităţii lagărului socialist, de solidaritate şi sprijinire hotărîtă a mişcării de eliberare a popoarelor, de dezvoltare a relaţiilor de colaborare cu toate ţările, indiferent de sistem politic, pe baza principiilor coexistenţei paşnice. *(Aplauze puternice, îndelungate.)*

În politica externă, partidul nostru şi guvernul Republicii Populare Romîne pornesc de la ideea că datoria cea mai imperioasă a statelor socialiste, a mişcării comuniste mondiale, a tuturor celor ce doresc pacea şi simt răspundere pentru soarta omenirii este de a milita cu perseverenţă pentru triumful colaborării paşnice între toate

popoarele, pentru demascarea acţiunilor agresive ale cercurilor imperialiste, pentru lichidarea focarelor de război şi înfăptuirea destinderii în relaţiile dintre state.

În împrejurările actuale, problema-cheie a vieţii internaţionale este dezarmarea generală şi totală. Numai prin dezarmare se poate pune capăt goanei nebuneşti a înarmărilor, care duce la acumularea unor stocuri de arme de exterminare în masă, mărind pericolele ce planează deasupra omenirii. Trebuie depuse eforturi perseverente pentru a se ajunge la încetarea experienţelor cu armele atomice şi termonucleare, a se împiedica răspîndirea acestor arme, pentru lichidarea bazelor militare de pe teritoriile altor state — căi sigure de însănătoşire a atmosferei internaţionale. Interesele consolidării păcii în Europa cer lichidarea rămăşiţelor celui de-al doilea război mondial prin încheierea tratatului de pace cu Germania şi normalizarea, pe această bază, a situaţiei din Berlinul occidental, încheierea unui pact de neagresiune între ţările participante la Tratatul de la Varşovia şi cele ce fac parte din Pactul Atlanticului de Nord şi reglementarea relaţiilor dintre ele.

Din păcate, soluţionarea acestor probleme arzătoare întîmpină obstacole din partea cercurilor agresive din Occident, care tergiversează încheierea unui acord de încetare a experienţelor nucleare şi soluţionarea problemei dezarmării generale şi totale, se menţin pe o poziţie rigidă în problema germană. Ultimul consiliu N.A.T.O. de la Paris, ca şi întrevederile ulterioare între conducătorii puterilor occidentale arată că aceste puteri, continuînd goana înarmărilor, se orientează spre răspîndirea armelor nucleare, orientare pe drept cuvînt denumită de oamenii lucizi din lumea capitalistă „politica sinuciderii colective". Împotriva acestui curs se ridică cercuri largi ale opiniei publice din Occident, care înţeleg că răspîndirea armelor nucleare ar crea noi primejdii pentru pace, ar face mai dificilă preîntîmpinarea unui nou război mondial.

Întreaga desfăşurare a evenimentelor internaţionale demonstrează necesitatea arzătoare de a milita neobosit, cu toate forţele pentru a salva popoarele de catastrofa unui război termonuclear.

O apreciere realistă a situației internaționale arată că în zilele noastre singura alternativă a războiului termonuclear este coexistența pașnică. Aceasta cere din partea tuturor guvernelor și conducătorilor de state să manifeste un înalt simț de răspundere, chibzuință și stăpînire de sine în abordarea problemelor internaționale, să dea dovadă de răbdare și perseverență pentru a rezolva pe calea tratativelor toate problemele litigioase, în orice parte a lumii, să răspundă cu spirit de înțelegere și înțelepciune năzuinței supreme a popoarelor de a vedea instaurată o pace trainică. Oricît de spinoase ar fi problemele internaționale în litigiu, ele pot și trebuie să fie rezolvate prin soluții pașnice, reciproc acceptabile.

Guvernul romîn a sprijinit pe deplin măsurile luate de guvernul sovietic în vederea lichidării crizei în Marea Caraibilor, care adusese omenirea la punctul cel mai apropiat de o catastrofă nucleară din întreaga perioadă postbelică — măsuri prin care a fost salvată pacea lumii, au fost apărate cuceririle revoluționare ale Cubei și independența ei de stat. Guvernul și poporul nostru și-au exprimat solidaritatea cu eroicul popor cuban, care, sub conducerea guvernului său revoluționar, își apără cu curaj libertatea în fața amenințărilor imperialiste. Popoarele așteaptă ca obligațiile asumate de Statele Unite, de a respecta independența și suveranitatea Republicii Cuba, să fie îndeplinite.

Ne exprimăm speranța că recentul conflict de frontieră chino-indian va fi soluționat în spirit de înțelegere reciprocă, în interesul prieteniei dintre cele două mari popoare și al cauzei păcii în Asia și în lumea întreagă. Considerăm că măsurile luate de guvernul Republicii Populare Chineze, care au avut drept urmare încetarea focului, creează condiții prielnice pentru tratative în vederea atingerii acestui țel.

Partidul și guvernul nostru vor milita și de acum înainte cu toată hotărîrea pentru triumful principiilor coexistenței pașnice în relațiile dintre state, pentru pace și colaborare internațională, pentru transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii, fără rachete și arme nucleare.

Forța țărilor socialiste, a partidelor comuniste și muncitorești stă în unitatea lor indisolubilă. Partidul Muncitoresc Romîn promovează cu perseverență politica de întărire continuă a unității lagărului socialist și a coeziunii mișcării comuniste mondiale, pe baza marxism-leninismului, a internaționalismului socialist, în interesul cauzei socialismului și a păcii între popoare. *(Aplauze puternice.)*

Tovarăși,

La aniversarea a 15 ani de la proclamarea Republicii, oamenii muncii resimt o îndreptățită bucurie și mîndrie pentru măreţele progrese realizate de țara noastră în toate domeniile de activitate.

Poporul romîn, liber și stăpîn pe destinele sale, a învins cu bărbăție, sub conducerea partidului, greutățile inerente profundelor transformări revoluționare realizate în această scurtă perioadă istorică și a ridicat țara pe culmile însorite ale socialismului, deschizînd noi și luminoase perspective de prosperitate pentru patria noastră. *(Aplauze îndelungi.)* Credincios atotbiruitoarei învățături marxist-leniniste, mai unit, mai puternic decît oricînd, urmat cu încredere și hotărîre de mase, partidul nostru conduce poporul spre un viitor de fericire și bunăstare. *(Aplauze furtunoase.)*

În pragul Anului Nou, al 16-lea an al Republicii, adresez întregului nostru popor urări de noi victorii în lupta pentru avîntul continuu al economiei și culturii socialiste, pentru cauza nobilă a socialismului și păcii! *(Aplauze furtunoase.)*

Vă doresc, tovarăși deputați și deputate, să vă bucurați din plin de satisfacția îndatoririlor îndeplinite și vă urez fericire dumneavoastră și familiilor dumneavoastră. *(Aplauze puternice.)*

La mulți ani, dragi tovarăși!

Trăiască și înflorească necontenit scumpa noastră patrie, Republica Populară Romînă!

Trăiască pacea în lumea întreagă!

(Asistența, în picioare, ovaționează îndelung, răsună urale puternice, minute în șir se scandează „P.M.R.", „R.P.R.".)

„Scînteia" nr. 5 758
din 30 decembrie 1962

CUPRINS

Dat la cules 22.11.1962. Bun de tipar 30.12.1962. Apărut 1962. Hîrtie velină de 63 g/m² 610×860/16. Coli editoriale 24,77. Coli de tipar 29,50 A.T./3284/90. /1962. C.Z. pentru biblioteci 3CP(R) = R

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, Piața Scînteii, București, R.P.R., Comanda nr. 5587/21203.